

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

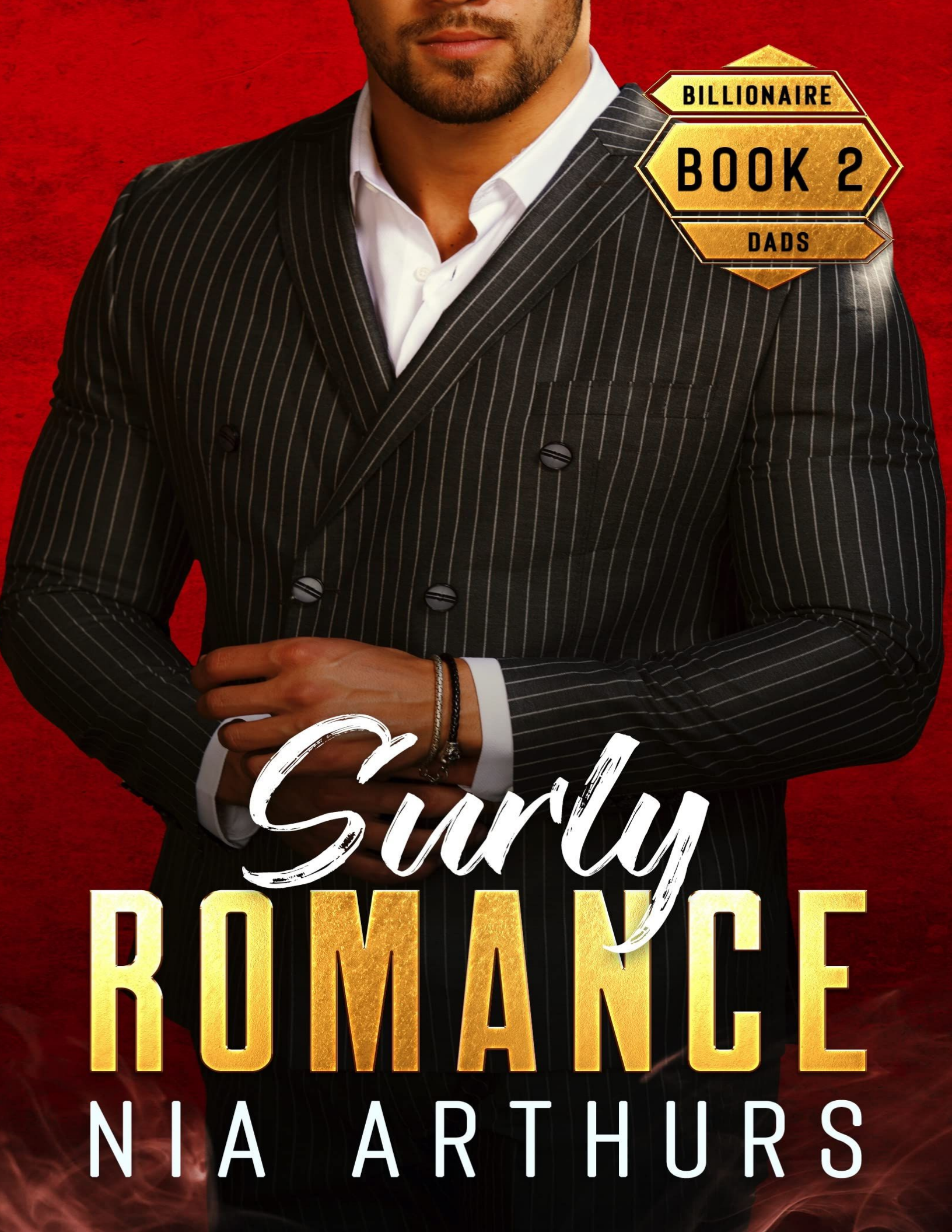
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a beard and mustache, wearing a dark pinstripe double-breasted suit jacket over a white shirt, stands with his arms crossed against a red background. In the top right corner, there is a gold-colored badge with three sections. The top section says 'BILLIONAIRE', the middle section says 'BOOK 2', and the bottom section says 'DADS'. At the bottom of the image, the title 'Surly ROMANCE' is written in a mix of white script and gold block letters, followed by the author's name 'NIA ARTHURS' in white block letters.

BILLIONAIRE

BOOK 2

DADS

Surly

ROMANCE

NIA ARTHURS

Surly Romance

a single dad

romantic
comedy

NIA ARTHURS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SURİYE ROMANI

MİLYARDER BABALAR KİTAP 2

NIA ARTHURS

TELİF HAKKI

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

SURİYE ROMANI
Telif Hakkı© 2022 Nia Arthurs Nia
Arthurs tarafından yazılmıştır
Jalulu Editing tarafından
düzenlendi Kapak Tasarımı
GetCovers tarafından yapıldı

(V1)

BU KİTAP HAKKINDA

Milyarder. Münzevi. Yeni en kötü düşmanım.

Darrel Hastings cehennemden gelen en seksi terapist.
Uzun boylu. Jacked. Yeşil gözlü pislik.
Varlığım bile onu kötü bir ruh haline sokuyor gibi görünüyor.

Her ne kadar seksi olsa da, onun varlığında ben de pek ısınamıyorum.
Darrel bana yanlışlıkla bir dekorasyon işi teklif ettiğinde, bunu
öyle bir geri çevirdim ki kafası döndü.
Bu soğuk ve kalpsiz canavarı evcilleştirmekle ilgilenmiyorum.

Ta ki kalesinin etrafında dolaşan iki küçük sırra rastlayana kadar.
Meğer teneke adamın bir kalbi varmış.
Neden hep huysuz olanlar gizli yumuşaklara dönüşüyor?

Birlikte çalıştıkça, Darrel'in kaşları gülümsemeye dönüşmeye başladı.
Ve kalbim yeni bir saplantı buldu.
Ama Darrel'in benden ilk görüşte nefret etmesinin bir nedeni var ve
bu neden tahmin ettiğimden çok daha ileri gidiyor.
Gerçek ortaya çıktığında, huysuz canavarımı ve onun sevimli
küçük misafirlerini elimde tutabilecek miyim? Yoksa aşık olmaya
başladığım bu küçük aileyi miyim?

İÇİNDEKİLER

İletişime Geçin!

1. Tüm Bu Pırıltılar
2. Rasyonel Yaşam
3. Rüzgarın İçinde
4. Beyin Dondurma
5. Flört Eden Maymun
6. Yine mi bu?
7. Soğuk Kahve
8. Yatak Odası Gösterimi
9. Bun-Up Fry Jacks
10. Üçüncü Tekerlek
11. Çıkıntıdan
12. Yavaş ve İstikrarlı
13. Bir Maya Dayağı
14. Neredeyse Yol Ölümü
15. Gömülü Kalamam
16. Büyük Kesintiler
17. Karayıpler Villa
18. Halka Pop
19. Kadın Tamirci
20. Sefalet Kimseyi Sevmez
21. Her Şeye Sahip Ol
22. Çelik Tava Öpücüğü
23. Patchwork Ailesi

ESKİ TEKLİF

Eski Sevgili Teklifi Birinci Bölüm

Yorum Bırakın

Ayrıca Nia Arthurs tarafından

İLETİŞİME GEÇİN!

Yeni sürümlerden haberdar olmak, özel bonus içeriklere ve daha fazlasına erişmek için NIA'nın haber bültenine KATILIN!

[Nia'nın haber bültenine
buradan katılın.](#)

[Doc'a buradan Özel Erişim Sağlayın.](#)

[Nia'nın tüm kitaplarını görmek için buraya tıklayın.](#)

BÖLÜM 1

TÜM BU PARILTILAR

GÜNEŞLİ

Deha ile delilik arasında ince bir çizgi vardır ve bugün o kadar derinlere dalıyorum ki, muhtemelen bir folyo şapka ve pizzanın üzerinde ananas sevgisiyle çıkacağım.

Beni harekete geçiren tek şey yaklaşan çılgınlık değil. Kalbimi hızlandıran şey felaket potansiyeli. Bu gecenin başarısız olmasını istemiyorum ama olabilir ve risk ile umursamazlık arasındaki o boşluk beni heyecanlandırıyor.

Sunny halime geri dönüyorum. Kötü kararlar veren, potansiyel olarak travma yaratan, korkunç fikirleri olan Sunny'den bahsediyorum.

Temelsiz bir özgüven.

Acı verici bir şekilde
olgunlaşmamış.

Hiçbir şey, iç tasarım işini büyütmeye çalışan, seçici müşterilerle boğuşan ve her fırsatta kendinden şüphe duyan Sunny gibi değildir.

Bu gece özgürüm. Ayrıca kalp krizi geçirmeye çok yakınlım ama bu en iyi panik türü. İnsana yaşadığını hissettiren türden. El ve ayak parmaklarınıza kadar ulaşan türden. Bu sizi yenilmez yapar.

Gözlerim sahne arkasında bekleyen açık saçık giyimli sanatçıları takip ediyor. Hazırlar. Ve Kenya... Kenya odanın içinde bir yerlerde, muhtemelen benimle tanıştığına pişman olmuştur.

Saatime bir bakış omurgamdan aşağı bir heyecan gönderiyor. Beklentiyle uğulduyorum ve bu beni terletiyor. Boynumdaki tüyü nokta yapmak için kullanıyorum.

Gözlerimin yerini bulamayan teknisyene "Işığın her zaman Kenya'nın üzerinde kaldığından emin ol," diyorum. Belki de anahtarlarını ıslıtlı sütyenimin içine düşürmüştür. , neden gizli bir hazine mağarasının kilidini açacakmış gibi göğsüme baktığını açıklar.

İşaretle
temizliyorum.
kaldırdı. ".
boğazımı
Kafasını

Onu cesaretlendirmek için sırtına hafifçe vuruyorum. "Sakın berbat etme."

Yüzüne yayılan gülümseme alıştırmış. Teninden sızan pespayeliği neredeyse hissedebiliyorum. "Hey, tüm bunlardan sonra, bir şeyler içmek ister misin?"

"Bakalım bu gece ne yapacaksın, sonra konuşuruz." Saçımı savuruyorum ve sırtışının genişlemesini izliyorum. Normalde onu cesaretlendirmezdim ama her şeyin mükemmel gitmesine ihtiyacım var. Olmazsa Kenya kafamı koparacak.

Yerini almak için acele ederken, gözlerim saatime takılıyor. Altı dakika kaldı.

Bu geceki gösterinin yıldızını bulma zamanı.

"Beni buna ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum." Kenya Jones, en iyi arkadaşım ve suç ortağım, şu anda yaklaşık beş dakika sonra içinden atlayacağı insan boyutundaki hediyenin içine kuru kuruya boşalıyor -saatime tekrar bakıyorum, beş dakika.

Ellerimi kaşındıran kuş tüyü boaya sürüyorum. Sıcak pembe. Tıpkı göbeğimi açıkta bırakan ve kısa, kloş bir etekle uçuşan seksi polis üniforması gibi.

"Harika olacaksın." Başlığını ayarlıyorum, sığması için kutunun içine sıkıştırmamız gereken dev tüylü bir canavar.

"Neden buna evet dedim ki?" Ağzı panik içinde açılıp kapanıyor. Mor göz farı göz kapaklarında parıltıyor ve koyu tenindeki maun tonlarını ortaya çıkarıyor. Dudakları, başındaki altın rengi ve kırmızıyla güzel bir uyum sağlayan boğucu bir bordo.

"Bana güvendiğin için mi?" Homurdanıyor.

"Sürprizleri sevdiğin için mi?"

"Alakası bile yok."

"Çünkü sen Sonunda kesilmiş kapalı senin Zehirli AİLE ve yıllarca bastırdığınız içinizdeki asiği kucaklıyorsunuz?"

Gözleri kısıldı. "Sadece sarhoş olduğum için değil mi?"

"Ne derler bilirsin. Sarhoş bir adam... yalan söyleyemez."

"Ne? Sarhoşlar her zaman yalan söyler!"

Gülüyorum ve omuzlarını sıkıyorum. Parmaklarım giydiği ısıltılı pembe paltoya kayıyor. "İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin."

"Şu ters psikoloji saçmalığını üzerimde deneme. Meydan okumayı sevdiğimi biliyorsun."

"Sana meydan okumuyorum." Gözlerinin içine bakıyorum. O benim en iyi arkadaşım ve ne zaman saçmalama moduna girdiğini anlayabilir. Şu anda samimiyetim parlıyor. "Eğer rahatsız oluyorsan, burada durabiliriz. Bu geceki kutlamaları seninle birlikte planlamak eğlencenin yarısıydı."

Kenya'nın duyguları plandan daha önemli. Kurallar ve sosyal gelenekler konusunda bu kadar titizken buraya kadar gelmiş olması büyük bir kazanç. Sahnede zıplamak yerine bu striptizci stilettolarını tekmeleyip masaj yaptırmayı tercih ederim.

"Hayır." Başını kararlılıkla sallıyor. Başlık hareketle birlikte eğilip dans ediyor. "Buraya kadar geldik. Şimdi duramam."

"Emin misin?"

Çenesini aşağı indiriyor ve tüylerden biri bana doğru eğiliyor. "Maskem nerede?"

"Tam burada." Kıvırcık saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum, böylece karmaşık tasarımlı maskeyi geniş burnunun üzerine yerleştirebiliyorum. Bukleleri parmaklarıma dolanıyor. Kenya'nın muhteşem bir doğal saçı var. Kıvırcık ve hacimli, beni kıskançlıktan çıldırtıyor. Benim saçlarımın tek bir ayarı var. Saçlarıma herhangi bir stil vermek her zaman bir mücadele olmuştur.

"İşte." Geri çekiliyorum ve ona elimle işaret ediyorum. "Harika görünüyorsun." "Başımda bir tavus kuşu var."

"Tavus kuşu da senin için canını verdiği için gurur duyardı."

Gözlerini deviriyor. İkimiz de bu tüylerin sahte olduğunu biliyoruz. Korkunç planımızın yapımında hiçbir tavus kuşu zarar görmedi.

En azından şimdi gülümsüyor.

Ve çok daha az mide bulandırıcı görünüyorsun.

Keskin bir nefes üflüyor. "Hadi yapalım şunu."

"İyi eğlenceler." Ona hızlıca sarılıyorum ve sonra kalçamdaki silaha dokunuyorum. "İşaretinle."

Kenya'dan bir baş sallama daha.

Gitme zamanı.

Geri çekiliyorum ve Kenya'nın eski üniversite arkadaşlarından ikisi bize . Tıpkı benim gibi açık saçık pembe polis memuru kıyafetleri giymişlerdi. İçlerinden biri bir basamaklı tabure taşıyor ve tam kutunun önüne yerleştiriyor.

Bana son bir kez baktıktan sonra Kenya merdivenleri tırmanıyor, eldivenli ellerini kutunun kenarına yerleştiriyor ve içeri atlıyor. Bir gümbürtüyle yere indi.

Parmak eklemlerimi kutuya vuruyorum. "Seni şimdi dışarı çıkaracaklar." "Hadi yapalım şu işi!"

Gülüyorum, sesindeki o vahşi heyecan notasını seviyorum. Çöküp yanabiliriz, ama sallanarak aşağı ineceğiz.

dönerek sahneye bakıyorum ve bardan gelen gürültüyü dinliyorum. Honky-tonk müziği çalıyorlar. Banjolar, kemanlar ve kaçıp giden kız için ağlayan adamların olduğu türden.

Müzik kesilip barın ışıkları söndüğünde yüzümde yavaşça bir gülümseme beliriyor. Her şeyi kanatlardan görebiliyorum.

"Tamam, git! Hadi!" Kenya'nın arkadaşları, kuzenleri ve profesyonel dansçılardan oluşan karışımı işaret ederek tıslıyorum.

Sahnedeki sıraya girerler. Kızlardan ilki görüldüğünde, erkeklerden bir yuhalama yükselir.

Alçak ve sert bir sesin "Striptizcileri kim kiraladı lan?" diye bağırmasıyla hemen sustu.

Kahkahamı bastırmak için ağzımı kapatıyorum.

Hollandalı Alistair'den başkasına ait olmayan ses konuklarına ders vermeye devam ediyor. "Kim yaptı bunu?"

Homurdanan yanıtlar sorusunu karşılıyor. Hala kanattayım, bu yüzden barda neler olup bittiğini göremiyorum ama Hollandalı Alistair'in yüzündeki gök gürültüsü ifadesini hayal edebiliyorum. İnsanlarla olan ilişkilerinden dolayı 'temassız emlak kralı' değil. Eminim şu anda herkes tir tir titriyordur.

Kutuyu bir el arabasıyla sahnenin ortasına taşıyarak dışarı çıkıyorum. Topuklarım ahşap zeminde tıkırdıyor ve Alistair'in bekârlığa veda partisi için ayrılmış olan bara bakıyorum.

Sahnenin önünde toplanan yaklaşık on beş adam var. Bazılarının elinde bilardo sopaları var, bazıları da biralarını sıkıca tutuyor.

Spot ışığına yakınlıkları sayesinde yüzleri yukarı dönük ve tanınabilir durumdalar.

Toplanan kalabalığa bakıyorum. Hiçbiri Alistair değil.

Bu şu anlama geliyor olmalı.

Gözlerim odanın arka tarafına, iki adamın durduğu yere kayıyor. Karanlıkta görmek zor ama dış hatlarını . İçlerinden biri açıkça mağdur bir duruş sergiliyor, ayaklarını açmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Bu Kenya'nın nişanlısı olmalı. Alistair'in daha başlamamış olan küçük şovumuz için bu kadar yaygara koparmasına şaşırdım. Sanırım Kenya'ya 50 dolar borçluyum. Alistair'in ondan başka kimseyi çıplak görmek istemediği konusunda haklıydı.

Artık sahnenin ortasındayız ve el arabasının kolunu bırakıyorum. Alçak, tiz bir ses odaya yayılıyor. Kenya'nın burlesk müziğinin başlangıcı.

Tek bir spot ışığı doğrudan dev yayın üzerinde parlıyor ve kalabalığın üzerine yeniden sessizlik çöküyor. Sahnenin önündeki adamlar öne doğru sürünerek bekliyor.

Alistair, "Kenya o kutudan atlamadığı sürece bunu görmek istemiyorum," diye duyurdu. "O yüzden onları şu lanet sahneden indirin."

Alistair'in yanındaki hantal figürün hareket etmeye başladığını fark ediyorum.

İçimdeki alarm zilleri çalmaya başladı. Bu dev omuzlar tanıdık geliyor.

Karanlıkta gözlerimi kısarak odanın önüne doğru yürüyen adama bakıyorum.

Adımları sert.

Sırtı dimdik.

Tanıdığım için nefesim kesildi. *Darrel*. Bu adımları nerede görsem tanırım. Alistair'in huysuz kayınpederi, savaştan zarar görmüş bir ülkede makineli tüfekle ayakta rezervasyon yaptırmış gibi hareket ediyor.

Uzun boylu, siyah saçlı, kalın kaslı, kimseye tek kelime etmiyor. Göz korkutucu olmak için bir şey söylemesine de gerek yok. Soğuk bakışları düşman kampını ürkütmeye yetiyor.

İnsanların duyguları hakkında onunla konuşmak için neden para ödedikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Darrel kadar yoğun bir terapistim olsa dehşete düşerdim. Pek insan canlısı birine

benzemiyor. İnsanları terk etmesi benim için çok şaşırtıcı.

Wall Street kralı olarak tahtını bir odada oturup insanlara tekrar tekrar 'bu konuda ne hissediyorsunuz' diye sormak için kullandı.

Müzik yükseliyor ve Kenya kutunun dışına fırlıyor. Odak noktam performansa dönüyor ve diğer profesyonel dansçıların pozisyonuna uyarak ayağımı ileri atıyorum.

Kenya kollarını dalgalara kapılmış bir deniz yosunu gibi oynatır ve kendini şimdiki zamandan kurtarır. Yuh sesleri kesiliyor. Kaba ısıklıklar da öyle. Onun yerine, en iyi arkadaşım organize hareket tarihinin en garip burlesk dansını yaparken erkeklerin üzerine şok olmuş bir durgunluk çöküyor.

Darrel olduğu yerde durdu. Sahneye o kadar yakın ki yüzünün bir kısmını seçebiliyorum. Yeşil gözleri sessizce Kenya'ya bakıyor. En az onlar kadar keskin ve muhteşem çene hattında bir tik beliriyor. Kalın kaşları sanki gördüklerini anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi biraz geriliyor.

Kenya bacaklarını açıyor ve hulahopun yere değmesini engellemeye çalışıyormuş gibi kalçalarını bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. Dudakları titriyor ve gülmemek için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirim.

İçimde bir heyecan oluşuyor. En iyi arkadaşım mutlak bir patlama yaşıyor. Tüm bu performansı planlamak kesinlikle buna değdi.

Müzik değişir ve Kenya pembe ceketinin düğmelerini açmaya başlar. Kalabalık tekrar canlanıyor, ona tezahürat yapıyor ve 'hepsini çıkarmasını' söylüyor. Sanırım erkekler, bir kadın yeterince tenini gösteriyorsa aptalca dansı affedebiliyor.

Darrel sersemliğini üzerinden atmış gibi görünüyor. Tekrar sahneye doğru ilerliyor.

Bu hiç iyi değil.

Kenya . Büyük finalinden önce Darrel'in bizi durdurmasına izin veremem.

Düzeni bozup sahnenin en ucuna kadar dans ediyorum. Kalabalıkla etkileşime girmeye niyetliymişim gibi görünmesi için tüylü boamı sallayarak Darrel'a doğru ilerliyorum.

kestiğimde ayağı çoktan sahneye çıkan ilk basamağın üzerindeydi. Kuş tüyü boamı boynuna atıyorum ve onu zorla ana kata geri çekiyorum. Tökezledi, benim onu

ona bu kadar güçle saldırmak. Boa'yı sıkıca kavrayıp parmaklarımı yumuşak malzemeye geçirerek onu uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Darrel tüyden boayı ellerimden kapmadan önce onu sürüklememe iki saniye izin veriyor. Onu karanlığa fırlatıyor ve sevgilisi tarafından reddedilen büyük boy bir yılan gibi hüznle yere düşüyor.

Darrel kaşlarını çatarak sahneyi işaret eder. "Sen ve arkadaşların gitmelisiniz. Şimdi."

Başımı sallıyorum.

Bakışları daha da şiddetlenir. "Geçiminizi sağlamak zorunda olmanıza saygı duyuyorum ama arkadaşımın bu tür eğlencelerle hiç ilgisi yok."

Kızgınlık midemde köpürüyor. *Neşeyi öldür.* Bunu görmezden gelemez mi? Eğlenceye karşı kişisel bir şikayeti mi var?

Bu retorik bir soru. Bu adamın gülümseyip neşe ve mutluluk gibi duygulara sahip normal bir insan gibi davranmaktansa bir çuval çiviği çiğnemeyi tercih edeceğini *biliyorum*.

Kayınbiraderinden bile daha kötü. Alistair huysuz ve otoriter ama en azından nasıl gevşeyeceğini biliyor. Ne zaman Darrel'in seksi varlığında bulunacak kadar talihsiz olsam, kışında yetişkin bir maun ağacı büyüklüğünde bir sopa olduğunu kanıtlıyor.

Kenya'nın artık rutinimizin derinliklerine daldığı sahneye umutsuzca bakıyorum. Kolları ileri geri sallanıyor ve çok başarılı. Başlık hoş bir dokunuş, kasıtlı olarak sıra dışı hareketlerine dramatik bir hava katıyor.

Kararlı bakışlarım Darrel'a yöneliyor. Bu adamın geçit törenimize yağmasına izin yok. Kenya daha *yeni* şansını denemeye ve vahşi tarafını kucaklamaya başlıyor. Böyle şeyler yapmak için çok fazla fırsatı olmayacak. Bayan Holland Alistair olduğu an, hediye kutularından çıkmasına ve herkesin içinde Rhianna'nın ritmiyle dans etmesine izin verilmeyecek. En azından Page Six'e çıkmadan olmaz.

Darrel'in önüne geçip omuzlarımı oynatarak dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. Benden kaçarken vücuduma göz ucuyla bile bakmıyor. Onunla birlikte hareket ediyorum, doğrudan onun yolunda duruyorum.

O sahneye çıkmayı aklından bile geçirme, seni soğukkanlı dev.

Darrel benimle yüzleşiyor ve diğer yöne doğru ilerlemeye çalışıyor. Ben de yana kayıyorum, ona tutkal gibi yapışıyorum. Diğer tarafa doğru ilerlediğinde, sanki koreografisi yapılmış bir vals gibi hemen oradayım.

Boğazının altından hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ve yine yanımdan geçiyor. Bir aptal gibi körü körüne onu takip ediyorum, beni kandırmasını ve son anda kaçmasını beklemeden. Beni geçtiğinde gözlerini kısıyor ama henüz işim bitmedi. Tekrar önüne atlıyorum, merdivenleri tırmanmaya fırsat bulamadan yolunu kesiyorum.

Darrel aniden durdu ve bana sert bir bakış attı. Kendimi tutuyorum ama içimde bir kendini koruma duygusu canlanıyor.

Bu eğlenmeye alerjisi olan canavar en az 1.80 boyunda ve iki yüz elli kilodan fazla kaslı. Baş ve işaret parmağıyla bana bir fiske vurabilir ve ben de sinekliğin arkasına takılmış bir cırcır böceği gibi duvara çarpabilirim.

Bana bakıyor, kılını bile kıpırdatmıyor. Sonra yavaşça Darrel'in bakışları biraz daha analitik bir hal alıyor, sanki maskenin altında bende tanıdık bir şeyler görüyormuş gibi. Başımı eğip dans etmeye devam ediyorum. Eğer Darrel buradakinin ben olduğumu bilseydi, beni duvara fırlatmakla , muhtemelen orada kıştırır ve bana dart atardı.

Nedenini bilmiyorum ama adam benden tamamen nefret ediyor. Ne zaman karşılaşsak ya bana ters ters bakıyor ya da beni tamamen görmezden geliyor. Ben de onun en büyük hayranı değilim, özellikle de ilk tanıştığımızda ne kadar kaba olduğunu gördükten sonra.

Darrel sahneye çıkmaya çalışmayı bıraktı ve bana doğru ilerledi. "Sizi kim tuttu?"

Dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

Seksi huysuz bana doğru bir adım daha atıyor. Geri çekiliyorum ve bedenim duvara çarpıyor. Kaçabileceğim hiçbir yer yok. Koşmakla ilgilendiğimden değil.

Hormonlarım sağduyumu ele geçirmeye karar verdi. Darrel'in yakınlığından dolayı ılık ve sıvı hale geliyorum. Sabun, yeni dönmüş toprak ve ona özgü bir şey gibi kokuyor. Gömleğinin omuzlarına doğru uzanışı ve pazularını sarışı

onun bulabildiğim her parçasına uzanıp sıkmak istiyorum.

Lütfen bu adamla ilgili hiçbir şeyi sıkma fantezisi kurma Sunny.

Birkaç adım arkamda Kenya fırfırlı, hapishane temalı bir kostüm giymiş ve müstakbel kocası için kalçalarını sallıyor. Müzik bitmek üzere ve Darrel görüşümü engellediği için işaret verip vermediğini bilmiyorum.

Darrel geziniyor, bedenime dokunmuyor ama yine de beni her yönden sıkıştırıyor. Yüzünün keskin hatlarında, ince ve sert dudaklarında gölgeler oynuyor. Ondan nefret ediyorum. Nasıl bu kadar sinir bozucu derecede ateşli olabiliyor?

Eli yanağıma dokunmak için kalkıyor. Fısıltı yumuşaklığında bir okşayış, karnıma bir ürperti gönderiyor.

Ve muhtemelen bundan daha düşük.

Peki, tamam. Şu anda kesinlikle sıcak ve rahatsız hissediyorum.

Bu sinir bozucu. Darrel'in benden haksız yere hoşlanmamasına yüzde yüz sinirliyim ve ona da bana davrandığı kadar soğuk davranmaya kararlıyım, ancak bu kadar yakın bir büyüme mükemmelliğine karşı bağışıklığım yok.

Beni kaç kez görmezden gelmesine ya da iletişim kurmaya zorlandığında tek kelimelik bir yanıt homurdanmasına rağmen, gözlerim var.

Ve onda da var. Hayatımda gördüğüm en saf zümrüt gözler. Belize'deki Maya tapınaklarını çevreleyen zengin araziden daha yeşil. Güneş doğrudan Darrel'in gözlerine vurduğunda, altın rengi benekler ortaya çıkıyor ve turkuaz Karayip Denizi'ne düşen yıldızlar gibi etrafta yüzmeye başlıyor.

Sarhoş edici bakışları üzerimde

sabitleniyor. Sonra düşüyor.

Dudaklarıma kadar.

Yüzünü benimkine yaklaştırırken derin bir nefes alıyorum. Parmaklarım onu uzaklaştırmak için göğsüne iniyor ama onun yerine kendimi parmaklarımı gömleğine sokup onu daha da yakınımaya çekerken buluyorum.

Kalp atışlarım, yüksek sesli müziği bastırmakla tehdit edene kadar hızlanıyor. Dudaklarımı yalıyorum, istememem gereken bir şeyi bekliyorum.

Darrel ağzımı tamamen es geçiyor ve dudakları kulağıma yaklaştığında duruyor. Cehennem zebanisi derin ve cızırtılı bir sesle, "Üzerine bir şeyler giy, Sunny" diye hırlıyor.

'Gülünç görünüyorsun' sözü söylenmiyor ama ima ediliyor.

Gözlerim onunkilerle çarpışıyor ve içlerinde yükselen küçümsemeyi görüyorum. Onu itiyorum. Sertçe. Yerinden kıpırdamıyor çünkü o, yıkıcı yeşil gözleri ve bir boya fıçısını dolduracak kadar bana kızgınlığı olan iki tonluk bir kaya.

"Ben olduğumu nereden bildin?" Tısıyorum. Müzik kreşendoya ulaşıyor. Beni duyması mümkün değil ama sert bakışlarıyla beni hâlâ duvara yapııştırıyor. Şimdi burun buruna gelmişiz, birbirimize bakıyoruz. Ve güneydeki karıncalanma hissi yerine, tek sahip olduğum şey o yontulmuş suratına yumruk atmak için yanıp tutuşan bir arzu.

Darrel tek kelime etmiyor.

Onun için tipik.

Müzik gittikçe . Göz ucuyla diğer hanımların büyük finiş için hazırlandıklarını fark ediyorum.

Seçeneklerimi değerlendiriyorum. Bu noktada, bekârlığa veda partisinin geri kalanına katılabilmek için sahneye koşabilecek durumda değilim. Yapabileceğim en fazla şey, rutinin bana düşen kısmını buradan tamamlamak.

Aşağı uzanarak, jartiyer kemeriyle kalçama tutturulmuş olan silahı çözdüm. Darrel'dan uzaklaşarak silahı kaldırdım ve ona doğrulttum.

"Ne yapıyorsun?" Darrel homurdanıyor.

Göz ucuyla sahnedeki hareketliliği görüyorum. Dansçılar Kenya'yı kaldırıp omuzlarına alıyor, ellerini gökyüzüne kaldırırken onu bir daire içinde döndürüyorlar.

Şimdi!

"Gözlerini kapatmanı öneririm, koca adam."

Kaşı havaya kalktı.

Dönüyorum ve silahı Kenya'ya doğrultuyorum. Parmaklarım tetiğin üzerinde dolanıyor.

Sonrasında olanları açıklayamam. Bir saniye önce ve en iyi arkadaşşıma nişan alıyordum.

yere yıkıldı.

Yere düştüm. Sertçe. Darrel'in tamamı üstüme düştü. Silah elimden kaydđ ama yine de ateş aldı. Konfetiler Darrel'in yüzünde patladı. Patlama, odanın her tarafına yerleştirilmiş olan gizli topları harekete geçirdi. Rengârenk kâğıtlar havada patlıyor, alkış karmaşasına ve müziğın solan son notalarına karışıyor.

Kenya'nın mutlu kahkahaları duvarlarda yankılanıyor ve keşke ben de onun kutlmasına katılabilseydim. Onun yerine, sanki binlerce küçük parçaya bölünen kişinin ben olmamı diliyormuş gibi bana bakan, öfkeli bir adamla yüzleşiyorum.

"Bu da neydi böyle?" Talep ediyorum.

Darrel sessiz kalıyor. Kıvrılırken yerin yumuşak olduğunu fark ettim. Hızlı bir bakış Darrel'in elinin üzerine düştüğümü gösteriyor. Beni yere fırlatırken kafatasım çatırdamasın diye avucunu mı kaydđrdı? Bu çok tatlı ve neredeyse öyle diyecektim. Ta ki avucunu çekene ve kafam betona çarpana kadar.

Kendimi oturur pozisyona itiyorum ve gömleğindeki konfetileri temizleyen Darrel'a ters ters bakıyorum. Başını eğiyor ve saçlarını sallayarak parlak kâğıt parçalarının yere yağmasına neden oluyor. Elleri hafifçe titriyor. Beni nasıl bu kadar çabuk alaşağı etti? Orduya hiç katılmadığđnı söylediğđni sanıyordum.

Hayal kırıklığım uçup gidiyor ve yerini Darrel'la ilk tanıştığımızdan beri savaşmaya çalıştığım korkutucu bir duyguya bırakıyor.

Merak.

Vücudum benimle birlikte çalışsa ve bu muhteşem huysuzu bu kadar ilgi çekici bulmasa harika olurdu. Ve Kenya'nın yeni ailesinin bir parçası olmasaydı, beni onun etrafında olmaya zorlamasaydı ve sürekli olarak istenmeyen çekiciliğimle savaşmasaydı daha da iyi olurdu.

"Üzgünüm," diye Darrel.

Çenem düşüyor ve gözlerimden dikkatle kaçınmasını izliyorum. Neden bu özrü kalbinin tortularından kazıyıp çıkarmış gibi hissettiriyor? Anlamıyorum. Herkese karşı Kont Drakula gibi davranmıyor. Belle ile bebek oynadığđnı, Alistair ile řakalařtđğđnı ve hatta Kenya'ya gülümsediğđni gördüm. Sadece ben odaya girdiğimde hırçın bir vampire dönüşüyor.

Kişiliği berbat Sunny. Seksi bir gizem torbası olması kimin umurunda? Zamanını harcamaya değermiş gibi davranmayı bırak.

Alistair koşarak sahneye çıkıyor ve Kenya'yı . Gülüyorlar ve heyecanla konuşuyorlar. Hâlâ maskesi takılı ama sanırım bunun bir şaka olduğunu anladı.

En iyi arkadaşım nişanlısının kollarına kapılmış, ıslıl ıslıl gülümsüyor. Alistair başlığını işaret ediyor, o da çıkarıyor, işaret ediyor ve tekrar gülüyor.

Onlara bakmak için döndüğüm anda Darrel geri çekiliyor ve öfkeyle çıkışa doğru yürüyor. Kaşlarım birbirine çarpıyor. Onu takip etme dürtüsüne karşı koyuyorum ve onun yerine gidişini izliyorum.

"Sunny!" Kenya bana sesleniyor. Dansçıların sahneden inmeye başladığını fark ediyorum. Profesyoneller evlerine giderken, bekârlığa veda partisi gerekli yerlerden daha fazlasını örten kıyafetler giyecek. Plan, Alistair karma bir partiye aldırmasa burada kalmak ya da havasız davranırsa başka bir bara gitmek.

Sahneye doğru koşuyorum ve çenesini eğerek hoş geldin diyen Alistair'e el sallıyorum.

"Harika bir performans," diyor Alistair, ancak gözleri Kenya'da ve geniş sırtışı bana onun Macarena dansı yapabileceğini ve buna bayılacağını söylüyor.

En iyi arkadaşım hazırlanıyor. Kahverengi teni ince bir ter tabakasıyla parlıyor. Spot ışıkları sönmüş ama o hâlâ romantik bir filmin baş karakteri gibi gün batımına doğru atlıyor.

"Sunny'nin fikriydi."

"Neden şaşırmadım ki?" Alistair Kenya'nın şakağını öperken düşünüyor.

Suratını astı. "Ne? Bekarlığa veda partini bir hediye kutusundan atlayarak ve üzerine konfetiler yağarken korkunç bir şekilde dans ederek mahvetmek için bir plan yapabileceğimi düşünmüyor musun?"

Alistair gözlerini kısar ve kızın yüzünü inceler. Bir an durur. Sonra da "Hayır." diye cevap verir.

Kenya gözlerini deviriyor. Dudaklarım yukarı kalkıyor.

"Bunu nasıl buldun?" Alistair bana soruyor.

"Bekârlığa veda partisi için biraz farklı bir şey yapmanın eğlenceli olacağını düşündüm. Ya bu ya da mini golf olacaktı."

"Mini golf mü?" Burnunu kıvırıyor.

"Bira ve bilardodan daha iyi." Kenya esniyor.

. "Kenya parti otobüsü ve erkek striptizci fikrini reddetti ama bu bizi çok fazla çabadan kurtaracaktı. Rutini tutturmak için üç hafta boyunca prova yapmak zorunda kalmayacaktık."

"Erkek striptizcilerle ilgilenmiyorum," diyor Kenya.

"Akıllı kız." Alistair beşlik çıkmak için elini uzatıyor.

"Düzelتيyorum. Benim için striptiz yapan tek bir adamla ilgileniyorum." Kenya parmaklarını onunkilere geçirdi. "Bu gece sana sürpriz yaptığımıza göre, sen de bu iyiliğe karşılık verip arkadaşlarına doğum günüm için küçük bir gösteri yaptırmaya ne dersin?"

Alistair homurdanır. "Ezekiel'i çıplak görmek isteyeceğini sanmıyorum."

Ezekiel'i soyabileceğini sanmıyorum. Alistair'in yönetici asistanı her sabah mendilini ütöleyen bir adam. Kesinlikle seksi itfaiyeci tarafıyla temasta değil.

"Peki ya Darrel?" Kenya bana muzipçe sırıtarak soruyor.

Tüm iyi niyetime rağmen, beynim Darrel'in gömleksiz halini getirmeye hevesli. Boğazım biraz kurudu. Darrel üzerime düştüğünde, göğüs kaslarının beni yere bastırıldığını hissettim. Bahse girerim çıplak olsa muhteşem olurdu.

Umursadığımdan değil.

Ayrıca, Darrel seksi bir şekilde dans etmek için fazla sert. Striptiz rutini gibi çılgınca bir şey yapsa bile, muhtemelen her hareketi o donuk ifadesiyle yapacaktır. Bu bütün partinin tadını kaçırır.

Alistair çenesini sıvazlıyor. "Darrel'in böyle bir şeyi kabul edeceğini hiç sanmıyorum."

"Utanç verici." Kenya iç çeker.

Alistair gözlerini ona diker. "Bu neden utanç verici? Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Tabii ki hayır Holland. ki yüzüme karşı elini kolunu sallayabilecek tek kişi sensin."

"Sende de bolca dolar olduğundan emin ol." Onu tatlı tatlı öpüyor.

"Siz ikiniz geri kalan bekârları çalgınca rahatsız ederken, ben kulise gidip üstümü değıştireceğim." Perdelere doğru bir başpamak salladım.

Kenya elimi tutup sıkıyor. "Buralarda takılacak mısın? Alistair bekârlığa veda partilerini birleştirmeyi kabul etti."

"Sanki aklınızda evet diyeceğine bir şüphe varmış gibi." Başımı sallıyorum ve sonra Alistair'e bakıyorum. "Kızların kalmasının senin için sorun olmayacağına emin misin?"

Yoğun ela gözleriyle beni iğneliyor. "Şaka mı yapıyorsun? Onunla vakit geçirmek için her bahaneyi değerlendiririm." Kenya'ya başını sallıyor. "O kutuyu eve götürdüğümüz ve içinden tekrar atladiğı sürece. Sadece benim için."

"Önce parayı ödemen
gerekecek." "Bebeğim,
fiyatını söyle."

Öğürüyormuş gibi yapıyorum. Bu ikisi, şakacı bir şekilde tartışmadıkları zamanlarda birlikte çok tatlı oluyorlar. Bazen, iğneleyici sözler söylemenin onların sevgi dili olduğunu düşünüyorum.

İç çekerek onlardan uzaklaşıyorum. "Bu gece kalacağımı sanmıyorum."

"Neden?" Kenya'nın gözleri genişler.

Kolumun yan tarafını ovuyorum. Darrel beni yere sürüklerken başımı korumuştı ama hâlâ çelik gibi bir dev. Bu gece taş suratlı bir duvar tarafından ezildim. Sosyalleşmek için pek havamda değilim.

"Bebeğim, hemen üstümü değıştirip geleceğim." Kenya, Alistair'in koluna vurur. Dev nişan yüzüğü ışıklar altında parıldıyor.

Alistair evlenme teklifini herkesi şaşırtacak şekilde gösterişsiz bir şekilde yaptı. Kendisi pek kurnaz bir adam sayılmaz ve Kenya'ya olan aşkını son derece yüksek sesle ve gururla dile getirerek onu elmaslara, kıyafetlere ve ilgiye boğdu.

Ancak, evlenme teklifi için her şeyi geri çevirdi ve bunun yerine Kenya ve sevimli kızı Belle ile samimi bir aile yemeğı yemeyi tercih etti. Kenya bana, kocası aşağı indiğinde ağladığını söyledi.

Belle de onun gözyaşlarını tutmak için oradaydı. En iyi arkadaşım için daha iyisini dileyemezdim.

Kenya beni soyunma odasına kadar takip etti. Kıyafetlerimi bulmak için tüylerin arasında dolaşıyorum.

Boğazını temizliyor. "Sunny."

"Mm?" Elbiseyi bulana kadar yığını itiyorum. Kısa, gösterişli ve her şeyle uyumlu bir elbise. Kenya kadar kıvrımlı olmadığım için, gömme sütyen de vücuduma daha fazla şekil vermeye yardımcı oluyor.

"Darrel'la aranızda neler oluyor?" Boğazım kurudu. "Ne demek istiyorsun?"

"İkinizi daha önce gördüm. Sizi duvara yaslamıştı ve sanki bir sonraki yemeği sizmişsiniz gibi size bakıyordu."

Abartılı bir nefes verdim. "Sen sahnedeysen benimle vaktin oldu mu?"

"Seni kontrol etmem gerekiyordu. Büyük finalimde bana yardım etmen gerekiyordu."

"Bildiğiniz gibi, ." "Darrel tarafından."

"Doğru."

"Gözlerinin içine dikkatle bakan."

"Daha çok gözlerimin içine dikkatle bakmak gibi." Paravanın arkasına geçiyorum, eteğimdeki polis rozetini çıkarıyorum ve ısıltılı sütyenimin askılarını çözüyorum. "Hatta büyük final sırasında beni yere yapıştırdı. Eğer bu benden nefret ettiğinin kanıtı değilse, nedir bilmiyorum."

"Bilmiyorum. Aranızda bir şey gördüm. Çok fazla şey vardı..."

"Ne?"

"Gerginlik. Cızırdadı."

Ona ters ters bakabilmek için başımı dışarı çıkarıyorum. "Beni kusturma."

"Bana yalan söyleyemezsin Sunny. Onu nasıl izlediğini görüyorum."

"O kalp gözlerinle görebiliyor musun? Tek düşünebildiğinin nişanlın olduğunu sanıyordum?" Omuz silkip elbisemi giydim ve onu karşılamak için dışarı çıktım.

Kenya ellerini omuzlarıma koydu. "O harika bir adam." "O bir tehdit ve ben ilgilenmiyorum."

"Sunny."

"Evde görüşürüz." Elimi vedalaşmak için kaldırıyorum ve bardan hızla .

En iyi arkadaşım yanılıyor. Darrel iyi bir adam değil. O benim için dünyanın baş belası ve gezegendeki son iki insan o ve ben bile bu huysuz, ağız sıkı pislikle ilgilenmezdim.

BÖLÜM 2

RASYONEL YAŞAM

DARREL

BEYİN, binlerce yıllık çalışma ve araştırmaların tam olarak çözemediği karmaşık bir biyolojik teknoloji parçasıdır. Yine de beyni, Sunny Quetzal'ı ve onun çılgın dürtülerini anladığımdan çok daha fazla anlıyorum.

Tam açıklama, 'deli' kelimesini klinik anlamda kullanmıyorum. Gözlemlediğim kadarıyla (ve daha iyi bir yargıya rağmen, Sunny Quetzal'a dikkat etmekten kendimi alamıyorum), ön lobu gayet iyi gibi görünüyor.

Mantıklı düşünemediğinden değil. Sunny'nin sinapslarını, çoğu sosyalleşmiş insanın bilinçaltı düzeyde reddedeceği yönlerde ateşlemek üzere eğitmiş olması.

Tercümesi: *Sunny iyi bir fikir olsa da olmasa da istediğini yapıyor.*

Daha da tehlikeli olan şey ise karizması. Bir baş sallama hareketi ve kendinden emin bir gülümsemeyle, diğerlerini tuhaf yöntemlerinin mükemmel olduğuna inandırabilir. Daha da ötesi. Vahşiliğinin büyüleyici olduğuna sizi inandırabilir.

Bir terapistle önerirdim ama profesyonel tavsiyemi kabul edeceğinden şüpheliyim. Hatta muhtemelen bunu bir hakaret olarak algılayacak, bana birkaç kelime savuracak ve o zarif ve kara parmaklarıyla beni tersleyecektir.

Sunny duygusal kararlar vermekten gurur duyar ve bu kararları tamamen hatalı bir mantıkla savunur. Bu konuda da yüksek sesle konuşur. Bu da onda sevmediğim pek çok şeyden biri.

Dün geceki saçma burlesk gösterisi de onun yıkıcı dürtüselliğinin bir başka örneği. Duş aldıktan *saatler* sonra hâlâ vücudumun çatlaklarında konfeti buluyorum. Bundan on iki yıl sonra saçlarımdan bükülmüş kağıt parçalarını silkeliyor olabilirim.

Ofisimin sessizliğinde telefonum çalışıyor. Babamın hediyesi olan devasa bir ahşap canavar olan masamın üzerinde ilkel bir şekilde duran cihaza bakıyorum. Masanın yüzeyi, telefonun üzerindeki

telefon, bir dizüstü bilgisayar, bir klavye ve bir lamba. Dağınıklıktan her nefesimde nefret ediyorum ve tüm bu temiz alanı görmek beni sakinleştiriyor.

Telefonumu elime alıp ekrana bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.
Alistair benden ne istiyor?

"Alo?" .

"Dün kaçarken cam terliğini geride bırakmışsın."

Parmaklarımı burun kemiğime . "Ne istiyorsun?"

"Kenya arayıp iyi olup olmadığına bakmamı istedi."

"Bunun gelininizden gelen bir görev olduğunu bilmeliydim."

"Özel hayatınla ilgilenseydim üzgün ve yalnız bir insan olurdum Darrel, çünkü heyecan verici hiçbir şey ."

Gözlerim kısıldı. Alistair Kenya'yla tanıştığından beri çok daha neşeli oldu. Daha önce açık sözlü olmadığından değil, sadece aklına gelen tüm düşünceleri dile getirmekten daha iyi biliyordu.

Kenya'nın kötü bir etkisi var.

Ama bence bu Sunny'nin suçu.

Her şey Sunny'nin suçu.

Bunun rasyonel bir düşünce olup olmadığı ayrı bir vesileyle değerlendirilebilir.

"Yapmam gereken bir şey vardı."

"Partiyi organize eden sendin. Bu kadar acil olan ne yapman gerekiyordu?"

Yalan söylemek insan beyninin en pratik başarılarından biridir, bu yüzden Alistair'e kendimden emin bir şekilde "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu" dediğimde utanmıyorum.

"Sunny'den kaçmıyor muydun?"

Bu sivri bir soru ve yüzden ondan nefret ediyorum.

"Sunny'nin ne alakası var?" Sesimi kuru ve sıkılmış bir tona zorluyorum.

Alistair çok
sessizleşiyor. Ben de
çok gergin oluyorum.

Sunny ile aynı odadayken ona göz ucuyla bile özen gösteriyorum. Konuşmuyoruz ve sosyal adabın gerekliliklerinin ötesinde etkileşime girmiyoruz. Ondan tamamen uzak , dururdum.

"Bilmiyorum, Darrel. Sunny'nin bununla ne ilgisi olduğunu sen söyle."

Boğazımın ortasında bir yumru oluşuyor. Sunny ile olan geçmişimi ya da gizli tutmaya kararlı olduğum utanç verici sırrımı kimsenin öğrenmemesi şart.

Ben hâlâ bir şey söylemeyince Alistair söze girdi. "Dün gece onu yere çarptığını duydum. Bunu açıklamak ister misin?"

Dudaklarım birbirine yapışıyor ve titreyerek telefona doğru nefes alıyorum. "Dün gece..."

"Ne?"

"Hiçbir şey."

Sunny'yle çarpışmamı unutmaya çalışıyordum ama Alistair konuyu benim üzerime yıktı. Şimdi beynim sanki bu anı bekliyormuş gibi son sürat çalışıyor.

"Onda seni sinirlendiren ne var?"

Her şeyi. Mantıksız dürtüleri. Mantıklı argümanları küçümsemesi. İnatçılığı. Ruhunun derinliklerinden gelen kahkahaları. O koyu renk gözleri, derin ve çekici. Mükemmel simetrik burnu. Yumuşak kahverengi teni. Uzun, söğüt gibi vücudu.

Tanrım, şu vücut.

O gülünç ışıltılı sutyeni ve kloş eteğiyle adeta gümüş bir tepside sunulmuştu. Onu kollarımın arasına aldım ve bu beynimin teklemesine neden oldu. Bana karşı yumuşacıktı ve tuzlu Karayip esintisiyle karışık çiçekler gibi kokuyordu.

Kokusunu fark etmek istemediğimden *değil*.

Ya da gözlerinin yıldızlar gibi parlaması.

Ya da göğsünün kan dolaşımındaki manyetik parçacıklar gibi benimkine çarpması.

Pantolonum sıkışmaya başlıyor ve bedensel tepkimi kontrol altında tutmak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Yine de kalbim daha hızlı atıyor; bu da hipofiz bezlerimin alt bölgelerime talimatlar göndermesinin bir ürünü.

Mantık ve akla adanmışlık bile biyolojik işlevleri engelleyemez. Ne yazık ki. Sunny Quetzal'dan hiç hoşlanmamama rağmen, beynimin uyarılmayı tetikleyen kısmını sürekli ve sinir bozucu bir şekilde gıdıklayan tek kadın o.

"Kenya ikinizin düğüne yetişemeyeceğinizden endişeleniyor." Alistair'in sesi şimdi daha alçak. "Bir sorun mu olacak Darrel?"

Alistair'in uyarısının kişisel olmadığını biliyorum. Kenya'nın etkisiyle kontrol ve egemenlik ihtiyacını yönetiyor ama ayağını gazdan çekmiş olması beyninin yapısını değiştirebileceği anlamına gelmiyor.

Kayınbiraderim hala halkını şiddetle koruyor. Buna kızı ve nişanlısı da dâhil. Sesinde bir tehdit çınlaması duyabiliyorum, şahsen bana karşı değil ama Kenya'nın gününü mahvetmek için yapacağım herhangi bir şeye karşı.

"Sağdıccınız olmak için söz verdim ve sözümü tutarım. Beni öldürse bile."

"Neden bu kadar dramatik? Sunny'nin öldürme niyeti yok ki."

Bu konuda yanılıyor. Sunny beni ikiye bölüyor. Kendimi korumam ondan uzak durmamı gerektirirken, temel içgüdülerim onu bir an önce soymamda ısrar ediyor. Kendisiyle sürekli savaş *halinde* olan bir zihin kendi kendini yok etmeye başlar. Büyük Sunny Quetzal benim ölümüm olacak.

"Bu görüşmenin amacının ne olduğundan emin değilim, Alistair."

"Baş nedimesi ve sağdıccımın büyük günden önce birbirlerini boğazlayıp boğazlamayacaklarını merak eden endişeli bir nişanlım var. Bunun olmayacağından emin olmak için arıyorum."

"Şimdi kim dramatikleşiyor?"

"Kadınları yere çarpan ben değilim."

Başımı arkaya eğip tavana bakarak iç geçiriyorum. "Düşüncesizce bir tepkiydi. Özür diledim."

"Aşırı tepki verdin. Bunu asla yapmazsın." "Kimse mükemmel değildir."

"Ve kimse kusurlardan senin kadar nefret edemez." "Bu bir hakaret mi, Alistair?"

"Sizden Kenya'nın en iyi arkadaşıyla iyi geçinmenizi samimiyetle rica ediyorum." "İmkansız."

"Rasyonel düşünceyi her şeyden çok sevdiğini iddia eden bir adam için, duygularınızı kesinlikle kolunuza takıyorsunuz."

Derin bir iç çektim. "Hoşlanmamak bir duygu değildir. Beyindeki bir sinaps. *Amigdala*, anahtar nöronlar."

"Büyüleyici ama ne yazık ki yapacak daha ilginç işlerim var. Kenya az önce içeri girdi."

"Hey, bebeğim."

Bir öpüşme sesi duydum ve irkildim. Alistair'in nişanlısının yanında kendini kontrol edememesi son derece gurur duyduğu bir şey. Kenya bunu teşvik ediyor. Birbirlerine olan takıntılarını anlayamıyorum. Yanlış giden bir ilişkiden sonra kırılmış ve parçalanmış pek çok müşteri ofisime geldi.

Aşk zarar verici bir olgudur. Bu dersi lisede zor yoldan öğrendim ve bir yetişkin olarak statükoyu sarsabilecek herhangi bir ilişkiden kaçınmakla gurur duyuyorum.

'Aşık olmaktan kendimi alamıyorum' diyenler zayıf olanlardır. Kendine hakim olmak süper bir güçtür. Beyin vücudun kontrol ama *beni* kontrol etmez. Hangi yöne gitmek istediğimi ben seçerim, kafatasımdaki kaslar değil.

Güzel ve rahatsız edici Sunny Quetzal hakkında daha fazla düşünmeyeceğimi söylersem, o zaman .

"Bir saniye bekle, Darrel. Kenya seninle konuşmak istiyor." Öne doğru eğildim. "Aslında meşgulüm-"

"Darrel!" Kenya'nın tatlı sesi telefonda mırıldanıyor. Güçlü bir amaç duygusu olan ufak tefek bir girişimci. Emin olmak için nörogörüntülemeye ihtiyacım var ama ön lobunda onu zorluklara iten benzersiz bir elektriksel uyarım olduğundan neredeyse eminim.

Bu anlamda, bir sorunla karşılaştığında sevinçle tepki veren Alistair'e çok benziyor. İkisi de dirençten besleniyor ve zorluklarla mücadele etmeyi heyecan verici buluyor.

"Son dans provasında olacaksın, değil mi? Sana çok önceden söylüyorum çünkü son iki seansı kaçırdın."

Reddetmek için ağızımı açıyorum ama kapı çalınıyor. Merkezin resepsiyonistliğini de yapan başhemşirem Dina kafasını içeri uzatıyor. Bana eliyle işaret ederken kırıksıklıkları sıkıntıyla derinleşiyor.

"Üzgünüm, Kenya. Gitmem gerekiyor." Parmaklarımı sandalyemin koluna bastırıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Orada olacaksın, değil mi Darrel? Hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

"Hadi ama Darrel," diye ekler Alistair. "Verdiğin sözleri tuttuğunu söylemiştin. Bu dans dersi senin sağdıçlık görevin kapsamına giriyor."

"İyi," mırıldandım.

"Mükemmel!" Kenya'nın coşkusu beni geriyor. Antrenman odasında iki sol ayağımın üzerinde tökezlememi izlemekten biraz fazla mutlu.

"Görüşürüz o zaman," diyor Alistair.

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonu cebime atıyorum. Laboratuvar önlüğümü sandalyemin arkasından kollarımı içine sokuyorum.

Palto gösterişli ve ütülenmesi zahmetli ama onu giymenin faydalarını gördüm. Beyaz kumaş bir sembol. Bir etiket. Bir hastanın zihnini sakinleştirmenin ve kendimi güvенеbilecekleri bir şeyle ilişkilendirmenin bir yolu.

"Sorun nedir?" Dina'ya sordum.

Alt dudağını . "Darrel..."

Hemen gerildim. Benim gibi Dina da kolay kolay sinirlenmez. Benden daha uzun süredir psikoloji hemşireliği yapıyor ve bir vaka ne kadar sinir bozucu olursa olsun tereddüt etmiyor. Yüz ifadesindeki paniği görünce kendimi en kötüsüne hazırlıyorum.

"Hastaneden arıyorlar." Yutkunuyor. "Seni

arıyorlar." Kalbim sıkışıyor. "O..."

Dina sadece başını sallar.

Onu geçip arabama atlıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde hastaneye gidiyorum.

* * *

ARABA HASTANENİN DURUR. TITREŞİMLER

anılar içimi kemiriyor. Yanıp sönen ışıklar görüyorum. Sedyede bir ceset. Alistair'in kanlı yüzü bana acıyla bakıyordu.

Vücudum hareket etmeyi reddediyor. Aracın içinde oturuyorum ve derin nefesler alıyorum. Geçmiş ve şimdiki zaman çarpışıyor. Ne yapıp edip beynimi gerçekliğe geri döndürmeliyim.

Nefes almaya devam et.

Bu his, temporal lobunuzdan geçen bir şok dalgasıdır.

Nefes al.

*Duygusal dengesizlik olabilir olmak fethedildi ile
BİLGİ ve uygun uyarıcılar.*

Nefes ver.

Claire o hastanede değil. O binanın içindeki hiçbir Şey bana zarar veremez.

Hastalarima ğrettiğim tekniklere geri dönüyorum. Ondan geriye doğru sayıyorum, nefeslerimi tempolu ve sabit tutuyorum. Paniğimi kontrol altına aldığımda hastaneye koşuyorum.

nce koku çarpıyor yüzüme. Keskin. Kimyasal. Koku, hastalık ve çaresizlik kokusunu örtmeye çalışan bir oda spreyi tarafından gizleniyor. Doktorlar hızla geçiyor, gözleri odaklanmış ve adımları keskin. Her zaman yardıma ihtiyacı olan biri vardır. Krizdeki başka bir aile. Başka bir vücut daha iflas ediyor.

Koridorlarda yürürken Claire'in öldüğü geceyi hatırlıyorum. Teorik olarak bunun sadece benim hafıza indeksimin ön plana çıkması olduğunu biliyorum, ancak mide bulantısı selini bastırmak zor.

Claire'in kaza mahallinde öldüğü açıklandı. Ambulans onu hastaneye götürdü ama bir odaya alınmadı. Doğruca morga götürüldü. Çarşafı yüzünden sıyırmak, yapmak zorunda kaldığım en korkunç Şeylerden biriydi.

Neyse ki bugün morga doğru gitmiyorum. Onun yerine, danışmadaki hemşire beni acil yönlendirdi.

Perdelerle birbirinden ayrılmış yatakların yanından geçip karyolada yatan yaşlı bir kadını buluyorum. Gri saçları beyaz yastığının etrafına dökülüyor. Damarlı elleri karnının üstünde kenetlenmiş. Göğsü inip kalkıyor.

O yaşıyor.

İçime bir rahatlama yayılıyor, el ve ayak parmaklarıma doğru akıyor. Ona yaklaşıyorum.

şaşırtıcı bir Şekilde, gözlerini açmadan varlığımı hissediyor. "Seni aradıkları için zgnm."

"Tabii ki beni arayacaklardı." Kendimi karyolasının yanındaki sandalyeye attım. "Aramalarını istemediğin için hayal kırıklığına uğradım."

"Sizi rahatsız etmemeliyiz."

Çarşafı çenesine kadar örtecek Şekilde ayarlıyorum. "Bunu benden saklasaydın çok üzülürdüm."

"Kendi hayatın için endişeleniyor olmalısın." Sesinde hafif bir hırıltı var. Kalbimi sıkıştırıyor.

"Hayatım mükemmel bir düzen içinde." "Sen meşgul bir adamsın."

"Bugün gündemimde hiçbir şey yoktu." Bu doğru değil, ancak gerçeği duymak böyle bir davada yardımcı olmayacaktır.

Gözlerini açıyor ve sulu mavi bakışlarını bana diyor. "Sadakatinden faydalandığımızı hissetmeden sana bakamıyorum."

"Profesör Stein hayatımın en karanlık döneminde yanımdaydı. Bu, ona borcumu ödemek için yeterli değil."

"Ona yardım edeceğine söz vermiştin. Ailesine değil. Bu ömür boyu sürecek bir taahhüt. Bunu sen istemedin."

Uzanıp ellerini tutuyorum. Cildi kâğıt inceliğinde, sanki keskin bir rüzgâr onu yırtıp altındaki eti ortaya çıkarabilirmiş gibi. Kollarında benler var ve damarları güneş ışığında özellikle mavi görünüyor.

"Profesör Stein hayatını ailesi için takas ederdi. Onu onurlandırmak, geride bıraktığı insanlarla ilgilenmektir."

Gözlerini kapatıyor ve titrek bir nefes veriyor. "Çocuklar bilmiyor."

"Daha önce de benimle kalmışlardı." Çiftlik evinde bizzat dekore ettiğim yatak odasını düşünüyorum. Bir ranza, bir şifonyer ve Michael Gazzaniga'nın bir posterı var çünkü çocuklar bile bilimsel buluşlar yapan bir psikoloğu takdir edecek yaşlar.

"Bilmiyorum, Darrel. Geçmişte, sadece birkaç kısa ay içindi. Bu..." Öksürüyor. "Bu farklı olacak."

"Söz veriyorum, onlara göz kulak olacağım." "Biliyorum."

"Kendilerini evlerinde hissetmelerini sağlayacağım." "Bunu ben de biliyorum."

"O zaman kalbin neden bu kadar hızlı atıyor?" Ellerimizin kenetlendiği yeri işaret ediyorum.

"Beni analiz ediyorsun."

"Ben bariz olanı söylüyorum."

"Bu adil değil. Hiçbiri değil." İç çekiyor.

"Bunu enine boyuna düşündüm, Bayan Jean. Yapabilirim."

"Yeteneğin konusunda endişelenmiyorum, Darrel." Parmaklarını benimkilerden çekti. "Tüm bunlarla nasıl başa çıkacakları konusunda endişeliyim." Gözleri yaşlarla doluyor. Bir tanesi yanağından aşağı dökülüyor ve yüzünü bir harita gibi oyan derin kırışıklıkların içine düşüyor. "Kısa hayatlarında çok şey kaybettiler."

Nefes alışım sabit. Ona güvence verirken söylediğim sözler de öyle. "Profesör Stein'a verdiğim sözün aynısını sana da vereceğim..." Kendimi tutuyorum ve bu yorumun kaybolmasına izin veriyorum. "Ailene kendi ailemmiş gibi bakacağım."

"Bu bir yük."

"Bitti. Ve ben sözümünden dönmem."

Gözyaşlarını sildi. "Onlarla konuşacağım. Onları hazırlayacağım. Micheal, o... o bunu iyi

karşılamayacaktır." "Orada olabilirim, Bayan Jean."

"Olmamanı tercih ederim. Hala biraz var.. Benimle birkaç gün normal vakit geçirmelerini istiyorum."

"Tamam."

"Bir şey daha var, Darrel."

Eğilip serumundaki sıvıları kontrol ettim. "Ne oldu?" "Sosyal hizmet görevlisini aradım."

Donup kaldım. "Ne zaman?" "Dün."

Dudaklarım yukarı kalktı. "Niyetimden emin değilmişsin gibi davrandın ama çoktan harekete geçmiştin."

"Sana inandım ama kendimi en kötüsüne de hazırladım." Şimdi gülümsüyor. "Sosyal hizmet görevlisi bu akşam senin evinde olacak. Seni arayacaktım ama fırsat bulamadan hastanelik oldum."

"Bekle... bu akşam mı dedin?"

"Son dakikaya kadar beklemek istemiyorum. Hâlâ hayattayken evrak işlerine yardımcı olabilirim. Zamanı geldiğinde herhangi bir komplikasyon çıkmasını önler."

Şimdi ona yalan söylemenin tam zamanı. Daha uzun yıllar olduğunu söylemek için. Çocukların büyümesini ve kendi çocuklarının izleyebileceğini söylemek için. Ama bana inanmazdı. O akıllı bir kadın.

"Bu akşam sosyal hizmet görevlisiyle görüşeceğim. Merak etmeyin." "Darrel."

"Evet, Bayan Jean?"

"Teşekkür ." İnce kirpikler titriyor. "Çok teşekkür ederim."

Minnettarlığı yersizmiş gibi geliyor. Profesör Stein olmasaydı, hala nefret ettiğim bir işte sıkışıp kalmış, içimde ölü hissetmeme neden olan bir hayata anlam bulmaya çalışıyor olurdu. O olmasaydı şu an olduğum adam olamazdım. Ona bu kadarını borçluyum.

Perde yüksek sesli bir vızıltıyla geri çekilir ve doktor görünür. Gözleri kasvetli ve adımları bir cenaze yürüyüşü kadar yavaş.

"Gardiyan sen misin?" diye soruyor gergin bir sesle.

Başımı salladım.

"Hadi konuşalım."

Onu koridora kadar takip ediyorum ve ellerimin iki yanına düşmesine izin veriyorum.

Koyu renk gözleri beni dikkatle inceliyor. "Sen onun torunu musun?"

"Ben bir... arkadaşım." Şu anda Bayan Jean ile olan bağlantımı açıklamak çok uzun sürer.

"Sadece sen mi varsın?" Bir kaşını kaldırdı. Cümlesinde azarlar gibi bir ifade var, sanki gelen tek kişinin ben olmasından kişisel olarak rahatsız olmuş gibi. "Ailesi nerede?"

"Öldü."

Yüzü düştü. Normalde bu kadar sert davranmazdım ama onu Bayan Jean adına konuşacak kadar değerli olduğuma ikna edecek vaktim yok.

"Bugün ne oldu?" Sertçe sordum.

Sanki açıklamak üzere olduğu haber kırıldamadan duramayacak kadar sinir bozucuymuş gibi ayaklarını sürüyerek yürüyor. "İş başında bayıldı ve acilen hastaneye kaldırıldı. Onu bazı taramalar yapması için gönderdim ve..." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Pek iyi görünmüyor."

"O biliyor."

Kaşları kalkıyor. "mi?"

"Evet. Ayarlamaları yaptı." Cenaze evi müdürü onunla birkaç kez görüşmüş. Ne tür bir tabut istediğini çok iyi biliyor; altın işlemeli kulpları olan parlak ceviz bir tasarım. Cenaze töreni

Renkler '*mezarlığın üzerindeki gökyüzü gibi*' mavi ve '*mezar taşının üzerindeki çimen gibi*' yeşil olacaktır.

Çoğu insan kendi cenazesini planlamayı ürkütücü bulur ama Bayan Jean bunu bir partiye hazırlanır gibi planladı. Bayan Jean bir yıl önce çocukları ilk kez benimle kalmaları için gönderdiğinde bana "*Cenazenin kilisede olmasını istiyorum ama sıkıcı konuşmalar ya da gözyaşları istemiyorum*" demişti. *Cenazeden sonra da eğlenceli müzik istiyorum. Ve bira. Ve dans. Dans olduğundan emin olun.*

Gözlerim doktoru delip geçti. "Acı emin olabilir misiniz? İstedğim tek şey bu."

"Elimden geleni yapacağım."

Omuzlarım kamburlaşmış bir şekilde hastaneden çıkıyorum. Güneş gözlerimi yakıyor ve saçlarımı kızartmak istercesine başımın üstüne düşüyor. Sıcaklık. Işık. Hayat. Gözümün önünde olmasına rağmen bir hayal gibi geliyor.

Ölümün hepimize ne kadar yakın olduğunu gördüm. Düşündüğümüzden çok daha yakın. Düşüncelerim karanlık bir yere yöneldi. Claire'e. Hayatımın en kötü şekilde değiştiği güne. Acaba kız kardeşimin kaza gecesi yaptığı gibi aniden ölmek mi daha iyi, yoksa günlerinin sayılı olduğunu bilerek ve aileni de sona hazırlanmaya zorlayarak zamanı uzatmak mı?

Merkeze giderken neşeli bir müzik açıyorum ve bu düşünceleri zindanlarına geri göndermeye çalışıyorum. Bugün hâlâ görüşmem gereken müşterilerim var. Seanslarım için açık bir kafaya ihtiyaç varken kendi sorunlarıma kapılmak akıllıca değil.

* * *

MERKEZE DÖNDÜĞÜMDE GÜN CİDDİYETLE BAŞLIYOR VE MÜŞTERİLERLE BULUŞUYORUM ara vermeden.

Saat tam dörtte, Dina elinde bir tepsi kahveyle ofisime giriyor. Ezekeil'in kahvesine hiç benzemiyor ve çoğunlukla kibarlık olsun diye içiyorum.

Kahverengi yapışkan maddeye tiksintiyle bakıyorum ve tepsiden siliyorum. "Kapıdaki tabelayı değiştirebilir misin? Acil bir durum olmadığı sürece içeri girilmesini istemiyorum."

"Eve hiç bu kadar erken gitmezsin." Gözleri büyüdü. "Bayan Jean iyi mi?"

Başımı sallıyorum.

Dina iç çeker ve tepsiyi çenesine doğru tutar. "Zavallı kadın. Ve o çocuklar..."

Saatime bakıyorum ve o başsağlığı dilemeye başlamadan önce sandalyemden kalkıyorum. Küçük kız kardeşimi kaybetmekle ilgili her şeyden nefret ediyordum ama insanların taziyeleriyle başa çıkmak kederime istenmeyen bir eklentiydi.

Bir hayat söndüğünde söylenecek pek bir şey yok ve senaryodan sapmaya çalışan ve taziyelerinde yaratıcı olan insanlar, Claire ile birlikte tabuta atlamak istememe neden olanlardı.

"Artık eve gitmem gerekiyor. Sosyal hizmet görevlisi bugün çiftlik evini teftiş edecek. Geç kalamam."

"Seninle gelmemi ister misin?" "Bunu tek başıma yapabilirim."

"Evet, ama *zorunda* ." Bana bakıyor. "Bugünün geleceğini bildiğinden beri bir yıl geçti. Neden ailene gerçeği söylemedin? Alistair hâlâ geçen yıl bir hastanın çocuklarına baktığını sanıyor. Gerçekte neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok."

"Bayan Jean teknik olarak bir hastaydı," diye . Acil bir durumda bana ve Dina'ya erişebilmesi için onu resmi müşteri listesine koyduk.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun Darrel. Hastanedeki tedavileri kaçırmamasından bahsederken kasıtlı olarak 'seansları kaçıırıyormuş' gibi gösterdin." Dina başını öne eğdi. "Tüm bu gizliliği anlamıyorum. Bu aileye yardım etmek utanılacak bir şey değil ve Alistair de-"

"Birbirimizin özel hayatına burnumuzu sokmadığımızı sanıyordum, Dina." Uyarı nazik ama açık.

Dudaklarını birbirine kenetler. "Eğer benden çekip gitmemi istiyorsan, kibarca reddedeceğim."

İç çektim. *Sanırım bu işin peşini bırakmayacak.* "Alistair düşünüyöyle meşgul. Bu onun için mutlu bir zaman. Çocuklar kalıcı olarak taşındığında ona neler olduğunu anlatacağım." Bunu saklayabileceğim gibi değil.

Evimde iki küçük insan var. Alistair'in bazı soruları olacak.

"Yani bunu gerçekten yapıyor musun? Onları gerçekten içeri mi alıyorsunuz?" "Buna uzun zaman önce karar verildi."

Buruşuk yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sen iyi bir adamsın, Darrel."

İyi bir adam mı? Bu etiket beni kaşındırıyor. Bu terimin benim için geçerli olmamasının pek çok nedeni var. Alistair'le o trajik yolculuğa çıkmadan hemen önce kız kardeşimle yaptığım tartışmayla başlayan ve dün baş düşmanımın sulu kahverengi dudaklarına bir öpücük kondurmayı ciddi ciddi düşündüğümde sona eren.

Eğer dünyanın 'iyi adam' olarak sınıflandırdığı kişi bensem, o zaman bu terimin anlamını kesinlikle yeniden gözden geçirmemiz gerekir.

"Sosyal hizmet görevlisiyle görüşmen gerektiğini söylememiş miydin? Git, *git*." Dina beni terapi merkezinden kovdu.

Sosyal hizmet görevlisinin buruşuk gömlek ve çenemdeki saat beş gölgesi için puan kırıp kırmayacağını merak ederek aceleyle çiftlik evine gidiyorum. Ne yazık ki tıraş olmaya ya da makyajımı tazelemeye vaktim yok. Arabayı garaj yoluna çektiğim anda sosyal hizmet görevlisi hemen arkamdaydı.

"Bay Hastings." Karanlık bir el uzatıyor. Saçları kabarık ve kulaklarından iki dev halka sarkıyor. Üniforması kalın dizlerinin hemen altına kadar iniyor ve ortopedik siyah ayakkabılar giyiyor. "Ben Bayan Bennet, Bayan Jeans'in davasına atanan sosyal hizmet görevlisiyim."

"Bayan Bennet, sizi gördüğüme sevindim."

"Eve yeni mi geldin?" Kaşlarını çattı.

"Uh..."

"Çoğu gün kaç kade kadar çalışıyorsun?" Küçük bir not defterini çevirerek açıyor.

Hızla göz kırpmıyorum. Yüzündeki sert ifade beni tedirgin ediyor. Neden benden zaten hoşlanmadığı hissine kapılıyorum?

Ön kapıyı işaret ediyorum. "Neden içeri girip konuşmuyoruz?"

"Size bir soru sordum, Bay Hastings."

Dilim kuru dudaklarımı yalamak için dışarı fırlıyor. "İş yoğunluğuma bağlı. Bazen bir seans için ayırdığımız süreyi aşabiliyorum. Bazen bir müşteri beni saatler sonra arar."

Ruhsal sorunlar saat bešten sonra mola vermez. Çoęu zaman bir danışan, dünyanın geri kalanının sakinleştiği bir saatte en karanlık düşünceleriyle yzleşecektir.

Defterine bir şeyler karalamaya devam ediyor. "Yani güvenilir bir programın yok mu?"

"Ben yle demezdim." Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. Kalem sıkıca tutuşundan, büzülmüş dudaklarına ve kısılmış gözlerine kadar, Bayan Bennet ihlal avında gibi görünüyor. "ocukların ihtiyaçlarına göre programımı değiştirmeye aığım. Ayrıca bir dadı tutmaya da aığım."

"Ne durumda? Micheal ve Bailey için orada olamayacak mısın?"

Derin bir nefes alıyorum ve sakince bırakıyorum. "Bayan Bennet, neden içeri gelmiyorsunuz? Size içecek bir şeyler ikram edebilirim."

Oturup yemekle dikkatini dağıtmak dopamini tetikleyecek ve umarım beni tatlı bir şeyle ilişkilendirmesini sağlayacaktır. Bu kirli bir psikoloji numarası, ama çaresiz nlemler...

"Bay Hastings," Bayan Bennet beni mutfağa kadar takip etti, "Micheal ve Bailey ile daha önce tanıştınız mı?"

"Bailey doğduğunda ben de oradaydım." Buzdolabını açtım ve portakal suyu kutusunu çıkardım. Ona şarap ya da viski gibi daha yetişkin bir şey ikram ederdim ama bu muhtemelen daha ciddi not defteri karalamalarına neden olurdu. "Profesör Stein karısının yapabilmesinden dolayı çok mutluydu. Micheal zaten mucize bir bebektir ama Bailey ikisi de büyümüştü."

"Aileyi tanıyorsunuz."

"Profesör Stein benim akıl hocamdı." Bundan daha fazlasıydı. O benim için bir baba gibiydi. Benimkinden çok daha iyi bir baba. Ama Sunny Quetzal'dan göz kamaştırıcı dersler almış gibi görünen bu sosyal hizmet uzmanıyla o konuya girmeyeceğim.

Neden şu anda Sunny'yi düşünüyorum?

Başımı iki yana sallıyorum. "ocukların ikisi de büyükanneleri tedavi görürken burada kaldılar."

"Bayan Jean sizi çocukların resmi vasisi olarak atamak istiyor. Bu talebi siz mi yaptınız?"

"Bunu uzun zaman önce konuşmuştuk. Çocukların başka akrabası yok."

"Sen akraba değilsin," diye ısırtıyor.

Bir nefes daha çekiyorum. Eğer o benim hastam olsaydı, muhtemelen nefes egzersizlerinin yanı sıra duygusal tetikleyicilerinin neler olduğunu belirlemek için günlük yazmasını önerirdim. Bu çok farklı bir konuşma olduğu için, kendimi onu analiz etmeyi bırakmaya ve sempatisine hitap etmeye zorluyorum.

"Bir ailenin kan bağı olan insanlardan oluşması gerekmez."

"Ve akademisyenlerden oluşan bir aileye gevşek bir şekilde bağlı olan bekar bir adam, iki çocuk babası olmaya *gönüllü* olmaz."

Bu terim dişlerimi sıkıyor. "Ben baba olmazdım." *Beni silah zoruyla tutsan bile kendime öyle demezdim.* "Ben bir vasi olurdum."

Gözleri kısıldı. "Anlıyorum."

Lanet olsun. Tam olarak ne görüyor? İçimden bir ses cevabı beğenmeyeceğimi söylüyor.

Ayağa sıçırıyorum ve merdivenleri işaret ediyorum. "Neden size çocukların nerede kalacağını göstermiyorum?"

Başını sallıyor, dudakları gergin.

Onu merdivenlerden yukarı, Micheal ve Bailey'nin ziyarete geldiklerinde paylaştıkları odaya çıkarıyorum. "Şu anda bir ranzaları var ama Bailey'nin kendi odası olması için ofisi dönüştürmeyi planlıyorum."

"Süslediniz mi?"

Çıplak duvarları, temiz mobilyaları ve posteriyi yatak odasına bakıyorum. Sıcak. Ferah. Dağınıklıktan arınmış. "Evet."

"Ve burada mı kaldılar?"

Göz kırpıyorum. "Evet. Bir sorun mu var?"

"Bu... çorak hissettiriyor." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve parmaklarını iki kez birbirine vuruyor. "Sonradan düşünülmüş gibi. Evin geri kalanıyla kesinlikle uyuşmuyor."

"Evin geri kalanının dekorasyonu bir şirket tarafından yapıldı. Çocukların odasını kendim yaptım."

"Bir profesyonelin gelip bunu yapmasına değmez miydi?" Bir kaşını kaldırıyor. "Evin geri kalanı için o kadar kafa yordunuz ama erkeklerin odasıyla uğraşamadınız mı?"

Sinirlerim tepeme çıkıyor ve düşüncesizce bir şey söylemeden önce ağzımı kapatıyorum.

"Bay Hastings." Ellerini kavuşturuyor ve öne doğru eğiliyor, gözleri beni delip geçiyor. "Sadece bir değil, *iki* çocuk sahibi olmanın size yükleyeceği sorumluluğun farkında mısınız? Bu çocukların annelerini, babalarını kaybettiklerinden ve şimdi de büyükannelerini kaybetmek üzere olduklarından bahsetmiyorum bile. Yetişkin bir insanın kaldırabileceğinden çok daha fazla kayıpla yüzleştiler."

"İşte bu yüzden nöropsikoloji alanındaki geçmişim büyük bir avantaj."

"mi? Yoksa bu sadece bir deney mi?"

Kaskatı kesildim. "Ne ima etmeye çalıştığınızı anlamıyorum."

"Baban yüksek rütbeli bir askeri yetkiliydi ve annen de bir mirasçıydı. Sen ve kız kardeşin para ve statüyle büyüdünüz. Annen Belle's Beauty'yi kurdu. Sen de yatırım bankacılığının kralı oldun." Arkasına yaslanıp beni inceliyor. "Aniden yön değiştirip psikoloji okumaya karar vermeden önce oyununun zirvesindeydin. Ve şimdi, sevgilisi olmayan bekâr bir adam olarak, aniden sana ait olmayan iki çocuk yetiştirmeye mi karar verdin?"

"Erkek akıl hocalığı, bir çocuğun hayatının dokusunda gerekli bir bileşendir. Kız arkadaşımın olmamasının bu çocuklarla ilgilenme becerimle ne ilgisi olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum. İş değişikliğime gelince, bu yerinde bir karardı. Dürtüleriyle hareket eden bir adam değilim."

"Yine de siciliniz kendi adına konuşuyor." Başını sallıyor, dudakları onaylamaz bir ifadeyle sarkıyor. "Bay Hastings, bu çocukların ihtiyacı olan şey istikrar." Odayı işaret ederek, "Umarım Bayan Jean doğru kişiye güvenmiştir," diyor.

Dudaklarımı ağzımın içine çekiyorum. Söylenecek bir şey kalmadığı için Bayan Bennet'ı uğurluyorum ve sonra erkeklerin odasına geri dönüyorum.

Sessizlikte, beynim potansiyel çözümlerle dönüyor.

Sorun 1: Sosyal hizmet görevlisi benden nefret ediyor.

Problem #2: Bu sosyal işçi olabilir değil onaylamak vesayet.

Sorun 3: Sosyal hizmet görevlisi çocukların odalarının daha iyi dekore edilmesi gerektiğini düşünüyor.

Çözüm hemen aklıma geldi.

Telefonumu elime alıp Dina'yı aradım. "Bana çiftlik evimde çalışan iç mimarı bul. Ofisimde onlara ihtiyacım var. *Yarın.*"

Telefon görüşmesini bitirdikten sonra mutfağa gidip kendime bir bardak su dolduruyorum. Bu çocuklar için iyi bir koruyucu olabileceğimi kanıtlayacağım. Profesörüne bir söz verdim ve ne olursa olsun sözümü tutacağım.

BÖLÜM 3

RÜZGARDA

GÜNEŞLİ

"Çünkü senin çocuk doğurma kalçaların yok," diye annem telefonda. "Babanı suçluyorum."

Gözlerimi tavana çeviriyorum. Parmaklarım bir ev dekorasyon dergisinin ortasına yayılmış. Bu özel yayın akıl almaz derecede sıkıcı ama ben en büyük ilhamlarımı ana akım trendleri eleştirerek buluyorum. Bir şeyleri 'yapmam gereken' şekilde görmek bende tam tersi yönde ilerleme isteği uyandırıyor.

"Bu benim de hatam." Annem inliyor. "Önce Maya olmayan bir adama aşık oldum. Daha da kötüsü, uzun boylu olmak zorundaydı."

Sızlanmasına bir saniye bile inanmıyorum. Babamla birbirlerine tapmıyorlarmış gibi davranıyor. birçok kez annemle babamı PDA yaparken gördüm. Hayatım boyunca beni yaraladı.

"Anne, babamın boynunu seviyorsun. Numara bile yapma." Derginin sayfalarını çeviriyorum.

"O genleri sana geçirdi. Şimdi sana ayarladığım tüm iyi adamlardan daha uzunsun."

"Hepsi değil."

"Yeterince var."

"Maya erkekleri artık daha uzun anne. Bu genetik. Ayrıca, kadının erkekten uzun olması artık kimsenin umurunda değil."

"O zaman neden her seferinde tanışma randevularından korktuğunu açıkla?"

"Çünkü Belize'ye dönüp sessiz bir Maya karısı olmakla ilgilenmiyorum." Sayfayı çeviriyorum ve spiralli defterime bir desen çiziyorum. "Ben nakış işleyemem. İğneye iplik bile geçiremiyorum. Ve kesinlikle yemek yapamam. Beni sıcak taşların üzerinde eğilmiş tortilla yaparken düşünebiliyor musun?"

"Ay, baban seni şımarttı," diye feryat ediyor annem. "Senin için her şeyi yapmakta ısrar etti ve şimdi kendi ekmeğini bile yapamıyorsun."

"Tortilla yapabilirim anne. Sadece büyüklerin yaptığı gibi değil. istiyorum."

"Hafta sonu için eve gel. Ben sana öğretirim. Çok kolay."

"Özür dilerim.

Meşgulüm." "Ne

yapıyorsun?"

"Çalışmak."

"Gerçek bir

iş mi?"

Çenemi tavana doğru eğiyorum. "Ben kendi işimin patronuyum.

Çoğu ebeveyn gurur duyardı." "Tasarım

mı? Siz buna iş mi diyorsunuz?"

Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum. İşte yine başlıyoruz.

Sesi dehşet içinde yükseliyor. "Üniversiteye gidiyorsun. Senin okuman için binlerce dolar harcıyoruz ve sen yatak sermek ve perde takmak için diplomanı çöpe mi atıyorsun? Ay-ya, nerede hata yaptım bilmiyorum. Babanın beni Amerika'ya gelmeye ikna etmesine asla izin vermemeliydim."

"Babam köyde hayatta kalamazdı. Yaşlıları seninle evlenmeye zor ikna etti." Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve üzerinde çalıştığım tasarıma geçiyorum.

Annem kabul etmese de büyük bir iş aldım. Birkaç hafta önce Stinton Yatırım ile bir sözleşme imzaladım. Yönetim kurulundan biri Fine Industries için bir ofis tasarladığımı duymuş ve mekânı tamamlamak için etkileyici bir miktar nakit teklif etmiş.

"Yeterli zaman-"

"Hiçbir zaman büyüklerin onu onaylamasını sağlayamazdı. Aşık olduğunuz an Belize'den ayrılacağınız andı."

Bu konuşmayı altı ayda bir falan yapıyoruz. Annem bana ayarlayacak 'yeterince iyi' bir Maya erkeği bulursa daha sık oluyor. 'Yeterince iyi' demek, elbette Amerika'da çalışıyor olması (ki bu günlerde daha yaygın) ve onun kadar geleneksel olması (ki bu imkansız) anlamına geliyor.

Her ne kadar beni azarlamaktan hoşlansa da, bu tek taraflı bir ilgisizlik değil. Giderek daha fazla Maya erkeği de kültür içinde biriyle çıkmıyor.

"Çok gevezesin. Her zaman bir cevabın var." Ses tonundaki azarlama içgüdüsel olarak başımı kaldırmama neden oluyor, acaba tek bir terlik füze gibi üzerime uçacak mı diye merak ediyorum.

Neyse ki güvendeyim.

"Halkımızdan uzaklaşmanın sana ne yaptığını görüyor musun?"
Gözlerimi deviriyorum. "Büyüklerimden uzaklaşmak bana ne yaptı?"

"Amerikanlaştın. Artık tüm bu çılgın fikirlere sahipsin."

"Hangi fikir çılgınca? Kendim için çalışmak mı yoksa mutlu bir şekilde bekar olmak mı?" "Senin yaşındaki bir kadının bir ailesi olmalı."

"Anne, ben 30 yaşında bile değilim."

"Zaman çabuk geçer. Sen farkına bile varmadan yumurtaların yaşlanacak." "Aman Tanrım."

"Bu ülkede onca konserve ve plastik et varken hiçbir şeyden emin olamazsınız. Endişelenmiyor musun?"

"Azıcık bile değil." Eğer hamile kalmayı önemseseydim, bu işi yapacak bir erkek bulabilirdim. Maya olsun ya da olmasın, çoğu heteroseksüel erkek benim için bebek yapma kısmını aradan çıkarmaya hevesli olurdu.

Nedense aklıma Darrel'in taş gibi suratı geliyor. Beni yatağına yatırıp bacaklarımı ayırdığını hayal ediyorum, böylece bana bir bebek verebilecek...

"Çocuklar bir nimettir."

Başımı kaldırıyorum ve ürperiyorum. Beynim neden böyle tehlikeli bir yere gitti ki?

"Daha ilgili olmalısın."

"Bir aile kurmak istiyorum, ama bana iyi ve sadık bir koca olacak ve *aynı zamanda* çocuklarıma iyi bir baba olacak adam bulmak istiyorum."

"Çok fazla şey istiyorsun."

"Zaman ayırıyorum çünkü bu önemli. Aile soyunu devam ettirme konusunda o kadar takıntılısın ki beni ciddiye bile almıyorsun."

"Evliliklerin yıkılmasının nedeni kararları gençlerin veriyor olması. Eskiden olduğu gibi geri dönersek her şey daha iyi olur."

"Eskiden kadınların erkeklerin yanında konuşmasına izin verilmezdi. Buna geri dönmek mi istiyorsun?"

"Gördün mü, hangi gelenekleri eleştirmek istediğini seçiyorsun, ama hepsi kötü değildi. Belize'de olsaydık, çoktan evlenmiş olurdunuz."

"On beş
mi?" "On
altı."

İç çekiyorum. "Çocuk gelinler artık yasal değil
anne." "Ama görücü usulü evlilikler yasal."

"Buna cesaret edemezsin."

"Oh, it beni, Sunita ve göreceksin."

Parmaklarım dergiden uzaklaşıyor. "Boş yere üzülyorsun anne.
Maya olmayı seviyorum. Burada yaşıyor olmam kültürümü
onurlandırmamı engellemeyecek." Dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Bana
kim olduğumu saklamamayı öğreten sensin."

"Elbette saklanmamalısın. Olduğun kişi olduğun için inanılmaz
derecede ayrıcalıklısın, Sunita."

Gördünüz mü? İşte bu yüzden bu kadına kızamıyorum. Annem
tanıdığım en cesur insandır ve Amerika'ya taşındığımızda bunu
tamamen gördüm.

Buraya vardığımızda ilk işimiz ortama uyum sağlamak oldu. Bunun
bizim gibi insanların tacize uğramadan yaşamasına olanak
sağlayacağını düşünmüştük ama yanılmışız. Mükemmel İngilizce
konuşabilir, sadece McDonalds yiyebilir ve batılı kıyafetler giyebiliriz,
ancak hiçbir şey alımızın eğimini, burnumuzun şeklini,
kelimelerimizdeki eğimi veya tenimizin rengini gizleyemez. 'Farklı' her
zaman bizi takip eden bir etiket olacaktır.

Bir adamın anneme ırkçı hakaretler yağdırdığı ve kamyonetinin
penceresinden silah salladığı bir olaydan sonra, annem 'canı
cehenneme' diyerek çılgına döndü.

Markete giderken geleneksel Maya bluzları giymekten, toplum
merkezinde bir Maya nakış dersi başlatmaktan ve bayramlarda
komşularımıza mısır tortillası göndermekten bahsediyorum. *Eğer farklı
olduğum için tacize uğrayacaksam, bu farklılıkları benimsemeliyim ki
peşimden gelmeleri için daha iyi bir nedenleri olsun*, dedi.

Annem gürültülü ve gururlu Maya yolunu seçti. Bu da ne yazık ki
hayattaki en büyük hayalinin beni başka bir Maya erkeğiyle
evlendirmek olduğu anlamına geliyor, böylece daha fazla Maya çocuğu
yapabilir ve Maya kültürümüzü 'kurtarma' misyonunu tamamlayabiliriz.

"Sen halde neden bana bu kültürle evlenmem için baskı yaptığını
gerçekten anlamıyorum." Nakliye şirketinden gelen faturayı
gördüğümde kaşlarım çatıldı. Evimi taşımaları için onları tutmuştum.

Ofis mobilyaları geçen hafta geldi ve ödemenin ikinci yarısını soruyorlar.

Her an Stinton Yatırım'dan kalan faturamı alabilirim. Yatırım şirketinden gelen iş, kalan faturalarımı fazlasıyla karşılayacaktır. Yine de gecikmiş bir e-posta görmek can sıkıcı. Nakliyecilere anlaştığımız tarihte ödeme yapacağım. Sırf küçük bir işletme olduğum için neden beni taciz ediyorlar?

"Bu benimle ilgili değil, genç bayan. Bu seninle ve geleceğinle ilgili. Bir Maya erkeği sizi başka hiç kimsenin şekilde anlayacaktır."

"Tamam... ve?" E-postalarını yanıtlıyorum, paralarının geleceğine dair güvence veriyorum ve ardından sosyal medyaya giriyorum.

"Ve bir kıyamete hazırlıklı olacak. Eğer dünyanın sonu gelirse, topraktan geçinmeyi bilen insanlar hayatta kalacak. Bu Amerikalılar milyarderlere ve teknoloji patronlarına kafayı takmış durumdalar ama gerçek zenginlik çiftçilerde."

"Anne, sen çok..." Bugünkü manşeti fark ettiğimde kelimelerim uçup gitti.

Stinton Yatırımı Göbekten Yukarı Çıkıyor

"Ne olmuş yani? Ne diyecektin Sunita?" "Anne, seni sonra ararım," diye cevap veriyorum nefes nefese.

"Ne? kapatma!"

Telefonu fırlatıp atıyorum ve dizüstü bilgisayar göğsüme yaklaştırıyorum. *Charlie ve Çikolata Fabrikası*'ndaki altın bilet gibi linke tıklayarak makaleyi gözden geçiriyorum. Bir cümle gözüme çarpınca midemden doğru mide bulandırıcı bir his yayılıyor.

İflas etmiş.

Kafaya vurulan kozmik bir sopa gibi.

Hayır.

Sanki sihirli bir şekilde önümdekileri değiştirecekmiş gibi gözlerimi kapatıp açıyorum.

İflas etmiş.

Parmaklarım yumruk oldu. Bana hala borcu olan şirket - faturalarımı ve nakliye şirketini ödemem gereken para

.

"Ciddi olamazsın!" Çığlık attım. Kalbim küt küt atarken telefonumu kaptım ve Stinton Yatırım'ın müdürünü aradım. Proje boyunca birlikte çalışmıştık.

Telefon doğrudan sesli mesaja gidiyor.

"Tamam Sunny. Panik yapma." Ayağa fırlıyorum ve küçük oturma odamı adımlıyorum. "İflas etmiş olsalar bile sana ödeme yapmak zorundalar. Bu konuda kanunlar var."

Alnımda boncuk boncuk terler beliriyor ve boynumda bir hatırlatma ilmiği sıkılıyor. *Bu adamlar için fazladan çalıştım.*

Son dakikada, şirket benden daha fazla ofis tasarlamamı istedi. Ekstra mobilya, boya ve işçilik için ücret almak yerine, maliyetleri karşılamak için ilk depozitolarını ve kendi fonlarımı kullandım.

Vücudumda bir önsezi sarsıntısı dolaşıyor. Soğukkanlılığım her saniye çözülüyor, çılgın bir kapıdan çıkıyorum.

Sabahın ortası acımasızdır. Bu şartlar altında aptal gibi araba kullanmaktan başka çarem yok. Yan şeride geçtiğimde biri bana ters ters bakıyor. Ben de jestine karşılık verdim. *Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok, dostum. Bugün beni test etme.*

Stinton Yatırım'a yaklaştığımda bir kaos görüyorum. Polis arabaları çelik ve cam yığınlarına karşı kırmızı ve mavi renklerde yanıp sönüyor. Takım elbiseli adamlar kutular dolusu dosya, sabit disk ve bilgisayar taşıyor. Onları büyük siyah minibüslere istifliyorlar. Bir imparatorluğun çöküşünü izlemek için cep telefonlarını kaldırmış bir kalabalık toplanıyor.

"Hayır, hayır, hayır!" Arabayı bodrum katındaki otoparka fırlattım, düzgün park etme zahmetine girmedim. Başım dönerek binip üçüncü kata çıkıyorum. Parmaklarım pantolonumun kenarına kesik kesik . Her saniye bir saate uzanıyor.

Ofise varıyorum ve kısa bir süre duruyorum. Önümdeki sahne bir doğal afet filminden bir kesit gibi, ancak arka planda CGI kasırga yok. Çalışanlar bir ileri bir geri koşturuyor. Parçalanmış kağıtlar yere dökülüyor. Fayanslar çizme izleriyle dolu. Masalar yağmalanmış ve telefonlar çalışıyor.

Yavaş bir daire çizerek dönüyorum ve giderek artan bir korkuyla manzarayı inceliyorum. Yüzlerin hiçbiri tanıdık gelmiyor, bu yüzden en yakındaki çırpınan ofis çalışanını tutuyorum.

"Affedersiniz, bana nerede bulunduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Bilmiyorum! Bilmiyorum! Bilmiyorum!" Sanki ona işkence ediyormuşum gibi başını ileri geri sallıyor. "Bunların hiçbir hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Bekle, ben sadece-"

"Gah!" Tutuşumu kırıyor ve ağlayarak koridora doğru koşuyor.

Kafamın arkasındaki baskı artıyor, bu hırpalanmış ofise sinen korku kokusuyla galvanize oluyor. Anlaşılabilir bir durum. Bu insanlar göz açıp kapayıncaya kadar enayi yerine kondu ve geçim kaynakları yağmalandı.

Hissediyorum.

Uzakta tanıdık bir yüz görüyorum. Stinton Yatırım ile irtibatımı sağlayan .

"Hey! Hey sen!" Çılgınca el sallıyorum.

Kafasının en tepesinde kel bir nokta olan adam başını kaldırıp bakıyor. Beni görüyor ve sanki tamamen hareketsiz kalmak onu görüş alanımdan çıkarabilecekmiş gibi donup kalıyor.

Ellerimi kalçalarımaya koyup ona doğru yürüyorum. "Seni görebildiğimi biliyorsun, değil mi?"

Gözleri benimkilerle birleşiyor. Hafifçe genişlediler. Müdür bir hareket patlamasıyla ters yöne doğru koşmaya başladı.

Şaka yapıyor olmalısın! Devrilmiş masalardan, ezilmiş ciltlerden ve açık dolap kaçarak arkasından havalanıyordum. Kollarımı pompalayarak hızımı arttırıyorum ve rüzgârda mutlu köpek kulakları gibi sallanan kravatını yakalıyorum. Parmaklarım kumaşın etrafına dolanıyor ve var çekiyorum. Müdür boğulur gibi bir ses çıkarıyor, omuzları ve sırtı bana doğru eğilirken ayakları ileri doğru fırlıyor.

İkimiz de tökezliyoruz ama ben ayaklarımı yere basıp ikimizi de dengelemeyi başarıyorum. Müdür arkasını dönüyor ve sanki saatini ve cüzdanını alacakmışım gibi elini kaldırıyor.

Panik içindeki yüzüne bakıyorum. "Neden kaçtın?"

"Özür dilerim. Özür dilemekten başka ne diyebilirim bilmiyorum."

Sakin ol, sakın ol. "Buradaki düşman sen değilsin. Bunu biliyorum. Sadece paramı nasıl alabileceğimi bilmek istiyorum."

"Yapamazsın." Yutkunuyor ve adem elması neredeyse gözlerime çarpıyor.

Çılgınca gülüyorum. "Evet, bu benim için işe yaramayacak."

"Bakın, bugün buraya gelip ödeme isteyen ilk kişi siz değilsiniz. Herkese söylediğimi sana da söyleyeceğim. Hiç para yok."

"Hayır, anlamıyorsun." Kravatı çekiyorum ve daha da yaklaşıyor. Onun vücut kokusu burun deliklerimi dolduruyor, ama bu yerde yaratmak üzere olduğum pis kokunun yanında hiçbir şey. "Benden daha fazla ofis hazırlamamı istedin. Geri ödeme alacağıma dair güvence verdiniz. Bunun için diğer işleri geri çevirdim. Bu şirkete güvendim çünkü sana güvenmiştim."

"Ve çok üzgünüm. Gerçekten."

Başım nabız gibi atmaya başladı. "Özür dilemek faturalarımı ödemeye yetmez." "Etrafına bir bak, şu anda hepimiz zor durumdayız."

"Ve seni suçlamıyorum. Gerçekten suçlamıyorum ama şirketin bana borçlu olduğunu doğrulayabilecek tek kişi sensin."

"Kendim için endişelenmeliyim." Elimi kravatından çekti. "Ama senin için en iyisini diliyorum."

"Hayır." Ona tekrar sarıldım.

Yarı boyundaki birinin ustalığıyla geri sığıyor. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Lütfen, en azından borçlu olduğunuz şeyi almak için nereye gidebileceğimi söyleyin."

"Şu anda hepimiz bunu anlamaya çalışıyoruz. Aynı gemideyiz Bayan Quetzal."

Tam olarak değil. Bazılarının avukatlara ödeyecek parası var. Bazıları sendika üyesi olabilir. Şanslı olan birkaç tanesinin sırtını dayayabileceği bir tasarruf hesabı var. Bende bunların hiçbirisi yok. Bu ödemeye *ihtiyacım var*. Aksi takdirde, oda ve yemek için en iyi arkadaşşıma yalvarmak zorunda kalacağım. O da Alistair'le birlikte yeni evine taşınmam için ısrar edecek.

Olmuyor.

Balayı çiftleriyle yaşamak tam bir kabus olacak. Bütün gece onların mutlu kıkırdamalarını duymak, eve döndükten sonra yanlarına gitmek ya da iğrenç derecede sevimli flörtlerinin yanında yemek yemek düşüncesi midemi bulandırıyor.

Zavallı Belle.

O bir şekilde hayatta kalacak ama ben kalmayacağım.

"Özür dilerim," diyor müdür tekrar, sanki kelime dağarcığında kalan tek şey bu iki kelimeymiş gibi. Sanki arabasını ezmek üzere olan Godzilla'ymışım gibi arkasını dönüp kaçıyor.

Kafamın içindeki gürültü daha da artıyor. Ofis çok çılgın, insanlar çok telaşlı ve ben diken üstündeyim.

Buradan çıkmam gerek.

Asansörle lobiye dönerken kendimi nefes almaya zorluyorum ve bu işten nasıl kurtulacağımı düşünüyorum. Aklıma hiçbir cevap gelmiyor.

Güneş ışığına doğru adım atarken güneş gözlüklerimi arıyorum ve polis memurlarına bakıyorum. Hepsinin yüzünde sert bir ifade var. İçimden bir ses onların da bu pisliğin arkasındaki dolandırıcıyı nerede bulacaklarını bilmediklerini söylüyor.

Yutkunarak arabama doğru tökezliyorum ve her adımda biraz daha yere batıyormuşum gibi hissetmeme aldırmiyorum. Bir şekilde arabaya ulaşıyorum ama motoru çalıştırmak için hareket edemiyorum.

O anda cep telefonum çalıyor ve ekranda eski patronumun adı yanıp sönüyor.

Merhaba, iki numaralı enayi yumruğu.

Kendi şirketimi yönetmenin heyecanı için eski işimden ayrıldım, ama sessizce mi ayrıldım? Hayır, ben ayrılmadım. Patrona yaratıcı özgürlüğün önemi hakkında nutuk çektim ve bir sonraki Nate Berkus olacağıma yemin ettim. Girişimcilik ve risk alma ruhuyla sarhoş olmuş bir halde ona bana göz kulak olmasını söyledim. Bir gün adımı basılı olarak görecekti. Oprah'ın yanında rahat bir koltukta oturacağımı.

Görünüşe göre Oprah yok, dergiler yok, hatta dandik bir ev yenileme TV programı bile yok. Onun yerine adımı Craig's List'te iş için yalvaran bir ilanda görebilir.

Başımı direksiyona dayayıp nefesimin altında inliyorum.

Telefon .

Sonra tekrar çalmaya başlar.

Görmezden gelebilirim ama eski patronum Shanya, ben açana kadar işi bırakmayacak. O kadarını biliyorum. O, stil sahibi ve iş konusunda yetenekli, acımasız bir iç mimar. Nadiren tasarım yapsa da

Artık markası sektörde o kadar sağlam bir yer edindi ki, adını koyduğu her şey popüler oluyor.

Boğazımı temizliyorum ve telefonu açıyorum. "Alo, Shanya. Ben Sunny Quetzal."

"Boş musun? Senin için bir şeyim var." Shanya'nın sesi Sibirya'daki bir kar fırtınasındaki acı votka kadar kuru.

"Aslında, sevgili Viktorya dönemine ait bir kitabı çevirmekle meşgulüm. Programım o kadar yoğun ki yemek yemeye bile vaktim yok." Zorla bir kahkaha attım. "Yeni nasıl olduğunu bilirsin."

"Üzerinde çalıştığın projenin bazı çalkantılardan geçtiğini biliyorum Sunny. Yalan söylemek zorunda değilsin."

"Ne?"

"Stinton Yatırım'daydınız, değil mi? şu anda dolandırıcılıktan soruşturulan şirket?"

"Nereden biliyorsun?"

"Sosyal medyanız," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

Gözlerim açıldı. "Hâlâ benim hesaplarımı mı takip ediyorsun?" "Tüm rakiplerimi izliyorum."

Shanya'nın beni rakibi olarak görmesinin verdiği gurur kabarması, şu anda onu yenmeye yakın olmadığımı hatırlatarak çabucak bastırılıyor.

"Sana ödeme yapıldı mı?" Shanya soruyor.

Ona yalan söylemeyi düşünüyorum ama bunu yapmanın bir anlamı yok. Bir telefon açıp gerçeği öğrenebilir. "Hayır."

"Güzel."

"İyi mi?"

"Bu şekilde önereceğim şeyi kabul olasılığınız daha yüksek."

"Dinliyorum." Umudumu sesimden uzak tutamıyorum. Eski bir ittifakı yeniden canlandırmak için potansiyel evsizlik gibisi yoktur.

"Bir müşteriyle ilgili yardımınıza ihtiyacım var. Sizden başka bir tasarımcıyı kabul etmiyorlar. Onlara hangi planları göstermeye çalışırsak çalışalım, ısrar ediyorlar." Sesinde biraz kızgınlık var. "İşlerini kaybetmek istemiyorum ama onları size teslim etmek de istemiyorum."

"Yani bu sözleşmeli mi olacak?"

"Eğer ilgileniyorsan." Duraksıyor. "Ücretinizin yarısını peşin öderim. Geçmişimize dayanarak bunu size uzatmaya hazırım."

Gururum çirkin başını kaldırmaya çalışıyor. *Ona ihtiyacın yok. Bunu kendi başına yapabilirsin.* O şeyi iki dörde kadar dövdüm. Banka hesabıma ve gururuma bir bakış çok uzun bir yürüyüşe çıkabilir.

"İlgileniyorum."

"Ofise gelin ve birbirimize nasıl yardımcı olabileceğimizi konuşalım."

* * *

ÖĞLEDEN SONRA GEÇ SAATLERDE ŞEHRİN DIŞINA DOĞRU YOLA ÇIKTIM.

Müşteri. GPS'im beni sakın bir şehir evinin önünde durduruyor. Yıpranmış tuğlaları, cam pencereleri ve büyüleyici kemerli çatısı bir masal kitabından fırlamış gibi görünüyor ama başka hiçbir şey dikkatimi çekmiyor.

Ön kapıdaki cam bölmelerden kitap rafları, bir kanep ve bir sehpa ile dolu küçük bir lobi fark ediyorum. *Acaba bu müşteri kim?*

Zengin olduğunu biliyorum. Shanya'nın fiyat etiketi bile sadece belli bir müşteri kitlesiyle çalıştığı anlamına geliyor - paranın sonradan akla geldiği, çünkü ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta tükenemeyeceği müşteriler. Ancak Shanya'nın gururunun bir bedeli olmadığını da biliyorum ve yine de yardım için bana geri dönmeye istekliydi. Bu da bu müşterinin etrafa saçacak paradan daha fazlasına sahip olduğu anlamına geliyor.

Kapıyı çekip açıyorum ve başımın üzerinde bir zil çalıyor. Melodi beklediğimden çok daha tatlı ve başımı baktığımda 'zilin' aslında rüzgar çanları olduğunu fark ediyorum.

Başımı sonuna kadar arkaya eğerek rüzgâr çanlarını dikkatle inceliyorum. Cam saplari mor renkte ve güneş ışığı tam onları delip geçiyor, duvarda dans eden büyülu yansımalar gönderiyor.

"Çanı uzun zaman önce değiştirdik. Rüzgar çanları daha az sarsıcı" diyor bir ses.

Başımı kaldırıp baktığımda uzun boylu, keskin yüzlü, sarkık yanaklı ve içten bir gülümsemeye sahip bir kadın görüyorum. Açık mavi bir hemşire kıyafeti ve rahat spor ayakkabılar giyiyor.

"Merhaba." Gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık veriyorum.

"Sen Sunny Quetzal olmalısın."

"O benim." Ona elimi uzattım.

Onu alıyor. Sıkı ve kendinden emin bir şekilde tutuyor. "Sizi buraya getirmenin büyük bir mücadele olduğunu söyleyebilirim."

"Savaş mı?" Kaşlarım havaya kalktı.

"Şirket beni oyalamaya çalıştı ve diğer tasarımcıları bana itmeye devam etti. Seni işten çıkardıklarını öğrendiğimde çok şaşırdım. Senin kadar yetenekli birini mi? Deli mi bunlar?"

Bir gülümseme yanaklarımı bastırıyor. Geçirdiğim günden sonra iltifat duymak harika bir his. "*İşten* çıkarılmadım. Kendi şirketimi kurmak için ayrıldım."

"Oh? Bana bunu söylemediler."

"Ve teknik olarak benim de yapmamam gerekiyor." Göz kırpiyorum. "O yüzden bu kalsın."

Gülümsemesi genişler. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Oldukça acil görünüyordu." Bir kaşımı kaldırdım. Shanya fazla açıklama yapmadı. Zaten hiç açıklamaz. Onun felsefesine göre müşteri ne istediğini bilmez, sadece biz biliriz. Ben daha çok bir evin sahibinin yansıması olduğuna inanıyorum. Şirketten ayrılmamın birçok nedeninden biri de bu. Orada kalbimin sesini dinleyemedim.

"Çiftlik evine yaptığın şeye *bayıldım*." Hemşire, cep koruyucusunu imzalamamı ister gibi ayak parmaklarının ucunda zıplıyor. "Patron biraz... yaratıcılığa karşıdır, bu yüzden evini bu kadar rahat hale getirmeyi düşünmezdi."

"Memnun olmasına sevindim."

"Memnun olmaktan da öte. Bunu asla ifade etmeyecektir."

Aklıma Darrel'in yüzü geliyor. Sanırım soğuk ve huysuz olmak yaygın bir zengin adam semptomu.

Başını benimkine yaklaştırıyor. "Bu isteğimiz biraz farklı olacak. Genelde portfolyonuz için fotoğraf çektiğinizi ve bu projeleri kaydettiğinizi biliyoruz, ancak bunu gizli tutmanızı istemek zorundayız. Koşullar biraz... yoğun. Umarız anlayışla karşılırsınız."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Nasıl bir oda tasarlamamı istiyorsun ki bunu sır olarak saklamam gerekiyor?" Zihnimde bir şeyler canlanmaya başlıyor.

ürkütücü zindan temalı bodrumlar. "Yasadışı değil, değil mi?"

Normal şartlar altında yasa dışı davranışlara göz yummazdım ancak bu sabah Stinton Investment hakkında öğrendiklerimden sonra, çok fazla parası olan bencil bir ahmağı memnun etmek için yasaları esnetmektense oturma odama birbiriyle çelişen desenler koymayı tercih ederim.

"Detayları patronun açıklamasına izin vereceğim." Hemşire kapalı bir kapıya doğru işaret ediyor ve başını hafifçe eğiyor. "Kahve?"

"Su iyi," diyorum çantamı kavrayarak.

"Elbette."

Kapıya yaklaşıyorum, 'Ben bu işi hallederim' gülümsememi hazırlıyorum kapıyı çalıyorum.

," diye homurdanıyor bir adam.

Parmaklarım kapı kolunun etrafında donuyor. Kapının arkasındaki sesi tanıyorum. Keskin. Huysuz. Sabırsız. Ve bana düzenli olarak kasabanın dışlanmış gibi davranan adama ait.

İlk içgüdüüm geri çekilmek, ama hemşire tam orada, sanki savaştan harap olmuş memleketini kurtarmaya ve onları refaha götürmeye gelmişim gibi bana bakıyor. İçim burkularak kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum.

Oda şaşırtıcı derecede geniş ve aydınlık, büyük pencereler uzun ağaç kümelerine bakıyor. Yalnız bir sandalye, odanın ortasındaki deniz mavisi bir kanepeye bakıyor. Duvarlar soyut bir sanat tablosu dışında çıplak. Renkler yeşil, krem ve kırmızıdan oluşuyor. Çok zarif. Kendim seçebileceğim bir şey.

"Sunny?"

Gözlerim mobilyalardan uzaklaşıyor ve televizyon, filmler ve hatta belki de bir taht için yapılmış bir yüze yerleştirilmiş bir çift fırtınalı zümrütle çarpışıyor.

"Darrel." İsim dudaklarımdan bir parça tedirginlikle dökülüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Kaşları birbirine çarpıyor. Keskin elmacık kemikleri ve yontulmuş çene hattı güzelliğiyle benimle alay ediyor. "Bunun için zamanım yok." Saatini kontrol ediyor, ben yerimde kalınca dudakları daha da geriliyor. Onu tanıdığım onca zaman bana en çok söylediği şey bu. Dürüst olmak gerekirse, çantamla kafasına vurmali ve buradan hızla uzaklaşmalıyım.

Onun yerine kollarımı . "Burada ne yapıyorsun?"

"Bu o benim uygulama." Onun gözler kesilmiş aracılığıyla Ben. Nasıl? Bu kadar güzel bir şey bu kadar soğuk olabilir mi?

"Buradayım çünkü için bana yalvardın." "Ben mi?" diye homurdanıyor.

"Evet, sen."

"Ben yalvarmıyorum."

Aramızdaki konuşma on kelime sınırını aşıyor. Bu da demek oluyor ki Darrel Hastings ya sarhoş ya da aşırı stres altında.

Onu gösterdim. "Büyük bir yaygara kopardın. Diğer tüm tasarımcıları reddettin. Neredeyse Shanya'nın başını ağrıtıyordun." Resme doğru ilerliyorum. Gerçekten çok güzel. "Evinizde çalışmasına izin verilen tek kişi benim. Shanya'ya da böyle söylemiştin." Dönerek gururlu bir gülümseme takınıyorum. "Demek buradayım."

Yüz ifadesinden yayılan şaşkınlık, en sevdiğim kafedeki cheesecake tabağından daha tatmin edici. *Al sana huysuz Neandertal.*

"Sen... çiftlik evimi mi dekore ettin?"

"Senin olduğunu bilmiyordum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bilseydim, gazabımı tadabilirdin diye bahçeye bıçaklanmış bir oyuncak ayı bırakabilirdim. "Ama evet, . İçeride bir sürü doğal ışık . Alışılmadık bir şekilde ilham aldım."

Gözleri hafifçe kısıyor, sanki bana inanıp inanmaması gerektiğini anlamaya çalışıyor.

"Anlamadığım şey, bu projeyi neden gizli tutmaya çalıştığınız. Genelde bir tasarımı gizli tutmam için talep almam. Çoğu insan blogumda yer almayı seviyor." Ne kadar varlıklı ve ayrıcalıklı olduklarının dünya tarafından kabul edilmesiyle ilgili şey, zengin insanların içini ısıtıyor ve tüylerini diken diken ediyor. benim için sorun değil. Çalışmalarına ne kadar isim ekleyebilirsem, portföyüm o kadar geçerli hale gelecektir.

"Sanırım bir hata oldu." Darrel dizüstü bilgisayarını tokatlayarak kapattı ve bir bildiri yayınlayacakmış gibi ayağa kalktı. *Buradayım! Duydunuz mu! Sunny Quetzal derhal ülkeden sürgün edilecek!* "Tasarımcının sen olduğunu bilmiyordum ve ben-"

"Dur." Bir elimi kaldırdım.

Sanki bütün sütü içmişim ve boş kutuyu buzdolabına geri koymuşum gibi bana ters ters bakıyor.

Kapıdan giren ben için beni *gerçekten* kapı dışarı mı edecek?

Canın cehenneme, Darrel Hastings. "Sen bir şey söylemeden , söylemek istediğim bir şey var." Kollarımı dramatik bir şekilde sallayarak, "Müşteri olduğunuzu bilmiyordum. Bilseydim, bu işi kabul etmezdim."

Gözleri kısıldı.

"Yaratıcı enerjim bu kadar çok şeye dayanamaz," parmağımı onun dev bedenine doğru salladım, "olumsuzluk." Dramatik bir prenses gibi davranıyorum ama yüzümü kurtarabilmemin tek yolu bu. Daha işe başlayalı bir saat bile olmadan Darrel Hastings'in beni *kovmasına* izin vermem mümkün değil. "Şu anda bile yaratıcılığımın olduğunu hissediyorum."

Sanki herhangi bir hastasından daha fazla yardıma ihtiyacım varmış gibi alay ediyor. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," diye ekliyorum.

"Anlaştık." Sanki içeri girdiğimden beri söylediğim ilk mantıklı şey buymuş gibi çenesini öne eğdi.

Delî misin sen? Beynimin bütçe, kira ödemek ve en sevdiğim brunch mekanında kızarmış jacks alabilmek gibi şeyleri önemseyen kısmı hayata sallanıyor. *Bu sabah ne olduğunu unuttun mu? Beş parasızsın. Ve Shanya sana ilk yarısını ödemeyi kabul etti bile. Bu işe ihtiyacın var.*

Evet, ama Darrel Hastings *için çalışarak* hayatta kalamam. Göğüs kaslarını ortaya çıkaran dar bir düğme ve güçlü üzerinden gevşekçe akan pantolonuyla masasının arkasında duruyor ve beni kazığa oturtmaya hazır muhteşem bir boğa gibi görünüyor.

Küçük bakışmamız üç saniyeyi geçiyor çünkü ikimiz de göz kırpmayı reddediyoruz. Yaptığımız şey bu. Ben ortaya çıkıyorum ve o benim yakınlığıma sinirleniyor. Düzgün bir konuşma bile yapamayız. İmkansız bir müşteri olacak.

"Shanya'ya başka birini göndermesini söyleyeceğim." Başını sallar.

"Mükemmel."

Ugh. Onu tokatlamak için sol ciğerimi verirdim.

Sertçe dönüp kapıya doğru yürüyorum. Başım o kadar dik ki boyunluk takmış bir zürafaya benziyor olmalıyım. Adımlarım emin ve hızlı.

Kapı hızla açılıp neredeyse yüzüme çarpacakken tokmağı çevirmek için uzanıyorum. Hızlı reflekslerim ve üç yıl boyunca tekrar tekrar yaptığım Zumba sayesinde geriye doğru sıçradım.

Koridor boş ama yine de rüzgârın iki yanımdan hızla geçtiğini hissediyorum. Aşağı bakarken, iki küçük çocuğun kendilerini odaya attıklarını fark ediyorum.

İkisi de masanın arkasındaki canavara doğru koşuyor. Ve ikisi de ağlıyor.

BÖLÜM 4

BEYİN DONDURMA

DARREL

SUNNY QUETZAL kan basıncıma zarar veriyor.

Odaya girdiğinde onun çiftlik evimin tasarımcısı olduğunu bilmemem yeterince utanç . Ya da tarçın kahverengisi gözleri benimkilerle birleştğinde göğsümde bir sarsıntı hissetmem. Ya da kendimi kontrol edemediğim önce ona aç bir bakış attığım için.

Kimse beni suçlayamaz. Çok çekici.

Objektif olarak konuşursak.

John Hearst Lisesi'ndeki her kırmızı kanlı erkek aynı fikirdeydi.

Bunca yıldır değişmemiş. Aynı sıkı vücut,
aynı parlak siyah Saç, kedi gibi kahverengi Gözler, ve bir
Son sözü söyleme konusunda sağlıklı bir takıntı.

Eğer önce o çıkmaya gönüllü olmasaydı, onu binamdan patinaj çekerek gönderirdim. Sunny ile çalışmanın kötü bir fikir olması için o kadar çok neden var ki.

Muhteşem bir
kız.

Sinir bozucu biri.

O Kenya'nın en iyi arkadaşı.

Sunny, yedi ve on bir yaşındaki çocukların odalarını dekore etmek için neden ona ihtiyacım olduğunu öğrenirse, Kenya bunu duyacak. Kenya duyarsa, Alistair'in de öğrenmesi uzun sürmez.

Henüz Alistair'i bile bilgilendirmemişken Sunny Quetzal'ın hayatımın karmaşık bir bölümüne girmesine izin vermek felakete davetiye çıkarmak olur. Vesayet konusunu kayınbiraderimle hazır olduğumda görüşeceğim. Bir saniye önce değil.

Sunny tam Karayip esintili sarhoş edici kokusunu da alıp gitmek üzereydi ki kapı pat diye açıldı ve iki küçük karaltı masanın etrafından koşarak bana doğru fırladı.

Sunny nefesini tutup dönüyor. Yüz ifadesini takip edecek zamanım yok çünkü birbirlerine sarılmış çocuklara bakmakla meşgulüm.

Ormansızlaşmayı protesto eden bir ağaç kucaklayıcısı gibi bacaklarıma.

"Micheal? Bailey?" Her birinin kafasına dokunuyorum. Parmaklarım yumuşak kahverengi buklelere batıyor.

Ayak sesleri odayı gümbürdetiyor ve hem Dina hem de Bayan Bennet ofisime giriyor. Sosyal hizmet görevlisinin gözleriyle karşılaştım. Dudakları yarıya kadar ağzının içine çekilmiş ve koyu renk ellerini sıkıyor. Bakışlarım alındaki çatlağı, şakağındaki ter parıltısını ve tırnaklarının sivri kesimini takip ediyor. Arabasının anahtarlarına yapışmış, anahtarın ince ucu avucuna sıkışıyor. Acıyı hissettiğine dair bir belirti yok, bu da bir şok belirtisi. Çocuklarla birlikte buraya kadar gelebilmiş olması, bana onun büyük stres altında çalışmaya alışkın olduğunu gösteriyor.

Hiç de iyi bir şey değil. Özellikle de stresin gününün sürekli bir parçası olduğu iş kolunda. Stresini daha tehlikeli yollarla dışa vurmadan önce biriyle konuşmasını önermek için aklıma bir not alıyorum.

Gözlerim daha sonra Sunny'ye takılıyor, çünkü o da alacakaranlık kuşağına girip girmediğini merak ediyormuş gibi bana bakıyor. Kahvaltıda bebekleri yiyecek kadar taş kalpli olduğuma inandığı için, küçük çocukların gönüllü olarak bana koşması onu şok ederdi sanırım.

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp küçük çocuklara odaklanıyorum. Kimse bu ani ziyaretin ne hakkında olduğunu söylemedi, ama içgüdülerim biliyor. *Bayan Jean gitmiş olmalı.*

Gözyaşlarımı tutmak için hızla gözlerimi kırptırıyorum. Kederimi keşfetme lüksüne sahip değilim. Micheal ve Bailey'i teselli etmek en acil ihtiyacım. İkisi de bana bakıyor. Beni izliyorlar. Bekliyorlar.

Bir çocuğun beyni, hayatındaki bakıcılardan etkilenir. Bu da şu anda yaptığım her şeyin, hem Micheal hem de Bailey'nin gelecekte benimle ve bakımımın kuracakları ilişkinin tonunu belirleyeceği anlamına geliyor.

Onların hizasına diz çöküyorum ve bir kolumu ikisine de doluyorum. "Sorun yok."

"O öldü." İki çocuktan küçük olan Bailey boynuma doğru hıçkırarak ağlıyor. Gözlükleri burnundan aşağı kayıyor ama yüzüne düşmeden hemen önce duruyor. "Büyükannem öldü."

Sesi kırılıyor ve bu benim de bir parçamın kırılmasına neden oluyor. Neler yaşadığını anlayabiliyorum. Hala hatırlıyorum

Claire'le ilgili o telefonu aldığımnda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. O benim en iyi arkadaşımdı ve onu bir daha göremeyeceğimi düşünmek...

Yedi yaşındaki çocuğu biraz daha sıkıyorum. "Ağlaman sorun değil." "Hayır." Micheal, ikisinden büyük olanı, arkasına yaslandı ve Yüzü. Açık tenli ve bana Profesör Stein'ı hatırlatan açık kahverengi gözleri var. Babası gibi o da yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahip ve melankolik bir hava taşıyor. "Büyükannem ağlamamızı istemediğini söylemişti."

"Ağlamamak da sorun değil," diye onu temin ediyorum. "İkiniz için de burada olduğumu bildiğiniz sürece sorun yok."

Michael hafifçe arkasını döner ve elinin tersiyle yanaklarını ovalar. Bailey'nin dünyada sahip olduğu tek şey o olduğu için muhtemelen inanılmaz bir baskı hissediyor. Önümüzdeki haftalarda bu en büyük kardeş yükünün bir kısmını bana vermeyi öğreneceğini umuyorum.

Bailey yüzünü yukarı çeviriyor. Küçük yüz hatları ve yuvarlak pencere camlarının büyüttüğü mavi gözleri var. "Bay Darrel."

"Evet?"

"Artık seninle kalacağımız doğru mu?" Başımı salladım.

Bayan Bennet boğazını temizliyor. "Hastings, seninle konuşabilir miyim?" Parmağını kapıya doğru uzattı. "Dışarıda."

"Tabii ki. Dina?"

"Evet, evet." Dina masanın etrafından dolanır ve yavrularıyla ilgilenen bir anne tavuk gibi çocukları yanına toplar.

Ofisimin ortasında donmuş bir şekilde duran Sunny'nin yanından geçiyorum, çenesi gevşemiş ve gözlerini bana dikmiş. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bailey'nin sorusunu duydu mu? Cevabımı duydu mu?

Parmaklarım dirseğinin etrafını sarıyor ve onu dışarı itmeye başlıyorum. "Gördüğünüz gibi, şu anda biraz meşgulüm."

"Kim bu çocuklar, Darrel?" Onu lobiye doğru çekerken arkamda tökezliyor. Sesi alçak ve acildi.

"Senden gitmeni istiyorum."

"Gerçekten seninle mi kalıyorlar?"

Lanet olsun. Duydu. "Umursamana gerek yok," diye .

"Bunu nasıl söylersin? Senin kadar kalpsiz olduğumu mu düşünüyorsun?" Kaşları geriliyor. "İki çocuk hüngür hüngür ağlarken öylece çekip gidemem."

"Yapabilirsin ve yapacaksın."

"Yoksa ne olur?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, dudakları meydan okurcasına gergin.

"Hemen git Sunny," diye bağıriyorum. Talimatı tekrarlamak sihirli bir şekilde sonuç vermeyecek, ama ses tonumda onu korkutup boyun eğdirmeye yetecek kadar ısırik olduğunu umuyorum.

"Bay Hastings." Sosyal hizmet görevlisi bana sabırsız bir bakış attı.

"Şu anda bunun için zamanım yok." Sunny'nin elini bırakıyorum ve parmağımı kapıya doğru uzatıyorum. Gözlerim karararak ona "*Git*" diyorum. Anlayacağını umarak Sunny'den uzaklaşıp koridoru işaret ediyorum. "Bayan Bennet. Şurada konuşalım."

Beni oraya kadar takip etti ve baktı. "Bay Hastings, muayenehanenize daldığım için özür dilerim. Önce aramam gerektiğinin farkındayım."

"Sorun yok. Bana neler olduğunu anlat. Nasıl yaptın..." Bayan Jean'i düşündüğümde boğazımdaki yumru şişiyor. "Nasıl öğrendin?"

"Hastaneden Bayan Jean'in durumunun iyi olmadığını bildiren bir telefon aldım. Çocukları okuldan aldım ve son kez vedalaşmaları için büyükannelerine götürüyordum."

"Onu gördüler mi?" Claire'in cansız bedeninden çarşafı çıkardığım anı düşünmemeye çalışarak soruyorum.

"Onlara seçme şansı vermedim. Onları arabaya kadar yönlendirdim ve buraya getirdim." Ellerini birleştirip aşağıya bakıyor. "Bayan Jean'in istediği de buydu. Çocukların onu olduğu gibi parlak ve gürültülü bir kişilik olarak hatırlamalarını umuyor."

Başımı salladım.

"Şimdi, bunun ne kadar ani olduğunu göz önüne alırsak, konuştuğumuz her şeyi yerine getirmediğinizi varsayacağım?"

"Üzerinde çalışıyorum," diye mırıldanıyorum. Gerçi şu anda hedefimden düne göre daha uzaktayım. Belki de Sunny'yi ofisimden atarken biraz aceleci davrandım. Çocukların odaları hâlâ tamamlanmadı ve aynı dekoratörle çalışmaya kararlıyım.

"Siz düzgün bir şekilde değerlendirilene kadar çocukların bir grup evinde kalmasını sağlayabilirim..."

Gözlerim büyüdü. Protesto etmek için ağzımı açtım.

"Ama," diye elini kaldırdı, "onların sizinle kalması Bayan Jeans'in isteğiydi. Buna saygı duyacağım ve acil durum vasisi olarak sizin gözetiminize verilmelerini önereceğim. Ancak, bu vesayetin resmi olarak gerçekleştiği anlamına gelmiyor."

"Anlıyorum."

"Daha önce konuştuğumuz her şeyi çözmeniz gerekiyor. Bu yerleştirmenin uygun olduğuna hâlâ ikna olmuş değilim."

Çenemi eğiyorum. En azından bana karşı önyargısını dile getirecek kadar dürüst. Bunun üzerinde çalışabiliriz.

Bayan Bennet, çocukların Dina konuştukları ofisime bir göz atıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

"Yapacağım. Teşekkür , Bayan Bennet."

Koridordan çıkıp gidiyor. O çıkarken rüzgâr çanlarının uğultusunu duyuyorum.

Bayan Jean gitti.

Hayatınızın değişmesine hazırlanmak ile o anla yüzleşmek arasında fark vardır.

Bu çocuklardan ben sorumluyum.

Tam göğsüme çarpıyor, omuzlarıma iki tonluk bir briket oturuyor. Elimin tersini ağzıma götürüyorum, titremenin parmaklarımda başladığını hissediyorum ve duvara yaslanıyorum.

Derin nefes al, Darrel.

Nefes al.

Profesör Stein hayatımı kurtardı. Bunu ona borçluyum.

Nefes ver.

Eğer yetişkin bir adamı uyku felciyle savaşması için eğitebiliyorsam, iki çocuğun beslenmesini, bakımını ve korunmasını sağlayabilirim.

Ondan geriye doğru saydıktan sonra kendimi ofise dönmeye hazırlıyorum. İlk adımı atmak üzereyken koridorun köşesinde pembe bir parıltı görüyorum. Gözlerim o yöne kilitleniyor.

Bunu hayal mi ettim?

Sanki biri sandalyeye çarpmış gibi uzaktan hafif bir gümbürtü geliyor. Öfkeyle koridordan dışarı fırlıyorum ve Sunny'nin bir şeyler yaptığını görüyorum.

çıkışlara doğru çılgınca bir koşu. Dina'nın resepsiyonist masasının yanından gizlice geçmeye çalışırken öne atılıp gömleğinin arkasından tutuyorum.

"Hey!" Gıcırdıyor.

Onu geriye doğru çekiyorum.

Elleri benimkilerin üzerinde kenetleniyor ve parmaklarımı çekmeye çalışıyor. "Gömleğimi esnetme. Bunun için elli dolar ödedim."

Onun isteğini yerine getirdim ve elini tuttum. Ona dokunduğum anda vücudumdan bir elektrik akımı geçiyor. Bu hissi bir kenara itip kızgınlığıma odaklanıyorum. Taleplerimi tamamen görmezden gelmek ve canı ne isterse onu yapmak tam Sunny Quetzal'a göre.

"Sana gitmeni söyledim Sunny."

Kaşları sanki el sıkışmak ister gibi geriliyor. Ayaklarını halıya gömüyor ve arkasına yaslanıyor. "Bu yüzden mi iç dekorasyona ihtiyaç duydun? Bu çocuklar için odalar mı hazırlamanız gerekiyor?"

"Soruna cevap vermeyeceğim."

"Cevaplayana kadar gitmiyorum."

"Bu seni ."

"Az önce o kadınla konuştuğunu duydum, Darrel. İyi hazırlanmadığınız sürece çocukları tutamayacağınızı söyledi."

"Yanılıyorsun."

"Seni

duydum."

"Hayır, beni *duymadınız*. Özel bir konuşmaya *kulak* misafiri oluyordun." . "İki farklı şey."

Şiddetli bir nefesle göğsü inip kalkıyor.

Bakışlarımı ondan ayırmıyorum, onun bakışlarına karşılık veriyorum. Bu benim zaman kaybım. Bayan Jean gittiğine göre yapmam gereken çok şey var. Hastane faturalarının ödenmesi gerekiyor. Cenaze müdürüyle temasa geçilmesi gerekiyor. Çocukların okulunu aramalıyım.

Kafamı kurcalayan milyonlarca endişe var ve ihtiyacım olan son şey bu güzel, sinir bozucu kadının bir baş ağrısı daha eklemesi.

"Peki, tamam. Sanırım kulak misafiri oldum ama bana söyleyecek değildin. Başka seçeneğim yoktu!" Bir elini havaya kaldırdı.

Sanki bir ağırlığı varmış gibi mantıksız açıklamalar yapmaya devam ediyor.

Mantıklı bir insan, varlığına ihtiyaç duyulmadığında oradan ayrılır.
Mantıklı bir insan kendini duvara dayayıp özel konuşmaları dinlemez.

Aniden duruyorum ve Sunny'yi neredeyse ayak parmaklarımın üzerinde durana kadar çekiyorum. "Sen karışma."

"Hiç şansın yok."

"Sunny."

"Kulak olduğum için özür dilerim ama artık çocuklar hakkında bilgi sahibi olduğum için yardım etmek istiyorum."

"Senin karışmana ihtiyacım yok."

"İhtiyacın olan şey sosyal hizmet görevlisini etkilemek. İki odanın *benim* tarafımdan dekore edilmesi büyük bir artı olacaktır."

"O kadar basit değil."

"Bu dünyadaki en basit sorun. Siz sadece her şeyin karmaşık olmasını istiyorsunuz."

Donup kalıyorum, parmaklarım bileğini sıkıyor. Şimdiye kadar tanıdığım en sinir bozucu, büyüleyici, baş belası kadın olmasaydı...

Dina ofisimden çıktı. Micheal ve Bailey de arkasından.

"Darrel?" Gri kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi ne yapacağız?" Micheal ve Bailey de bana bakıyor.

Midem bulanıyor. *Ne yapacağız?*

Bilmiyorum.

Ve sorun şu ki, yapmalıyım.

Başkalarının kederlerini atlatmalarına yardımcı olma konusunda deneyimim var. Claire'den sonra Alistair'in etrafında toplandım. O kadar kendinden geçmişti ki Belle'den tamamen kopmuştu. Ve Belle, zavallı şey, sürekli ağlıyordu. Onlar sayesinde bez değiştirmeyi, süt ısıtmayı ve bir bebeğin gazını çıkarmayı öğrendim.

Kederli bir adamı uçurumun kenarından döndürme ve bir bebeğe bakma konusunda epey deneyimim var ama yedi ve on bir yaşlarındaki çocuklar... Neler olup bittiğini anlayacak kadar büyükler ve bununla nasıl başa çıkacaklarından emin olamayacak kadar da gençler.

Sunny benden ayrılıyor ve çocuklara yaklaşıyor. Micheal meraklı gözlerle onu izlerken Bailey geri çekilir. Tam da

kişilikleriyle uyumlu. Micheal meraklı bir kardeşken, Bailey anlamadığı şeylerden daha çok korkuyor.

Şu anda Sunny'ye şüpheli bir bakış atıyor. Onu kim suçlayabilir ki? Sunny'yi çoğu gün zar zor anlıyorum.

"Hey." Elini ağabeyine uzatıyor. "Ben Sunny. Yatak odalarınızı dekore edeceğim. Bay Hastings bunu harika yapmamı istedi."

Kafasının arkasında bir delik açtım. Daha önceki konuşmamızın hangi kısmını anlamamıştı?

"Odalarımızın dekore edilmesine ihtiyacımız yok," diyor Micheal. "Sadece bir yatağa ihtiyacımız var."

"İşte burada yanılıyorsun dostum. Oda bir yataktan daha fazlasıdır. Bir sığınaktır." Ellerini dramatik bir şekilde kaldırır. "Hiç ev yenileme programı izledin mi?"

Omuz silkiyor ve sonra başını sallıyor.

"Benim bir televizyon programım yok ama yeteneklerim var. Bakın, ben sadece iyi bir iç değilim... Ben *en iyisiyim*. Bay Darrel beni bu yüzden işe aldı."

Seni ben işe almadım. İşte gidiyor, ona gitmemesini söylediğim yöne tam gaz koşuyor. Ne demek istediğimi anladın mı? Mantıksız.

Ona ters ters bakıyorum. O da bana bilmiş bir gülümsemeyle karşılık veriyor; kahverengi gözleri, ipeksi siyah saçları ve sonsuza dek uzanan bacaklarının üzerindeki dar kot pantolonuyla.

"Sunny," diye uyarıyorum.

"Sizin için en iyi odayı tasarlamadan önce neye ihtiyacım olduğunu biliyor musunuz?"

"Ne?" Micheal sorar.

"Dondurma." Sunny hafifçe eğilip dizlerini kavırıyor ve kendisine hiç de uygun olmayan bir duruma girmiyormuş gibi gülümsüyor.

Bailey'nin gözleri parlıyor.

Sunny de gülümsüyor. Bu bir rüşvet ve o da bunu biliyor.

"Dondurmanın oda tasarlamakla ne ilgisi var?" Micheal iri kollarını omuzlarının üzerinde kavuşturarak soruyor. Sunny'ye doğru eğilme şekli ilgilendiğini gösteriyor ama küçük kardeşi kadar kolay ikna olmayacak.

Sunny onun göz hizasında kalıyor. "Pek çok şey var ama şimdi söylemeyeceğim yoksa daha sonra yapacaklarını etkileyebilir."

Bir dakika boyunca onun sözlerini düşünür.

Bailey öne atılıyor, gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarında bir sırtış beliriyor. "Gerçekten dondurma almaya gidiyor muyuz? Gidiyor muyuz?"

"Bay Darrel'a sormalıyız." Sunny kardeşlerin arasında duruyor ve abartılı derecede masum bir ifadeyle bana bakıyor. "Lütfen."

"Lütfen." Bailey onun duruşunu taklit eder ve ellerini çenesinin altına yerleştirir.

Micheal yalvaran bir yüz ifadesi takınmıyor. Yere bakıyor, elleri arkada, sanki canı sıkılmıyormuş gibi. Ama kulağı bana dönük ve dikkatle dinlediğini söyleyebilirim.

Harika. Büyükkannelerini yeni kaybetmiş çocuklara nasıl hayır derim?

Yapamam.

Bu fiziksel olarak imkansız.

"Tabii ki dondurma alabiliriz."

Sunny alkışlamak için yumruğunu kaldırıyor. Bailey de onu takip ediyor çünkü yeterince güzel olsa kuyruklu yıldızların dünyaya düşmesini kutlayacak kadar etkilenebilir bir çocuk. Micheal'ın dışa vuran bir onaylama ifadesi yok ama dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor.

Dina bana bilmiş bir bakış attı. "Ben burada kalıp senin o günlük programını düzenleyeceğim. Siz Bayan Quetzal ile devam edin."

"Bayan Quetzal bize katılmayacak. Evine gidecek." Ona sert bir bakış attım.

Sunny kirpiklerini kırptırarak, "Ama arabamı getirmedim," diye mırıldanıyor. "Beni birine ihtiyacım olacak."

"Bir taksi tut," ısırdım.

Sunny dolgun alt dudağını dışarı iterek hipofiz bezlerime istenmeyen bir nabız gönderiyor.

"Darrel," diye mırıldanıyor adımı, "burada benimle çalış."

Gözlerimi ondan ayırıp bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Sunny bir kolunu ileri atıyor. "Batmobil'e!"

"Batman'i tanıyor musun?" Micheal mırıldanıyor, sanki pelerinli süper kahramanı cep telefonundan arayabilirmiş gibi ona bakıyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Ben orijinal *Dedektif* çizgi romanlarını okudum..."

Micheal'ın gözleri parlıyor. "Sayı Numarası..."

"... Yirmi yedi," bitiriyor Sunny. Sonra o sinir bozucu, ruhunu derinden etkileyen kahkahasını atıyor. "Batman çizgi romanlarını bilir misin?"

Batman amblemlili deri kolyeyi işaret ediyor. Gözlerinin parıltısı bana bunu fark ettiğini ve bu konuşmayı bilerek yaptığını söylüyor. *Bir çeşit dolandırıcı mı?*

"Bunu bana annem verdi," diyor Micheal, gözleri buğulanarak. Solgun parmaklarını amblemin üzerinde gezdiriyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor Sunny.

Bailey ayak parmaklarının ucuna basar. "Ben de Batman'i severim." "Sen sever misin, dostum?" Başını ona doğru eğiyor.

"Mm-hm." Heyecanla başını sallıyor ve koyu renk buklelerinin aşağı yukarı sallanmasına neden oluyor.

"Dondurmadan başka ne sevdiğini söylemeye ne dersin?"

"Tamam!"

Sunny yürüyor, Micheal ve Bailey de peşinden. Çenem düştü.

Üç dakika.

Bütün bir liseyi büyülediği gibi çocukları da büyülemesi üç dakika sürdü.

Bailey parmaklarını onun elinin etrafına doluyor ve o da sanki onu sonsuza dek tanıyormuş gibi ona sarılıyor. Onları takip etmeliyim ama hareket edemeyecek kadar sinirliyim.

Sunny benim karanlık bakışlarımı görmezden geliyor çünkü ölmek istiyor ve kapıyı açıyor. Rüzgâr çanları şarkı söylerken omzunun üzerinden bakıyor ve sakince soruyor: "Geliyor musun Hastings?"

"Sunny."

Gerisini duymak için beklemiyor. Kapı onun ve çocukların arkasından çarparak kapanırken rüzgâr çanları müzikal bir ses çıkarır.

"Eğlenceli biri." Dina kıkırdıyor. "Ondan

hoşlanıyorum." "Ben sevmiyorum."

Gözleri o kadar hızlı kısılıyor ki kırılganlıkları birbirine çarpıyor.
"Neden sana inanmıyorum, Darrel?"

Muhtemelen yalan olduğu içindir.

Ama bunu kabul etmemin imkanı yok.

Boğazımı temizleyerek onun geçiyorum ve büyükanneleri için ağlamaları gerekirken Batman ve dondurma hakkında gülen çocuklara katılıyorum.

* * *

BAILEY DONDURMA KÜLAHI KAVRAMINI ANLAMİYOR.

"Dostum, gömleğinin her yerine damlatıyorsun." Dispenserden daha fazla peçete almak için uzandım ve hepsinin bittiğini fark ettim.

Bailey yumuşak mavi gözlerini bana kaldırıyor. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir şekilde dudaklarımı kaldırıyorum. "Hemen döneceğim."

Micheal ve Bailey'nin sığındığı masadan uzaklaşıyorum. Sunny'nin tezgâhta kendi siparişini veriyor olması gerekiyordu ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

Başım onu aramak için bir ileri bir geri savruluyor. Aradığım kadına çarpmadan önce ancak birkaç adım atabildim. Çarpışma bir parfüm kokusu ve nabzımda bir çırpınıyla geliyor, hemen ardından donmuş bir tümsek tişörtümden ve kot pantolonumdan aşağı kayıyor.

"Çok özür dilerim." Sunny pantolonumda bıraktığı lekeyi fark edince gözleri büyüdü. "Yemin ederim seni orada görmedim, Darrel."

Ona homurdanıyorum. Dondurma salonunda hava otuz derece ve hem tişörtüm hem de kot pantolonum Oreo kurabiyeli dondurma ve karamel sosuna bulanmış durumda.

"Peçete getireyim." Tezgâha doğru dönüyor, birkaç peçete koparıyor ve onlarla bana saldırıyor.

"Sorun yok." İyi değil. Bu gömlek Claire'in İtalya seyahatinden sonra hediyesiydi. *Bunun kadar yumuşak bir kumaş asla bulamazsın, Darrel.*

"Birbirimize katlanamadığımızı biliyorum ama ben bu kadar dar görüşlü değilim. Seni gerçekten görmedim." Gömleğimi silmeye devam ediyor, sanki eli

Brillo pedi.

"Sunny, bu-" Kelimelerin geri kalanı ağzımda boğuluyor, çünkü o kağıt havlularla kemerin altına dalıyor ve ben . "Ben bunları silerken sen de çocuklara göz kulak ol."

O kahverengi gözlerini bana dikti. Onu okul koridorunda yürürken her gördüğümde aklımı başımdan alan gözlerle aynı gözler.

Bakışları hafifçe keskinleşiyor. "Bu bir kazaydı, tamam mı? Bana hırlamana gerek ."

Gömleğimi mahveden *kendisi olduğu* halde beni mi azarlıyor? *Bu kadının cesareti.*

"Hâlâ dik dik bakıyorsun." "Hava hala soğuk."

"Üzgün olduğumu söyledim."

"Ve sanırım dünya bunun için dönüp seni alkışlamalı." Kaşları gerildi. "Senin ne?"

Nabzım damarlarıma çarpıyor, midem sıkışıyor ve ona bu kadar yakın durduğum için kalbimde bir seğirme var.

Dondurma çok soğuk. Şu an düşünemiyorum.

"Sadece çocuklara göz ol," diye ısırdım.

Bana kaşlarını çatıyor ve ben banyoya doğru yürürken olduğu yerde kalıyor. Kapı arkamdan çarparak kapanıyor. Lavabonun üzerine eğilip avuçlarıma soğuk su döküyorum. Yüzüme sıçratarak suyun burnumdan ve çenemden aşağı damlamasına izin veriyorum.

Seni hatırlamıyor bile, seni aptal. Olanları unutup hayatına devam etmelisin. Ve ona karşı hıyar gibi davranmayı bırak.

Birkaç derin nefes alıyorum ve sonra elimden geldiğince gömleğimi fırçalıyorum. Kasıklarına su sıçratmak daha fazla dikkat çekeceğinden, bir tomar mendili ıslatıyorum ve elimden geldiğince bölgeyi noktalıyorum. Bu da işe yaramayınca gömleğimi çıkarıp kasıklarımın üzerinde serbest bırakıyorum.

Banyodan çıkarken adımlarım uzun ve aceleci. Çocukların dondurmalarını cilaladıkları masaya yaklaşıyorum. dikkatlerini dağıtmak için işe yarıyor. Keder onları daha sonra vuracak.

Sessizlikte ve karanlıkta ama şimdilik yaşadıkları kaybı ya da hayatlarının üçüncü kez tamamen nasıl değişeceğini düşünmüyorlar.

Sunny geldiğini görünce başını kaldırıp bakıyor. Bakışlarını tutuyor, gözleri beni yumruklamak ister gibi kısılıyor. Sanırım bunu hak ediyorum. Genelde bu kadar sinirli değilimdir ama onun yanındayken mantıklı tarafım kapanıyor ve tüm savunmalarım yükseliyor. Ondan hoşlanmamamın birçok nedeninden biri de bu. Beni kadınları bir adama dönüştürüyor.

"Gitmeye hazır mısınız?" Bailey'nin sandalyesinin arkasını kavıyorum. Micheal sessizce dondurmasını yemeye devam ediyor.

Bailey bana cıvıldıyor. "Ama daha işimiz bitmedi."

"Geç oluyor, dostum. Senin de ödevin var."

"Ödevlerden nefret ederim," diye homurdanıyor Bailey.

"Ben de." Sunny bir peçeteyle şefkatle yüzünü temizliyor, koluna damlayan dondurmayı da siliyor. Onun şefkati, anahtarlarımı çıkardığımda bana attığı öfkeli bakışla keskin bir tezat oluşturuyor.

"Ödevi sevip sevmemeniz önemli değil. Önemli olan yapılması gerektiridir."

"Killjoy," diye mırıldanıyor Sunny.
Micheal homurdanır.

Gözlerimi ona diktim. Onunla sorunlarımız olabilir ama çocuklar üzerinde kötü bir etki bırakmamalı. "Biz ."

Birkaç dakika sonra Bailey ve Micheal arabaya doluştu. Sunny için kamyonetimin ön kapısını açıyorum, ama alay ediyor ve çocuklarla arkada olacağını söylüyor.

Sürücü tarafına tırmandığımda güneş batıyordu. Kapıyı tutup kendim açamadan sert bir rüzgâr kapıyı kapatıyor. Göğsümün ortasındaki tedirginliği bastırmayan derin bir nefes çekiyorum. Şimdi bu kadar huzursuz hissetmenin zamanı değil ama elimde değil.

Bu onun hatası.

Her zaman Güneşli, mantıklı zihnimi kemiriyor ve beni bir topaç gibi döndürüyor.

Yola çıkıyorum.

Arabanın arkası bir partiye dönüşür. Sesleri gittikçe , birbirinin üzerine biniyor. Sunny eski *Örümcek Adam* çizgi filminin tema şarkısını başlıyor ve çocuklar atlıyor. Enerji ve eğlence havayı bir kasırğa gibi kasıp kavuruyor ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Araba kullanmam gerektiği gerçeği, dikkatimi dikiz aynasından uzak tutmak için hiçbir şey yapmıyor. Camda Sunny'nin iki çocuğun arasına girdiğini ve Bailey'nin dondurmasını damlaları peçetesine düşecek şekilde eğdiğini görüyorum.

Micheal onu dikkatle izliyor, sanki aynı ilgiyi görebilmek için kıyafetlerini dondurmaya kirletmekten çekinmeyecekmiş gibi. Çocuklar Sunny'den hayatım boyunca görmediğim kadar çok gülümseme alıyor.

Yola dikkat etmeliyim.

Arka koltuktaki sinir bozucu kadını umursamayı bırakmalıyım.

Keşke hayatımdan çıksa da işimi kolaylaştırsa. "Evin nerede?" Sunny'ye bağıryorum.

Sunny'nin yüzündeki gülümseme hemen kayboluyor ve kuru bir sesle cevap veriyor. "Beni terapi merkezimize geri götürün."

"Seni eve götürebilirim," diye ısrar ediyorum huysuzca.

"Beni eve götürmeni istemiyorum," diye aynı derecede tedirgin bir ses tonuyla cevap veriyor. "O yüzden beni oraya bırak."

Ben daha fazla tartışmadan Sunny dikkatini çocuklara yöneltti.

"Bailey, bana okuldan biraz daha bahset. En sevdiğin ders hangisi?"

Yedi yaşındaki çocuk sanki hayatı boyunca bu soruya cevap vermeyi beklemiş gibi konuşmaya başlıyor. Sunny, Micheal'ı da konuşmanın içine çekiyor. Yavaş yavaş arka koltuktaki gürültü yeniden yükseliyor. Bir an sonra, onun parlak kahkahasının arabanın içinde sektiğini duyuyorum.

Göğsüm gittikçe daralıyor. Aktif olarak kaslarıma gevşemelerini emrediyorum. Eğer kendimi toparlayamazsam, çocuklar eve gelmeden damarımı patlatacağım. Ve sonra bir günde iki gardiyan kaybedecekler.

Her zamanki gibi, Sunny Quetzal benim için her şeyi zorlaştırıyor. Ne zaman aynaya baksam, o güzel gülümsemesini gösteriyor. Ya da

Herkesin ona olabildiğince yaklaşmak istemesine neden olan o bulaşıcı kahkahayı patlatmak. Ya da parlak, ipeksi düzlükteki siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Saçları her zaman kalın ve dümdüzdü, sanki her sabah buharlı silindirden geçiriyormuş gibi. Rengi simsiyah ve güneş ışığında daha da parlıyor, sanki bir peri perisi gibi.

Parmaklarımı direksiyonun etrafında sıkıyor ve kendimi geçmiş düşünmemeye ya da arka koltuğa daha fazla göz atmamaya zorluyorum.

Sonunda merkezin otoparkına girdim. Sunny çocuklarla vedalaşıyor ve bana homurdanmadan dışarı çıkıyor.

"Hey," arka koltuğa bakıyorum, "siz ikiniz sıkı oturun. Ben hemen döneceğim."

Bailey heyecanla başını sallıyor.

Micheal sadece telefonuna bakıyor.

Anahtarlarımı alıp arabadan atlıyorum ve Sunny daha fazla uzaklaşmadan onu kovalıyorum. Her ihtimale karşı çocukların görüş alanımda olmasını istiyorum.

"Hey," diye bağıriyorum. Onun uzun, mükemmel bacakları olmasına rağmen benimkiler onunkilerden daha uzun. Önüne geçmek için fazla bir şey gerekmiyor. "Konuşmamız gerek."

"Şimdi birdenbire benimle konuşmaya ilgi duymaya başladığına , Darrel, keşke homurdanarak konuşmaya geri dönsen."

Şu anda küçük bir pişmanlık ipliği boynumu sıkıyor olsaydı harika olurdu. "Bak, bunu Alistair'den saklamayı istiyorum."

"soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

"Henüz bilmiyor." Sözlerindeki kavgayı görmezden ve meramımı anlatmaya odaklanıyorum. "Ona söyleyecek kişi ben olmak istiyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Peki." "Ayrıca," çocuklara bakıyorum,

"ben..."

Gözleri beni delip geçti.

Boynumun arkasını ovuyorum. Herhangi birinden yardım istemek zordur ama Sunny Quetzal'dan yardım istemek acı vericidir.

"Sen ne?" İki elini de kalçalarının üzerine koyar.

"Odalarını dekore etme teklifini kabul edecekler." Gökyüzüne bakıyorum ve üzerimizdeki at şeklindeki bulutlar büyüleyiciymiş davranıyorum. "Madem bu kadar ısrar ediyorsun."

Gülüyor. Ve eğer beyin-motor fonksiyonlarım birbirine bağlı olmasaydı, muhtemelen ayaklarının dibinde yere kapanırdım.

"Bu bir iyilik istemek için çok erkeksi bir yol ama evet. Odaları için size yardım *edeceğim*. Tek bir şartla." Kara bir parmak kaldırdı. "Yoluma çıkmayacaksın."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Tasarımı, tadilatı, her şeyi bana bırakıyorsun. Ev için ne istersem alırım."

Tehlikeli bir teklif ama yaptığı işte en iyisi. Bunu kabul edebilirim.

Elimi uzattım. "Anlaştık."

Ona bakıyor ve sonra narin parmaklarını benimkilere yerleştiriyor. "Anlaştık."

Bana gülümsediğinde zaman bir dakikalığına duruyor. Dünya ekseninden kayar.

Gökyüzü biraz aydınlanıyor.

Sunny Quetzal'ın elini sıkıyorum ve hayatımın dramatik bir şekilde değişmek üzere olduğunu hissediyorum - tıpkı onu ilk kez okul koridorlarında zıplarken gördüğümde olduğu gibi.

Elimi geri çekmek kendimi korumak için yaptığım bir hareket. Sunny Quetzal'ı tanımak lisede benim için iyi bitmedi. Beni ikinci kez yakalayamayacak. Artık büyüdüm. İki küçük çocuktan sorumluyum. Çalışmam gereken bir muayenehanem ve ilgilenmem gereken hastalarım var.

Ne olursa olsun, Sunny Quetzal'a ve onun göz kamaştırıcı gülümsemesine aşık olamam.

Tekrar.

BÖLÜM 5

FLÖRT EDEN MAYMUN

GÜNEŞLİ

Seksi olmak ve pislik olmak birbirini dışlamalıdır. Darrel gibi hıyarların alnında dev bir tabelayla dolaşması gerekir: '*Dikkat. Isırır.*'

Bunun yerine, taş suratlı iri yarı adam kare bir çeneye ve sülfür ve kükürtten ziyade Karayip Denizi turkuazı renginde olsa da cehennem ateşi saçabilecek gözlere sahip.

O. Is. Bir pislik.

Peki, büyükanneleeri öldükten sonra yetim kalan çocukları düzenli olarak evlerine alan ahmaklar var mı?

Dün tanıştığım sevimli küçük çocukları düşünüyorum. Micheal ve Bailey gece yarısına kadar defterime bir şeyler karalamamı, Batman temalı odalara bakmamı ve her bir detay için çıldırmamı sağladı çünkü bu odaların mükemmel olmasına duygusal olarak yatırım yaptım.

Burada tüm zor işleri ben yapıyormuşum gibi davranmak yeterince kolay, ama bu işe sahip olmamın tek nedeni Darrel. O çaba sarf ediyor. Ve çocuklar bunu görebiliyor. Onları boğulmaktan kurtarmak için suya atlayan bir cankurtaran gibi Darrel'a koşmalarını asla unutmayacağım.

Hiç mantıklı değil.

Benim dünyamda insanlar gruplara ayrılabilir. Darrel gibi piçler bir tarafa gitmeli.

Yardımsever Bay Cimriler başka bir yere aittir.

Darrel'ın çizgide durması daha da sinir bozucu. Neden bir taraf seçemiyor? Neden kafamı karıştırıp duruyor? O bir pislik mi yoksa kel kafası ve sol anahtarında '*Senden başka hiçbir şeye ihtiyacım yok*' diyebilen boruları olmayan huysuz bir Daddy Warbucks mı?

Parmaklarımı masaya vurup Jamaican Patties'in telaşını dinlerken bir tabak çıtır çıtır, altın rengi kızarmış jacks bana . Kızarmış fasulye ve rendelenmiş tavuk göğsünden oluşan kâsedden buhar yükseliyor.

"Yemek yiyemiyorsan gerçekten üzgün olmalısın." Karanlık bir el benimkinin üzerine düşüyor. Dev nişan yüzüğü, etrafında dönen kendi ayına sahip olacak kadar parlak. "O yatırım şirketi için çok üzgünüm Sunny. CEO seni gerçekten çok kötü etkiledi." Kenya bir kızarmış ekmek kapıyor ve parçalara ayırıyor. "Sana ve tüm o zavallı çalışanlara yaptıklarının bedelini ödemeyi hak ediyor."

"Ha?" Yukarı bakıyorum. "Ah, evet." Kesinlikle kaybettiğim paraya kafayı takmıştım, evini iki harika çocuğa açan ve o evi sıcak hissettirmek için elinden gelen her şeyi yapan koca huysuza *değil*. "Evet, berbat bir durum."

"Öğrendiğimde senin için çok kızmıştım." Kenya, kızına kadar minyon, parlak gözlü bir iyimserdir. Ve sonra kırmızı bölgede bir Pitbull'a dönüşüyor. "Alistair'le konuştum bile. O adamın izini bulup senden özür dilemeye zorlayacağız."

"O kadar da ciddi değil."

"Neden ciddi değil?" Burun delikleri alevlendi. "Burada Jamaika Köftesi'nde oturuyoruz ve sen *bir* kızarmış krikoya bile dokunmadın." Kara parmağını kaldırıyor. "*Bir tane bile*. Bu ulusal bir acil durum."

Pul pul kızarmış krikoyu alıp ağzıma atıyorum. Dışı çıtır çıtır, içi ise yumuşak ve havadar. Çok lezzetliydi. "Mm. Gördün mü? Gayet iyi yiyorum."

Kenya öne doğru eğiliyor, koyu renk bukleleri omuzlarının üzerinden süzülüyor. "Alistair, CEO'nun karanlık işler yapmasıyla tanındığını söyledi. Ailesinin yüz karası gibi bir şey ama Alistair onu takip etmesi için birini tutmuş. Bu işi çözdüğümüzde sana anlatacağım."

"Kenya, gerçekten, sorun değil." Ağzım şu anda kızarmış patatesle dolu olduğu için daha çok '*mmfa, mmmf mmfy mmff*' gibi çıkıyor.

En iyi arkadaşım tek kişilik monologuna devam ediyor. "O sözleşme için çok heyecanlıydın. Ofislere ne yapacağını haftalarca planladın. Zamanında bitirmek için fazladan işçi bile tuttun." Gözlerini tavana kaldırıyor ve alt dudağını sıkıyor. "Ofis ekipmanları için alışveriş yaparken ben de yanındaydım. Sen tasarımlar üzerinde kafa yorarken ben de seninle uyanık kaldım. Bu proje yüzünden uykularım kaçtı ve o pislik sana ödeme yapma zahmetine bile girmedim mi? Bu senin için olduğu kadar benim için de bir darbe. Bu sorun çözülene kadar geceleri uyuyamayacağım."

Ürperdim. Kenya her zaman kararlıydı ama Hollandalı Alistair'in parası ve sosyal ağıyla muhtemelen kendi füzelerini fırlatabilir ve Alistair'in hacker ordusuna komuta edebilir.

"Bu kadar kişisel algılamana gerek yok."

"Elbette istiyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Sana yapılan her saldırı bana yapılmış sayılır."

İçimi bir minnettarlık dalgası dolduruyor ve masanın etrafında zıplıyorum. Kollarımı Kenya'nın boynuna dolayarak onu sıkıca sarıyorum. Şu anda hayatımdaki tek normallik duygusu o ve buna sonuna kadar tutunmak istiyorum.

"Teşekkür . İnanılmazsın."

"Bu kesin."

Tamam, Alistair'in ukalalığı ona da bulaşmış. Elini okşuyorum. "Endişelenmene gerek yok. Sırada bekleyen başka işlerim var."

"Başka hangi işler?"

Ondan uzaklaşıyorum. "Şu ve bu."

"Tasarımla ilgili işler mi?"

"Mm-hm."

"Ve parayı peşin mi alıyorsun?" "Evet."

"O zaman neden hala bu kadar stresli görünüyorsun?"

"Ben iyiyim." Tercümesi: *Tanrı gibi kasları olan asık suratlı bir nöropsikolog sürekli aklımdan geçiyor ve beni deli ediyor. Rutin olarak onu boğmak ve soymak istiyorum. Lütfen yardım edin.*

"Kızarıyorsun." Yanaklarımı işaret ediyor. Elimi yüzüme vuruyorum, utanıyorum. Baba tarafımdaki siyahlık bana koyu bir ten vermiş ama damarlarımda dolaşan Maya genleri telaşlandığım zaman bunu belli ediyor.

"Sadece... kızartma krikosu sıcak."

Kenya başını sallıyor ve açıklamama inanmış görünüyor. "Yeni projeler için yardıma ihtiyacın var mı? Para ya da-"

"Paraya ihtiyacım yok," diyorum hemen. Kenya aşırı cömert biri ve ilişkimizin hediye konusunda sürekli birbirimizi aştığımız bir hale dönüşmesini istemiyorum. En iyi arkadaşımın aksine, benim her dileğimi yerine getirecek bir milyarderim yok. Ona yetişmeye çalışırken banka hesabımı boşaltırdım.

"Peki, geri taşınmamı ister misin?" Kenya soruyor. Ben de gülüyorum. "Geri taşınmak mı istiyorsun?"

Kenya'nın iyi bir işi ve kendi adına koca bir yayınevi olmasına rağmen, hala benim sıkışık daireme 'evim' diyor. Bunun en büyük nedeni, tüm zamanını Belle ve Alistair ile birlikte çatı katındaki malikanelerinde geçirirken kendi evini kiralamanın onun için uygunsuz olması.

Arkadaşlığı ve en iyi arkadaşımı sevdiğim için, onun rastgele yatıya gelmesiyle ilgili bir sorunum yok. Küçük suç ortağım Belle'i getirdiğinde daha da eğlenceli oluyor.

"Pek sayılmaz." Kenya burnunu kıvrır.

Onun maskaralıklarına gülüyorum. Alistair'e olan hayranlığını koluna takması çok sevimli. "Böyle iyiyim ama sorduğun için teşekkürler."

Cep telefonum masanın üzerinde dans etmeye başladı. Kenya da ben de dikkatimizi oraya yönelttik. Darrel'in adı ekranda yanıp sönüyor. Panikle nefes alıp cihaza doğru hamle yapıyorum ama çok geç kalıyorum.

"Darrel seni neden arıyor?" Kaşları alnının üst kısmına doğru fırlıyor.

"Darrel?" Ağzımı açtım ve nefes nefese kaldım. "Neden beni arıyor?" "Ben de sana bunu sordum."

"Ben de senin kadar şok oldum." Yani... en iyi arkadaşıma yalan söylemek inandığım bir alışkanlık değil. Kendimi berbat bir insan gibi hissetmeme neden oluyor ama Darrel benden Alistairle konuşana kadar vasiliğini gizli tutmamı istedi. Normal şartlar altında, onun isteğini tamamen görmezden gelir ve her şeyi Kenya'ya anlatırdım. Ama bu sadece benimle ve ateşli terapistle olan sorunumla ilgili değil.

İşin içinde iki masum çocuk var ve Darrel'in bunu neden gizli tutmak istediğini bilmiyorum ama eminim iyi bir nedeni vardır. Belki çocuklar tehlikededir ya da bir şeyden saklanmaları gerekiyordur. Koca ağzımın başımı belaya sokmasına izin vermeyeceğim.

Gözlerini kısar. "Çok kötü bir yalancısın Sunny."

"Yalan söylemiyorum."

Kenya bana Karayıplı deli bakışı *atıyor, seninle ve saçmalıklarınla işim bitti, hemen sandalyeye otur, yapman gereken çok açıklama var.* "Darrel'la aranızda neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Yemin ederim." Hızlı hızlı konuşurken çantamı sandalyeden alıp geri çekiliyorum. "Şimdi gitmem gerekiyor. Seni ararım."

"Sunny!" bağılıyor.

Jamaican Patties'in kapısından içeri dalıp arabama atladım. Birkaç mil uzaklaştıktan sonra Darrel'ı geri aradım.

"Sunny," diye adımı haykırıyor.

Beynim tavada kırılmış yumurta gibi karışıyor. Darrel Hastings'in benimle *konusmasına* hala alışamadım. Gerçek anlamı olan gerçek kelimelerle. Ve adımı hoyratça söylemesine.

"Evin anahtarını Dina'ya bıraktım. Ondan alabilirsin."

"Evinin anahtarlarını bana mı emanet ediyorsun? Ya çiftlik evindeki her şeyi temizlersem?"

Homurdanıyor. "Bana hapishanedeki yemekleri sevecek bir tip gibi gelmedin."

Bir kahkaha attım. Yüce Huysuz az önce benimle şakalaştı mı?

"Şaka değildi," diye homurdanıyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş ve mızımız kartının iptal edilmediğinden emin olmak istiyormuş gibi.

Kahkahamı gizlemek için öksürüyorum. "Ev boş mu?" "Bir iç mimar olarak mı yoksa bir hırsız olarak mı soruyorsun?"

Başka bir şaka mı? Bu alternatif bir boyut mu? Darrel bir uzaylıyla mı değiştirildi? "Fark eder mi?" Sırıtiyorum. "Sen öğrenene kadar ben çoktan gitmiş olurum."

Boğazını temizliyor. "Bütün sabah seanslarım vardı ve çocuklar okula gitti."

Çocuklardan bahsedince ayılıyorum. "?"

Sanki Darrel bunun beni ilgilendirip ilgilendirmeyeceğini düşünüyormuş gibi uzun bir duraksama oluyor.

Nefesimi tutuyorum.

"Beklenebileceği kadar iyi sanırım. Büyükkannelerinden bir daha bahsetmediler ama bu kendi yöntemleriyle yas tutmadıkları anlamına gelmiyor."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama bu odaların onlar için mükemmel olması için elimden geleni yapacağım."

"Sana inanıyorum."

Sadece üç kelime. Sadece üç basit kelime. Ama Darrel Hastings'in bana yaptığı iltifata çok yakın. Aslında, bu şimdiye kadar yaptığımız karşılıklı saygıya en yakın konuşma.

Boğazını temizliyor. "Bir şey daha var. Çocukların odası ve ofis dışında çiftlik evindeki tüm kapıları kilitledim. Diğer tüm yatak odaları yasak."

Merakım tavan yaptı. Darrel beni engellemek için neden bu kadar ? Odalardan birinde görmemem gereken bir şey mi var?

"Sakin bana evinde bir ceset sakladığını söyleme?" Hattın diğer ucu sessizliğe gömülür.

Gülümsemem azalıyor. "Sen... değilsin, değil mi?" "Hoşça kal Sunny."

Çevir sesi kulağımda ürpertici bir sonlulukla çınılıyor. Tedirginliğimi bastırıyorum. Gizemler ve Darrel Hastings el ele gider. Kenya bana uzun zaman önce Darrel'in neden aniden bir yığın para kazandığı işini bırakıp beyin eğitimi almak için okula kaydolduğunu kimsenin bilmediğini söylemişti. Rahmetli kız kardeşi Clairee bile söylememiş. Ya gerçek hepimizin beklediğinden daha ürkütücüye? Ya Darrel'in beyin takıntısı ilk cinayetinden sonra ortaya çıktıysa?

Duygusuz cyborg'u bir seri katil olarak hayal ediyorum. Elinde tırpan. Çelikten gözler. Bıçak gibi keskin bir çene hattı. Sonra kendi hayal gücüme gülüyorum. Saçmalıyorum. Darrel hakkında hiçbir şey bilmiyorum değilim. Alistair'in arkadaşı ve Belle'in iyi bir amcası. Çocuklar ya da benim için tehlikeli biri değil. Ayrıca, bu ağır bir fiyat etiketi olan bir iş. Stinton Yatırım'ın CEO'suyla birlikte param da gittiğine göre ihtiyacım olan bir iş.

Darrel'in hoşuna gitse de gitmese de, evini didik didik edeceğim. Ve saklamaya çalıştığı sırrı bile öğrenebilirim.

* * *

BENİM ARABA YAVAŞLAR AŞAĞI İÇİNDE ÖN . A
MUHTEŞEM ÇİFTLİK EVİ İLE A

Ön tarafta geniş bir bahçe var. Yüksek ağaçlar yapraklarını uçaktan yeni inen turistleri selamlayan hula dansçıları gibi bana doğru sallıyor. Güneş dansı

Çinko çatıdan verandanın üzerine dökülüyor ve büyüleyici beyaz kafeslere sarılan sarmaşıkların yanından hızla geçiyor.

Darrel Hastings'in heybetine hiç uymayan bir ev. Tasarladığım evin onun için olduğunu bilmememin ana nedenlerinden biri de bu.

"Müşteri bir sığınak istiyor. Eve gelip rahatlayabileceği, gününü unutabileceği, doğayla bütünleşebileceği bir yer. Olayı biliyorsunuz."

"Vay be. Bir çiftlik evini güzelleştirmek için bu kadar parayı gözden mi çıkarmış? Bu kadar parayla bir kale bile inşa edebilir."

"İstediği bu ve ilk seferde doğru yapabilmemiz için para ödemeye hazır. Beni hayal kırıklığına uğratmayın."

Paranın bir nesne olmadığı projeleri seviyorum. Beni köşeye sıkıştıran ve vizyonumu hayata geçirmek için daha yaratıcı yollar bulmaya zorlayan sinir bozucu bir bütçe tarafından engellenmeden yaratıcılığımın akmasına izin veriyor. Buraya dönüp iki oda daha tasarlayacağımı hiç düşünmemiştim.

Anahtarı kilide sokuyorum. Bir klik sesiyle dönüyor. İçeri adım attığımda kapı yüksek sesle gıcırıyor. İleri geri itiyorum ve gıcırta arttıkça dinliyorum. Daha sonra biraz yağ bulacağım ve bu sestten kurtulmak için eklemlere süreceğim.

Kapının yerine oturmasına izin verdim ve Darrel'in evinin geri kalanını gözlemledim. Çiftlik evi, güneş ışığını içeri alan ve araziye çevreleyen muhteşem ormanları ortaya çıkaran çok sayıda pencere ile açık konsept bir plana sahip. Sessiz tonlardaki yastıklar, kilimler ve tablolar odaları birbirine bağlıyor. Tasarım, oturma odası ve mutfak alanlarında da aynı güzellikte akıyor.

Tezgâhın üzerinde düzgünce duran şarap rafına bakıyorum ve dönüyorum. Müşteriyi şahsen tanıyor olmam, kendimi evimde hissetmem gerektiği anlamına gelmiyor.

Her şey sırayla. Ölçülere ihtiyacım var.

Arabaya geri dönüp alet çantamı alıyorum ve Darrel'in evine sürüklüyorum. Açılacak bir yatak odası kapısı bulana kadar birkaç deneme yapmam gerekiyor -Darrel kapıyı kilitlediğini söylerken şaka yapmıyormuş.

Sonunda doğru yere geldim. Oda ikinci katta. Sağdan üçüncü kapı. İçeriye baktığımda iki bavul görüyorum.

Çocukların her şeyi yaptığı o dikkatsiz şekilde açılıyor. Kıyafetler yere saçılıyor.

Bir ranza duvara yaslanmış. Burnumu kıvırıyorum. *Bu da ne böyle?* Şifonyer, dolap ve duvarlardaki rastgele yaşlı bir adamın siyah beyaz resmi dışında, bu oda bir hapisane hücresi olabilir.

"Renk nerede, Hastings?" Yavaş bir daire çiziyorum. "Hayat nerede?"

Neyse ki, oda iyi bir büyüklüğe sahip gibi görünüyor ve tonlarca pencere var. Sadece göz ama tasarımlarımda çok fazla değişiklik yapmam gerekeceğini sanmıyorum.

Duvarda yerinde durmayan bir kapı fark ediyorum. Dikkatle yaklaşıp düğmeyi çeviriyorum ve itiyorum. En-suite banyoyu fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

"İşte şimdi konuşuyoruz!" Bir kahkaha ve açılış monoloğu sırasında kötü adam gibi ellerimi birbirine sürtüyorum. Fikirler bir köstebek oyunu gibi içimden fışkırıyor. Ofis misafir odasının bitişiğinde olsaydı *mükemmel* olurdu. Çocukların odalarını banyodan birbirine bağlayabilirdim.

Bu çok tatlı.

Yeni bir meydan okumanın heyecanı midemde kabarmaya başlıyor. Bir tasarımın başlangıcında olduğumda her zaman biraz çıldırırım. Boş bir tuvali alıp onu yeni bir şeye dönüştürmek beni canlı hissettiriyor.

"Yatak buraya gelecek." Yavaş bir daire dönüyorum ve boş alanı işaret ediyorum. "Ya da sığabilir mi?" Kendi kendime konuşurken çenemi ovuşturuyorum. "Bu dev yüzünden oda daha küçük görünüyor."

Kollarımı kaldırıyorum ve sessizlikte kaslarımı esnetiyorum. Bu ağır mobilyayı itmek için yeterli gücüm var mı? Şimdilik bunu görmezden gelmeye karar vererek alet çantamdan mezuramı çıkarıp duvarları ölçüyorum.

Ranzanın köşeye sıkıştığı duvara geldiğögözlerimi kısıyorum. Bu ranza göze batıyor. Darrel bunu nereden almış? Askeri eğitim kampından mı? Kıkırdıyorum. olsa şaşırmazdım.

Üst ranzadaki renkli bir şey gözüme çarpıyor. Yatağa yaklaşıyorum ve ayak parmaklarımın ucuna basıyorum. Hay aksi. Bu *uzun* bir ranza. Tam olarak bakamıyorum. Bir sonraki denemem birkaç çılgınca sıçrama. O da işe yaramayınca, ranzanın merdivenine uzanıyorum.

O yatakta ne olduğunu görmem gerek. Özellikle de Bailey ile bağlantılıysa. Micheal'ın odasını tasarlamak çok daha kolay çünkü onun net ilgi alanları ve daha ciddi bir kişiliği var, ancak yine de Bailey'nin odasında uygulayabileceğim önemli bir parça arıyorum.

Bailey kafayı bulmuş Energizer Tavşanı gibi. Dün, bir konudan diğerine atlayarak kendisinden net bir tasarım noktası çıkarmayı imkansız hale getirdi.

Tenis ayakkabılarımı ilk basamağa koyuyorum, muhtemelen tozlu spor ayakkabılarımla yataklarının tepesine tırmanmamam gerektiğini fark ediyorum ve onları çıkarıyorum. Tekrar denemeye hazırım, parmaklarımı merdivene sıkıştırıyorum ve kendimi yukarı çekiyorum.

Yatağın üzerinde gördüğüm parlak kırmızı renk pelüş bir oyuncağa ait. Dikişli bir gülümsemesi ve kocaman gözleri olan cılız bir orangutan. Oyuncak yer yer aşınmış ve kirlenmiş. Gözlerindeki dikişler dökülüyor ve maymunun adi bir şekilde göz kırptıymış gibi görünmesine oluyor.

"İlginç," diye düşünüyorum. "Bailey hayvanları sever mi?" Maymunu yüzüme yaklaştırıyorum. "Hey, benimle flört mü ediyorsun?" Elimdeki hafif basınç artışı maymunun bir radyo gibi ciyaklamasına neden oluyor.

"İyi geceler, oğlum. Baban seni seviyor."

Gözlerim açılıyor. Oyuncak ayıyı tekrar sıkıyorum ve aynı kayıtlı mesaj duyuluyor. Ses tanıdık gelmiyor. Micheal ve Bailey'nin rahmetli babasına mı ait?

Kalbim sıkışıyor. Bu zavallı çocuklar. Onları kollarıma almak ve dünya onlara zarar vermeyi bırakana kadar onlara sarılmak istiyorum.

"Ne yapıyorsun?"

O ses maymundan gelmedi.

Şok olmuş bir halde maymunu iki elimle yatağa geri fırlatıyorum, yere çarpmasını önlemek için o ellere ihtiyacım olduğunu fark etmiyorum. Merdiveni tuttuğumu hatırladığımda, yerçekimi bir sonraki kurbanının ben olacağıma çoktan karar vermişti.

Saçmalık.

Boktan boktan boktan.

Homurdanıyorum, ayak parmaklarımı basamaklara dolamaya çalışıyorum ki çılgınca yere savrulmayayım. İşe yaramıyor ve sadece beni daha da yukarı kaldırıyor, inişimi hızlandırıyor.

Merdivenden düşüyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Kalbim boğazımda, gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Sert bir iniş için kendimi hazırladım.

Belki kolum kırılır.

Kırık bir boyun mu?

Yerden o kadar da uzakta , değil mi?

Darrel, ranzadan düşerken boyunların kırılıp kırılmayacağını öğrenmeden önce beni havadan yakalıyor. Niyetinin ne olduğundan emin değilim ama yumuşak bir süpermen yakalaması yapmaya çalıştıysa da fevkalade başarısız oldu. Dirseğim çenesine çarpıyor ve küfür ederek bizi etrafında döndürüyor.

"Özür dilerim," diye tısladım.

Beni yakalama hareketi ve şimdi çene kemiği ameliyatına ihtiyacı olabileceği gerçeğiyle vücudu geriye doğru tökezliyor. Geriye doğru bir adım daha atarsa Tyson'dan dayak yemiş bir boksör gibi yere yığılacak.

Başım göğsüne çarpıyor ve yere düşseydim daha yumuşak olur muydu diye düşünmeye zorluyor beni. Bu adam neyden yapılmış? Taştan mı?

"Ugh." Çenemi ovuyorum.

Darrel başını kaldırıyor ve bana şehirleri dümdüz edecek kadar karanlık bir bakış fırlatıyor. Yumuşak bakış ve kızgın bakıştan başka bir ifadesi yok mu? Hay Allah. Onu ben itmedim ki. Neden bana bu kadar kızgın?

Kendimi biraz rahatlatıyorum. "Buraya ne zaman geldin? Geldiğini duymadım."

Oturmaya çalışıyor ama yarı yolda durup tekrar yere yığılıyor.

Ciddi bir şekilde yaralandı mı?

Panik başlar. Darrel tazminat davası açacak türden bir müşteri. Tıbbi masraflar için hiç param yok. Tüm borçlarımı ödedikten sonra araba sigortamı zar zor karşılayabiliyorum.

Sinirimi bir kenara bırakıp, hastaneye gitmek zorunda kalmamasını sağlamaya odaklanıyorum. "İyi misin?" Yüzünü tutup kaldırıyorum ve çenesinin altını kontrol ediyorum. Bugün temiz tıraş olmuş, bu da yardımcı oluyor. Dirseğimin çenesine değdiği yerde hafif bir morluk oluşmuş bile. "Ah." . "Acıyor gibi görünüyor."

Nefes alış veriş i yoğunlaşıyor ve soğuk bakışları yorganın altına dalma isteği uyandırıyor.

"Oturamıyorum çünkü beni yere yapıştırıyorsun," diye homurdanıyor.

Oh. "Benim hatam." Oturmak için çabalıyorum ama bu kadar hızlı hareket etmek başımı döndürüyor. Başımın arkasında garip bir basınç oluşuyor. Bacaklarım titriyor ve ayağa kalkmaya çalışırsam yine yüzüstü düşeceğimi biliyorum. Bir elimi şakağıma koyarak nefes nefese kalıyorum. "Bana bir saniye ver."

Kalbim göğsümde kükrüyor, ellerim nemli hissediyor ve boğazım kendini sıkı, küçük bir yay şeklinde bağlıyor. Bu da ne böyle? Neden bu kadar garip hissediyorum?

Çeneme hafifçe dokunuluyor ve derin, gür bir ses "Nefes al Sunny. Sadece nefes al."

"Nefes alıyorum," diye bağıriyorum ve aynı soluk soluğa kalıyorum. Şu anda sorun nefes almak değil. Boğazımın sıkılması ve boğuluyormuşum gibi hissettirmesi.

"Boğulmuyorsun. Bir saniye önce, sempatik sinir sisteminiz savaş ya da kaç tepkisini tetikleyerek vücudunuzu bir enerji patlamasıyla doldurdu ve böylece tehlikeye karşılık verebildi. Şimdi ise ön lobunuzda bir geri çekilmenin etkilerini hissediyorsunuz-"

"Dur. Konuşmayı," diye boğuluyorum. Nefes alıyorum.

Ben iyiyim. Görünürde kırık kafatası yok.

Ve Darrel hala sinir bozucu. Belli ki o da iyi.

Çenesi bağlı olsa bile muhtemelen sinir bozucu olacaktır, bu yüzden... bu yine de bir hastaneye gitmemesi gerektiğinin garantisi değildir.

Darrel Hastings'i alçıya alınmış bir halde hemşirelere ve doktorlara ters ters bakarken hayal etmek *şimdiye kadarki* en tuhaf zihinsel imge, ama nefesimin daha düzenli hale gelmesini ve boğazımdaki düğümün çözülmesini sağlayacak kadar komik.

Zihnim açık, herhangi bir çürük olmadığını test etmek için parmaklarımı çeneme bastırıyorum. Dokununca biraz hassaslaşıyor. Yüzümü Darrel'in görkemli göğüs kaslarına çarptığımda derimi mi yırttım?

"Dikişe ihtiyacın olmayacak." Darrel homurdanıyor.

"İyisin." "Ya sen?"

Acı dolu bir ses çıkardı ve elini çenesine götürdü. Sempati toplamak için rahatsızlığını belli ediyor mu bilemiyorum ama suratına epey sert bir yumruk indirdim. Bu dirseklerin şakası yok. İyi Maya kızlarının çekici olmak için biraz tombul olması gerektiğine inanan eski Maya büyükanneme göre ben 'bir deri bir kemik'im. Bu kollarım doğru miktarda baskı ile silaha dönüşebilir.

Parmaklarım tekrar çenesini yokluyor. "Acıyan tek yerin yüzün mü?" Dokunuşumu omuzlarına doğru kaydırıyorum. Boynuna. Göğsüne.

Muhtemelen yaraları bulmaya odaklanmalıyım ama bunun yerine, kaşlarını çatmayan bir Darrel Hastings'e bu kadar yakın olma fırsatının tadını çıkarıyorum. Vücudu kesinlikle muhteşem. *Parıltıyı ve tüm bu kıyafetleri çıkarıp atsa nasıl olurdu?*

Beni kenara iterek aniden ayağa kalktı. "Merdivenlerden uzak dur." "Sen olmasaydın düşmezdim."

Kaşları havaya kalkıyor. "Nasıl oluyor da her zaman bir cevabın oluyor?" "Şimdi annem gibi konuştun."

Gözlerini deviriyor.

"Bu senin hatan, Hastings."

"Bu hiç değil."

"Buraya gelip beni şaşırtan sensin."

Başını bana doğru sallıyor ve bir tutam saçının alnına düşmesine neden oluyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. *Muhteşem.*

Ayağa fırlıyorum, kollarım iki yanımda kaskatı kesiliyor ve kaşlarım çatılıyor. Şu anda ne kadar çarpıcı görüldüğünü görmezden geleceğim. Ve ben onun ne kadar sert ve erkeksi hissettiğini unutacağım. Onun ne kadar çekici olduğunu düşünürken düzgünce hakaretler savuramıyorum.

"Evde olmaman gerekiyordu. Burada ne işin var?"

Bakışlarını tavana doğru kaldırıyor. "Ben... bir şey unuttum."

"Evet, doğru." İnanmayarak gülüyorum. "Bütün sabah toplantıların olduğunu söylemiştin."

"Onlar... iptal edildi."

"Bull. Beni kontrol etmeye geldin, değil mi? Çünkü evinde yalnız kalacağıma güvenmiyorsun."

"Bu doğru değil."

"Senin değerli bilim kitaplarını almayacağım, Darrel." Alay ettim. Daha önce evini temizlemekle ilgili şaka yapıyordum. Beni gerçekten ciddiye aldı mı? *Çok saçma!*

Yapışkan parmaklarım iç mimar olarak bunca yıl hayatta kalamazdım. Bu işin temellerinden biri güven. İnsanlar kutsal alanlarına girmemize, eşyalarına ve onlarla ilgili anılarına dokunmamıza izin verirler çünkü onlara daha iyi bir şey vereceğimize inanırlar. Müşterilerden bir şeyler çalmak sadece onlara değil, zanaatıma da büyük saygısızlık olurdu.

Alay ediyor. "Sana neden burada olduğumu söyledim."

Taş kesilmiş yüz ifadesini inceliyorum. "Tamam. Belki de çalmamdan korkmuyorsundur. Belki de yatak odana girmemi istemiyorsun."

Saf yeşil gözlerini kaçırıyor ve gerçeği öğrendiğimi anlıyorum.

"Tam olarak neyi görmemi istemiyorsun?"

"Ölçülerini aldın mı?" Bileğimden tutup beni erkeklerin odasından çıkardı. "Başka bir şeye ihtiyacın yoksa çıkabilirsin."

"Neden beni hep bir yerlerden kovuyorsun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye homurdanıyor, sanki hayattaki en büyük hayali *Maury*'de koruma olmakmış gibi beni koridorda sürüklemeye devam ediyor.

"Bailey ve Micheal'ı gördüğümde beni merkezden atmaya çalıştın. Ondan önce de beni Alistair'in bekarlığa veda partisinden atmaya çalıştın."

Homurdanıyor. "Etkinliğe katılacağını sanıyordum."

"Beni striptizci sandın."

"Ait olmadığın bir yerde olduğunu sanıyordum." Gözlerini bana dikti. Güneş ışığı onlara ateş gibi vuruyor ve canlanıyorlar.

Altın ve kahverengi közlerle. "Çünkü sen her zaman ." "Bu doğru değil."

"Çık dışarı, Sunny."

"Bunu söylemenin daha güzel yolları var."

"Bunun için zamanım yok." Beni çekmeye devam ediyor.

Şimdi oturma odasındayız. Kanepenin kolunu tutuyorum ve bacaklarımı yere koymaya çalışıyorum.

"Henüz ofisi ölçmedim," diye .

Darrel bir hışımla yanıma yaklaşıyor ve parmaklarımı kanepenin kaldırıyor. "Senin için ölçeceğim."

"Sana güvenmiyorum. Bunu kendim yapmalıyım." "Kötü şans," diye kulağıma hırlıyor.

Yemin ederim, bana yaklaştığında o küçük sızlanma sesini çıkarmaya niyetim yok. Sadece... oluyor. Darrel Hastings tam arkamda duruyor, bacaklarını açmış ve vücudunu benimkinin üzerine dikmiş, ben sert ve hızlı nefes alırken kulağıma hırlıyor. Eğer bu ileride göreceğim her kirli rüya için yem olmayacaksa, ne olacak bilmiyorum.

Parmaklarım kanepede gevşiyor ve o da bu fırsatı değerlendiriyor çünkü yontulmuş bedeninde zerre kadar insani duygu barındırmayan kalpsiz bir süper huysuz.

Darrel beni çeviriyor, bir patates çuvalı gibi kaldırıyor ve omzuna atıyor. Kapıya doğru yürürken dudaklarım onun oldukça sevimli arkasıyla düzgün bir şekilde tanışıyor.

"Hastings!" Ellerimi yumruk yapıp vurarak çığlık atıyorum. Sert, ama konu bu değil. "beni!"

"Hayır," diyor basitçe. Paravan kapı tokatlayarak açılıp kapanıyor. Yüzüme dökülen bir kova güneş ışığı artık dışarıda olduğumuzun tek göstergesi.

"Saçmalıyorsun!"

"Sanırım senin etrafında çok fazla zaman geçiriyorum. Etkilenmeye başladım."

"Pislik."

Sadece homurdanıyor.

"Dayanılmazsın."

"Ve sadece benim evde olup seni denetleyecek zamanım olduğunda çalışmana izin var."

"Dalga mı geçiyorsun? Bu sonsuza kadar sürer."

Merdivenlerden öfkeyle iniyor. Her öfkeli inişte başım sırtına çarpıyor. Nane ve sandal ağacı gibi kokuyor.

Bu kadar sinir bozucu olmasaydı onu uyuşturucu gibi koklardım. "Hastings!"

Yanıt yok.

"Bu tasarımı ne istersem yapabileceğime söz vermiştin!" Hala bir şey yok.

Ona tekrar bağırarak için ağzımı açtığımda, aniden Darrel hareketsiz kaldı.

Elimdeki tek görüntü onun arka tarafı olduğu için -ki bu da o kadar zor bir şey değil- neye baktığını ya da vücudumun altında kaslarının kasılıp gerilmesine neyin sebep olduğunu bilmiyorum.

Çakılların üzerinde dönen tekerleklerin sesi ilk ipucum.

İkincisi ise bir kapının çarparak açılıp kapanması.

"Hastings?" Daha önce duyduğum ama ne olduğunu çıkaramadığım kadınsı bir ses çok sessiz ön verandada çınlıyor.

Darrel beni omzundan çekip alıyor ve sanki onu bir süper kahramana dönüştürecek radyoaktif bir örümcekmişim gibi ayağa fırlatıyor. Kaşları birbirine yapışıyor ve boynuna bir kızarıklık yayılıyor.

Arabadaki iki küçük yüzü fark etmeseydim, yüzündeki ifade komik olurdu.

Gözlerim açıldı. "Micheal ve Bailey neden burada? Okulda olmaları gerekmiyor mu?"

Darrel da arabayı incelemek için kafasını çevirir.

Dün tanıştığım katı sosyal hizmet görevlisi bana sertçe başını sallıyor ve sonra Darrel'a odaklanıyor. "Hastings, konuşmamız gerek."

BÖLÜM 6

YINE MI BU?

DARREL

Micheal'ın gerilen çenesi ile Bailey'nin ağlamaklı mavi gözleri arasına bakıyorum ve midem olması gerekenden daha fazla bulanıyor. "Micheal'ın birine vurduğunu mu söylüyorsun?"

"Onu itti," diye düzeltiyor Bayan Bennet, kirpikleri yavaşça zıplarken. Konuşurken ve kendini tutarken gösterdiği dikkat güvensizliğe işaret ediyor. Benim kendini rahat hissetmiyor. "Olaylar büyümeden bir öğretmen müdahale , ama bu öğleden sonra eve gidip sakinleşmesi için yeterliydi."

Parmaklarımı birleştirip dizimin üzerine koyuyorum. Oda gergin bir sessizliğe gömülüyor. Saniyeler uzuyor. Gerginliği yumruklarımla ikiye ayırabilirim.

"Bailey de neden burada?" Sağımdan yumuşak bir ses geliyor. Bu Sunny, sandalyemin kolunda bir kraliçe gibi oturuyor. Uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atmış.

Eğer odadaki herkes bana birini elektrikli sandalyeye mahkûm etmek üzere olan bir yargıçmışım gibi bakmasaydı, muhtemelen o minicik eteğinin kremsi kahverengi kalçalarına kadar nasıl görüldüğünü takdir ediyor olurdum. Ya da ayak parmaklarındaki ışıltılı pembe cılanın zıplama isteği uyandırmasını. Ya da onu omzuma atarken yönümü değiştirip verandaya değil de yatağıma mı atsam diye düşünmemi.

Ama şu anda böyle düşüncelere ayıracak vaktim yok. İşte bu yüzden burada olmamalı.

Ona evindeymiş gibi davranmasını söylediğimi hatırlamıyorum. Aslında, sosyal hizmet görevlisini, Micheal'ı ve Bailey'i çiftlik evime götürmeden önce gitmesi için homurdanarak emir verdiğimi çok net hatırlıyorum.

Bayan Bennet önce ona, sonra bana, sonra da Bailey'e baktı. "Bailey, disiplin dekanına söylediklerini onlara da söylemek ister misin?"

"Ebenezer bana ağlak bebek dedi," diye ağzından kaçırır küçük çocuk.

Micheal'ın yumrukları sıkılır.

"Ağlak bir bebek mi?" Sunny alay ediyor. "Ebenezer gibi bir isimle kimseye zorbalık yapmamalı."

"Ebenezer sınıfımdaki herkese zorbalık yapıyor," diye aceleyle açıklıyor Bailey, artık birilerinin onu dinleyeceğini bildiği için kendinden daha emin konuşuyor. "Taş gibi aptal. Micheal da böyle söyledi."

Sert bakışlarım ağabeyime kayıyor. "Micheal?"

Ağzını kenetliyor ve benim dışımda bir şeye bakıyor.

"Neden ağlıyordun, Bailey?" Sunny, sanki buna hakkı varmış gibi yine araya girerek soruyor.

Alt dudağı dışarı çıkar. "Ben... Ben büyükannemi özledim."

Bir iç çekiş göğsümde sıkışıp kalıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Bunu çözenin en iyi yolunu bulmaya çalışırken ellerimi uyluklarımın üzerine koyuyorum.

İki çocuk da kederle uğraşıyor. Hayatlarında oldukça dengesiz bir dönem ama bu Micheal'ın bir başkasını incitmesi için bahane olamaz. O başkası bir pislik olsa bile.

Ben bunu nasıl çözeceğimi düşünürken Sunny her zaman yaptığını yapıyor.

Düşünmeden hareket eder.

Kanepeden atlayarak kollarını Bailey'e doluyor ve ona sarılıyor. Kollarını çocuğa doladığı an. Oyun bitmiştir. Gözyaşları tekrar gözlerine doluyor ve kızarmış yanaklarından aşağı kayıyor.

Micheal da bir damla gözyaşı döküyor ama sanki ona karşı bir suç işlemiş gibi gözyaşını fırlatıp atıyor. Onun gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama içimdeki duygusunu bastırıyorum. Micheal'ın bugün yaptıkları için hâlâ bir şekilde disipline edilmesi gerekiyor. Yumuşamama izin veremem yoksa bu ders fırsatı bir duman gibi yok olacak.

"Ah tatlım," diye mırıldanıyor Sunny küçük çocuğa ve onu ileri geri sallıyor. "Ağlaman normal. Büyükanneni özlemende de sorun yok."

Boğazımı temizliyorum.

"Sunny." Beni görmezden geliyor.

Bayan Bennet ayağa kalkarak bakışlarımı ona doğru çekti. "Bundan sonrasını size bırakıyorum Bay Hastings."

"Seni kapıya kadar geçireyim." Micheal'a bir kez daha sert bir bakış *fırlatıyorum, ben dönene kadar sakın o sandalyeden kalkayım deme*. Sonra sosyal hizmet görevlisini kapıya kadar takip ettim.

Bir elim cebimde, gitmeden önce onu durduruyorum. "Hey, onları buraya kadar getirdiğin için minnettarım ama okul neden beni aramadı?"

"Numaranız onlarda yok."

"Onlara verdiğime eminim." Ben vermemiş olsam bile, Bayan Jean vermiş olurdu.

Gözlerini kaçırıyor. "Acil durumda aranacak kişiler listesinde senin numaran yok. Çocuklara bir şey olursa önce bana haber vermelerini istedim."

"Bunu neden yapasın ki? *Ben* onların koruyucusuyum." Kelimeler ısıklıkla kaçıyor. "Eğer bir şey olursa, ilk öğrenen ben olmak istiyorum."

Gözleri yarıya kadar düşüyor ve sanki kibar olmak tüm enerjisini alıyormuş gibi bana bakıyor. "Bu bir azarlama mı, Bay Hastings?"

"Bayan Bennet, bana acil vesayet verdiğiniz için teşekkür ederim ama niyetime güvenmediğiniz çok açık. Kendimi bu çocuklara bakmaya adadım."

"Niyetler ve deneyimler iki farklı şeydir. Birisi dünyadaki en iyi niyetlere sahip olabilir, ancak kendilerini okul kavgalarını ayırırken, ergenlik öfkesiyle uğraşırken ve hayal edilenden daha fazla kayıp yaşamış duygusal olarak yıpranmış iki çocuktan sorumlu tutulurken bulduklarında, melodi değişmeye başlayabilir."

"Ben sözünden dönen bir adam değilim. Bana kendimi kanıtlamam için bir şans vererseniz, bunu görürsünüz."

"Benim işim riskleri değerlendirmek ve azaltmak. Birine körü körüne güvenmek bir çocuğun hayatını mahvedebilir."

"Bayan Bennet."

"Ben tatmin olana *kadar*, seni ve bu çocukları yakından takip etmek istiyorum. Bununla ilgili bir sorunuz var mı?"

Bana soruyormuş gibi gelmiyor. Kelimelerde bir tehdit var.

Geri adım atıyorum ve bu raundu onun almasına izin veriyorum.
"Hayır."

Başını sallıyor ve arabasına doğru yürüyor. Kan kulaklarıma hücum ederken kapının arkasından tokatlayarak kapanmasına izin veriyorum. Sinirden boğuluyorum, bu da beynimin çok fazla kortizol salgıladığı anlamına geliyor. Eğer bu stres hormonunun sistemimi doldurmasına izin verirsem, Micheal'a sakin ve mantıklı bir hitap etmemin imkânı yok. Bayan Bennet'a olan kızgınlığım ona yansıyacak ve o da bunu hissedecektir. Çocuklar özellikle ses tonuna duyarlıdır.

Derin nefes al.

Bunu yapabilirim. Babasının benim için yaptığını Micheal için yapabilirim.

Aniden dönerek, oturma odasının boş olduğunu fark ettiğimde olmam gereken gardiyan olmaya hazırlanıyorum. Aniden duruyorum. Micheal onu bıraktığım sandalyede değil ve Sunny ile Bailey el ele tutuşmuş mutfığa doğru gidiyorlar.

İkisine doğru yürüdüm. " oluyor? Micheal nerede?" "Odasına gitti."

Göğsüm sabırsız bir nefesle yükselip alçalıyor. "Onunla konuşmam gerek."

"Şu anda mı?" Sunny'nin doğrudan bakışları nabzımı neredeyse zehirli bir seviyeye yükseltiyor ve nefesimi kontrol altına alacak mantıklı bir düşünce bulamıyorum.

Duygusal bir tepkiye çok yaklaştım ve bu o kadar tehlikeli ki beni öfkeliendiriyor. Kendime. Ona. Kendi zihnimdeki şüphelere.

Bailey'nin elini bırakır. "Neden buzdolabında içecek bir şey var mı diye bakmıyorsun?"

Başını sallıyor ve mutfığa koşuyor.

Sunny bana doğru iki adım atarak yaklaşıyor. Güneş ışığı gözlerinde parılıyor ve kahverengi teninin altında ışıltıyor. Uzun siyah saçları, ince yüzü ve keskin elmacık kemikleriyle her zaman o eski peri kraliçesi görünümüne sahipti.

"Micheal şu anda çok şey yaşıyor."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Tükürdüm. Sözlerim sert ve hiç de ona yönelik değil. Hayal kırıklığına uğradım. O da sinir bozucu. Burada aklımı kaybediyorum.

Bana kaşlarını çatıyor ama sesi sakinliğini koruyor. "Belki biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardır."

"Belki de onu kollayan birinin olduğunu hatırlamaya ihtiyacı vardır. Kötü kararlarından dolayı onu sorumlu tutacak biri."

"Bu kederli çocuğun şu anda gerçekten azarlanmaya ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şu anda mı?" Sözleri alçak sesle ama hararetle.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Bu seni ."

"Bu kelimeleri sanki bir anlamları varmış gibi söyleyip duruyorsun."

"Bir anlamı var Sunny. *Kıçını dışarı çıkar* demek istiyorlar."

Hayır, ben o adam değilim. Ben güneşli bir mutfağın ortasında, yedi yaşında bir çocuk gözlüklerinin arkasından kocaman mavi gözlerle beni izlerken kadınları tersleyen adam değilim. Belirsizlik onu canlı canlı yediği için kontrolümü kaybeden adam değilim.

Kafamda kaos yok. Cevaplarım var.

Bilim tarafından desteklenen mantıklı açıklamalar.

Her zaman haklı olma ayrıcalığına sahibim. Her zaman ne yapacağımı biliyorum.

"Eğer bunu yapacaksan, ben de seninle geliyorum," diye ısrar ediyor Sunny. "Orada sana ihtiyacım yok."

"Neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorsun, Hastings." Bileğinden bir toka çıkarır, saçını yukarı çeker ve atkuyruğu yapar.

Birdenbire lisedeki en güzel kızın koridorda süzülüşünü izleyen çocuk oldum. Kalabalığın içindeyim, tüm sporcular ona doğru akın ederken ve dikkatini çekmeye çalışırken izliyorum. Oradayım, bir şeyler söyleyebilmeyi diliyor ama bunu yapabilecek kadar uzun süre kalamayacağımı biliyorum.

Gözümü kırıyorum ve o anı yok oluyor. Onun yerine Sunny'nin şimdiki haline bakıyorum. Tamamen kadın. İnatçı ve gururlu. Söğüt gibi uzuvlar, dolgun dudaklar, parlak kahverengi gözler ve sadece farklılıklarına sahip çıktığı için her zaman sevilmenin getirdiği özgüven.

Sunny bana sinirli bir bakış fırlatıyor ama Bailey'ye döndüğünde bunu gizlemeye çalışıyor. Ona eliyle işaret ederek tatlı bir şekilde şöyle diyor.

İçecek bir şey buldun mu, Bailey? Ben kadar televizyon izle, sonra öğle yemeği hakkında konuşuruz."

"Tamam." Başını sallıyor. Bir şeylerin ters gittiğini hissedecek kadar zeki ama okulda olması gerekirken çizgi film izleme vaadinin dikkatini dağıtabileceği kadar da genç.

"Hadi gidelim." Sunny bir elini öne doğru uzattı.

Bu da başına sinir bozucu ama elini tutup ne halt ettiğimi bilmediğimi itiraf etme dürtüsü kadar sinir bozucu değil.

Boşver onu.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bu kadından olabildiğince uzak durmak ve Micheal ile Bailey'nin hayatında tutarlı, istikrarlı bir varlık olmak. Beni şaşırtan bu hedeflere *nasıl* ulaşacağım.

Sunny Quetzal'ı ne zaman etmeyi başardığımı düşünsem, sekerek bana geri geliyor. Bir bumerang gibi.

Sunny üst kata çıktı. Erkeklerin odası kilitli ve sanki bir kilit beni içeri girmekten caydırmaya yetecekmiş gibi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Parmaklarımı kapıya vuruyorum. "Micheal, benim. Kapıyı açmalısın."

Yanıt yok.

Ayaklarımı sürüyerek ses tonumu dengede tutuyorum. "Micheal, bu evde kapıları kilitlemeyiz." Bir süre daha durakladıktan sonra ekliyorum, "Bana bir daha sordurtma."

Bir kilit klik sesi.

Kapı açılır.

Micheal önümde duruyor, yüzü solgun ve kolları kapüşonunun ceplerinde saklı. Nefesini içine çekerken çelimsiz yanakları ağzına kadar doluyor. "Ne?"

Daha on bir yaşında. Bu kadar tavırlı olmak için çok küçük.

Barış için geldiğimi belirtmek için bir elimi kaldırıyorum.

"Hadi konuşalım."

Gözlerini deviriyor.

İşte tam olarak bunu . On bir yaşında. Daha ergen bile değil.

Bunu yapmayı nereden öğrendi?

"Micheal, bugün okulda ne oldu?"

Kaşlarını çatıyor ve kollarını kendi etrafında sarıyor.

Terapide amaç tavsiye vermek değildir. Hastanın kendi anlayışında tökezlemesini sağlamaktır, ancak şu anda sabır bulamıyorum.

"Micheal, o çocuğa neden vurdun?"

"Ona vurmadı. Onu itti," diye fısıldıyor Sunny. Ona ters ters bakıyorum.

O da ters bakıyor. "Gerçekleri doğru öğren."

Micheal ona bakar ve gülümser.

O.

Lanet

olsun.

Gülümsü

yor.

Ona.

On bir yaşındaki bir çocuğun bedenine hapsolmuş aynı ergen, beni deli eden tek kadınla ittifak kuruyor. Duygusal yükü olan erkekleri kazanmak Sunny'ye özgü bir şey değilse, nedir bilmiyorum.

"Korkunç biri, değil mi?" Sunny önüme geçerek omzuma çarptı.

Ona kaşlarımı çatıyorum.

Beni görmezden geliyor ve Micheal'ın odasının hemen içinde çömeliyor. "Darrel'in her zaman eğlence polisi gibi olduğunu düşünmüşümdür. Ama daha büyük."

Micheal'ın kaşları seğiriyor. Kadının neden bahsettiğini anlamış gibi görünmüyor ama aynı fikirde de değil.

"Sunny," diye uyarıyorum. Bununla nereye varacak?

Sunny uzun, kaslı kollarını dizlerine doluyor. "Okul zor, değil mi?"

Micheal duraksıyor. Sanki konuşmanın önüne geçmeye çalışıyormuş gibi onu inceliyor. Havadan bir ders çıkarmayacağından emin olmak ister gibi. Onun güvenine layık olduğu sonucuna varmış olmalı çünkü bir süre sonra başını sallıyor.

"Farklı olduğunuzda okul çok daha zor." Sesi yumuşak, sanki Micheal'la bir çocuk gibi değil de bir arkadaş gibi konuşuyor. "Amerika'ilk taşındığımda, tüm bu çocuklarla birlikte okula gitmekten korkuyordum..." Sunny sessizliğe gömülür.

"Kim neydi?" Micheal sanki ne olduğunu duymak istiyormuş gibi ona yaklaşır.

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle. Sunny'nin lisedeyken özgüven eksikliği yaşadığını hiç hatırlamıyorum, ancak onun sosyal yörüngesinde ve mücadelelerini görecektik kadar yakınında değildim.

İpeksi saçlarına dokunuyor. "Ben yarı Maya yarı siyahım. Geldiğim yerde buna Creole deriz." Gülüşü hüzünlü. "Geldiğim yerde normalim. Ama burada bu normal değil. Diğer çocuklar aksanımı anlamadı. Kıyafetlerimle dalga geçtiler. Çok acımasızdı." Eteğinin kenarını fırçalıyor. "Bir gün beni bir dolabın içine ittiler. Ağlarken, korkarken ve karanlıkta boğulup boğulmayacağımı merak ederken, bir şey benim için tıklandı. Hayatımın değişmesi gerektiğine karar verdim. Ya kendimi görünmez kılacaktım ya da edecektim."

Micheal öne doğru

eğiliyor. Öne

eğiliyorum.

Orangutan peluş hayvanı da muhtemelen öyledir.

"Tahmin edin ne yapmayı seçtim?" Sunny'nin gülümsemesi

yaramazca. "Okul değiştirmek mi?" Micheal ciyaklar.

"Hayır." Omuzları kulaklarına doğru yükseliyor. "Savaşmaya karar verdim. O günden sonra başımı dik tuttum ve gelen herkese hakaretler yağdırdım. Maya bluzlarımı giydim ve bunu havalı hale getirdim. Bana hakaret eden herkes bunun bedelini ödeyeceğini öğrendi. Zorbaları onların şartlarıyla yenemezdim ama oyun değişirse onlarla savaşabilirdim. Ben de değiştirdim ve benim yaptım."

Kaşlarım kalkıyor.

Kalp atışlarım hızlandı.

Bir ünlünün özel hayatına göz atmak gibi bir şey. Sunny dünya için ünlü biri değil ama John Hearst'teki çocuklar için öyleydi. O aynı zamanda benim ilk gençlik yıllarımda en utanç verici anlarımdan birinden sorumlu olan kadın.

İnsanları terörize etmeyi hayal ederek büyümediğini duymak da tuhaf.

Bunu bilmeliydim.

Biliyorum.

Onu okul koridorunda gördüğüm ve o muhteşem gülümsemesini gördüğüm andan beri biliyordum.

Okulun kraliçe arısı gibi ortalıkta dolaşan kız ve hademeyele dalga geçtiği için birini tokatlayan kız

Çözmek istediğim bir gizem gibiydi. Ancak kendimi düğümler içinde buldum ve utanç içinde okuldan ayrıldım.

Sunny'nin sesi samimiyetle çınlıyor. "Mesele şu Micheal. Şimdi yaşlandım ve o yıllara dönüp baktığımda, keşke başka bir yol seçseydim diyorum. Çünkü bir gün uyandığımda tam da nefret ettiğim şeye dönüştüğümü fark ettim. Diğer insanları inciten biri."

Micheal göz kırıyor. Bir şey söylemiyor ama küçük bedenindeki her kas Sunny'ye göre ayarlanmış.

"İlk başta o kişi olacağınızı düşünmüyorsunuz." Yüzünde titreşen gülümseme hüznü dolu. "İlk başta tek düşünebildiğin hayatta kalmak oluyor. Ama sonra o seçimi yapmaya devam ediyorsun. Bir zorbanın seviyesine düşmeyi seçiyorsun. Bir süre sonra bu normal geliyor."

Micheal sertçe yutkunur, gözleri yerde daireler çizer.

"Bugün sadece kardeşini savunduğunu biliyorum." Sunny omzunun üzerinden bakıyor ve büyüleyici kahverengi gözleri benimkilere takılınca şok oluyorum. "Bay Darrel da bunu biliyor." Dikkatini tekrar çocuğa veriyor ve elini onun elinin üzerine koyuyor. "Senden tek istediğim yapmak istediğin seçim hakkında iyice düşünmen. Çünkü bu karar senin geleceğini belirleyebilir. Geleceğinin harika olmasını istiyoruz. Babanın gurur duyacağı biri olmanı istiyoruz, bu yüzden bir dahaki sefere karar vermeden önce iyice düşün-"

"Özür dilerim. Bir daha yapmayacağım."

"Sorun yok, bebeğim. Seni azarlamıyorum."

"Ben sadece Bailey'i korumak istedim ve o adam beni itip durdu." Micheal başını öne eğdi.

Sunny, tıpkı Bailey'e yaptığı gibi onu kollarının arasına alıyor. Micheal'ın ona direnmemesi beni şaşırttı. Çenesini onun omzuna koyuyor ve ağlıyor.

Sırtını sıvazlayarak onu yatıştırıyor. " yok."

Şok içinde göz kırıyorum. Öylece mi? Micheal'ın duvarları bana karşı çok yüksekti, ama Sunny sanki kasanın anahtarları ondaymış gibi duvarların etrafında hoplayıp zıplayabiliyor? Onunla bu kadar iyi anlaştığına inanamıyorum.

"Şimdi biraz daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor ona, geri çekilerek. Adam başını sallıyor.

"Biraz yemeğe ne dersiniz? Eğer Bay Darrel'de doğru malzemeler varsa, en sevdiğim Belizean yemeğini hazırlayabilirim."

"Sen gerçekten Maya mısın Sunny?" Micheal sorar.

"Bu doğru." Kollarına vuruyor. "Bu damarlarda gerçek Maya kanı dolaşıyor."

"Tüm Maya halkının öldüğünü sanıyordum."

Gülüyor ve bir kolunu onun cılız omuzlarına doluyor. "İşte sevgili Mike, senin böyle düşünmeni istiyorlar." Yanımdan geçerken Sunny göz kırpmıyor. "Gerçekte, hayattayız ve iyiyiz. Çoğunlukla Orta ve Güney Amerika'da yaşıyoruz..."

Arkamı dönüp onu izliyorum, birincisi Micheal'a bir dersi ders gibi hissettirmeden dinletebilmiş olmasına, ikincisi de acımasız geçmişinden pişmanlık duymasına hâlâ hayret ediyorum. *Acaba lisede bana yaptıkları da buna dahil mi?*

Her iki şekilde de, beklediğim gibi değil. Sunny o kadar sert bir dış görünüş sergiliyor ki liseden beri değişmediğine inanmak kolaydı ama kanıtlar yığılıyor. Sunny farklı. O... daha iyi.

Umursamamalıyım, ama bu beni daha da yakınlaştırıyor. Tıpkı çocukken yaptığı gibi.

Tehlikeli, tehlikeli bölge.

Çünkü o zamanlar ve şimdi, Sunny Quetzal ön korteksimi kapatabilen ve beni aşk delisi bir aptala dönüştürebilen tek kadın.

* * *

MICHEAL VE BAILEY'NİN YANINDAYIM.

Sunny'nin öğle yemeğinden sonra gitmesi gerekiyor. Elbette, hayal kırıklığına uğramış yüzüm diğer yüzlerim gibi görünüyor. Sunny'nin de umurunda değil ama *ben* ne hissettiğimi biliyorum.

Ve özlem güçlü ve nettir.

Sunny, Micheal ve Bailey'i kucaklıyor ve başka bir Belize yemeği olan güveçte tavuk ve salatalı pirinç ve fasulye ile geri döneceğine söz veriyor

Açıkçası kulağa harika *geliyor* ve sanki ben yokmuşum gibi yanımdan geçip gidiyor.

Micheal'a karşı ne kadar açık ve dürüst olduğunu görünce, daha önceki kavgamızı atlattığını düşündüm.

Yanılmışım.

Çok yanlışı.

Kapı çarparak kapandı ve bana bir bakış bile atmadan gitti.

Artık sadece ben ve çocuklar olduğumuz için masanın etrafında bir gariplik oluşuyor.

Boğazımı temizliyorum. "Ev ödeviniz var mı çocuklar?"

Micheal başını sallıyor.

Bailey burnunu kıvrıyor. "Ev ödevlerinden nefret ediyorum."

Bundan bahsetmişti. "Öyle bile olsa, dostum, bunu yapmak zorundasın." İnliyor.

", Bailey. Sana yardım edeyim." Micheal masadan uzaklaşır ve küçük kardeşine elini uzatır.

"Hey, Micheal," diye .

On bir yaşındaki çocuk duruyor ve açık kahverengi gözleriyle beni süzüyor. Küçük çenesinin azar işitmeye hazırlanır gibi sıkıldığını görüyorum.

Bunu yerine getirmiyorum. "Yardıma ihtiyacın olursa beni ara." Omuzları biraz düştü. "Tamam."

Çocuklar gitti ve ben de ofisime çekildim. Çocuklar günün erken saatlerinde evde oldukları için merkeze geri dönemiyorum. Bunun yerine, hastalarla video görüşmeleri aracılığıyla çevrimiçi olarak görüşüyorum. Dün zaten programımı ertelemiştim ve bunu tekrar yapmak istemiyorum.

Çocukları kontrol etmek için ara verdiğimde, Micheal çizgi roman okurken Bailey de el konsoluyla oynuyordu. Yüzü böyle sayfalara gömülmüşken, gerçekten Profesör Stein'a benziyor.

"Çocuklar iyi misiniz?"

diye sordum. Başlarını salladılar.

Dağınık odaya şöyle bir göz atıyorum ve içime kapanmamaya çalışıyorum. Kıyafetlerini ait oldukları yere koymaları konusunda onları sıkıştırmaya başlamadan önce alışmaları için onlara biraz zaman vereceğim.

Bir başka görüntülü görüşme seansı için ofisime döndüğümde güneş batıyor. Bu sefer çocukları kontrol etmek için dışarı çıktığımda, mutfağı karıştırıyorlardı.

"Aç mısın?" Ben soruyorum. "Pizza hakkında ne düşünüyorsun?" "Evet!" Bailey yumruğunu gökyüzüne doğru kaldırdı.

Micheal gülümsüyor.

Pizza her zaman kalabalığı memnun eder.

Şirketi arıyorum ve beklerken Micheal'ın ödevini kontrol ediyorum.

On beş dakika sonra zil çaldı ve ben etkilendim.

"Çabuk geldiler," diye mırıldanarak cüzdanıma uzandım.

Bailey masanın etrafında daire şeklinde koşarak "Pizza, pizza, pizza!" diye bağılıyor.

Birkaç yaş daha genç olsaydım, muhtemelen ben de ona katılırdım. Sunny'nin lezzetli kızartma yemeğinden bu yana uzun zaman geçti ve karnım ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle gurulduyor.

"ol, Bailey." Kapı koluna uzanıp çeviriyorum. "Korkutacaksın..." Çenem düştü. "."

"Özür dilerim. Misafiriniz olduğunu bilmiyordum, yoksa bir kutu getirirdim," diyor Alistair.

Kayınbiraderime bakıyorum, sanki her an ortadan kaybolacakmış, yerine sivilceli, diş telli ve pizza kutusu olan tüylü saçlı bir genç gelecekmiş gibi.

"Pizza mı?" Bailey
bağılıyor. "Uh..."

Ayak sesleri duyulur ve bir dakika sonra Bailey kafasını dışarı çıkarır. "Pizza nerede?"

Motosiklet motoru beni tanıştırma zorunluluğundan kurtarıyor. Nasıl başlayacağımı bildiğimden değil. *Hey, Alistair. Bu Bailey. Artık tek sorumlusu olduğum iki küçük çocuktan biri. Çay ister misin?*

Pizzacı merdivenleri hızla çıktı ve pizza kutusunu bana doğru salladı. Parayı değiştirdikten sonra sıkılmış bir ses tonuyla bana iyi geceler diliyor, verandadaki iki yetişkin ile karton kutudaki pizzayı çiğnemek üzere olan hırçın küçük çocuk arasındaki gerginlikten tamamen habersiz.

Boğazımı temizliyorum ve kutuyu nazikçe Bailey'e uzatıyorum. "Bunu içeri kardeşine götür. Ben konuşurken ona biraz televizyon izlemesini söyle."

Burada, tamam mı?"

"Tamam!" Bailey kutuyu o kadar hevesle kaptı ki, söylediklerimin yarısını duyduğundan bile emin değilim.

"Bu bir hasta mı?" Alistair içerde neşeyle koşan küçük çocuğu işaret ediyor.

Kapıyı kapattım.

"Alistair." "Bebek

bakıcılığı mı

yapıyorsun?"

Çekiniyorum.

"Hayır mı?" Eliyle yüzünü kapatıyor. "Uzun zamandır kayıp bir oğlun mu var? Bu mu yani?"

"Şurada konuşalım." Onu kapıdan uzaklaştırıp verandanın uzak ucuna çekiyorum.

Biraz telaşlı görünüyor. "Neler oluyor, Darrel? Sen..." Yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "Onu sen kaçırmadın, değil mi?"

"Çok komiksin."

"Şu anda şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" diye bağılıyor.

Boynumun arkasını ovuyorum. Bu konuşmayı uzun erteliyordum. Alistair'e güvenmediğim için değil, neden bu çocuklara sahip olduğum hakkında konuşmak Profesör Stein ve onun hayatımda oynadığı rol hakkında bir tartışmaya yol açacağı için. Bu kimseyle paylaşmadığım bir şey.

"Alistair, ben bir..." 'Baba' uygun değil. Bu doğru değil. Çamurdan kalkıp tekrar talim yapmam için bana bağırان taş gibi soğuk bir Binbaşı imgesi çağrıştırıyor. "Yasal vasi."

"Ne?"

"Bu çocukların yasal velayeti için başvuruyorum."

Çenesi o kadar sert düşüyor ki duyulabilir bir gümbürtü çıkarıyor.

"Çocuklar. Bu çoğul."

"Dilbilgisinin nasıl işlediğini biliyorum,

Alistair." "Kim onlar?"

"Bailey ve Micheal. Biri yedi, diğeri on bir yaşında." Hızla göz

kırıyor. "Sorduğum şeyin bu olmadığını biliyorsun."

"Onlar profesörümün çocukları." Belirsiz bırakırsam, çok fazla derin soru sormaz, değil mi? "Ona bir söz verdim."

"Profesörünüzün çocuklarını evlat edinmeye mi söz verdiniz? Bu oldukça spesifik."

"Bu bir çeşit pankartın altına düşüyor. Büyükanneleleri ve ben bir yıl önce ayarladık. Bir süre hastaydı, ben de geçen yıl onları izledim ve..."

"Bunun olacağını *geçen yıldan* beri biliyor muydun?" Alistair'in burnu biraz daha şişerse, beyni burnunun içinden geçebilir. "Bekle. 'Görüştüğün' müşteri büyükannen miydi?" Parmaklarını şıkıştırır. "Kliniğinizde 'tedavi gören' ve 'iki çocuğu olan' kişi mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Yani yüzüme karşı yalan mı söyledin?"

"Bir insan iki çocuk evlat edineceğini nasıl açıklar?"

"Hey dostum, hava güzel, bu arada iki çocuk evlat ediniyorum' diyorsun." Kaşları yüzünden uçmak üzereydi. "Aynen böyle."

"O kadar basit değil."

"Hayır." Alistair kollarını sallıyor. "Gözleri şaşşı olana kadar her şeyi analiz eden büyük beyin terapisti için hiçbir şey basit değildir. Basit bir çözüm olsa bile bunu aramazsınız."

Sunny de bana benzer bir şey söylemişti ve bunu Alistair'den tekrar duymak, bunun doğruluk payı olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Bir an kendimi gözden geçirdikten sonra bu değerlendirmeyi reddediyorum. Yani her seçimi derinlemesine mi düşünüyorum? Bu neden kötü bir şey olsun ki? Mantıklı bir değerlendirme yapmadan bir duruma acele etmek felakete davetiye çıkarmaktır. Tüm riskleri tartarak, zarar görme olasılığımı azaltırım.

Başını sallıyor, çenesi hâlâ gevşek. "Kenya bana Sunny ile bir şeyler çevirdiğinizi söylemişti ama benden *çocuk* sakladığınızı öğreneceğimi düşünmemiştim."

"Sunny ile hiçbir şey yapmıyorum," diyorum çabucak. Belki biraz fazla hızlı.

Alistair'in gözleri bana parlıyor. "Hayır mı? O zaman neden bugün onu aradın?" "Erkeklerin odasını tasarlıyor."

"Onun yeni işi *sen misin*?" Alistair beni işaret ediyor. "Buna neden şaşırdın?"

"Sanırım sana söylemedi."

"Bana ne söyleyeceksin?" Bir adım öne çıktım. "Sunny'ye bir şey mi oldu?"

Alistair beni dikkatle izliyor. "Stinton Yatırım için bazı işler yapmış. CEO ona kazık atmışlar."

"Stinton Yatırım." Kaşlarımı çattım. "Onlar iflas eden firma değil mi?" Artık bu alanda çalışmıyor olabilirim ama bildiğim tek şey finans idi. Hâlâ son haberleri takip ediyorum.

"Evet. Ne yazık ki Sunny onlar için kredili olarak fazladan iş yaptı ve ona her şeyi geri ödeyeceklerini düşündü. Ödemediler ve şimdi başı dertte."

Kalp atışlarım hızlandı. "Bana hiçbir şey söylemedi."

"Hiç şaşırmadım. Hem Sunny hem de Kenya sorunları kendi başlarına çözmeyi severler." Sanki nişanlısının efsanevi inatçılığını düşünüyormuş gibi iç geçiriyor.

Kararlılık sesimi kalınlaştırıyor. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." "Arama mı? Kimi?"

Ön kapıya doğru ilerliyorum, aklım çoktan . "Hey!" Alistair arkamdan sesleniyor. "Ne zaman benimle buluşacaksın? Yeğenlerin mi? Belle ile bir oyun randevusu ayarlamalıyız."

"Seni ararım," diye homurdandım. Sonra da hışımla içeri giriyorum. Oturma odasında durup ifademi hafifletmek için çaba sarf ediyorum.

Bailey bana gülümsüyor, yüzü domates sosuyla sıvanmış. "Biraz ister misiniz, Bay Darrel?"

"Henüz değil." Micheal'ın gözlerine bakıyorum.

"İyi misin?" Başını sallıyor, her zamanki gibi sessiz.

"Ofisimde olacağım. İhtiyacınız olursa arayın."

Sessiz odaya vardığımda kapıyı arkamdan kilitliyorum ve sandalyeme oturuyorum. Parmaklarımı birbirine geçirip dirseklerimi masaya dayıyorum. *Sunny'nin başı dertte*. Benimle hiçbir ilgisi yok. Aslında, geçmişte yaptıklarından sonra ona yardım etmesi gereken son kişi benim.

Dişlerim alt dudağıma batıyor. Sunny'yi düşünüyorum. Micheal'la geçmişini paylaşarak onu nasıl rahatlattığını. Bailey omzunda ağlarken ona sarılışını. Sevgi ve gerçek bir ilgiyle kızarmış jacks hazırlayışını.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Telefonumun ekranına dokunuyorum, rehberimde geziniyorum ve eski bir arkadaşımı arıyorum.

Hat çalıyor.

Ve yüzükler.

Ve yüzükler.

Tam vazgeçmek üzereyken bir ses "Max Stinton" dedi. "Max, ben Darrel."

Ses tonundaki donukluk az da olsa ders veriyordu.

"Darrel." "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Eğer bu kardeşimin yaptığı şeyle ilgiliyse-"

"Kardeşinin yaptığı şeyle ilgili." Parmaklarımı pantolonuma vuruyorum. "Birinden çaldı."

"Bir sürü insandan çaldı."

"Sunny Quetzal."

"İsim bir şey çağrıştırmıyor." Telefonda iç geçiriyor. "Bak, Darrel. Burada Trevor'ın pisliğini temizlemeye çalışırken deliriyorum. Tekrar. İhtiyacım yok-"

"Parasına ve bir özre ihtiyacı var," diye .

Max iç çeker. "Kardeşim kayboldu. Nerede olduğunu bilmiyoruz. Dolandırdığı insanların listesi üzerinde çalışıyoruz ve bu liste bir mil uzunluğunda. O kadın... listede yok."

"Onu listeye ekle, Max," ısırdım. "Ona parasını ve özrünü ver."

Sustu. Muhtemelen içinden bana küfrediyordur ama ben Wall Street'teyken çok yakın çalışmıştık. Çenesini kapalı tutacak kadar bana saygı duyuyor.

"Tamam," diye homurdanıyor. "Onun parası ve bir özür." "Güzel," diye hırladım. Ve sonra telefonu kapattım.

BÖLÜM 7

SOĞUK KAHVE

GÜNEŞLİ

Kederin, kalp kırıklığının ya da bugün büyükannelerinin cenazesine katılacak olan iki sevimli çocuğu anormal derecede özlemenin *TEK bir* çaresi var; o da devasa bir tasarım ve inşaat işini yirmi dört saat içinde tamamlamaya çalışmak.

Muhtemelen kendimi bu kadar *zorlamamalıyım*, çünkü bu projeyi bitirdiğim anda Darrel Hastings ön bahçesine üzerinde '*Güneşli Quetzal*, ' yazan kartondan bir heykelimi dikecek. *Gördüğünüz yerde vurun*'.

Beni Micheal ve Bailey'nin etrafında istemediği bir sır değil. Kötü örnek olacağımı düşündüğü için mi yoksa kalbi olmadığı için mi? Sen karar ver.

Seksi huysuz, henüz netleşmemiş nedenlerden dolayı benden nefret ediyor. Açık *olan* şey, fikirlerime saygı duymadığı. Hem de hiç. Dün Micheal'a sakinleşmesi için zaman vermem konusundaki tavsiyemi dinlemedi ve duygusuz bir robot gibi yas tutan bir çocuğun odasına daldı. Micheal'ı sakinleştirmek için orada olmasaydım kim bilir neler olurdu?

Darrel, Hastings'i korkutuyor.

Onun gibi insanlar - sırf birkaç yılını bilim saçmalıkları içinde boğulmakla geçirdiği için her şeyi bildiğine inananlar - en kötüsüdür.

'Neye ihtiyacın senden daha iyi biliyorum' saçmalığı can sıkıcı.

Çocuklardan biri ağladığında yumuşayan ve şefkatle bakan yeşil gözleri sinir bozucu.

Beni evinden dışarı atarken kalçalarımın arkasındaki dev elleri sinir bozucu.

Parmaklarımı yumruk haline getiriyorum. Darrel'i düşünmek bile onun muhteşem yüzünün resmini asıp ok atma isteği . Ama duvarlarımı mahvedemeden ve kendimi depozitodan kurtaramadan telefonum çalıyor.

Annem.

Bugün konuşmak istediğim son kişi.

Boşver onu.

Bugün konuşmak istediğim son ikinci kişi. Darrel kesinlikle 'ne pahasına olursa olsun uzak durulması gerekenler' listesinde ilk sırada.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Onu buldum! O senin için mükemmel! Oh, Sunita, o her şey." Annemin coşkulu sözleri benim şu anki ruh halime uymuyor. Ben daha çok 'bütün erkekler siktirsin gitsin' havasındayım, annem ise... şey, o bunun tam tersi.

"Kimi buldun?"

"Adı Gabor Cituk. Amerika'da yaşamak gibi bir planı yok ama burada ziraat okuyor..."

Vay canına. Bir çiftçi. Annemin hayalindeki adam.

"... Ve ailesi Meksika'da yaşıyor, Belize'den çok uzak değil, ama muhtemelen bizimle akraba olmaması için yeterli mesafe var!"

Bu kutlama için meşru bir sebep. Maya topluluğu nispeten küçüktür. Böyle küçük bir havuzdan seçim yapmak ve yanlışlıkla bir kuzenle çıkmak kaçınılmazdır.

"Finalleriyle meşgul ama seni güzel bir yemeğe götürmesi için onu ikna ettim. Bu gece vaktin var, değil mi?"

"I-"

"İstemesen bile zaman ayır. İşte bu, Sunita. Hissedebiliyorum. O."

"Anne," diye boğuk bir sesle adını söylüyorum çünkü bu kesinlikle *en kötüsü*.

"Çalışmak zorundayım." "Çalışmak mı?"

Ne işi?"

Gözlerimi devirmekten *kendimi* alıkoyuyorum çünkü annem bir şekilde binlerce kilometre uzakta olsa bile.

Sesimi sakın tutarak ona bilgi veriyorum. "İş-iş. Faturaları ödemek için perdeler ve çarşaflarla yaptığım şey."

"Sunita, bir günlük ev temizliğini , değil mi?"

Bakışlarımı yukarı doğru kaydırıyorum. "Anne, evleri temizlemediğimi çok iyi biliyorsun. Onları dekore ederim."

"Sunita, Gabor gibi bir adamın piyasada uzun süre kalmayacağını *sen* de çok iyi biliyorsun. Açıkçası, bekar olmasına şaşırdım. Bu

bir işarettir. Tanrılar bize bir şans bahşetti. Bu fırsatın elimizden kayıp gitmesine izin veremeyiz."

"Bu gece olmaz,
anne." "O zaman
yarın?"

"Bilmiyorum." Anneme kesin bir hayır cevabı vermek bu konuşmayı daha da uzatacak ve iyi Maya kadınlarının neden iyi Maya erkekleriyle evlenmesi gerektiği konusunda ders alacak vaktim yok.

"Ayrıntılar hakkında endişelenmeyin. Ben her şeyi ayarlayacağım.

Her şey!"

"Anne..."

"İşim var demiştin, değil mi? Devam et ve şu evleri temizle."

Çevir sesi kulağımda çınlıyor.

Başımı arkaya atıp tavana bakarak inliyorum. Bu güne iyi bir başlangıç değil. Annemi aşk hayatım konusunda serbest bırakmak, züccaciye dükkanında alışveriş yapan bir boğaya benziyor. Her şey kırılmaya mahkûm. "Her şey" benim akıl sağlığım.

Kısa bir nefes alıyorum ve ağzımdan yavaşça veriyorum. Annem ve onun kendi *The Mayan Bachelorette* şovunu çekme kararlılığı hakkında çıldırmak bugün öncelikler listemde üst sıralarda değil.

İnleyerek arabamın anahtarlarını ve çantamı aldım ve müteahhitle buluşmak üzere yola çıktım. Ekibe tasarım ve zaman çizelgesi hakkında çoktan bilgi verilmişti. Her yerde çılgınca bir koşuşturma olacak, bu yüzden Shanya'nın işi üstlenecek birini bulması beni rahatlatmıştı. Bunun muhtemelen her şeyden çok onun bu işteki nüfuzuyla ilgisi var.

Köklü bir şirket için çalışmanın tek iyi yanı finansal risk taşımıyor olmam. Bugün görüştüğüm müteahhitler yıllardır Shanya ile iş yapıyorlar ve ödemeleri Shanya tarafından . Bir sorun Shanya halledecek.

Bir girişimci olmayı sevmeme rağmen, bir iş sahibi olmanın getirebileceği ters köşelerle başa çıkma konusunda hala titriyorum. Müteahhitler ve mobilya mağazaları nezdinde itibar kazanmak çok zor oldu. İşte bu yüzden Stinton Olayı'ndan sonra tüm bu ivmeyi kaybetmek çok zarar verici. Sadece faturalarımı ödemek için mücadele etmedim. İşimi ayakta tutmak için ihtiyaç duyduğum insanların güvenini kaybettim.

Telefonum çaldı.

Belki de müteahhit nerede soruyordur?

Kulaklıklarımı alıp takıyorum ve yan tarafına iki kez dokunuyorum. "Merhaba, ben Sunny Quetzal."

"Bayan Quetzal," diyor derin, yabancı bir ses kulağıma, "bu Max Stinton."

"Stinton?" İsim aklıma geliyor ve beraberinde olumsuz duygu seli geliyor. Pompei seviyesindeki lavların ruhuma dolmasından ve el ve ayak parmaklarımın karıncalanmasından bahsediyorum.

Göstergeye hafifçe vurup arabayı yolun kenarına çekiyorum. Bu dil darbesi tüm dikkatimi toplamamı gerektiriyor ve mali durumum böylesine başka bir arabaya çarpma riskini göze alamam.

Yolcu koltuğundan telefonu kaptığım gibi kulağıma götürdüm. "Paramı alıp kaçtıktan sonra beni arayacak kadar yüzüzsün, seni yalancı, hırsız fare suratlı."

"Bahsettiğiniz fare suratlı benim kardeşim. Trevor Stinton."

Bir an duraksıyorum ve sözlerinin bende yankı bulmasına yetecek kadar uzun bir süre öfkem yatışıyor. Bu doğru. Tüm gazetelerde gördüğüm isim Max değildi, Trevor'dı.

Hâlâ şüpheliyim, gözlerimi otoyola dikiyorum. "Başka biri gibi davranan Trevor Stinton olmadığınızı nereden bileceğim?"

"Çünkü Bayan Quetzal, kardeşim kimseyi arayıp özür dilemez."

Donup kaldım. "Bu... bir özür mü?"

"Stinton Grubu adına en içten özürlerimi sunmak istiyorum. Hesapları inceledik, eksik ödemelerinizi gördük ve paranızı eksiksiz olarak göndereceğiz."

Çenem düştü. "Yapacak mısın?" "Evet."

Hızla göz kırpiyorum. Tüm öfkem boğazımda düğümlendi. Bir denizci gibi küfürler savurmam ve dava açmakla tehdit etmem gerekiyordu ama şimdi paramı aldığım için içimde kilitli kalan tüm öfkeyle ne yapacağımdan emin değilim.

"Eğer hepsi
buysa-"
"Bekle."
Öyle.

"Neden benden özür diliyorsun? Kaçan sen değildin."

"Stinton Grubu'nun işlerini daha iyi denetlemeliydim. Umarım kardeşimin yerine benim özrümü kabul edersiniz."

Sözleri kalbimi acıtıyor. Bu pek adil görünmüyor. Max Stinton işlemediği bir hata için neden etrafta dolaşıp özür dilemek ve insanlara tazminat ödemek zorunda?

Sesi yorgun geliyor. Eğer Stinton Group gibi devasa bir uluslararası şirketin başındaysa, çok çalışmış ve muhtemelen hayatını bu şirkete adanmış demektir. Emek veren insanlar yaptıklarının karşılığını almalıdır. Neden ahmak kardeşi için şehit gibi davranmaya zorlanıyor?

"Teşekkür ederim, Bay Stinton." Boğazımı temizliyorum ve ellerimi direksiyondan çekiyorum. "Umarım kardeşinizi bulabilir ve her şeyi yoluna koyabilirsiniz."

"Teşekkür , Bayan Quetzal." Sözleri kaba. Sanki çoktan yoluna devam etmiş gibi. Sanırım zengin ve güçlü erkekler böyledir. Her zaman dikkatleri dağınık. Meşgul. Bir sonraki para kazanma girişimine atlamaya hazır.

Çevir sesi çalıyor.

Gitmiş.

Az önce olanları anlamlandırmaya çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor. Tüm o telefon görüşmesinde doğal olmayan bir şeyler vardı.

Özür değil. Max Stinton'ın söylediklerinde ciddi olduğuna inanıyorum. Banka hesabıma baktığımda da hesabıma yatırıldığını görüyorum.

Bana garip gelen şey, milyar dolarlık bir şirketin sahibinin beni araması.

Ben.

Sıradan yaşlı Sunny Quetzal.

Milyarder değil.

Bir milyarderle evli değil.

Değil Hatta bir influencer veya aktris kim *olabilir* olmak gece boyunca zengin.

Stinton Group'un sahibinden bir telefon almak pek olası görünmüyor. Dışarıdan bir itme olmadan olmaz. Bunu yapabilecek tek bir kişi tanıyorum.

benim adıma koca bir şirketle savaşıacak kadar önemsiyor.

Ben de Kenya'yı aradım.

"Ben de tam seni aramak üzereydim." En iyi arkadaşımın nefesi kesildi. "Aramızda bir tür ruh eşi bağı mı var?"

"Evet, var. Ve önce benim gitmem gerekiyor." "Benim de öyle."

"Taş kağıt makas?"

Alay ediyor. "Neyiz biz? On bir mi?"

"On iki. Duh."

Gülüyor.

I Yapma. "Yaptı mı sen ve Alistair Şantaj Maksimum Stinton özür dilemeye ve paramı geri vermeye ikna edebilir misin?"

"Ne? Hayır."

"Gerçekten mi?" Gözlerim büyüdü.

"Yaptı mı sen Biliyorum Darrel oldu saklanmak iki küçük Çocuklar at çiftlik evi?"

"Uh..."

"Sunny!"

Yutkunuyorum. "Alistair'in Stinton'ı aramadığına emin misin? Bir milyarderin özür dilemek için beni bizzat araması hiç mantıklı değil, Kenya. Çok garipti."

"Hâlâ Trevor Stinton'ı bulmaya çalışıyoruz ve konuyu değiştirme. En iyi arkadaşımın benden büyük bir sır saklamasından bahsediyorduk."

"Bir şey söylememe izin yoktu. Darrel beni öldürürdü." Çiftlik evi görünür hale geliyor ve arabamı müteahhidin aracının arkasına çekiyorum.

"Sır sakladığın için seni öldüreceğimi düşünmedin mi?"

"Sana yalan söylemekten nefret ediyordum ama bunu çocukların iyiliği için yaptığını sanıyordum." Anahtarlarımı kontaktan çekiyorum. "değil miydi?"

"Bilmiyorum. Alistair de ben de tamamen . Darrel tam olarak bir baba figürü değil."

"Bu ne anlama geliyor?" Duygusuz olabilir ama davranışları her şeyi anlatıyor. Micheal ve Bailey'i gerçekten önemsiyor.

Müteahhit verandadan el sallıyor.

Her ne kadar konuşmaya devam etmek istesem de edemiyorum. "Kenya, gitmem gerek. Bugün Darrel'in çiftlik evinde çalışacağım."

"Bekle," diye kekeliyor en iyi arkadaşım, "geri . *Max Stinton*'ın seni bizzat aradığını mı söyledin?"

"Evet."

"Bu çılgınlık."

Merakım beni arabada tutuyor. "Bu neden çılgınca?"

"Alistair Max'in tam bir dangalak olduğunu söyledi. Kardeşinden farklı ama iyi anlamda değil."

Garip. Benden içtenlikle özür dileyen adam kendini dangalak gibi hissetmedi.

"İşinde acımasızdır. Tam bir buz kralı. Alistair'in nasıl huysuz olduğunu ama içten içe tatlı olduğunu ve insanlarıyla ilgilendiğini bilirsiniz. Max Stinton her zaman soğuktur. Medusa'nın erkek versiyonu gibi."

Sözleri kafamın içinde daireler çiziyor. Sezgilerim beni hayal kırıklığına mı uğrattı? Paramı geri aldığım için duyduğum minnettarlık pislik radarımı mı bozdu?

Müteahhit sanki lazer görüşü varmış gibi arabama bakıyor. Aklıma saatin tik takları geliyor ve bu sanki kışıma bir dürtme gibi geliyor. Oyalanmak bu projeyi ciddi şekilde tehlikeye atabilir.

Her ne kadar beni öldürse de, Kenya'ya aceleyle veda ediyor, Max Stinton'ı kafamın arkasına itiyor ve koşarak eve giriyorum.

Dina oturma odasının içinde. Onu gördüğüme çok şaşırdım ve bu yüzümden okunuyor olmalı çünkü o tatlı, büyükannemsi kahkahasını atıyor.

"Darrel yardıma ihtiyacınız olup olmadığına bakmamı istedi." Gülümsemesi parlak ve dostça.

Benimki küçüldü. "Yani bana bakıcılık yapmanı istiyor." "Ne?" Kirpikleri zıplıyor.

"İnanılmaz." Saçlarımı atkuyruğu yapıyorum çünkü aniden çok sıcakladım. Darrel gerçekten de kısıtlı yatak odasına gizlice gireceğimi ve korkunç sırrını öğreneceğimi düşünüyor olmalı.

Belki de gerçekten hırsız olduğumu düşünüyordur.

Ya da belki Dina'nın her hareketimi rapor etmesini istiyordur, böylece bana homurdanacak bir şey daha bulabilir.

Dina'nın yüz ifadesi biraz paniklemişti. "Canım, sanırım yanlış bir fikre . Ben gerçekten buraya sadece... yardımcı olmak için geldim."

"Biliyorum, Dina. Bu senin suçun değil." Gözlerim kısıldı. "Senin dengesiz patronun."

Çenesi düştü.

Umurumda değil. Dina her gün deli insanlarla çalışıyor. Muhtemelen buna alışıktır.

"Uh... biraz kahveye ne dersin?" O kadar hızlı mutfağa koşuyor ki, arkasından sadece bir duman bulutu görebiliyorum.

Kızgınlık kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Darrel Hastings'le işim bitti ve şimdi bu odaları zamanında bitirmeye daha da kararlıyım. Başarısız olursam muhtemelen bunu yaşamama asla izin vermez.

"Jenkins!" Müteahhidin adını söyleyerek onu karşılamak için dışarı çıkıyorum. Banyo duvarını yıkmayı konuşuyoruz ve neyse ki ekstra bir giriş yapmakla ilgili herhangi bir sorun çıkmayacak.

Şimdi tek ihtiyacımız olan şey zaman.

Jenkins'e alnımı ovuşturarak, "Bugün yapılması gerekiyor," diyorum. "Çocukların odalarına bir an önce ihtiyaçları var."

"Sorun değil." Burnunu ovuşturuyor.

"Sorun yok mu?" Bu çok büyük bir sorun. Başarılması neredeyse imkansız bir sorun. Biraz daha gergin olmalı.

"Yardım aldık." Çenesini kapiya doğru uzatıyor.

Girişten çiftlik evine doğru ilerleyen iki kamyonet daha görüyorum. Kamyonların arkası neredeyse yerde kayıyor çünkü çok fazla işçi . Saymaya başlıyorum ve neredeyse bayılıyorum. Bu ekip bütün bir evi yeniden inşa edecek kadar büyük.

"Ekibiniz neden bu kadar büyük?" Rüya görmediğimden emin olmak için gözlerimi ovuşturuyorum.

"Shanya aradı. Bu iş için daha fazla adam tutmamı söyledi. Bu işi bugün halledebilmem için ne kadar adam gerekiyorsa o kadar."

"Bunu Shanya mı yaptı?"

Başını salladı ve geçti. "Ben yıkıma başlayacağım. Dışarı çıkmak isteyebilirsiniz."

"Nasıl alışverişe çıkacağım," diye .

Dina elinde kahve dolu bir tepsiyle arkamda beliriyor. İçeri doluşan işçileri görünce gözleri iki kat büyüdü. "Oh, sanırım daha fazla kahve yapmam gerekecek."

Ona dalgın bir gülümseme veriyorum ve Shanya'yı arayabilmek için aceleyle sessiz bir köşeye gidiyorum.

Hemen cevap veriyor. "Sanırım hediye gördünüz."

"Teşekkür ." Açıkçası bu kadar cömert olmasını beklemiyordum. "Müşterinin bununla bir sorunu var mı?"

"Talepte bulunan kişi müşteridir." Neredeyse boğuluyordum. "O mu yaptı?"

"Evet." Arka planda kâğıtlar karışıyor. Shanya her zaman hareketliliğin merkezindedir. "Milyarderler gerçekten farklı bir tür, sevgilim. Onlar parayı önemsemezler. Sadece sonuçları. Bu kadar yardımı neden aldığını biliyorsun, değil mi? Müşterinin mutlu olmasını istiyoruz. O da senin bir an önce yakasından düşmeni istiyor, anlıyor musun?"

"Evet."

"Güzel." Telefonu kapatır.

Ellerim gevşekçe yüzümden uzaklaşıyor. Baret takmış ve balyoz taşıyan işçilere bakıyorum. Birkaçı yeni duvar için alçıpan hazırlamak üzere bölümlere ayırıyor. Orijinal tasarımı siva gerektiriyordu ama sıvanın kuruması on dört ila yirmi bir gün sürecekti. Tasarımımın Darrel'in velayetinin reddedilmesine neden olmasını istemedim, bu yüzden malzemelerimi değiştirdim. Özel, daha pahalı alçıpan ile duvarı birkaç saat içinde dikip boyayabiliriz ve müteahhit sıvanın kurumasını bekleyerek fazla zaman kaybetmez.

Müşteri seni başından atmak istiyor. Shanya'nın sözleri saçıma yapışan sakız gibi üzerime yapıştı. Kapıdan tökezleyerek çıktım ve alışveriş çılgınlığına başladım. Normalde mobilya, çarşaf, lamba ve ıvır zıvır almanın keyfi damarlarımda bir vızıltı yaratırdı ama eğlenemeyecek kadar öfkeliyim.

Darrel, Dina'yı beni gözetlemesi için gönderdi.

Darrel, Shanya'ya beni evinden çıkarmak istediğini söylemiş. Bu da beni hayatından çıkarmak istediği anlamına geliyor.

Darrell'in nefretini bir üst seviyeye taşıması beni rahatsız etmemeli. Benden hoşlanmadığını ve soluduğum havanın zehirli olduğunu düşündüğünü uzun zamandır biliyorum. Ayrıca ben de onu umursamıyorum. O soğuk, kendini beğenmiş ve pembe dudaklarıyla sadece ters ters bakmayı ve hırlamayı bilen bir pislik.

Beni etrafında istemiyorsa ne olmuş? I...

Önemsiyorum. Garip bir nedenden dolayı, Darrel Hastings'in benden nefret etmesi beni gerçekten kızdırmaya başladı.

* * *

İHTİYACIM OLAN TÜM MOBİLYALARI REKOR SÜREDE SATIN ALIRIM. BAŞLAYACAKLAR. birkaç saat içinde çiftlik evine varacak.

Shanya haklıydı. Para gerçekten konuşuyor ve hizmetlerin çoğu acele siparişleri karşılamaktan mutluluk duyuyor. Bailey'nin odasını dekore edebilmek için duvarların kurumasını beklemek zorundayım ama Micheal'ın odasına hemen başladım.

Saatimi kontrol ettiğimde geç olmuştu ve eve gidip gibi düşecek vaktim yoktu. Bunun yerine bir benzin istasyonunda duruyorum, siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılarımı giyiyorum ve benzin istasyonu görevlisinin şehvet dolu bakışları altında oradan ayrılıyorum.

Cenazenin yapılacağı kilise tıklım tıklımdı. Park yeri bulmak için iki blok dolandım.

Kiliseden dışarı taşan kalabalığı görünce afalladım. Micheal ve Bailey bir yabancı tarafından kabul edilmek zorunda kaldığı için ailelerinin pek tanınmadığını düşündüm.

Görünüşe göre çok
yanılmışım. Bekle, yanlış
kelime oyunu.

Tamamen yanılıyorum.

Dışarıdaki kalabalığın içinde duruyorum, ayak parmaklarımda durursam kilisenin içini görmemi sağlayan boyuma şükrediyorum.

Micheal ve Bailey ön sıradalar. Kıvırcık kafalarının arkasından biliyorum. Ütülenmiş siyah takım elbise giyiyorlar ve omuzları kaskatı.

Darrel yanlarında. O görkemli boynunu ve gür saçlarını nerede görsem tanırım. Her zamanki gibi omuzları kaskatı ve sırtı dimdik, sanki her an bir bomba tehdidi bekliyormuş gibi.

Rahip birkaç kelime söyledikten sonra Darrel konuşmak için ayağa kalkıyor. Kilise dışarıya hoparlör yerleştirmedeği için ne dediğini duymak zor.

"Bu Profesör Stein'ın değerli öğrencisi değil mi?" diye fısıldıyor önündeki adam.

Arkadaşı başını sallar. *"Hastings denen adam, değil mi? Stein'la aralarında garip bir ilişki olduğunu hatırlıyorum."*

"Sence onlar..."

Diğer adam ona dirsek atar. *"Ölüler hakkında kötü konuşma. Stein karısını aldatmazdı. Adama oğlu davranması gibi garip bir şeyden bahsediyorum. Onu aile fotoğraflarına bile dahil ettiler."*

"Bu çok garip."

"Hatırlıyorum çünkü Hastings sınıftaki herkesten çok daha büyüktü. Eskiden finans sektöründe çalışıyordu. Ailesi zengin. Hayata hazır olduğu halde neden kadar çok çalıştığını kimse anlayamıyordu."

"Profesör ölürse Stein'a çocuklara göz kulak olacağına dair söz verdiğini duydum."

"Belki Stein erken öleceğini biliyordu ve zengin bir adamın çocuklarını hayata hazırlayacağını düşündü."

Darrel konuşmasını bitirir ve Micheal ile Bailey'nin büyükannesini kiliseden çıkarmak için tabut taşıyıcılarıyla birlikte sıraya girer.

Dedikoducular ağızlarını kapatır ve tören alayına yol verirler.

Eteğimi sıkıca kavıyorum, alt dudağımı ısıyorum ve kalabalığın geri kalanıyla birlikte geri çekiliyorum. Zihnim allak bullak olmuştu. Darrel, Micheal ve Bailey'i sevgili profesörü yüzünden mi yanına almıştı? Neden? Hayatımda bir sürü harika öğretmenim oldu ama onların çocuklarını evlat edinmezdim.

"Sunny!" İnce bir ses beni düşüncelerimden koparıyor.

Kafamı kaldırdığımda tabutu taşıyanların önümden geçtiğini fark ediyorum. Micheal ve Bailey donup kalmışlardı.

"Sunny!" Bailey gelmemi işaret ediyor.

Herkes dönüp yüzüme bakıyor. Tüm bu ilgiden dolayı kıvranıyorum. Micheal ve Bailey'e katılmak uygun mu? İnsanlar

Darrel hakkında dedikodu yapıyorlar. Korteje katılırsam ne derler?

Ben hâlâ hareket etmeyince Bailey elini kardeşinden çekip bana doğru koşuyor.

"Bailey." Micheal onu tutmaya çalışıyor.

Küçük çocuk kardeşinden kurtuldu ve kalabalığın içine uçtu. Önümde durdu, göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. Parlak mavi gözleri yalvarırcasına yukarı bakıyor. Kalbimin kaburgalarımın fırlayıp ona sokulduğu anı *hissediyorum*. İnsan böyle bir yüze nasıl hayır diyebilir ki?

"Tamam." Parmaklarımı avucunun etrafında kısıyorum ve sıkıca tutuyorum. Bana yardım edemediğim ama karşılık verdiğim parlak bir gülümseme veriyor.

Tabutun arkasındaki aileye katılmak için kalabalıktan ayrılırken, daha önce dedikodu yapanların seslerini duyuyorum.

"Kim o?"

"Belki de onların
öğretmenidir?" "Dadıları
mı?"

"Hastings'in kız arkadaşı mı?"

Fısıltı dalgası attığım her adımla birlikte yuvarlanıp kabarıyor. Bana bakılmasına yabancı değilim. İster egzotik görünüşüm, ister boyum ya da varlığım yüzünden olsun, asla uyum sağlayamayacağımı öğrendim. Asla.

Ve bu sorun değil. Lisedeyken özgüvenin anahtarının numara yapmak olduğunu öğrenmiştim.

Terlediğini görmelerine izin verme.

Spekülasyonlara aldırmadan başımı dik tutuyorum. Bu benimle, kalabalıkla ya da Darrel'la ilgili değil.

Bu değerli küçük çocuklar hakkında.

Eğer yanlarında ben varken kendilerini daha güvende hissediyorlarsa, bu kayıp ve kederin acısını biraz olsun hafifletmeye yetiyorsa, Belize'ye kadar onlarla birlikte yürürüm.

Micheal sanki onlara katılmamı isteyecek kadar cesur değilmiş ama burada olduğum için mutluymuş gibi rahatlamış bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Ben de onun elini tutuyorum çünkü neden olmasın?

Bunlar benim çocuklarım. Onları asılı bırakmayacağım.

İleriden gelen sert bir bakış omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Tabutun önündeki Darrel'i fark ediyorum. Bana ve çocuklara bakıyor, gözleri güneş ışığında kısılmış.

Bu ifadeyi yorumlayamıyorum.

Burada olduğum için kızgın mı?

Senin de canın cehennemde!

Ona kaşlarımı çatardım ama bu bir cenaze töreni ve ben saygılı olmayı seçiyorum. Çocuklar büyükannelerini huzur içinde gömene kadar ateşkes ilan edebiliriz.

Tören devam ediyor ve hem Micheal hem de Bailey büyükanneleri gömülene kadar elimi tutuyorlar.

Sonra, iyi dilekler bombardımanına tutuldular. Bailey tüm bu yabancılardan bunalmış bir halde bacağıma yaslanıyor. Micheal smokininin yakasını çekiştirip duruyor.

Onları buradan uzaklaştırmak istiyorum ama bunu yapmaya yetkim olmadığını biliyorum. Yardım edebilecek tek kişi Darrel ama onun izini kaybettim. Uzaklarda bir yerdeydi, başka bir yas tutan kalabalığın saldırısına uğramıştı.

"Hey."

Dönüyorum ve bir çift çelik gibi gözün içine düşüyorum. Hâlâ yeşiller ama alışkın olduğum zümrüt camından çok Karayip Denizi'nin üzerinde yuvarlanan fırtına bulutlarının yeşiline benziyorlar

"Yorgun görünüyorsunuz," diyor Darrel. Bailey'i kucağına alır ve küçük çocuk hemen başını Darrel'in boynunun kıvrımına yerleştirir.

"Bu insanların hiçbirini tanımıyorum," diye fısıldıyor Bailey.

"Ben de dostum." Darrel yedi yaşındaki çocuğu düzeltiyor. İlk kez alnına kazınmış çizgileri ve gözlerinin altındaki kırıksıklıkları fark ediyorum.

"Sen de yorgun görünüyorsun," diye .

Gözleri bana kayıyor ve midem bulanıyor.

"Acıktım," diye sızlanıyor Bailey.

"Oh, çantamda Oreos var."

Darrel bir kaşını kaldırdı. "atıştırmalık mı bulunduruyorsun?" "Annem bir hanımefendinin her zaman hazırlıklı olması gerektiğini söylerdi."

Dudakları seğiriyor.

Vay canına. Komik olduğumu düşündüğüne göre çok yorulmuş olmalı.

Unutma, bu adam seni hayatından çıkarmaya çalışıyor Sunny.

Omuzlarım tekrar sertleşti. " bakalım, Bailey." "Bailey, ne diyorsun?" Darrel koçluk yapıyor.

"Teşekkür ederim." Küçük çocuk paketi kelimeleri bana fırlatıyor.

"Senin için de bir tane var, Micheal." Ona bir paket uzattım ve sonra geri çekildim. "Gidip çiftlik evindeki gelişmeleri kontrol etmeliyim."

Darrel göz kırıyor. "Sen için kalmıyorsun..." Duraksıyor ve "sonrasında parti mi?" kelimesinde tökezliyor gibi görünüyor.

"Parti mi?"

Bailey gözlüklerini kaldırarak, "Büyükannem bir parti istedi," diyor.

"Dans etmemizi istedi." Rüzgâr Micheal'ın saçlarını hafifçe savuruyor ve buklelerini havada zıplatıyor. Smokini ve kasvetli kahverengi gözleriyle on bir yaşından çok daha yaşlı görünüyor. "Herkesin onun hayatını kutlamasını istedi."

"Bu Bayan Jean'in isteğiymiş," diye Darrel çocuklarla aynı fikirde. Ağzım yuvarlak bir 'o' şeklini alıyor.

Cevap veremedi telefonum müteahhitten gelen bir aramayla çaldı.

"Üzgünüm çocuklar. Bu haliyle, projeden yeterince uzun süre ayrı kaldım."

Bailey alt dudağını dışarı itiyor.

Micheal'ın gözleri hemen arkamdaki mezar taşına takıldı.

Göğsümde bir sızı hissediyorum ve "Ama eve döndüğünde sana bir sürprizim olacak" diyorum.

"Ne sürprizi?" Bailey çığlık atıyor.

Darrel kaşlarını çatarak, "Biz eve dönene kadar odaların bitmesi mümkün değil," diye mırıldandı. "Fazladan yardım alsanız bile en az iki haftaya ihtiyacınız olacak."

Hayır, yok. Ama bunu ona söylemeyeceğim. Beni başından savmak için Shanya'ya koşturmayı başladı bile. Odaları beklediğinden daha hızlı bitirdiğimde topuk vuruşları yapıyor olacak.

"Odalarınızdan bahsetmiyorum. Başka bir sürprizden bahsediyorum. Ama uslu durmanız ve

büyükannemin partisine şikayet etmeden." "Ama-"

"Tek bile yok." Annemin yüzlerce kez yaptığı gibi parmağımı kaldırıyorum.

Bailey başını sallıyor.

Micheal bakışlarını kaçırır. "Buna değse iyi olur."

Darrel gözlerimle buluştu ve çenesini hafifçe salladı. *Planladığın bir şey var mı?*

Onu bu kadar iyi yorumlayabildiğim için nefret ediyorum. Ayrıca ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde midemi dolduran sinir harbinden de nefret ediyorum. Hem de hiç. Odaları için her şeyi halletmek her santimimi alacak. Verecek başka bir şeyim yok. Ama Darrel Hastings'in beni yıkılırken görmesine izin verecek değilim.

Gülümsüyorum. "Sadece bekle ve gör. Harika olacak."

Arabama dönerken Kenya'yı aradım ve sızlandım, "İki küçük çocuğu neşelendirecek bir sürprize ihtiyacım var ve harika olmalı! Bana yardım et!"

"Vay be. En başla."

Ona cenazeden, Bailey ve Micheal'ın büyükannelerinin partisine katılma konusundaki isteksizliklerinden ve eve döndüklerinde bir şeyler hazırlayacağıma dair verdiğim sözden bahsediyorum.

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Onlar erkek, değil mi? Ve Belle'den büyükler, o yüzden... bir düşüneyim mi?" Çenesine vuruyor. "Kampa ne dersin?"

"Kamp mı?"

"Evet. S'mores, kamp ateşleri, çadırlar. Darrel'in çiftlik evinin arkasında bir sürü arazisi var. Uzağa gitmelerine bile gerek yok."

"Bunu sevdim. Bu gece yeni bir deneyim yaşayabilirler. Üzücü anıların yerine mutlu anılar biriktirebilirler."

"Bu konuda garip bir şekilde heyecanlısın."

"Kenya, sana tapıyorum. Bailey buna bayılacak. Ve bence Micheal da sevecek." Çiftlik evinin önüne geldiğimde alt dudağımı çiğniyorum. Mobilya şirketine ait birkaç kamyon ön tarafa park etmişti. Metal işçiliğinin sesi havada yankılanıyor. "Ama şu anda tüm bunları organize edecek vaktim yok."

"Bana bırakın."

"Gerçekten mi?"

"Belle'i yanıma alacağım. O fikirlerle dolu."

"Alistair seninle evlenmezse, ben evlenirim."

Gülüyor. "İlgilenmiyorum. Bir Belle ile gelmiyorsun." "Doğru."

Sertçe sırtıyorum.

"İhtiyacın olan her şeyi alıp bırakacağım." Telefonda bir öpücük sesi çıkarıyorum.

Gülüyor ve kapatıyor.

"Quetzal." Çiftlik evine girdiğimde müteahhit bana el sallıyor. Yüz ifadesi kasvetli.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. 'Kötü haber' kelimesi sakallı suratının her yerinde geziniyor. Bir tadilat sırasında *her zaman* kötü haberler olur, özellikle de böyle zamana karşı yarıştığımızda.

"Ne oldu?"

"Çamur duvarın kuruması çok daha uzun sürecek." Bailey'nin odasındaki duvarı işaret ediyor.

"Size söylediğim ısıtma yöntemini mi?"

"Evet, birkaç saatimizi aldı ama yeniden bir katman daha uygulamamız gerekti ve bu da daha fazla zaman kazandıracak."

"Daha ne kadar zaman var?"

Başını ovuşturuyor. "Üç saat."

Sanki biri, büyükanneimin gerçek hayattaki bir Maya şefi tarafından kullanıldığına yemin ettiği tahta bir sopa olan macuahuitl'ini karnıma saplamış gibi kasıldım.

"Bazı çocuklar fazla mesai yapmak için gönüllü oldu. İhtiyacınız olan süre içinde bu duvarı kaldırıp boyayacağız."

Evet, ama duvar hazır değilse yapılacaklar listemdeki diğer tüm işler de ertelenecektir.

Derin bir nefes çekiyorum. "Bunu ."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Devam etmek istiyor musun?" "Başka bir seçeneğimiz var mı?"

"Evet, müşteriye tüm bunları bir günde halletmeye çalışmasının delilik olduğunu söylersiniz."

"Müşteri çok fazla para ödüyor, bu yüzden evinden ve saçından çabucak çıkacağız."

"Para bize zaman kazandıramaz."

"Zaman kazanmıyor." Kafama vuruyorum. "Bilgimizi satın alıyor."
Müteahhit dudaklarını büzer.

"Yani yeterli zamanımız yok mu? Tamam. İyi o zaman. Elimizdeki zamanı en iyi şekilde değerlendirecek fikirler bulmak için beynimizi kullanabiliriz. Anladın mı?"

Başını sallıyor.

"Güzel." Ellerimi birbirine vuruyorum. "O zaman işe koyulalım."

BÖLÜM 8

YATAK ODASI AÇIKLAMASI

DARREL

KARANLIK GÜN BATIMINI kovalıyor, turuncuya boyanmış gökyüzüne mor allıklar gönderiyor. Araba sessiz. Micheal gözlerini açık tutmak için mücadele ediyor ama Bailey çoktan uykuya dalmış.

Parmaklarımı vurarak esnemeye karşı koyuyorum. Bayan Jean'i uğurlarken yaptığım konuşmalar yüzünden boğazım düğümlendi. Biraz papatya çayına ve on iki saatlik bir uykuya ihtiyacım var. Stat.

Yol önümde bulanıklaşıyor. Odaklanabilmek için birkaç kez göz kırpyorum. Neden bu kadar bitkin hissediyorum?

Sosyal etkileşimlere karşı Alistair kadar dirençli değilim. Kayınbiraderim aktif olarak sohbet etmekten kaçınır ve havadan sudan konuşmayı gereksiz bulur. Sosyal bir kelebek değilim ama sosyal beyin için iyi olduğunun farkındayım.

Ben de beyin için iyi olan şeyleri yapmaktan yanayım.

Yine de herkesin bir sınırı vardır. Benimki, Bayan Jean'in tuttuğu DJ ile kongo hattını başlatan üçüncü bira fıçısı arasında bir yerde ulaştı.

Bu onun
cenazesi. Tam
anlamıyla.

Bayan Jean insanların kutlama yapmasını istedi ama bilemiyorum... Bu geceki eğlencede çok boş hissettiren bir şey var.

Bayan Jean'i gerçekten seven ve onu çok özleyecek olan iki küçük çocuk bu deneyimi yaşamaktan hiçbir fayda elde edemedi. Bugün buraya gelen yabancılar onun birasını içecek, resimlerinin önünde dans edecek ve sonra da ne onu ne de ailesini hiç düşünmeden hayatlarına devam edecekler.

Belki de fazla düşünüyorum.

Tamam, kesinlikle fazla
düşünüyorum. Bu da demek oluyor
ki bir içkiye ihtiyacım var.

Çiftlik evi görünürde yükseliyor. Karanlık düşüncelerimi kovalıyorum ve bir park yeri bulmaya çalışıyorum. Garaj yoluma sıkışmış en az beş araba var.

Dina'nın kamyonetini ve Sunny'nin küçük arabasını da tanıdım. Görmek omurgamdan aşağı garip bir heyecan gönderiyor. Yorgunluğumun yerini yoğun bir beklenti alıyor.

"Burada mıyız?" Micheal gözlerini ovuşturarak ve ellerini başının üzerine kaldırarak soruyor.

"Evet, evimizdeyiz." Buraya 'evim' demesinin biraz zaman alacağını biliyorum ama umarım eninde sonunda bunu başarabilir. "Kardeşini uyandır."

"Bailey." Micheal kardeşinin omzunu sallıyor. "Bailey, ."

"Ne?" Bailey o kadar hızlı bir şekilde oturma pozisyonuna geçer ki gözlükleri neredeyse fırlayacaktır. Mavi gözlerini çiftlik evine dikey ve sonra parlıyor.

"Gidelim, dostum." Kapımı açtım.

"Geldik!"

"Bu kadar gürültü yapma," diye azarlıyor Micheal onu.

"Ama Sunny'nin bizim için bir sürprizi var!" Bailey bacaklarını sallıyor ve kocaman bir gülümseme yayıyor.

İçim burkuldu. Sunny daha önce 'sürprizinden' pek emin görünmüyordu. Umarım anlamıştır çünkü Bailey'nin beklentileri yüksek. Bahse girerim Micheal'ın da öyledir.

"Yoo-hoo!" Bir figür bize el hareketi yapıyor. Verandanın ışıkları teker teker yanarken Dina'nın buruşuk yüzünü tanıyorum. Cılız omuzlarına bir şal sarıyor ve el sallıyor.

Bir araba kapısı çarptı.

Micheal ve Bailey durmak için çabalıyorlar.

"Sunny nerede?" Mavi gözleri, sanki bir sonraki nefesi onu görmesine bağlıymış gibi bir ileri bir geri gidip geliyor.

Cenazeye kadar Baileynin Sunny'ye ne kadar bağlı olduğunu fark etmemiştim. Ona uzanış şekli neredeyse gözyaşlarımı serbest bırakıyordu ve cenaze boyunca onları dizginlemek için çok iyi bir iş çıkarmıştım.

"Sunny odalarınızı onarmakla meşgul. Şu anda gelip seni göremez."

Bailey başını eğiyor ve gözlükleri burnundan aşağı kayıyor. Tekrar yukarı itme zahmetine girmez. "Oh."

Micheal ellerini ceketinin ceplerine sokar. Sanki uzaktan Sunny'yi görebiliyormuş gibi gözleri eve doğru kayıyor.

"Ama," Dina ekstra neşeli bir tonda, "bu sürprizinizi unuttuğu anlamına gelmez."

Bailey'nin kafası kalktı. "Gerçekten mi?"

"Beni takip edin."

İki kaşımı da Dina'ya kaldırıyorum, *ne*

Alt dudağını dışarı itiyor, *bekleyip görmeniz gerekecek.*

Derin bir iç çekiyorum. Bu hayal ettiğim içki ve enerji uykusu değil ama en azından Bailey mutlu bir şekilde zıplıyor ve Micheal'ın ilgisini çekmiş görünüyor. Alternatiften daha iyi - Bailey büyükannesini özlediği için gözyaşları içinde ve Micheal patlayana kadar tüm duygularını içinde şişeliyor.

Dina buruşuk bir parmakla işaret ediyor ve bizi evin yan tarafına götürüyor. İçeri girmediğimize şaşırdım. Sunny'nin sürprizinin mutfakla ilgili olacağından emindim. Ne de olsa bize Belizean pilavı ve fasulyesi sözü vermişti.

"Bu ." Dina hızlı adımlarla garajın önünden geçer.

Çekiçlerin tahtaya ve metal çınlamalarını duyabiliyorum. Saat kaç oldu? İnşaat işçilerinin şimdiye kadar evlerine gitmiş olmaları gerekmez miydi? Ve neden kadar çoklar?

Shanya'ya Sunny'ye ihtiyacı olan tüm desteği vermesini söyledim ama Sunny'nin her şeyi yapmasını beklemiyordum. Para yüzünden değil. Bunu ve daha fazlasını karşılayabilirim. Endişelendiğim şey Sunny'nin kendini fazla zorlaması.

En başta Shanya'ya gitmemin nedeni Sunny'nin zarar görmesini engellemektir. Onu ağır mobilyaları sürüklemeye ve koca bir odayı tek başına boyamaya çalışırken görebiliyordum. Bu konuda çok inatçıdır ve bir işi başarmak için canını dişine takmak gibi mantıksız fikirler onun için normal bir gündür. Bunun olmasını istemedim.

Belki de Shanya'ya Sunny'ye ihtiyacı olan her türlü yardımı vermesini söylerken daha açık olmalıydım.

"Bu taraftan, bu ." Ben grubun gerisinde kaldığımda Dina kollarını daire şeklinde hareket ettiriyor. "Evi dikizlemek yok, Darrel."

"Ben ."

"Evet, öylesin." Bana *yakalandın* der gibi bakıyor.

Micheal sırtıyor.

Harika. Şimdi çocuklar bana gülüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Daha ne kadar gitmemiz gerekiyor?"

"Fazla uzak değil." Araziyi çevreleyen ağaç korusuna girdiğimizde Dina el fenerini yakıp yere tutuyor. "Sunny gürültüden rahatsız olursun diye eve çok yakın olmanı istemedi ama korkmayacağın kadar da yakın olmanı istedi." Dina eğildi ve Bailey'nin burnuna dokundu. "Özellikle de sen, küçüğüm."

"Korkmuyorum," diyor Bailey cesurca.

Sanki onu sınamak istercesine, tepesinde bir baykuş ötüyor. Bailey çığlık atıp bana doğru koşuyor ve bacaklarımın arkasına saklanıyor.

Micheal bir kahkaha patlattı.

Dudaklarım kıvrıldı.

Dina kıkırdar. "Bu çok ikna ediciydi, Bailey." "Bunu yaptım."

"Evet, doğru." Micheal

homurdanır. Bailey ona karanlık

bir bakış fırlatır.

"Hey, bu da ne?" Çocuklar kavga etmesin diye ileriye gösteriyorum.

Bailey titreyen parmaklarıyla gözlüklerini düzeltiyor. Önüne bakarken ayak parmaklarının ucunda zıplıyor. "Bu bir kamp ateşi."

"Vay canına," diyor Micheal nefesinin altında.

Dina'ya şaşkın bir bakış fırlatıyorum. "Sunny tüm bunları ayarlamak için ne zaman vakit buldu?"

"Deli bir kadın gibi bir ileri bir geri koşardı." Dina sevgiyle kıkırdıyor.

"Kenya yardıma geldi. Ben de katıldım." Dina dev turuncu çadıra gururla başını sallıyor. "Genç hanımlar onu kurmaya çalışırken ben de talimatları okudum."

Kıkırdıyorum. "Çok çalıştın."

"Teşekkür ." Başını eğiyor.

Çocuklar kamp alanına kuduz kurtlar gibi üşüşürler.

"Çikolata, graham krakeri ve şekerleme var!" Bailey uluyor, başını arkaya yatırıyor ve atıştırmalıkların dolarlar gibi üzerine yağmasına izin veriyor.

"Bu beyaz çarşaf da ne?" Micheal, aralarında beyaz bir tuval tutan ayaklıkları işaret ediyor.

"O mu?" Dina kamp ateşinin etrafında dolanarak gözlerimizi dizüstü bilgisayarın bulunduğu bir masaya çekiyor. Cihaza dokunduğunda, bir görüntü

sayfada görünüyor. "Bu bir projektör ekranı. Bu dizüstü bilgisayara bağlı. İstedğin filmi izleyebilirsin."

"Harika." Micheal sırtıyor. Ara onay elde edildi. *Etkileyici.*

Dina paytak paytak kamp ateşinin etrafından dolaşıyor ve yanıma dönüyor. "Bir saniye konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Bailey'e dönüyorum. "Hey, ateşe fazla yaklaşma, Bailey."

"Yapmayacağım!" diye tatlı bir sesle karşılık veriyor.

"Micheal, filmi sen seç. Ne istersen onu izleyeceğiz." "*Batman*," diyor tereddüt etmeden.

Sırtıyorum. "Sanırım *Batman*'i izliyoruz."

Bailey, "Her zaman *Batman*'i izlemek istiyor," diye .

Onların kardeş kavgasından koşarak uzaklaşıyorum. Kulak misafiri olmadığımızda, Dina'ya umutla bakıyorum ama benimle hemen konuşmuyor. Onun yerine şefkatli bir gülümsemeyle çocuklara bakıyor. "kesin, değil mi?"

"Onlar... iyi çocuklar." "En iyi çocuklar."

"Ve iyi bir babaları vardı."

Başını sallıyor. "Öyle olduklarını biliyorum."

"Profesör Stein her şeyini ailesine verdi." Yüzümde düşünceli bir ifade beliriyor. "O sadece... bir insanı nasıl kabul ettiğini hissettireceğini biliyordu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum."

"Bu sihirli bir numara değil. İyi bir baba olmak için özel bir genle doğmuş olmana gerek yok Darrel."

Göğsüm sıkışıyor. Araştırmalar, oğulların babalarına benzeme, kızların da babaları gibi bir adamla evlenme ihtimalinin daha yüksek olduğunu gösteriyor. Eğer bu doğruysa, benim için hiç umut yok.

"Ne düşündüğünü biliyorum." Dina parmağını yüzüme soktu. "Ve yanıyorsun."

"Beyin sadece şeyi kaydedebilir ve taklit edebilir."

"Profesör Stein senin biyolojik baban değildi ama senin için bir babaydı. Bunu taklit et." Omzumu sıktı.

Her şeyimi vereceğim.

Peki ya bu yeterli değilse?

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

Geri geliyor. Ya sen de Binbaşı gibi olursan? Ya o çocukların kaçmak istediği türden bir adama dönüşürsen?

Dina beni inceliyor ve alçak sesle konuşuyor. "İyi misin?"

"İnsanların bana bu soruyu sormasına alışık değilim."

"Yaşamak için başkalarına yardım ediyor olmanız, bazen yardıma ihtiyaç duymayacağınız anlamına gelmez."

"Ben iyiyim."

"Öyle ?"

"Neden olmayayım ki?" Rahatsızlık içinde ayak sürüyorum.

"Bugün bir cenazeye katıldın. Claire'i hatırlamış olmalısın."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Hayır... olmadı."

"Hayır mı?"

I ovmak benim Alnına, sersemlemiş için farkına varmak
o. "Bir daha I endişelenmek?"

Dina gülüyor.

"Bayan Jean'in cenazesine katılmak bir anıyı tetiklemeliydi." "Ama tetiklemedi."

"Hayır, olmadı."

Yüzünde dingin bir gülümseme beliriyor. "Darrel, bir an için terapist derine geri dön ve kendini bir hastayı değerlendirdiğin gibi değerlendir. Neden suçluluk duygusuna kapılmadan günü atlatabildiğini düşünüyorsun?"

"Çünkü iyileşiyorum."

"Peki neden iyileşiyorsun?"

Çocuklara bakıyorum. Micheal kardeşine şekerlemeler için yardım ediyor. Bailey ona marshmallow veriyor ve Micheal onları çubuğa geçiriyor.

"Onlar yüzünden olmayabilir. O zamanlar Alistair ve Belle'e de ben bakıyordum."

"Aynı şey değildi. O zamanlar hala kederliydin. Hâlâ yas tutuyordun. Kendi acından saklanmak için Alistair ve Belle'i bilerek kullandın."

Dina'nın olduğu zamanlardan nefret ediyorum.

"Bu sefer kasıtlıydı. Çocukları ve onların durumunu gerçekten daha çok önemsiyordun. Onlara, bugüne o kadar odaklanmıştın ki geçmişte kaybolacak vaktin yoktu."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Analiz edilmek böyle bir şey mi? Belki de başka bir iş bulmalıyım."

"Çok komik." Kolumu tokatladı. "Seninle gurur duyuyorum, Darrel." Gözleri kamp ateşinin etrafındaki çocuklara kayıyor. "Ve bence bu çocukları yanına almak şimdiye kadar verdiğin en iyi kararlardan biriydi."

Dina tekrar sırtımı sıvazlıyor ve gitmek için dönüyor.

Elimle onu durdurdum. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve."

"Bize katılın."

"Ben mi?"

Omuz silkiyorum. "Yiyebileceğimizden çok daha fazla s'mores var." "İsterim." Kirpikleri zıplıyor.

Elimi cebime sokuyorum. "Peki ya Sunny? Belki o da uğramak ister."

"Oh, anlıyorum."

"Neyi görüyorsun?"

Başını sallıyor. Yüzünde bilmiş ama sinir bozucu bir gülümseme var. Sanki benim görmediğim bir şeyi görüyormuş gibi. "Sunny şu anda takılmak için çok meşgul, ama ben onun yerine geçeceğim." Dina yanımdan geçip kollarını yukarı itiyor. "Yer açın çocuklar. Dünya tarihinin en iyi s'mores'unu denemek ister misiniz?"

"Evet!" Bailey başını sallıyor.

Micheal'ın gözleri ateş ışığında parlıyor.

Onlara katılmadan önce dönüp eve özlem dolu bir bakış fırlatıyorum. Umarım Sunny aşırıya kaçmıyordur. Ve umarım gece bir ara içeri uğrar da yüzünü görebilirim.

Çocuklar buna bayılırdı.

Onlar...

Kimi kandırıyorum ki?

Onu görmeyi çok isterim, birkaç dakika ya da bir saniye bile olsa.

***

NE YAZIK KI SUNNY AKŞAM YEMEĞİNDE ORTAYA ÇIKMIYOR.

Christopher Nolan'ın her filminin maratonuna gelmiyor.
Micheal'ın bulabildiği *Batman* filmi.

Ve çocuklar battaniyelerin üzerinde bayılıp beni onları çadıra taşımak zorunda bıraktıklarında da bunu belli etmiyor.

Elimi Bailey'nin saçlarında gezdirerek, " uykular," diye fısıldıyorum. Battaniyenin altında daha derine sokuluyor, ayaklarını göğsüne doğru çekiyor ve her nefeste burnu alevleniyor.

Hâlâ gözlüklerini taktığını fark edince, uykusunda yanlışlıkla ezmemesi gözlüklerini yüzünden çıkarıp bir kenara koyuyorum.

Sonra Micheal'a dönüyorum. Derin uykudayken çok daha az sıkıntılı görünüyor. Yüzü pürüzsüz ve o dalgın kaşlarından arınmış.

"Sen de dostum." Başına hafifçe dokunuyorum.

Micheal uykusunda homurdanıyor ve benim gülümsememi çekiyor.

"Nefes aldığım sürece ikinize de bakacağım," diye fısıldıyorum.

Bu bir söz.

Babalarına değil.

Büyükannelerine değil.

Bu sefer onlara bir söz veriyorum.

Çadırdan çıkarken kamp ateşinin yanında duran Dina'yı görünce duruyorum. Gözleri beni kesiyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama kendini durdurup başını sallıyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Geç oluyor. Seninle arabana kadar yürümemi ister misin?"

"Aslında biraz daha ateşin yanında takılmayı düşünüyordum."
Battaniyeye doğru ilerliyor ve yavaşça oturuyor. Bacaklarını önüne doğru uzatarak ayaklarını oynatıyor. "Evin içine girmek istersin diye."

"Ben iyiyim." Battaniyeye doğru yürüyorum.

Kollarını açarak beni durdurdu. "Bekle." Donup kaldım.

"Ne biliyor musun? Ceketimi." "Nerede o?"

"Sunny'nin olduğu her yer öyle oluyor."

Kaşlarım çatıldı. Sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyorum.

"Ha?" "Ceketim, Darrel. Hava soğuk."

"Al." Takım elbise ceketimi omuz silkerek çıkardım. Çocuklar cenaze kıyafetlerini çıkarıp Sunny ve Kenya'nın onlar için aldığı pijamaları giymek için can atarken, ben maymun desenli kıyafetlerle dolaşmaya pek hevesli değildim.

"Hayır. Ceketimi istiyorum, Darrel. Benim ceketimi."

"Nerede olduğunu bile bilmiyorsun," hafifçe sinirlenerek.

"Sunny bilir." Bakışları sivri.

Sonunda bir ampul patladı.

Dudaklarımı yalayarak hâlâ hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyorum ve kaba bir şekilde konuşuyorum. "Madem ısrar ediyorsun."

Dina gülüyor. Normalde çöpçatanlık yaptığı için onu azarlardım ama bu sefer gerçekten umursamıyorum.

"Benim için çocuklara göz kulak ol," diyorum başparmağımla çadırı işaret ederek. "Bailey gece tuvalete gitmek için kalkma eğiliminde. Micheal da karanlıktan hoşlanmıyor." On bir yaşında yetmiş beşe merdiven dayadığı için bunu asla kabul etmez ama birçok kez koridor ışığını yakalayabilmek için kapıyı araladığını gördüm.

"Çocuklarla ben ilgilenirim, Darrel." Bana el salladı ve dizlerinin üzerine bir battaniye çekti.

Ormanın içinden tırıs la geçiyorum, yeş illiklerin arasından koşuyorum ve alç ak dalların üzerinden eğ ilerek geç iyorum. Elbise ayakkabılarım eve yaklaşt ıkça kuru yaprakları ve dalları ç ıtırdatıyor. Gürleyen kamyon motorlarının sesi beni neredeyse yolumda durduruyor.

Sunny gidiyor mu? Dikkatle dinliyorum. Bu derin, gırtlaktan gelen motor sesi onun kamyonetinden gelmiyor. Aceleyle eve yaklaşt ırken inş aat iş ç ilerinin uzaklaşt ığını fark ediyorum.

Ş ok içinde telefonuma baktım. Sabahın erken saatleriydi. İş ç iler ilk Batman filmimizin ortasında gittiler sanıyordum.

Kamyonlar egzoz dumanları içinde yolda kaybolur. Verandanın basamaklarında yalnız bir figür kalır. Evin ışıkları onu paranteze almış. Altın ampuller parlak siyah saçlarına, kahverengi tenine ve uzun bacaklarına yumuşak bir parıltı yayıyor.

Sunny topuklarının üzerinde dönüyor ve saçma bir nedenle onu izlemek için gölgelerin arasına giriyorum. Zarif kollarını başının üzerine kaldırıyor ve geriniyor. Bu hareket tişörtünün kalkmasına ve gergin karnının ortaya neden oluyor.

Kalbim daha sert çarpıyor. İçimde onu gözetlemenin berbat bir fikir olduğuna dair bir his olmasına rağmen, kendimi buna adıyorum ve evin içinde hafif adımlarla dolaşıyorum.

Sen bir aptalsın.

Rasyonel beyin bir noktaya değindi.

Sadece ona doğru yürü ve Dina'nın ceketini iste.

Fuzzy, Sunny Quetzal takıntılı beyninin başka görüşleri var.

Dina'nın bizi neden eve gönderdiğini biliyorsun. Aptal bir ceket için değildi.

Şimdi de kendimle tartışıyorum.

Belki de Dina . Profesyonel yardım almalıyım.

Sunny içeride kaybolurken ben gölgelerin arasında durmuş, içeri girip bana bu kadar acı çektirmemesi gereken ama bunu başarıyla yapan biriyle konuşmaya cesaretim olup olmadığını düşünüyorum.

Derin bir nefes aldıktan sonra boyuma göre yükseliyorum ve merdivenlerden yukarı . Kapı kilitli ama anahtarımı cebimden çıkarıp kolayca içeri giriyorum.

"Sunny," diye

sesleniyorum

usulca. Bir şey yok.

Korkak olmadığım için boğazımı temizliyorum ve adını haykırıyorum. "Sunny."

Yanıt yok.

Oturma odasına adım atıyorum, bot izleri, aletler ve kapıyı kapatmasın diye köşeye itilmiş kanepenin yarattığı karmaşa karşısında irkiliyorum.

Bakma, Darrel. Bakma. Düzen ve temizlik ihtiyacımı dizginleyip Sunny'yi aramaya odaklanıyorum.

"Sunny?" Kapılardan sarkan boya ve plastik kovalarına kaşlarımı çatarak merdivenlerden yukarı çıktım.

Havada kalan toz beni öksürtüyor. Buraya adım atmadan önce yüz maskesi getirmeliydim.

Bailey'nin yatak odasının önünden geçerken duvarların boyalı olduğunu ve mobilyaların çoktan görüyorum. Yapılan işlere bakma dürtüsüne direniyorum.

Önce güneşli.

Sonra da gözetleme.

Micheal'ın odasında bir şey gümbürdüyor. Aceleyle oraya gidiyorum ve Sunny Quetzal'ın yerde yattığını, at kuyruğunun hala biraz boya tutan düz bir kabın birkaç santim uzağında olduğunu görünce aniden duruyorum.

"Sunny?" Hemen yanına koşuyorum. Kalbim kadar hızlı atıyor ki birazdan duracak diye korkuyorum.

Onu sırt üstü yatırmak için uzandığımda Sunny bir kolunu uzatıp bacağıma doluyor. "Siyah tavanlar harika. Onları sevecektir."

Hızla göz kırpiyorum.

Bacağımlı bırakıyor ve diğer tarafa yuvarlanıyor, uykusunda anlaşılmaz kelimeler mırıldanıyor.

Kolumu bükülmüş dizime dayadım ve rahatlamış bir kahkaha attım. Sadece Güneşli Quetzal sanki sıradan bir Salı günüyümüş gibi yerde uyuyakalırdı.

"Sunny." Kollarını sıkıyorum. "Gel . Seni eve götürelim."

"Hayır." İçki içmiş gibi kelimeleri geveliyordu. Buna şaşırmadım. Uykusuzluk beyinde alkol almakla benzer şeyler yapar. Bu kanıtlanmış bir çalışma ve Claire ile Alistair'in kazasının şüpheli nedeni de bu, yani yorgunluğun ne kadar güçlü olabileceğini biliyorum.

"Sunny," ses tonumu nazik ama kararlı tutuyorum, "eve gitmek istemersen bile yerde uyuyamazsın."

Sunny gözlerini açıyor. Ve sonra gülümsüyor. Parlak, kedi gözlerinin köşesinde kırış kırış bir gülümseme. Bunu bana gösterdiği an, ona ilk görüşte nasıl aşık olduğumu hatırladım.

"Bu odayı bitirmem gerek," diye hıçkırarak kara parmağını uzatıyor. "Çalışmak zorundayım."

"Ş. Ş. Hayır, çalışmak zorunda değilsin. Uyumak zorundasın." Başı sanki bir yay gevşemiş gibi sallanıyor. ".
"Sunny."

içleri göğsüme değiyor ve beni itiyor. Tökezleyerek geri çekildim, ağızım dönüyordu. *Bu kadın.*

"Tıpkı Darrel gibisin." Gözleri yarı açık ve saçları sanki elektrik akımıyla tehlikeli bir şekilde karşılaşmış gibi kafasının her tarafına yapışmış durumda. "Sinir bozucusun."

Sinir bozucu olan o.

Senin için her şey zor olmak zorunda mı Sunny?

Sinirli bir nefes verip tekrar ona yaklaşıyorum. Eğer hareket etmesi için ikna edilemeyecekse, biraz daha zorlayıcı olmam gerekecek. "Kendini mükemmel sanıyor." Sunny dilini çıkarır.

"Sadece

çünkü o zeki ve seksi."

Sıcak mı? Bu beni durdurdu.

"Çok yorgunum." Yavaşça geriye doğru düşüyor, gözleri çırpınarak kapanıyor.

"Whoa." Ona doğru sıçradım, kafasını yere çarpmasını engellemek için ellerimi beline doladım.

Panikle vücuduna sarılmam onu tekrar uyandırdı. Gözlerimi kocaman açıp yüzüne baktım.

Gülüyor ve işaret ediyor. "Ne?

Bu kadar komik olan ne?"

"Darrel."

"Ne?"

"Her şeyi bitireceğim ve yakandan ."

Öyle bir iç çekiyorum ki muhtemelen dünya ekseninden biraz kayıyor. "Kimse seni aceleye getirmiyor Sunny. Acele etme."

"!" Yumruğuyla bana vurdu. Zar zor bir etki yarattı.

Görüyorum ki kibri hala canlı ve iyi durumda. *Bazı şeyler hiç değişmiyor.* Sunny ve ukalalık el ele gidiyor. Ön lobu bu şekilde bağlanmış. Hayır kelimesini duyma tecrübesi yok. Yıllarca öğretmenler, öğrenciler ve veliler tarafından sevilen bir kadından başka ne bekleyebilirim ki? Onun yerinde olsaydım benim de büyük bir egom olurdu. "Bu kadar yeter. Seni yatağa götürüyorum." Onu dizlerinden tutup gelin taşıyorum. Batmaya başladı ve ben onu zıplattım.

yavaşça kollarımın arasına al ki düzgünce kavrayabileyim.

Parmakları gömleğimin etrafında sıkılaşıyor. "Yatak mı?"

"Mm-hm." Micheal'ın odasının kapısını tekmeleyerek açıyorum ve yan dönüyorum, böylece kafasını kapı tokmağına çarpmadan yengeç yürüyüşüyle dışarı çıkabiliyorum.

Yanağını göğsüme yaslıyor. Ona bir bakış atıyorum. Kollarımda sıcak ve yumuşak. Üzerindeki tişört boya içinde ve yüzü de öyle. Bu onu daha az güzel yapmıyor. Aslında, uyuduğunda ve bana çemkirmedeğinde daha da çekici oluyor.

Acaba yarın da onu yatağına yatırmama izin verir mi? Sonra kendime zihinsel bir tokat atıyorum. Micheal'ın Sunny'ye bağlanması yeterince kötü. Bailey de onu hatmi daha çok seviyor. Ayrıca Alistair'in müstakbel baldızı ve Belle'in yeni teyzesi. Kenya ile kan bağı olmayabilir ama bunun ne önemi var ki? Claire benim kardeşim olduğu kadar o da Kenya'nın kardeşi.

Sunny'yle ilişkiye girmek çok sorunlu olur. Hayatım bu kadar karmakarışıkken daha fazla karmaşayı göze alamam.

Sunny'yi üstüne yatırdığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. Gidecek başka bir yer olsa onu buraya koymazdım ama oğlanların odası inşaat halinde. Ayrıca bu çarşafı daha yeni değiştirdim. Tüm lise fotoğraf albümlerimi ve John Hearst Yıllığı'nı sakladıktan sonra bir şey kalmayacak.

"Darrel." Sunny gülümsüyor.

Lanet olsun.

Çılgın beynimi çoğu zaman uzak tutabiliyorum, ama bu gece değil, hele o bana gülümserse hiç değil.

Mantıksız ve yasa dışı bir şey yapacağımdan korkarak -örneğin düzgün bir şekilde uyanana kadar onu öpmek gibi- onun baştan çıkarıcı bakışlarından uzaklaşıyorum. Yataktan uzaklaşıyorum. Sunny Quetzal'dan uzaklaşıyorum.

Uzağa gidememem dışında.

Sunny'nin kolları boynuma dolanıyor ve sıkılaşıyor ve ilerlememi durduruyor.

Ona doğru geri sığıyorum, dudaklarımdan bir şaşkınlık fışkırıyor. Beni tekrar aşığı çekti. Onu ezmek için

Ellerini vücudunun her iki yanındaki şiltenin içine soktu.

"Rüyanın böyle gitmemesi gerekiyordu," diye fısıldıyor, gözleri hala yarıda ve kelimeleri özensiz.

Gömleğimin düğmeleri için çabaladığında neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacak. Hâlâ yarı uyanık, yarı kendinden geçmiş bir olduğu için tek bir düğmeyi bile çözemiyor. Ama niyetini anlıyorum.

"Senin... çıplak olman gerekiyordu," diye mırıldanıyor.

Bir elektrik sarsıntısı hissediyorum. *Nucleus accumbens*'im güneye öyle güçlü bir sinyal gönderiyor ki, pantolonum çarpma anında sıkışıyor.

Sunny Quetzal, bana işkence etmeye cüret etme.

"Senin..." Yatağa geri yatıyor ama hâlâ boynuma asılı ve beni de kendisiyle birlikte oraya sürüklüyor. "Mm." Çılgın, çıldırtıcı derecede güzel kadın, neyi karıştırdığını bilmiyormuş gibi vücudunu benimkiyle birleştiriyor.

Sunny Quetzal beni çıplak hayal etti.

Sunny Quetzal beni hayal ediyor.

Sunny Quetzal benimle yatakta.

Bu düşünceler, rasyonel olmayan içgüdüler tarafından hızla ele geçirilen bir zihne hızla ateş eder.

Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Mantıksal düşünce daha yüksek bir düzlükte işler. Farklı bir düzlükte. Yine de Sunny Quetzal mükemmel vücudunun bir çekişiyle beni bir hayvana dönüştürüyor.

Tamamen uyanık değil. Dinlenmediği için beyni hatalı çalışıyor. Çekingenliği düşüktür çünkü yorgunluk belirtileri sarhoş olma belirtilerine benzer.

"Sunny." Onu uzaklaştırmak için parmaklarımı bileğine doladım.

İşte o zaman yumuşak dudakların göğsüme bastırdığını hissediyorum. Dış gömleğimi, altındaki yeleği ve kaburgalarımı örten deriyi geçip çılgınca atan kalbime kadar ulaşan bir öpücük bu.

Ona şok olmuş bir bakış attım. Onunla ilişkiye girmemem için tüm nedenler teker teker küle dönüşüyor.

Kahretsin, bu kadını hala seviyorum.

Lisedeyken yanımdan geçen güzel bir kızı gördüğümde kapıldığım çocuksu, gözleri parlayan köpek yavrusu aşkı değil.

Daha büyük ve daha derin bir şeyden bahsediyorum, bu beni çok korkutuyor çünkü onun dürtüsel, alışılmışın dışında, spontane yaşam tarzına yer açmak için rasyonel hayatımdan yer açmam gerekecek. Bu, mantıksız olmak ve bundan hoşlanmak ve içinde gelişmek anlamına geliyor çünkü Sunny Quetzal nefes almama izin vermiyor.

Geçen yıl mobilya mağazasında onunla tekrar karşılaştığım andan itibaren bunun olacağını bilmeliydim. Kenya'yı sanki yeminli kardeşlermiş gibi kolladığını gördüğümde anlamalıydim. Sırf onları elimde tutmama yardımcı olacağı için çocukların odalarını dekore etme fikrini değiştirdiğinde anlamalıydim. Micheal'ı teselli edişinden ve Bailey'nin en çok korku ve belirsizlik hissettiği günde onu neşeyle güldürmesinden anlamalıydim.

Nefes almama izin vermiyor.

"Sunny," diye fısıldıyorum.

"Bana hiç gülümsemiyorsun," diye mırıldanıyor.

Cehenneme kadar yolu var. Vücudumun her yeri sıcak ve ondan daha iri ve güçlü olduğum için ellerini itebilirim ama bu onu uyandırır, utandırır ve burada Sunny Quetzal ile sarmaş dolaş kalmam için bulabileceğim diğer tüm saçma bahaneleri ortadan kaldırır.

"Bana gülümse, Darrel."

"Eğer sana gülümsersem, kalbime tekrar girmenin yolunu bulacaksın," diye itiraf ediyorum. Hırlamak, kavga etmek ve onu görmezden gelmek bunun olmasını engelleyecek bir şey yapmadı.

Göğsümü okşuyor ve kaşlarını çatıyor. "Ne tür bir rüya bu?"

"Bu bir rüya değil."

"Hâlâ çıplak değilsin."

Neredeyse kahkahadan boğulacaktım. "Benim hakkımda ne tür müstehcen rüyalar görüyorsun?"

Gülümsüyor ve onu o kadar çok öpmek istiyorum ki derimin altındaki damarlar yanmaya başlıyor. Ve neden bir öpücükle durayım ki? Teninin sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım var. Onu kendime çektiğimde onun karanlığıyla benim aydınlığımın kontrastını görmem gerekiyor. Yüzünü ve göğsünü okşamalı ve o söğüt gibi kıvrımlarını kucaklamalıyım. Onu inletecek ve mantıksız, aptal ve çılgın olma hissini içine çekecek her şekilde onu çünkü sadece onunla birlikte böyle şeyler olma dürtüsüne kapılıyorum.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum, ama sırtından yaralandıktan sonra bir bacağını yastık gibi üzerime atıp rahatladığında umursamak zor.

Beni boğuyor. Karayip esintisi kokusuyla, neredeyse yataktan damlayan uzun, ipeksi saçlarıyla ve gözlerini sürekli açıp kapadığı için sabit duramayan kalın kirpikleriyle beni içine çekiyor.

Sunny Quetzal'ı geleceğimin herhangi bir bölümünde düşünmekten kaçınıyorum çünkü kağıt üzerinde ona uymuyor. Hiçbir zaman da olmadı. Geçmişimizden ve bu geçmişin ilerleyen yıllarda kadınlara yaklaşımımı ne kadar şekillendirdiğinden bahsetmeyeceğim bile.

O benim için
kötü. Akıl
sağlığım için.

Değerler ve kişilik uyumu hakkında ciddi bir şekilde düşünmeden bir ilişkiye atlayacak türden bir adam değilim, ama söz konusu Sunny Quetzal ise...

"Çıplak." Tekrar göğsümü okşadı.

Gülümsüyorum. Sonra başımı eğiyorum. Açı yapıyorum. Sanki ne yapmak üzere olduğumu hissediyormuş gibi vücudunun benimkinin üzerinde gerilmesini izliyorum.

Gözlerimi kapatıp dudaklarımı şakağına götürüyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, anlaşılmaz bir ses daha çıkarıyor ve beni daha da sıkıyor.

"Beni , değil mi?" Saçlarına doğru mırıldanıyorum.

"Mm-hm." Uykulu bir şekilde
başını sallıyor. Yüzüne
gülümsüyorum.

Hey, en azından dürüst.

BÖLÜM 9

TOPUZLU KIZARTMA KRIKOLARI

GÜNEŞLİ

DARREL HASTINGS elbiselerini .

İğne.

Eğer *yine* rüyalarım girecekse, buna değecek bir şey yapsa iyi olur. Sabahın üçünde huysuz, tamamen giyinik bir Darrel Hastings hayal etmenin ne anlamı var? Uyanıp Growly Bear'la canlı canlı kapışabilirim.

Göğsünü görebilmek ve partiyi başlatabilmek için parmaklarım gömleğinin düğmelerini yakalamaya çalışıyor ama hayalimdeki ellerim gerçek hayattaki ellerimden çok daha az becerikli.

Aptal düğmeler.

Neden Darrel'a düğmeli bir gömlek hayal ettim ki? Çok rahatsız edici.

Karanlıkta, Darrel başını eğiyor. *Nihayet. Biraz hareketlenelim dostum.* Dudaklarımı büzüyorum ve rüya gibi bir öpücük için kendimi hazırlıyorum. Ama öyle bir şey yok. Bunun yerine başımı öpüyor ve anlamadığım ama hafifçe aşağılayıcı bir şey söylüyor çünkü o Darrel ve beni öven bir tip değil.

Kaşlarım seğiriyor.

Onu tutmak istiyorum ama kollarım çok ağır.

Bu rüyada neden bu kadar yorgun hissediyorum?

Darrel kayboluyor ve dünya tekrar kararıyor, ta ki yüksek bir ses gözlerimi yerinden oynatana kadar.

Hâlâ karanlık. Titreşen çalar saatin yerini bulabilmek için yan tarafımı yokluyorum.

Benim

telefonum.

Sabahın

dördü.

Lanet olsun. Üçte uyanmak istedim. Demek ki ilk alarmda uyumuşum.

İnliyorum ve enseme ovuyorum. Sanki üç saatimi bir Mack kamyonu tarafından ezilerek geçirmişim gibi hissediyorum. Nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.

Bütün o işleri tek başıma yapmam travma yaratırdı. Tanrıya şükür Shanya ekstra ekip tuttu.

Onların yardımıyla bitişikteki banyonun duvarını ördüm, duvarları boyadım ve mobilyaları yerleştirdim. Çok şey yaptık, ancak odaların tamamen hazır olması için hala birkaç son rötuş gerekiyor.

Bugün okul günü, yüzden kamptan ayrılıp çiftlik evine dönmeden önce en fazla birkaç saatim var.

Bir esneme çenemi kırıyor ve tekrar uykunun çekiciliğini hissediyorum. Başımı sallayarak çocukları düşünüyorum. Dün gece nasıldı? Bailey büyükannesi için ağladı mı? Micheal o ciddi ifadesiyle gelecek için mi?

Umarım yeni odalarını görmek kalplerini rahatlatır ve Darrel'la olan bu yeni anlaşmayı bir yabancıнын evinde yaşamaktan çok sonsuza dek yaşayacakları bir ev gibi hissetmelerini sağlar.

Amerika'ya ilk taşındığımda, ne kadar köhne olursa olsun evimizi dekore edecek paramız yoktu. Muhteşem yeni bir odada yaşama fırsatını çok isterdim. Yine de ev dediğimiz şey dört duvar, sızdıran bir çatı ve gecenin her saatinde yağlı domuz festivalindeki domuzlar gibi sevişen komşulardan ibaret değildi.

Ev, yemek masasının etrafında babam ve annemdi. Belize'deki ailemizle haftalık telefon görüşmelerimiz. Üst kattaki hayvani homurtuların sesini bastırmak için gündüz vakti bangır bangır çalınan soca müziği. Annemin ocak üzerine yerleştirilmiş sıcak bir *camal* üzerinde pişirdiği tortilla.

Yepyeni bir oda ailenin yerini tutamaz. Micheal ve Bailey'nin artık aileleri yok. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Üzüntüleri hakkında. Acıları hakkında. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Ne kadar bağısız olduklarını. Ama bir odanın, bir evin bir anlamı olduğunu biliyorum. Hala bir sığınak olabilir.

Elimi şiltenin içine sokarak kalçalarımı döndürüyorum ve yataktan atlamaya hazırlanıyorum.

Ta ki bir yatakta olduğumu fark edene kadar. Ve bu benim yatağım değil.

Ve burası benim odam değil.

Peki ben buraya ne zaman geldim?

Sarsılarak tamamen uyandım ve geniş gözlerle etrafımı inceledim.

Çıplak şifonyer. Dolap. Ağaç hattına bakan balkon.

Neredeyim ben?

Bakışlarım yatağın karşısındaki tabloya takılıyor. Soyut sanat eseri. Darrel'in ofisinde gördüğüm girdaplı tarzın aynısı.

Darrel.

Göğsüm sıkışıyor.

Dün gece Darrel'in yatak odasına uyurgezer olarak mı girdim? O kadar bitkin düşmüştüm ki kendimden önce telefonuma alarm kuracak enerjiyi ancak bulabildim. Kendimi gecenin bir yarısı kalkıp daha rahat bir yer bulmak için kesinlikle görebiliyorum.

Dehşet damarlarımda dolaşıyor ve bir elimi ağızma kapatıp öyle bir güçle yataktan fırlıyorum ki neredeyse halıya takılıyorum.

Neyin var senin Sunny?

Darrel'in odasına gizlice girmek mahremiyetin ihlali anlamına gelmekle kalmıyor, aynı zamanda kendisi de bana bunu yapmamamı söylüyordu. Hatta Hastings birkaç gün önce sırf bu dört duvarın içini görmemi engellemek için terapi merkezinden ayrılıp buraya kadar geldi. Sonra dün Dina'yı beni gözetlemesi için gönderdi. Sonra Shanya'ya evinden mümkün olduğunca çabuk çıkmamı istediğini söyledi.

Tüm bunlardan sonra, gittim ve... ne? Yorganının altına gireyim, yastıklarını koklayayım ve onunla ilgili erotik rüyalar göreyim diye kilidi mi kırdım?

Ellerimin içinde inliyorum. "Ben bir aptalım."

Harekete geçmesi gereken bir aptalsın yoksa bu odalar zamanında bitmeyecek.

Utancımı bir iç çekişle salıveriyorum, kalan dehşeti küçük parçalara ayırıyorum ve zihnimin uzak köşelerine yapıştırıyorum. Yani, bir müşterinin güvenini ufacık da olsa ihlal mi etmiştim? Darrel beni yatağında yuvarlanırken görmedi, değil mi? Soyunması için yalvardığımı da duymadı.

"İyisin Sunny. İyisin." Avucumu göğsüme bastırıyorum. Ayaklarım soğuk zemine çarpıyor ve neredeyse geriye sıçırıyorum. "Ayakkabılarım nerede?"

Parke zemine bir göz attığımda hiçbir şey göremedim.

Diğer tarafı kontrol ediyorum. Hala bir şey yok.

Ayakkabılarımı aramaya çıktım. Spor ayakkabılarımı çıkardığımı hatırlamıyorum ama Darrel Hastings'in yatak odasına sürünerek girdiğimi de hatırlamıyorum.

"Ayakkabı mı? Ayakkabı mı?" Dizlerimin üzerine çöküyorum, avuçlarımı parke zemine bastırarak cansız nesneleri sokak kedileriymiş gibi çağırıyorum. *Gel, kedicik, kedicik.*

Ayakkabılarımı aramak için etrafta dolanarak zaman harcıyorum. Örtülecek perdeler, döşenecek halılar, serilecek yataklar, çok fazla para ödediğim sevgili makyaj şifonyerlerinin ustaca yerleştirilecek oyuncaklar var.

Hayal kırıklığına uğrayarak dizlerimin üzerine ve yatağın altına bakıyorum. Yorgan iki yandan yere seriliyor. Yorganı geri itiyorum.

Spor ayakkabılarım o karanlık gölge çukurunun içinde mi? Cep telefonumu alıp el fenerini yakıyorum ve Darrel'in yatağına yaklaşıyorum. Ayakkabılarımı arıyorum, ama aynı zamanda da merak ediyorum.

Saklamaya çalıştığı gizemli sır buranın altında.

Elimi yatağın altına sokup bir canavarın parmaklarımı ısırmasını bekliyorum. Onun yerine elim bir kutuya çarpıyor.

Tuhaf.

Kutuyu dışarı sürüklüyorum ve içinde birkaç fotoğraf albümü fark ediyorum. Zihnimin dehlizlerinde bir yerlerde, Darrel'in kişisel eşyalarını karıştırmamam gerektiğini biliyorum ama de yapıyorum.

Albümün kapağındaki fotoğrafta genç Darrel kucağında altın saçlı bir bebek tutuyor. "Bu Claire olmalı," diye fısıldıyorum, parmağımı fotoğraf kitabına bastırarak. Claire'in yeşil gözleri hayat ve yaramazlıkla ışıltıyor. *Çok güzel bir kız.*

Claire'i hep 'Alistair'in ilk karısı' olarak düşünmüşümdür. O unutulmaz bir melodiydi. Her zaman en iyi arkadaşımın sonsuza dek mutlu yaşamının arka planında yer alan güzel, hayalet gibi bir figür.

Claire'in Darrel'in küçük kız kardeşi olduğu aklıma gelmemişti. Yani, *biliyordum* ama bunun onu nasıl etkilediği umurumda değildi. Tek umursadığım Alistair'in Kenya'ya nasıl bakacağı ve ilk karısını gerçekten unutup unutmadığıydı.

Genç Darrel'i kollarını küçük kız kardeşine dolamış, her ikisi de kameraya gülümserken izlemek, içimizden bir şeyleri sarsıyor

Göğsümde. Sessiz bir anlayış. Huysuz yüzünün ardındaki adama karşı bir ilgi pırıltısı.

Parmaklarım kitabın kenarına yayılıyor ve sayfayı çevirmek için hareket ediyorum, ama bir şey beni durduruyor. Darrel'in yatağının altını karıştırmak ve fotoğraf albümünün kapağına bakmak zaten birkaç çizgiyi aşmak anlamına geliyor. Etik bir iç mimar olarak bir müşterimin fotoğraf albümünü karıştıramam. İçimden bir ses bunu yapmama izin vermiyor.

Kapağa bir kez daha göz attıktan sonra albümü kutuya geri koymak kaldırıyorum. Bir şey kayıyor ve yere düşüyor. Gevşek bir fotoğraf.

Cep telefonunu çeviriyorum, böylece ışık resmin üzerinde parlıyor. Bu Darrel'in bir fotoğrafı. Kameradan kaçan yeşil gözlerinden anlayabiliyorum. Siyah bir kapüşonlu giyiyor. Saçları gür ve dağınık. Teni o kadar solgun ki bir peçetenin üzerinde kaybolabilir.

Darrel kapüşonlu adama benziyor. Bu düşünce beni tamamen uyandırdı. bana bulaşan ve ciddi bir ders alan sürüngeni asla unutmayacağım.

Fotoğrafa tekrar bakıyorum ve başımı sallıyorum. Bu resimde solgun ve ceketli olduğu için Darrel'in kapüşonlu adam olmasına imkân yok. Ayrıca, lisede onu herkesin önünde utandırmış olsaydım, muhtemelen bir şeylerden bahsederdi.

Resmi fotoğraf albümüne geri koyuyorum, tüm kutuyu yatağın altına atıyorum ve ayakkabılarımı buluyorum. Yatağın ayak ucundaki sandığın altında düzgünce duruyorlar. Ayakkabılarımı *asla* bu kadar düzgün bir şekilde yere koymazdım. Bu nasıl oldu?

Ne yazık ki, bu gizemi çözecek zamanım yok. Koridorun karşısındaki odaya koşuyorum. Toz gece boyunca çökmüş ama boya kokusu hâlâ çok güçlü. Önce pencereleri açıyorum ve yatak odalarının havalanmasını sağlıyorum. Çocukların güçlü koku yüzünden başlarının ağrımasını istemiyorum.

Ardından, Bailey'nin odasındaki duvar kağıdını düzgün bir şekilde kurduğundan emin olmak için inceliyorum. Tatmin olduğumda, tasarımıma son rötuşları yapıyorum. Lego Batman burada. Bailey'nin doldurulmuş maymunu orada. Kancaların üzerine perdeler. Sukulentler-çünkü her odada bir sukulent olabilir. Tablolar. Yastıklar. Renkler.

Evet! Neredeyse bir Disney prensesi gibi dönüp dans ediyorum. Bu kısım benim favorim. Tüm battaniyelerin, renklerin ve mobilyaların her şeyi birbirine nasıl bağladığını görmek kalbimin şarkı söylemesini sağlıyor.

Daha fazla zamanım olsaydı, Bailey'nin odası için ping pong masası olarak da kullanılabilen özel yapım bir yatak veya karanlıkta parlayan boya gibi daha da çılgın şeyler yapardım ama ne yazık ki, bunun yerine çılgınca eğlenceli ama sofistike iki yatak odasıyla yetinmek zorundalar.

Güneş ufukta süzülüyor, Micheal'ın odasındaki dokuma halının ve uçuşan mavi perdelerin üzerinden sıcıyor. Bir resim çerçevesini düzeltiyorum ve ellerimi kavuşturuyorum.

Tamamdır.

Her şey yapabildiğim kadar mükemmel.

Meydan okumayı tamamlamanın heyecanı ayak parmaklarıma doğru bir karıncalanma gönderiyor. Kollarımı havaya kaldırıp tavana doğru uzanıyorum.

Acaba tepkileri ne ?

Hayal gücüm devreye giriyor. Bailey'nin şeffaf pencere ardındaki ışıltılı mavi gözlerini görüyorum. Micheal'ın isteksiz gülümsemesi yüzüne yayılıyor. Darrel ikisinin de arkasında, bana etkilenmiş bir bakış atıyor.

Hayır, Darrel'ı unut.

O benim hayali zafer turumda değil.

Bu tamamen çocuklarla ilgili.

Artık gelebilirler mi, Tanrım? Noel sabahı ailesinin uyanmasını bekleyen bir çocuk gibi hissediyorum.

Heyecanla dikkatimi Darrel'in evini temizlemeye verdim. Annem her zaman bir yeri bulduğumdan daha iyi bırakmam gerektiğini söylerdi. Profesyonel kariyerim boyunca hiçbir müşterimin evini işim bittikten sonra kirli bırakmadım.

Ne yazık ki, inşaat işçileri ortalığı darmadağın ettiler ve ben de tüm plastikleri, çöpleri temizleyip, eve girip çıkarken bıraktıkları pislikleri süpürene kadar yorgunluktan bitap düştüm.

Saatime bakıyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. Çocuklar şimdiye kadar kalkmış olmalıydı. Ne zaman ?

Beş dakika geçti.

Cep telefonuma dokunuyorum ve Darrel'ı aramayı düşünüyorum. Sonra reddediyorum çünkü şu anda onunla gerçekten konuşmak istemiyorum. O hâlâ

Hayatından çıkmamı isteyen bir pislik. Sabahın bu saatinde neden kendimi bir dövüşe yazdırayım ki?

On beş dakika geçti.

Darrel'in yatağındaki çarşafı değiştiriyorum ve deli gibi fark etmemesini ya da umursamamasını umuyorum.

Yirmi dakika.

Kanepe son derece rahat görünmeye başlıyor ve uyanık kalabilmek için kendimi merdivenlerde bir aşağı bir yukarı yürümeye zorluyorum. Bu odaları bir araya getirmek için neredeyse on sekiz saat harcadım. Saçımda, tenimde ve kıyafetlerimin her yerinde boya var. Ter ve alçıpan gibi kokuyorum. O kanepe benimki gibi pis bir koku için çok pahalı. Biliyorum. Onu ben aldım.

Sonunda verandaya çıkıyorum ve güzel bir masanın etrafına dizilmiş sandalyelerden birine oturuyorum. Çocukların geldiğini duyabileceğim. Ayrıca, Darrel'in pahalı mobilyalarını daha fazla kokutmayacağım. Kazan-kazan.

Güneş gökyüzünde biraz daha yükseliyor. Turuncu, sarı ve kırmızı patlamaları, henüz canlanmaya başlayan bulutların üzerinde uzanıyor. Ağaçlar hafif bir esintiyle dalgalanıyor ve ben yardım edemiyorum ama gözlerimi kapatıyorum.

Beş dakika.

Beş dakika uyuyacağım. Elbette Darrel ve çocuklar o zamana kadar dönmüş olacaklar ve ben de onların mutlu tepkilerini göreceğim.

* * *

PASTIRMA KOKUSU BURNUMU GIDIKLIYOR. PASTIRMA UYKUDAN DAHA İYİ OLDUĞU İÇİN, gözlerimi açıyorum. Başımdaki bir ağrı bana ani hareketlerin benim yararına olmayacağını hatırlatıyor ve kendimi gerçeklikle yeniden tanıştırmaya çalışırken bir nefes veriyorum.

Sersem sersem göz kırptıktan ve ağzımı şapırdatarak kuruduktan bir saniye sonra doğrulmaya çalışıyorum. Sırtım ağrıyor ve işkence için mükemmel bir açıyla eğilmiş bir sandalyede kestirmeyi seçtiğimi hatırlıyorum.

Yüzümden aşağı tuzlu bir şey akıyor. Neden terliyorum? Boynuma dokunuyorum ve daha da fazla ter buluyorum. Güneş lazer ışınları gönderiyor

Yüzümde bir kıyamet ifadesi belirdi ve sarsılarak uyandım. Ne zamandır burada uyuyordum?

Bu hiç iyi değil. Liseden beri cildime özen gösteriyorum. Ben de diğer cilt tonları gibi hasara karşı hassasım. UV ışınlarına maruz kaldığımda güneş kremi kullanmak bir zorunluluk. Bu sağlıkla ilgili olduğu kadar güzellikle de ilgili. Ve ben güneşte... Saatime bakıyorum ve utanıyorum. Gah!

Evin içinden boğuk kahkahalar yükseliyor. Darrel mı o? Burun deliklerim alevlendi. Eğer bundan sonra cildimde koyu lekeler görmeye , ona dermatoloji faturamı göndereceğim.

Kendimi sandalyeden kaldırmak çaba gerektiriyor çünkü yorgunum, huysuzum ve açlıktan ölüyorum. Midem gurulduyor ve beni o lezzetli pastırma kokusuna doğru çağırıyor. Darrel Hastings'in beni sabah güneşinde yanmaya bıraktığı için azar işitip işitmeyeceğini ondan ne kadar pastırma çalabileceğim belirleyecek.

Çiftlik evinin ön kapısını açıyorum, ses çıkarmadığında memnun oluyorum. Dün işçilerden birinden gıcırdayan derzleri yağlamasını istedim. Şimdiye kadarki en iyi karar. Sessizliğin örtüsü altında eve gizlice girmemi sağlıyor.

Uzaktan tencere tava sesleri geliyor. Pastırma kokusu güçleniyor ve Darrel'ı affetmeye hazırım çünkü ben iyi bir insanım ve... bu da kahve kokusu mu?

Mutfağa bakan oturma odasında duruyorum. Hareketliliğin girdabını görünce çenem düşüyor.

Bailey tezgâhın üzerine eğilmiş, elinde boş bir bardak şarapla hararetle un açıyor. Micheal bir sürahi limonatayı karıştırıyor. Darrel ocağın başında. Yassılaştırılmış un parçalarından birini yağ dolu bir tencereye koyuyor ve yağ ikramın etrafında çatırdayınca bariz bir korkuyla geri sıçrıyor.

"Ne yapıyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

Mutfaktaki kaos bir anda durdu. Biri yeşil, biri kahverengi ve biri de kristal mavisi olmak üzere üç çift göz bana dikilmişti.

Bailey un lekeli parmağıyla gözlüğünü burnuna sokuyor. "Sunny!"

"Tatlım, ne..." Sonra gözlerim Micheal'a kayıyor. "Neler oluyor?"

"Kahvaltı hazırlıyoruz." Bailey küçük bir çocuk sırtışıyla beni tutuyor. "O-oh."

"Neden bu kadar terlisin?" Micheal soruyor.

Darrel'a kaşlarımı çatarak baktım. "Bu iyi bir soru Micheal. Ben de neden terli olduğumu bilmek istiyorum."

Darrel bana değerlendirici bir bakış attı. *Ne? Daha* önce hiç yarı siyah, yarı Maya bir kadının dün olduğundan iki ton daha koyu renkte dolaştığını görmemiş mi?

Bailey, "Kızarmış jacks yapıyoruz," diye duyuruyor. Mavi gözleri gururla parlıyor. "Tarifini internetten aldık."

"Bulması şaşırtıcı derecede kolay oldu." Micheal gönülsüzce başını sallıyor. "Yine de tadının seninki kadar güzel olacağından şüpheliyim."

Kokladım. "Bir şey mi yanıyor?"

"Oh, doğru." Darrel tavaya atlıyor ve kızarmış krikoyu yağdan çıkarıyor. Kararmış, bükülmüş lokmaları gördüğümde çok fazla ürpermeye çalışıyorum.

"Ta-da!" Bailey bir onu işaret ediyor.

Dudaklarımı ağzımın içine çekiyorum çünkü o çok değerli ve sevimli ama bu hayatımda gördüğüm en çirkin kızartma krikosu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Mutfağa doğru yürüyorum.

Micheal beni durdurmak için acele ediyor ve iki kolunu birden uzatıyor. "Ah-ah." Şaşkınlıkla göz kırpiyorum.

Bakışlarımı sert bir bakışla karşılıyor. Bukleleri dün olduğundan daha büyük ve dağınık, yumuşak, siyah spiraller halinde yükseliyor. Aşk tanrısının fiyonk dudaklarını büzüyor. "Buraya girmene izin yok."

"Neden olmasın?" Darrel'a bakıyorum. Bu da 'Sunny'yi evden uzak tutma' planının bir parçası mı? Çocukları da mı bu işe bulaştırdı?

Micheal masayı işaret ediyor. ". Biz ."

Darrel'in aynı derecede yanmış ve sert görünümlü hamur işlerinden oluşan bir yığının içine attığı kızarmış krikoya bakıyorum.

Bailey boş şarap şişesini sıkıca kavrayarak, "Güzel bir şey yapıyoruz," diyor.

"Oh, tatlım, bunu takdir ediyorum." Parmaklarım seğiriyor. Şarap şişesini kapıp götürmeyi ve yerine düzgün bir koymayı o kadar istiyorum ki. Doğru aletleri kullanmazlarsa kızartma hamuru kalın olacak.

Bailey bana, "Micheal, biz s'mores yerken senin bütün gece çalışmasının adil olmadığını söyledi," diye bilgi verdi. Tanrı onun kalbini korusun. O şarap şişesiyle hala şehre gidiyor.

"Çünkü öyle değil," diye mırıldanıyor Micheal. Pembe ağzının kıvrımından, 'Sunny'ye sürpriz kahvaltı planı'ndaki rolünün kabul edilmesinden memnun görünüyor.

"Bay Darrel kızartma yapmamız gerektiğini söyledi." Bailey dönüyor ve Darrel'a parlak bir bakış fırlatıyor. "Değil mi?"

Homurdanıyor ve başını sallıyor.

Temel Darrel Hastings iletişimi.

"Gerçekten, çocuklar. Minnettarım." Darrel kızartma kabını tavaya fırlatıp annesinin eteğinin altındaki bir çocuk gibi geri çekildiğinde içim cız ediyor. Adam kendini askeri bir çavuş gibi taşıyor ama çatırdayan yağlardan ürküyor. "Yaptığın şeyi ne kadar sevsem de, öylece..." Micheal limonatasının tadına bakıyor ve sonra bir galon şeker döküyor. Elim hafifçe havaya kalkıyor. "Burada otur ve hiçbir şey yapma."

Tercümesi: Lütfen Belizean mutfağının tüm güzellikleri aşkına, beni o mutfağa alın.

Bailey başını sallıyor, buklelerini yerçekiminden daha da uzaklaştırıyor. Çocukların uyandıkları anda mutfağa yuvarlandıklarını düşünmeye başlıyorum. Darrel hâlâ uykunun etkisiyle biraz sersemlemiş görünüyor ve çocukların saçları aşağıdan başka akla gelebilecek her yöne doğru gidiyor.

"Bugün okul yok mu?" Yüksek sesle merak ediyorum. "Yarım gün gideceğiz."

"Çünkü dün büyükannemin cenazesi vardı," diye açıklıyor Micheal.

Büyükannelerinin hatırlatılması odanın üzerinde gözle görülür bir kara bulut gönderir. Bailey'nin gözlerindeki ışık söner ve Micheal limonata bardağının dibinde yıl sonu sınavlarının cevap bulacakmış gibi bakar.

Boğazımı temizliyorum ve konuyu hızla değiştiriyorum. "Dün hangi filmi izlediniz?"

Micheal hemen söze giriyor ve *Batman* hakkında konuşmaya başlıyor. Bailey sürekli araya girerek kardeşinin heyecanlı enerjisinden besleniyor.

Sırıtiyorum ve parmaklarımı çeneme dayayıp Micheal'ın filmlerle ilgili değerlendirmelerini dinliyorum ve bir fikrim olduğunda ona katılıyorum. On bir yaşındaki birine göre şaşırtıcı derecede okumuş.

olduğundan değil.

beni şaşırttı. Çok şey yaşamış ve kendini olgun ve çekingen bir şekilde taşıyor.

"Pekala, çocuklar. Ellerinizi yıkayın. Sanırım elimizdeki yemek için yeterli." Darrel patates sepetini -bu iğrenç şeylere kızarmış diyebilir miyim?

Micheal iki eliyle ağır limonata kavanozunu bana doğru taşıyor.

"Masayı hazırlayan oldu mu?" Darrel soruyor. "Ben yaparım!" Elimi kaldırıyorum.

Bana bakıyor, bakışları sanki düşüncelerimi görmeye çalışıyormuş gibi meraklı ve yoğun. Kıvraniyorum. Neden bana öyle bakıyor? Odasına zorla girdiğimi ve yatağında uyuduğumu bilmiyor, değil mi?

İmkansız. Darrel çocukları ormanda bir çadırda tek başlarına bırakmazdı. Huysuz ve sinir bozucu olabilir ama aynı zamanda aşırı korumacıdır. Bu kadar *dikkatli* olmanın dezavantajı. Her şeyi fazla düşünüyor. Bu zavallı çocuklar sınırda bir helikopter baba ile yaşayacaklar.

Ona doğru bir başka gizli bakış, hâlâ beni izlediğini gösteriyor. Sadece ne zaman gideceğimi öğrenmek istediği için baktığından emin olarak, bakışına kaşlarımı çatarak karşılık veriyorum.

Kaşları havaya kalktı. Ne? Bana kızarmış patates şeklinde kömür ikram ediyor diye ona iyi davranacağımı mı sanıyor? Arkadaşa o kadar da muhtaç değilim.

Tiksintimin sözsüz bir işareti olarak gözlerimi devirdikten sonra yanından geçip en yakındaki dolabı açıyorum. İçinde hiç kullanılmamış gibi görünen bir dizi paslanmaz çelik tava var. Bir sonraki dolabı ve bir sonrakini deniyorum. *Tabaklar nerede?*

"Buraya," diyor Darrel.

Meydan okuyan bir kaş çatma ağzımı kırıştırıyor. "Bunu kendim de ."

Darrel'in dudakları . Bütün o kızartma dumanları onu etkiledi mi? Bu kadar komik olan ne?

Kalbimi yerinden oynatacak kadar seksi gülümsemesine sırtımı dönüp dolaptaki tabaklara uzaniyorum. Hiçbir uyarıda bulunmadan arkama geçti. Vücudu benimkinin üzerinde geziniyor ve derin sesi gürlüyor, "Sana yardım etmeme izin ver."

Mutfak yemek pişirmekten sıcaktı ama az önce alev alev yanmaya başladı. "Ben hallettim."

"Eminim biliyorsundur." Sesi bir parça eğlence taşıyor. Darrel tabakları kapıyor, kollarını geriyor ve beni tezgâha yaslıyor.

Hafifçe dönüyorum ve muhteşem göğsünü görebiliyorum. Kaslarını ortaya çıkaran açık mavi bir gömlek giymiş. Tıraş olmayı atlamış ve şahane dudaklarının etrafındaki kıllar beni pastırma gibi çağırıyor.

Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. Dün geceki rüyanın anıları aklıma geliyor. Darrel'in göğsüne sokulmak. Karın kaslarını öpmek. Ellerimi boynuna doluyor ve onu üzerimde sürüklüyorum.

Lanet olsun. Kolunun altına girdim ve göğsüm şiddetle kabarak fırladım.

Darrel bana masum bir bakış attı. "İyi misin?"

Ben uğultu ile adrenalin ve cazibe ve o Darrel *Kokuşmuş* Hastings.

Şu anda bunu yapamam.

"İyi," diye tükürdüm. "Kaşıklar nerede?" Bailey ve Micheal banyoda ellerini yıkadıktan sonra mutfağa geri döndüklerinde sevinerek çatal bıçak aramak için etrafta dolanıyorum.

En azından çocuklar buradayken, Darrel'in bakışları o kadar... boğucu gelmiyor. *Onun nesi var böyle?* Sanki bakışları bir gecede değişti. Genelde gözlerinde sert bir parıltı olur, sanki varlığım onu rahatsız ediyormuş gibi. Bugün, bilmiyorum. Farklı bir şey var ve bu beni korkutuyor.

"Dün gece nasıl uyudunuz çocuklar?" Hepimiz masanın etrafına yerleşip kızarmış patateslerden oluşan tatsız yığına soruyorum. Hepimizin duraksadığı ve tadına ilk kimin katlanacağını merak ettiğimiz kolektif bir korku solumasından sonra, bir tanesini kendime ayırıyorum ve diğerini Bailey'nin tabağına koyuyorum. "Çok soğuk değildi, değil mi?"

"Bailey'nin ağzının suyu aktı. Her zamanki gibi." Micheal'ın sataşması sessizdir, ama meramını anlatır.

Küçük kardeşi ona kötü bir bakış fırlatır.

"Yapmadım!" "Evet yaptın. Salyaların içinde yüzüyordum."

"Kapa çeneni."

"Bailey. Micheal," diye alçak sesle uyarır

Darrel. Çocuklar hemen yere yatar.

Onları sakinleştirmek için sesini yükseltmek zorunda kalmaması seksi. Micheal ve Bailey için domuz pastırması ayırdıktan sonra yanmış, neredeyse yenmeyecek kısımları kendisi için paylaşması seksi.

Ve lanet olsun, şu anda bisküvi kadar sert bir parça kızarmış patates çiğnerken Darrel Hastings'in ne kadar seksi olduğunu düşünmüyorum.

Sessizlik daha fazla koyulaşmadan Darrel meyve suyu bardağını kapar ve Bailey'e bir bardak doldurur. "Sürprizi takdir ettiler." Gözleri benimkilere takılıyor. "Teşekkür ederim."

durdu. "Uh..."

"Micheal, bundan biraz ister misin?" Darrel dikkatini başını sallayan on bir yaşındaki çocuğa yöneltir.

Meyve suyunun Micheal'ın bardağına doluşunu ve camın kenarlarına çarpışını izliyorum. Sanki benim içim de sıvıymış gibi hissediyorum ve şu anda neden bu kadar telaşlı olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Kendimi tekrar normal hissetmek için aptalca bir şekilde ağzıma kızarmış kriko tikiyorum ve pişman . "Bwah, uh." Dilimi dışarı çıkardım. Darrel da dahil olmak üzere masadaki tüm erkekler biraz kalbi kırılmış gibi görününce öksürüyorum. "Yani... yum."

"Bir de ben deneyeyim." Darrel kızartmayı ısıtır ve kirpikleri bir denizaltının pervaneleri gibi çırpınır.

Bailey bir tanesini ısırdığında burnunu kıvrıyor ve elinde siyah toza dönüşüyor.

Bir peçete alıp ağzıma vuruyorum, böylece daha fazla yemek zorunda kalmıyorum.

İlk gülen Micheal oluyor ve bu herkesi biraz zıplatıyor. On bir yaşındaki çocuk başını arkaya atıyor ve öyle bir kahkaha atıyor ki gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Bu..." diye soluğa kalıyor, "çok korkunç. Bunu kim yaptı?"

Bailey'nin kaygısız kıkırdamaları ona katılıyor. "Biz yaptık."

Darrel'in dudakları titriyor. "Bence gelişmeye açık bir alan var."

"Evet, bu..." O kadar çok gülüyorum ki karnım ağrıyor. "Bu da bir bakış açısı."

Kıkırdama nöbeti geçtikten sonra pastırmaları yumruklarımıza geçiriyoruz ve çocukları merdivenlerden odalarına götürüyorum. Verdikleri tepki istediğim her şeydi. Bailey hayvan desenli yatağına koşarak atlıyor ve pelüş oyuncağını gibi yatağına düşüyor.

"Onu tamir mi ettin?" Bailey yeni ve geliştirilmiş orangutan oyuncağını havaya kaldırarak soluk soluğa bakıyor.

"Küçük bir iğne ve ipliğin üstesinden gelemeyeceği bir şey değil." Sırıtıyorum. Şimdi maymunun gözleri parlak ve uyanık. Artık benimle flört ediyormuş gibi görünmüyor.

Micheal'a odasını gösterme zamanı geldiğinde, çocukları bitişikteki banyoya yönlendiriyorum ve Darrel'in aynadaki etkilenmiş bakışını yakalıyorum.

Bu doğru. Ben o kadar iyiyim, Hastings. Bunu sakın unutma.

Micheal odasını gördüğünde bir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Gözleri yüzünün yarısından fazlasını kaplıyor ve tüm küçük dokunuşlara - Batman sembollü yastıklara, aksiyon figürlerine ve fotoğraf çantasına - çenesi açık bir şekilde bakıyor.

Siyah ve sarı temalı duvarlar, karamsarlık ve parlaklık arasında mükemmel bir denge kuruyor. Ayrıca, karikatürize hissetmeden gençlik yıllarına kadar onunla birlikte büyüyebilecek türden bir tasarım.

Darrel şaşırmış gibi, "Bu gerçekten çok iyi Sunny," diyor.

Eminim artık yakanızdan düşeceğim için mutlusunuzdur. Onun yerine "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. Çocukların önünde küçük tarafımı göstermeme gerek yok.

"Teşekkür ederim." Micheal bana anlam dolu bir bakış attı. Sanki ne hissettiğinden emin değil ama hisleri iyi.

"Bir değil." Omzunu sıktım.

Bailey kükrüyor ve bitişikteki banyodan geçerek yatak odasına koşuyor. "Bu çok havalı!"

"Bu eğlenceli olacak," alaycı bir şekilde homurdanıyor Micheal, ama dudakları kontrol edemediği bir gülümsemeyle kavisleniyor.

"Pekala, dostum." Darrel Bailey'i yakalar ve kollarının arasına alır. "Okul için hazırlanmalısın."

"Şimdiden mi?" Bailey surat asıyor.

"Yarım günün olması, onu kullanman gerektiği anlamına gelmez."

"Boo!" Ben .

"Evet, boo!" Bailey bağılıyor.

Darrel bana sert bir bakış attı. Bu, ondan görmeye alışık *olduğum* bıkkın, *sessiz olabilir misin* bakışı. "Sunny, çocukları okula gitmemeleri için teşvik etmesen olmaz mı?"

"İzinleri varsa okulu asmış sayılmazlar," diye itiraz ediyorum. Bailey beni işaret ederek, "Onun dediği gibi," diyor.

Darrel başını sallar. "Bailey, Micheal, okul için hazırlanın." Yeşil gözlerini bana dikti. "Ve sen."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve karnımda sıcaklık birikiyor. "Peki ya ben?"

"Beni bekle. Seni eve götüreceğim."

"Benim kendi arabam var," diye sertçe cevap veriyorum. Adı Darrel Hastings ve çok yakışıklı, iki oğluyla arası çok iyi ve gür sesi içimde çılgınca şeyler yapıyor. Şu anda sert olmam gerekiyor çünkü alternatifi mide bulandırıcı.

Darrel gözlerini hafifçe kısar. "Seni eve götürüyorum."

"Neden böyle davranıyorsun-"

"Yorgunken araba kullanmanı istemiyorum." Sesi işkence gibi. Gözleri de öyle. "Bu tehlikeli."

Ağır bir farkındalık doğar. *Claire'in kazasını düşünüyor.*

Gözlerinin içine bakıyorum ve seçeneklerimi tartıyorum. Tartışmalıyım. Huysuz, havlayan emirlerini tam olarak nereye götürebileceğini ona söylemeliyim.

Onun yerine parmaklarımı kotuma "Tamam" diye tükürüyorum.

BÖLÜM 10

ÜÇÜNCÜ TEKERLEK

DARREL

SUNNY QUETZAL dün gece beni uyanık hissettiğini hatırlamıyor.

Eğer bu sabah yatakta gömleğimin düğmelerini açarken olduğundan on kat daha soğuk davranmasaydı sorun olmazdı.

Neden bu kadar tetikte olduğunu bilmiyorum. Göz teması kurduğumda kaşlarını çatıyor ve arabanın kapısını açarken parmaklarımız yanlışıyla birbirine değdiğinde ürkek bir at gibi geri sığıyor.

"Ben hallederim," diye homurdanıyor ve Bailey'i arka koltuğa oturtmak için beni kenara itiyor. Yumuşak bir sesle, "Dikkat et tatlım. Emniyet kemerini takalım."

Bailey'nin üzerine titremesini izliyorum, gözlerimi bana doğru uzanan ve küçük bir şaplak için yalvaran küçük, şeftali şeklindeki poposundan uzak tutmaya çalışıyorum. *Uslu dur, Darrel.*

Sadece Sunny Quetzal'a ait olan irrasyonel tarafıma biraz özgürlük tanımayı kabul etmiş olmam, ona başıboş dolaşma özgürlüğü verdiğim anlamına gelmiyor.

Sürecin adımları vardır. Bir öncelikler merdiveni de diyebilirsiniz. Sunny Quetzal'ın mükemmel poposunu hissetmeden önce bu görevlerin tamamlanması gerekiyor.

Listedeki ilk şey Sunny'ye ona karşı bir şeyler hissettiğimi söylemek. Bu görevi, yanımdan bir hışımla geçip ön koltuğa oturup kapıyı çarparak kapatırken fazlasıyla zorlaştırıyor.

Onu nasıl üzdüğümü anlamaya çalışarak şoför tırmandım. Güzel bir kahvaltı yapıyorduk, değil mi? Şey, 'iyi' göreceli. Çocuklarla birlikte hazırladığımız yemekte kesinlikle iştah açıcı hiçbir şey yoktu. Dürüst olmak gerekirse, Micheal'ın limonatası da berbattı.

Ama buna güldük. Her şey iyiydi.

Bir cevap bulmak için beynimi zorladım. Belki de onu eve bırakmakta ısrar ettiğimde biraz fazla zorlayıcı davranmıştım? Sert bir ton, insanların saygısını kazanmanın en kötü yoludur. Alistair'e milyonlarca kez söyledim. Beni dinlediğinden değil. Kayınbiraderim hala

Kenya, çizgiyi aşarsa onu düzeltmek için orada olsa da çalışanlarına emir veriyor.

Belki Sunny'den özür dilersem keyfi yerine gelir ve ben de niyetimi açıklayabilirim. Ona dönüp başarı değerlendiriyorum.

Sunny ayağını paspasa vuruyor. Bana doğru gönderdiği hırıltı bir uyarı.

Boğazımı temizliyorum ve bakışlarımı hızla başka yöne çeviriyorum. Şu an ona bir aşk itirafında bulunmak için kesinlikle doğru zaman değil.

"Arkadaşlarıma odamı anlatmak için sabırsızlanıyorum." Bailey ciyaklıyor. Dikiz aynasından ayağının heyecanla zıpladığını görüyorum. Temiz beyaz bir gömlek ve haki pantolon giymiş. Gözlükleri burnundan aşağı kayıyor ama serçe parmağıyla tekrar yukarı itiyor.

Sevimli bir çocuk. O kadarını kabul ediyorum.

Bir bulutun arkasından görünen güneş gibi, Sunny'nin kaşları yumuşuyor. "Bay Darrel'dan bir oyun günü ayarlamasını istemelisin, böylece arkadaşların odanı bizzat görebilirler."

"Oyun randevusu mu?" Kaşlarım havaya kalktı. Şimdiden Bailey ve Micheal ile düzenleri -ya da düzensizlikleri- hakkında gerekiyor. Yalnız yaşadığım onca yıl boyunca bulaşık makinesinde birikmiş bulaşıklarım, dağınık bir oturma odam ya da çamaşır sepetinin hemen atılmış kıyafetlerim hiç olmamıştı. Çocukların çoğalıp çiftlik evime inerek ortalığı kasıp kavuracakları düşüncesi...

"Evet," diyor Sunny, sanki duymakta zorlanıyormuşum gibi yavaş ve sabırsız bir ses tonuyla. "Oyun randevusu, aynı yaştaki çocukların birkaç saat boyunca birlikte eğlenceli şeyler yapmasıdır. Eğlenceyi biliyorsun, değil mi? Hani şu senin alerjin olan şey."

Gözlerim kısıldı. "Nasıl eğleneceğimi biliyorum." "Bunu kanıtla." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Zaten doğru olduğunu bildiğim bir şeyi kanıtlamak gibi bir arzum yok."

"Bir şeye inandığınız için kanıt sunmazsınız. Önemli olan bunu başkalarına kanıtlamaktır." Parmağını göğsüne saplar. "Ben. 'Diğerleri' benim."

"Micheal, Sunny'ye ne kadar eğlenceli olduğumu söyle."

Genç adam sırtışını gizlemek için dudaklarını içeri çekti. "Bana bakma."

Dikiz aynasından gözünü yakaladım. "Hain."

Sunny sandalyesinde döner ve ona çak bir beşlik yapar.

Micheal da ona içten bir tokatla karşılık verir.

Çocukları bana karşı kışkırttı. Harika.

Sunny kollarını başının üzerine kaldırıp geriniyor. "Tadilatı yirmi dört saat içinde bitirdiğimize hâlâ inanamıyorum. Eve gidip iki gün boyunca aralıksız uyuyacağım."

"O kadar uzun süre uyuyamazsın. Gelip bizi görmelisin," diyor Bailey masumca.

"Keşke her gün takılabilsen ama çalışmak zorundayım."

"Yani... bundan sonra seni görmeyecek miyiz?" Micheal soruyor. Gözleri Sunny'nin yüzüne odaklanmış, sanki vereceği cevap nefes alıp alamayacağını belirleyecekmiş gibi.

"Ben öyle bir şey demedim."

İki çocuk da sessizliğe bürünür.

Sunny emniyet kemerini çözüyor - son derece tehlikeli bir hareket ama umurunda değil gibi görünüyor - ve tamamen çocuklara dönüyor. Dizlerinin üzerine çökerek alçak sesle ve net bir şekilde konuşuyor: "Hey, ortadan kaybolmayacağım. Söz veriyorum. Beni buralarda göreceksiniz."

Kırmızı ışıktaki yavaşlıyorum ve Sunny'ye bakıyorum. Boya sıçramaları pürüzsüz kahverengi teninin üzerine parıldayan takımyıldızlar gibi düşüyor. Saçları dağınık bir örgüyle sırtından aşağıya doğru bağlanmış ve tutamları yüksek elmacık kemiklerini ve keskin kahverengi gözlerini çerçeveleyiyor.

Çocukların endişelenecek bir şeyi yok. Benim dediğim olduğu sürece Sunny'yi daha çok görecekler.

"Bir dahaki sefere UNO'yu da getirin" diyor Bailey. "Senin ve ailenin nasıl oynadığını bize öğretmeni istiyorum."

Sunny kıkırdıyor ve içim yeniden düzenleniyor.

Oh , çok kötü oldum.

Kornalar çalmaya başlıyor ve Sunny aniden başını bana doğru çeviriyor. Yüzündeki gülümseme graniti eritebilecek bir bakışa dönüştü.

"Hey," parmağını yola doğru uzatıyor, "yeşil ışık."

Lanet olsun. Keşke olsaydı. Bir kadın stop lambası gibi göstergelerle gelseydi, dümdüz ilerlemeli miyim, yavaşlamalı mıyım yoksa gıcırdayarak durmalı mıyım bilirdim.

Boşver onu.

'Kadınların' bu sinyallerle gelmesini istemiyorum.

Sadece Sunny'yi okumanın bir yolunu istiyorum.

Çünkü bu kadın karıştırıyor.

Dün gece, göğüs kaslarımı öperken ve soyunmam için bana yalvarırken, yanıp sönen dev bir yeşil ışıktı. Güneş ışığında, huysuz huysuz kaşlarını çatıyor ve sert sözler söylüyor. *Benden ne istiyorsun, kadın?*

"Alo? Darrel?" bir el sallıyor.

Ona çok uzun zamandır bakıyordum. Çabucak tepki vererek ayağımı gaza basıyorum ve araba öne doğru savrularak Micheal ve Bailey'nin ciyaklamasına neden oluyor. Sunny öne doğru yuvarlandı ve neredeyse gösterge paneline çarpıyordu.

"Özür dilerim." Arabayı kontrol altına aldım ve ona baktım. Saçları yüzünü kapatıyor ve zor nefes alıyor. Gözlerimi hızla kırıştırarak, "İyi misin?" diye mırıldandım.

"Bunu bilerek yaptın," diye suçluyor.

Boğazımı temizliyorum ve dosdoğru önüme bakıyorum.

"Hasta falan mısın?" Sunny elini alnıma vuruyor.

Elimi onunkinin üzerine koyma isteğimle savaşıyorum. , dokunmak bile sıcak geliyor. Bu onun içindeki Karayipler'den mi yoksa kişiliğindeki baharattan mı bilmiyorum.

"Ben iyiyim." . Sonra elini itiyorum. *Asık suratlı* Sunny ya da *gülen* Sunny olması fark etmiyor. O bana dokunurken konsantre olamıyorum ve o yolcu koltuğundayken dikkatimin dağılmaması yeterince zor.

"Önemsediğim için sormuyordum. Sen sürdüğün için soruyorum."

"İyi olduğumu söyledim."

"İyi gibi sürmüyorsun."

Ona karanlık bir bakış fırlattım. "Çocukların önünde kavga etmesek olmaz mı?"

"Kavga etmiyoruz," diye cevap . Sonra Micheal ve Bailey'e kayaları parçalayabilecek bir gülümsemeyle . "Kavga etmiyoruz."

savaşın çocuklar."

"Her neyse." Micheal kulaklıklarını .

Bailey sanki yalanı kabul etmeli mi yoksa apaçık ortada olana işaret etmeli mi emin değilmiş gibi aramıza bakıyor.

Çocukların okulunun önünde arabayı yavaşlattığımda rahatladım. Artık gidiyorlar, Sunny'yle yalnız kalabiliriz ve ben de ona neyin yanlış olduğunu sorabilirim.

Çocuklara bir selam veriyorum. "İyi günler, Bailey. Micheal, kavga yok."

"," diye homurdanıyor.

"Güle güle!" Bailey elini sallıyor, mavi gözleri gözlüklerinin arkasından parlıyor.

"Sonra görüşürüz çocuklar!" Sunny, kaldırımdaki ebeveynlerin bize bakmasına yetecek kadar yüksek sesle bağırıyor.

Sunny'nin lisede bu kadar popüler olmasının nedenlerinden biri de dikkatleri üzerine çekmekten korkmamasıydı. Ben tam tersiydim. Dikkat duvarların arasına karışmayı tercih ederdim. Hâlâ daha içe dönük biriyim. Bu da ne kadar farklı olduğumuzu bir kez daha hatırlatıyor.

Sunny "Bekle!" diye bağırdığında arabayı sürmeye başladım. Gaza basıyorum, gözlerim açılıyor.

Sunny kapıyı açıp arabadan fırlıyor. Ortaokul öğrencilerinin kalabalığı arasında koşarak Micheal'ı kovalıyor. Micheal fazla uzaklaşmamıştı, ağır adımları onu sadece birkaç adım öteye götürüyordu.

"Micheal!" Sunny'nin kaldırımdaki koşuşturması daha da fazla kişinin dikkatini çekiyor. Bunların hiçbirini fark etmemiş gibi görünüyor. Fark etse bile umurunda değil.

Micheal kulaklıklarını çıkarıyor ve bakışları onunkilere kayıyor. Şoka girmiş gibi birkaç kez göz kırpmıyor.

"Bağcıkların." Sunny ayakkabılarını işaret ediyor. Beyaz bağcıklar yerde kederli bir şekilde sürükleniyor. Hiç tereddüt etmeden dizlerinin üzerine çöküyor ve ayakkabı bağcıklarını alıyor.

Micheal'ın ağzı dönüyor. Başını Sunny'ye doğru eğmiş, gözlerini ondan ayırmadan duruyor. Afallayan ve bakan tek kişi o değildir. Ortaokul çocukları birbirlerine çarpıyor,

Sunny'nin ayakkabılarını bağlamasını izliyor. Sunny ayağa kalkıp ellerini kalçalarına koyarken gözleri takip ediyor, yüzünde gururlu bir gülümseme beliriyor.

"İşte oldu." Micheal'ın saçını karıştırıyor. "İyi günler." Ona el sallıyor ve kalçaları hafifçe sallanarak arabaya doğru ilerliyor.

Micheal olduğu yerde kalır, hâlâ sarsılmış görünmektedir. Bir grup çocuk etrafını sarmış, sırtını tokatlıyor. Muhtemelen Sunny ile olan ilişkisini soruyorlardır. Bahse girerim 'havalı çocuklar' masasına oturması için davetiye yağmuruna tutulacak.

Ben de bir zamanlar ortaokuldaydım ve seksi bir kızla samimi görünmenin çılgınca bir sokak itibarı olduğunu biliyorum. Sunny seksi bir kız olduğundan değil. Tam bir kadın ama liseden beri de pek değişmemiş. Koyu renk gözlerinin ateşi, vücudunun narinliği ve kendinden emin duruşu hiç eskimemiş.

Micheal kalabalığın yanından geçip okula giriyor ve kulaklığını tekrar kulağına takıyor. Umarım soruların hiçbirisi onu çok rahatsız etmez. Özellikle de Sunny'nin onlar için *ne* olduğu henüz belli olmadığından. Arkadaş mı? Sırdaş mı? Bir anne figürü mü?

Sunny arabaya geri atlar.

"Bağcıklarının çözüldüğüne dikkat çekebilirdin," diyorum iyice düşünmeden.

Gözleri bana kayıyor ve kısılıyor. "Omuz silkip yürümeye devam ederdi."

"Peki sonra?"

Bağcıkların çözülmesinin ciddiyetini anlamadığım için gücenmiş görünüyor. "O zaman bağcıklara takılıp yere düşebilir ve burnunu kırabilirdi. Sonra da çocuklar ona hayatının sonuna kadar 'Kanlı Burunlu Mike' derdi. Sonra eve ağlayarak gelir ve kendini tam bir ezik gibi hissedirdi çünkü çocuklar acımasızdır ve ben bunu herkesten daha iyi bilirim."

Bunu herkesten daha iyi biliyor.

Boğazıma masaj yapıyorum ve bir elimle arabayı sürüyorum. Ses tonumu rahat tutarak, "Okulla ilgili pek çok ilginç hikayen var gibi görünüyor," diyorum.

Bana burnunu kırıştırdı.

"O zamanlar pişmanlık duyduğunuz özel bir şey oldu mu?"

"Bunu bana neden soruyorsun?"

Görüntüler kafamın içinde yanıp sönüyor. Gürültülü bir moral toplantısı. Gülen çocuklardan oluşan bir okyanus. Parmaklar beni işaret ediyor.

Kalbim sıkışıyor. "Sebebi yok."

"I..." Sunny sandalyesine daha da gömüldü. "Pek çok insana kötü davrandım. Pişman olduğum şeylerin listesini çıkarmak çok uzun sürer." Ayakkabılarına bakıyor. "Ama her şey kötü değildi. Lisedeki halimin gurur yanları da vardı."

"Ne gibi?"

Sanki gerçekten umursayıp umursamadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. "Sahip olduğum güven. Korkusuzluğum. Bilirsin işte. Bir yetişkin olarak kaybettiğin şeyler."

"Bunların kaybettiğini sanmıyorum."

Gülümsüyor ama ardında parlaklık yok. "O güvenin ne kadarının gittiğini tahmin bile edemezsin." İç çekişi yüksek sesle. "Hayat bu, değil mi? Geri dönüp değiştiremedikten sonra geçmiş hakkında konuşmanın ne faydası var?"

"Eğer bugününüzü etkiliyorsa, geçmiş hakkında konuşmak ilerlemenin tek yoludur," diyorum ona.

Yukarı bakıyor.

"Ve..." Sesim kalınlaştıkça bakışlarımı yolun üzerinde gezdiriyorum, "Bence geçmişteki benliğine karşı acımasız olmak sana haksızlık. Eminim nazik olduğun anlar da olmuştur."

John Hearst'ten ayrıldıktan sonra bastırdığım bir anı zihnimde ön plana çıkıyor.

"AZ ÖNCE ONA NE DEDİN SEN?" SUNNY QUETZAL SPORCUNUN ÜZERİNDE BELİRİYOR kapıcıyla alay ediyor. Yerde bir çöp yığını var. Sporcu bacağını uzatıp temizlikçiye yere serince çöpler uçu.

"Hey." Sporcu yapmacık bir gülümsemeyle dolaptan indi. "Sakin ol, bebeğim."

"Bebeğine benziyor muyum?"

"Birinci sınıf öğrencisi gibi görünüyorsun." Dudaklarını yalıyor.

*"Ve sen de solucan beyinli pörsümüş bir sıçana benziyorsun."
İşveli gülümsemesi yerini sert ve tehditkâr bir ifadeye bırakıyor.
"Bunu tekrar söylemek ister misin?"
"Önce ben sordum, seni soytarı. Devam et. Ona bir kez daha o
hakareti söyle. Sana meydan okuyorum."
"Küçük kız, kendini bulacaksın-"
Derinin deriye çarpma sesi koridorda kadar yüksek sesle
yankılanır ki herkes, hademe bile sessizliğe gömülür.*

PARMAKLARIMI DIREKSİYONA VURUYORUM, GEÇMİŞ GÖZÜMÜN ÖNÜNE GELİYOR.
bizimle birlikte. John Hearst'ün kraliçe arısı Sunny Quetzal, beni bir
hevesle yok eden bir tehditti ama o zehirli gülümsemenin ardında daha
fazlası vardı.

Ve beni ona çeken şey *daha fazlasıydı*. Şu anda
da beni kendine çekiyor.

Bende bir sorun var. Boş ver onu.

Bende yanlış olan birçok şey var.

Birincisi, Sunny onunla aynı liseye gittiğimi bilmiyor ve ben de
bunu asla öğrenmemesi için saklıyorum. Ben kendi sırlarımı itiraf
etmekte zorlanırken ona geçmişiyile yüzleşmesini söylediğim için
ikiyüzlülük yapıyorum.

İki, Sunny ve ben çok farklı insanlarız. Büyük olasılıkla
tartışmalarımız hiç bitmeyecek çünkü beyinlerimiz tamamen farklı
şekillerde çalışıyor.

Ben düzeni, sessizliği ve ayakkabı bağlarını bağlamak için
arabalardan atlamamayı tercih ederken, o cesurca, yüksek sesle
dünyaya atılacak ve sonuçlarını düşünmeden kalbinin ona söylediği
her şeyi yapacaktır.

Kağıt üzerinde
çalışmıyoruz. Tek bir
parça bile.

Peki neden onu, sanki ihtiyacım olan tek oksijen gibi öpmek
istiyorum?

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi kollarını göğsünde
kavuşturuyor ve kapiya yaslanıyor. "Neden bu kadar ilgileniyorsun

Geçmişim mi?"

Kaskatı kesildim. Ona olan hislerimi itiraf edip karmaşık geçmişimizi bir sır olarak saklamaya devam edebilir miyim? Bilmesine izin vermemin ne anlamı olabilir ki? Bir özür almak için mi? Bu kadar zamandır özür dilemeden hayatta kaldım. Belki o da bir özür dileme ihtiyacı hissetmezdi.

"Beni yine görmezden geliyorsun."

"Emniyet kemerini tak Sunny."

Gözleri keskinleşiyor ve aramızdaki tüm dostluk gerginliğe dönüşüyor. "Bana emir vermeyi bırak. Çocukların önündeyken bunu görmezden geldim ama burada işe yaramayacak."

"Emniyet kemeri."

"İşte yine başladın. Bana hırlıyorsun."

"Ben kibarca konuşuyorum. Sen sadece kavgaya çıkarıyorsun." Alay ediyor. "Yani şimdi deli olan ben miyim? Bu mudur yani?"

Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum çünkü ne söylersem söyleyeyim yine de üzülecek.

"Biliyor musun... Hala anlamıyorum. Benden bu nefret ediyorsan neden bana bu dekoratörlük işini verdin?"

Parmaklarımı onun vücudundan uzak tutmak için direksiyonun üzerinde ayarlıyorum. "Ben yapmadım. Her zaman yaptığın gibi zorla girdin. Şimdi emniyet kemerini tak."

"Ben kendimi bir şeylere zorlamam." İnce kolları göğsünün üzerine düşüyor. "Her zaman yaptığın gibi yoluma çıkıyorsun ve ben de senin etrafından dolaşmak zorunda kalıyorum."

Talimat yağdırmaktan bıkmış bir halde göstergeye dokunuyorum ve arabayı yolun kenarına çekiyorum. "konuşuyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Ve sen bana neredeyse hiçbir şey söylemiyorsun. Tabii 'defol Sunny' ya da 'hemen git' değilse. Daha iyi bilmesem bunların senin ağzından çıkan tek iki kelime olduğunu düşünürdüm..."

Emniyet kemerimi çözüyorum ve kendimi ona doğru itiyorum. Konuşmasını kesiyor ve sanki koltuğun içinden geçmeye çalışıyormuş gibi koltuğa bastırıyor.

"Bana sataşmak için harcadığın enerjinin birazını," yanağının yanından geçip emniyet kemerini tutuyorum, "kendini güvende tutmak için harcasan," emniyet kemerini yeterince gerilene kadar tutucudan çekiyorum, "endişelenmeme gerek kalmazdı."

Kalın kirpikleri
dalgalanıyor. Ağzı
kapanıyor.

Kemeri klik sesi gelene kadar itiyorum ve sonra bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. Gözlerindeki açık kahverengi benekleri ve burnunun kenarındaki küçük beni seçebilecek kadar yakınlım.

Gözlerim dudaklarına kayıyor. Pembeler ve çilek tatlı görünüyorlar. Elim yüzüne hızlı nefes alışını izliyorum. Parmaklarım titreyerek ipeksi saçlarından bir tutamı alıp kulağının arkasına itiyorum ve dokunuşumun nazikçe çenesinin eğimine kadar inmesine izin veriyorum.

Birbirimize bakıyoruz, hiçbir şey
söylemiyoruz. Bir telefon çalmaya başladı.
Eğiliyor.
Göz
kırptıyor
m.

Ve kadın cihazı bulmak için çantasını karıştırırken araba garip bir şekilde dönüyor.

Sunny telefonu kulağına götürüp mırıldanıyor: "Selam anne. Oh, ben mi? Biliyorsun..." Sunny göz ucuyla bana hızlıca bakıyor. "Sadece takılıyorum." Duraklıyor. Başını öne eğdi. Sonra bütün yüzü düştü. "Anne, gerçekten mi?" Bana bir kez daha baktı. "Yorgunum. Çünkü bütün gece çalıştım!" Burnunun üstünü ovuşturuyor.

Annesinin ona ne söylediğini merak ediyorum.

Sunny gözlerini sıkıca kapatır. "Evet. Evet, *biliyorum*."

Sunny'nin dairesine vardık.

"Bunu düşüneceğim anne." Sunny telefonu çekiyor ve hoparlörden annesinin çılgınlıklarını duyabiliyorum. "Hayır, hiçbir söz vermeyeceğim. Gitmek zorundayım. Ben çoktan eve geldim. Ben de seni seviyorum. Hoşça kal." Telefonu cebine koydu ve sanki yapmak istediği son şey arabamdan ayrılmakmış gibi dümdüz önüne baktı.

"Bir sorun mu var?" Nazikçe dürtüyorum.

Bana bakıyor ve tekrar gözlerini kaçırıyor. "Hayır, sadece... annem meraklı davranıyor. Her zamanki gibi."

"Ailen şehirde mi yaşıyor?"

"Hayır, ülkenin öbür ucundalar. Neyse ki." Tüm göğsü yorgun bir nefesle çöküyor. "Ben, uh, yukarı çıkmalıyım."

"Seninle yürüyeyim."

" yok. Ben iyiyim."

"Neredeyse yirmi saat aralıksız çalıştın ve iki saat önce uyuyakaldın." Micheal'ın odasında onu yerde uyurken gördüğümü söylemeden önce kendimi tutuyorum. "Güneş yüzünde parlarken bir çim sandalyede uyuyakaldın. Ya merdivenlerden çıkarken uyuyakalırsan ve kaçırılırsan?"

"Bu çok saçma."

"Olabilir." Boşuna çabalıyorum ve ikimiz de bunu biliyoruz. Umurumda bile değil. Onunla geçirebileceğim zamanı uzatmak istiyorum.

"Her neyse." Arabadan iniyor.

Dairesinin merdivenlerini çıkarken ona eşlik ediyorum. Sunny hiçbir şey söylemiyor ve emniyet kemerinin takılı olduğu o anı düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Ağzımı onunkinin üzerine koysaydım o da beni öper miydi?

Tenis ayakkabıları merdivenlerde gümbürdüyor. Ona ayak uydurabilmek için adımlarımı yavaşlatmak zorunda kalıyorum. Acaba annesi bu kadar üzgün görünmesi için ne dedi?

Boğazımı temizliyorum. "Sunny."

Durdu ve bana baktı. Kalkık yüzü öpücüklere boğulmak için yalvarıyor. Derin bir nefes çekiyorum ve .

Ona gerçeği söylemeli miyim yoksa sonsuza dek saklamalı mıyım? Ağzımı açtım. "Sunny Quetzal?"

Sunny de ben de dönüp koridora bakıyoruz. Koridorun ortasında bir adam duruyordu. Üzerinde bir tişört ve paçaları kıvrılmış bir kot pantolon var. Elini siyah saçlarında gezdiriyor ve saçları yeniden mükemmel bir şekilde yerine oturuyor.

"Kimsin sen?" Sunny kaşlarını geriyor.

"Ben Gabor." Yanık tenli yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle ona yaklaşıyor. "Sen Sunny'sin, değil mi? Tıpkı annenin bana gönderdiği resimlere benziyorsun."

Sunny avucunu alına vuruyor. "Sana resim göndermedi."

"Senin doğum belgelerini de gönderdi, böylece Maya takvimine göre doğum tarihlerimizi kontrol edebilecektim."

." Sunny ağzını kapattı. "Çok özür dilerim."

Gabor başını eğip gülümsüyor. Hiç aldırıyor gibi görünüyor. Ve şimdi yumruğumu alçıya vurmak istiyorum.

Bu benim tarzım değil. Şiddet ve mantık, strateji oluşturmanın büyük bir zihinsel beceri gerektirdiği savaş gibi durumlar dışında nadiren bir arada yaşar. Saldırganlığa odaklanmak için gereken beyin kasları, mantıklı dūřünceyi oluşturan sinapsları körleştirebilir, bu nedenle 'kör öfke' terimi kullanılır.

Ama bu bir savaş olmadığından ve Gabor yeterince zararsız görüldüğünden, içgüdüsel olarak yumruğumu onun mükemmel dişlerine geçirme dürtümü kontrol altında tutmalıyım.

"Annem bugün geleceğini söyledi ama bana... bilirsin işte," dedi Sunny kollarını sallayarak, "şimdi."

"Ancak o zaman bir araç bulabildim." Alnında bir kırışıklık beliriyor. "Kötü bir zaman değil, değil mi?"

Sen karışma, Darrel.

Sunny ensesini ovuşturuyor.

Burası senin yerin değil, Darrel.

Sunny ayaklarını sürüyerek yürüyor.

"Onu bütün gece uyutmadım." Kelimeler koridorda yankılanıyor. Sanki benden geliyorlarmış gibi. Kesinlikle benim sesimden bir şeyler var, ama ben bu kadar önemsiz bir şey söylemezdim. Ya da çocukça. Ya da korkunç derecede olgunlaşmamış.

Sunny ağır çekimde başını çeviriyor ve bana geniş gözlerle bakıyor.

Gabor parlak siyah bir kaşını kaldırır.

"Bununla ne demek istiyor?" Sunny sinirli bir şekilde gülererek yanıma dirsek *atıyor* ve ekliyor: "*Onun evindeki* bir projeden geliyorum."

Gabor, "Yorgunsan başka bir zaman gelebilirim," diye öneriyor.

Paniklemeye başladım. Mükemmel Saçlı Gabor ve Maya annesinin onay damgası neden tekrar Sunny'nin karşısına çıksın ki?

Sunny cep telefonuna yorgun bir bakış atıyor. "Bugün burada olmak için o kadar zahmete girdin zaten." Sağ örgüsünü omzunun üzerinden atıyor. "Ayrıca annem seni geri çevirdiğimi duyarsa beni öldürür. Az önce beni aradı ve senin için en iyi şekilde görünmem gerektiğini söyledi."

Gözleri örgülü saçlarında, boya benekli kot pantolonunda ve tenis ayakkabılarında geziniyor. Gözlerini bir iğneyle oymak istiyorum.

Gabor sırtıyor. "Kesinlikle tam on vurdun."

"Şık, değil mi?" Sunny dönüyor ve daha da fazla boyalı olan sırtını gösteriyor.

Gülüyor.

Ve ondan, herhangi birinden nefret edebileceğimi düşündüğümde daha fazla nefret ediyorum. Sunny'nin gözleri ona gülümserken kırışıyor.

Bu flört değil, değil mi? Bu korkunç sosyal etkileşimde hiçbir zaman iyi olamadım ama Sunny ile Gabor arasında bir bağ oluştuğunun kokusunu alabiliyorum ve hoşuma gitmiyor.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor kara parmaklarını boynunda gezdirerek, "annem aradı ve beni de buraya gelmeye zorladı. Sınavlarıma hazırlanıyorum ve buraya kadar gelmek için gerçekten zamanım yoktu ama..." Gözleri bu kez ona biraz daha takdirle bakıyor, "senin aynı şekilde isteksiz olduğunu bilmek beni daha iyi hissettiriyor."

"Maya anneleri başka bir şey, değil mi?" Sunny gülüyor.

Keşke onunla gülmeyi bıraksa. Bu adamın gitmesini isterdim.

Sunny elini sallayarak, "Biliyor musun," dedi, "uykumu sonra alırım. Bunca yolu geldin. Sana etrafı gezdirmezsem ayıp olur."

Gözlerim bozuldu. *Ne oldu?*

Gabor başını sallar. "Sorun değil. Tur için vaktim yok-" Ona sessizce başımı sallayarak onay veriyorum.

"-Ama biraz açım." Kollarını karnına . "Onun yerine öğle yemeği yemeye ne dersin?"

Siktir . Onaylamamı geri . Gabor boğulabilir.

Sunny öne doğru yürür ve çantasından anahtarlarını çıkarır. "Neden içeri gelip ben üstümü değiştirirken beklemiyorsun?" Kıyafetini işaret ediyor. "Ne kadar harika görüldüğümde bahsettiğini biliyorum ama dışarı çıktığımızda boya ve inşaat işçileri gibi kokmamayı tercih ederim."

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. İleri atılıp Sunny'nin bileğini tuttum.

Kısa bir süre durdu, döndü ve bana şaşkın bir bakış attı. "O adamın dairene girmesine izin mi vereceksin?" Tısladım.

"Evet." Kaşları alnının ortasında birleşiyor sanki

Bunda bir sorun gördüğüm için deli olan *benim*.

"Herkesin senin kadar dürüst ve şeffaf olduğuna inanmak istediğini biliyorum ama bu mantıklı değil," diyorum ciddiyetle. "Yeni tanıştığınız rastgele bir adamı evinize davet etmek son derece tehlikelidir."

"Az önce beni mantıksız olmakla mı suçladın?" Gözleri alev alev yanıyor.

Gerçekten mi? Odaklanacağı şey bu mu? Bir seri katili evine davet ediyor olabileceğine değil mi? Lanet olası *duştayken mi? Sapık filmini* hiç izlemedi *mi?*

"Hayır, sana mantıksız demedim. Rastgele bir adamın dairene girmesine izin vermenin mantıksız olduğunu söyledim."

Gabor gergin bir şekilde kıkırdar. "Siz, ah, sizi duyabildiğimi biliyorsunuz, değil mi?"

Başımı çeviriyorum.

Sunny de öyle.

İkimiz de , "Sen karışma."

Hep birlikte birbirimize tekrar bakıyoruz.

Parmağını göğsüme soktu. "Ben senin hastalarından biri değilim, Darrel. Bailey ya da Micheal da değilim. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin ya da daireme kimi davet edip edemeyeceğimi dikte edemezsin."

"Yani bir adam seni küçük parçalara ayırırken arkama yaslanıp izlememi mi istiyorsun?"

"Annem kapıma bir psikopat göndermez."

"Annenin gönderdiği adamın bu olduğunu kim bilebilir?" Sesim yükseliyor çünkü beni çıldırtıyor. "Sahtekâr olabilir."

"Sen tam bir drama kraliçesisin. Böyle şeyleri nereden buluyorsun?"

"Az önce bana drama kraliçesi mi dedin?" Mizahsız bir kahkaha attım. "Bunu senden duymak çok zengin."

"Ehem, sen duş alırken ben koridorda kalabilirim." Sunny ve ben kafalarımızı çeviriyoruz.

"Seninle konuşmuyoruz," diye bağıriyorum.

"Şimdi olmaz, Gabor," diye tıslıyor Sunny. Bana dönüyor ve ellerini kalçalarına vuruyor. "Hâlâ burada ne işin var? Yapacak işin yok mu senin?"

"Bir gün izin alıyorum."

"Yine mi? Dün cenaze için izin almıştın."

"Yas tutmak için zaman ayırmaya inanıyorum," diye .

Gözlerini deviriyor. "Bayan Jean senin büyükannen bile değildi. Bailey ve Micheal'ı da yarım gün mazeretleri olmasına rağmen okula gönderdin. Bu biraz ikiyüzlülük değil mi?"

Alay ediyorum ama buna karşı doğru düzgün bir argümanım yok. O haklı. Ve bugün hastalarım var. Çocukları yerleştirirken merkezde çok fazla gün geçirmediğim için bir yığın hastam var.

Ben sustuğumda Sunny tartışmayı kazanmış gibi sırtıyor ve Gabor'a dönüyor. "İçeri gel, Gabor. Benim evim senin evindir." Omzumun üzerinden bana sivri bir bakış atıyor. "*Bazı* insanların aksine, başkalarını kendi paranoyalarına göre yargılamıyorum."

Dişlerimi sıkıyorum. Bu kadın tansiyonumu tavan yaptıracak.

"Eğer o kalıyorsa ben de kalıyorum." Onun dairesine doğru yürüyorum. Sunny'nin gözleri bana bıçak gibi saplandı.

"Davetli değilsin."

"Gabor," diye sesleniyorum ona bakmadan, "onu nereye götürecektin?"

"İ-"

"Salutes adında küçük ve güzel bir Meksika restoranına gidiyoruz. Sizin ve rasyonel alışkın gibi beş yıldızlı bir restoran değil, yüzden duyduğunuzdan şüpheliyim."

"Salutes benim favori restoranım." Değil. "Ve bugün canım Meksika yemeği çekti." Sunny'nin yanından geçip gidiyorum. Dairesine girip kendimi koltuğuna bırakıyorum. "Kahvaltı çok uzun zaman önceydi, biraz tamale ile çalışabilirim."

Homurdanıyor. "Gabor, bu adama inanabiliyor musun? Lütfen davetini geri al çünkü beni dinlemediği çok açık."

"Şey, ben-"

"Açlıktan ölüyorum." Bir elimi mideme götürüyorum ve kaseye oturuyorum. Gabor'a bakarak, "Yabancılar karşı nazik olmakla ilgili eski bir Maya atasözü yok muydu?" diye soruyorum.

Sunny, "Mayalar en son yabancılar karşı nazik davrandıklarında halkımızı köleleştirdiler, kadınlarımıza tecavüz ettiler ve kutsal tapınaklarımızı yıktılar," diye homurdanıyor.

"Gabor?"

"Sanırım ben-"

"Mükemmel. Kabul ediyorum." Kollarımı sandalyenin arkalığundan sarkıtıyorum ve bacağımı dizimin üzerine koyuyorum. Sunny'ye zafer dolu bir bakış atarak başımı sallıyorum. "Gördün mü? Gabor sana katılmamı sorun etmiyor mu?"

Sunny ona sert bir bakış fırlatır.

Yüzünü buruşturuyor. "Yani-"

"Tamam. Ne istiyorsan onu yap. Gabor, ben birazdan çıkacağım. Sen." Parmağını bana doğru uzattı. "Bu iş daha bitmedi."

Bunu hayal bile edemem.

Sunny bana tavırlı bir bakış daha atıyor, zıplayarak koridordan aşağı iniyor ve banyonun kapısını öyle bir çarpıyor ki tüm dairenin çerçeveleri takırdıyor.

Gabor yavaşça sandalyeye oturur ve boğazını temizler. "Bu eğlenceli olacak."

Ben olsam eğlence kelimesini seçmezdim.

Onu zorlamaya devam edersem Sunny yüzüme pençe atacak. Ama acıya katlanmaya hazırım.

Bu Sunny'nin kalbi için bir savaş. Ve ben bu mükemmel Maya erkeğinin kadınımı çalmasına izin vermeyeceğim.

BÖLÜM 11

KENARIN DIŞINDA

GÜNEŞLİ

En fazla üç saat ama yemin ederim yorgun olduğum için huysuz değilim. Gerginim, telaşlıyım ve Darrel dün geceki rüyasından bir sahneyi canlandırırken annem aradığı için hayal kırıklığına uğramış durumdayım.

Kedi köpek gibi kavga ediyorduk ama beni öpmesini her şeyden çok istiyordum. Ve hayır, Gabor hakkındaki kavgamız bile hormonlarımı 'Darrel'i soyma' treninden indirmede.

Restorana girdiğimizde Darrel bana yakın yürüyor. Parmak eklemleri benimkilere değişiyor ve en sevdiğim mobilya mağazasında yüzde elli indirimde girmiş gibi ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor.

Yeni yapılmış tortilla cipsi ve guac kokusunu zar zor fark ediyorum. Gitar telleriyle dolu alçak ranchero müziği. Pencerelelere asılmış Noel ışıkları ve geniş kenarlı hasır şapkalı esmer adamların fotoğrafları.

Darrel orada. Sanki bu bir randevuymuş gibi eli belimde geziniyor. Sanki başka bir adamla tanışma randevusunda değilmişim gibi.

Ve benim sorun yok.

Aslında ona daha da sokulmak ve bu restorana gerçekten daha önce gelip gelmediğini ya da sırf yemeğimizi bölmek için yalan söyleyip söylemediğini sormak istiyorum.

Saçmalıyorum.

Gabor'a odaklanmalıyım. Benimle tanışmak için buraya kadar geldi ve gerçekten iyi birine benziyor. O berrak kahverengi gözler güvenilir ve kesinlikle baltalı katil gibi *değil*. Bir psikopatı nasıl tanıyacağımı bilirim. Ne de olsa Darrel'in sürekli etrafındayım.

Darrel'in eli diğer tarafıma kayıyor ve beni ağır bir tepsi dolusu tamale, *salbute* ve içecek taşıyan garsondan uzaklaştırıyor. Ona minnettar bir gülümseme gönderiyor ve yükünü doğru masaya başarıyla bırakıyor.

Başımı hafifçe çeviriyorum ve Darrel'in bana baktığını fark ediyorum. Yeşil gözler benimkilere dikilmiş, tahta şişin delip geçtiği gibi beni delip geçiyordu.

mükemmel kızarmış domuz etini delip geçiyor. Neredeyse kendi ayakkabılarıma takılıyordum.

Darrel bir dikkat dağıtıcı. Eşit miktarda tokatlamak ve öpmek istediğim kocaman, iri, seksi bir dikkat dağıtıcı...

Kahve. Kesinlikle kahveye
ihtiyacım var. Ve bir
sakinleştirici hap.

"Bu taraftan," diyor neşeli Hispanik kadın, uzun kırmızı eteği altında salınarak yerde süzülüyor.

Darrel'in adımları keskin ve gergin. Asık suratlı ifadesi ve keskin, ince çizgili ceketini renkli Meksika restoranında özellikle yersiz görünüyor.

Onun ne kadar göze battığını fark eden tek kişi ben değilim, ancak benim değerlendirmem muhtemelen Darrel yanlarından geçerken bakışlarını iki katına çıkaran kadınlardan daha sert. Twitler, fısıltılar ve mimoza bardakları onun seksi adımlarını onayladıklarını ilan ediyor.

Onları uyarmak istiyorum. *Bu adam deli, bayanlar. Kral Grouch'un bir dakika önce size hakaret etmesini ve bir saniye sonra hayatındaki en değerli şeymişsiniz gibi yüzünüzü kucaklamasını istemiyorsanız zamanınızı boşa harcamayın.*

"Buyurun." Servis görevlisi plastik bir örtü serilmiş bir masayı işaret ediyor. Ketçap, salsa ve üç farklı biber sosu ortada hevesli askerler gibi duruyor.

"*Gracias*," diyor Gabor.

Darrel da başıyla teşekkür ediyor. Muhtemelen gülümsediğini sandığı ama daha çok kaş çatmaya benzeyen bir ifadeyle yüzü aydınlanır.

"Ooh! Dante'nin Cehennem biberi varmış," diye bağıarak masaya doğru zıpladım ve bir şişe kaptım.

Darrel kaptı.

Pislik.

"Miden bu kadar baharatı kaldıramayacak kadar zayıf."

Ona sert bir bakış attım. "Öyle değil."

"Altı ay önceki taco gecesini hatırlıyor musun? Belle, Alistair'in gizli habanero sosunu servis etmişti ve sen de gecenin geri kalanını yüzün çöpte geçirmiştin."

Şok içinde ağzımı açtım. "Affedersiniz. Belle o gece yanlışlıkla bana kocaman bir habanero parçası verdi. O aslında

öldür beni."

Gözlerini kısar ve inanmayarak alay eder.

Buzzkill.

O gecedен benimle ilgili bir şey hatırlamasına şaşırdım. Yemeğimizin çoğunu tek kelimelik cevaplar vererek ve ben orada yokmuşum gibi davranarak geçirdi.

Gabor bana gülümsüyor. "Baharatlı yiyecekler yiyemiyor musun?" "Tabii ki yiyebilirim."

"Yapamaz," diyor Darrel kesin bir ifadeyle.

Gabor sırtıyor. Kahverengi gözleri bana doğru parıldıyor. "Neden hayatın buna bağlı olsa bile zayıflıklarını kabul etmeyeceğın hissine kapılıyorum?"

"Şuna bak. Seni ." Darrel onaylarcasına başını sallar.

Yumruğum sıkılıyor. Kare ve kirli sakallı çenesinden randevu almak için can atıyorum.

Darrel benim öfkeli bakışlarımı görmezden geliyor ve masanın etrafına oturuyor.

Hemen yanındaki sandalyeyi çekip çıkarıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, burnumu kaldırıyorum ve ters yöne doğru zıplıyorum. "Bu sandalye çok daha iyi görünüyor." Gabor'un yanındaki koltuğa çöküp kıcıımı oynatarak ve gülümseyerek büyük bir gösteri yapıyorum. "Senin yanında olmayı seviyorum, Gabor."

Gabor kıkırdıyor ve benimle birlikte mi yoksa bana mı güldüğünden emin olamıyorum.

Çenemi yumruğumun üzerinde dengeleyerek tamamen ona dönüyorum. "Burası *harika arroz con pollo* servis ediyor. Tatlı olarak da börek yiyebiliriz. Size şunu söyleyeyim. Kremalı muhallebi *yemedен yemek yemiş* sayılmazsınız. Bu-"

Darrel sandalyesini o kadar sert itiyor ki ayakları yere sürtünüyor. Başım dönüyor ve gözlerim ona takılıyor. Yavaşça yükseliyor ve göz temasını sürdürmek neredeyse boynumu acıtıyor. Bu adam bir dev. Durmadan yükseliyor. Sonunda tam boyuna geliyor ve sakın adımlarla masanın etrafında dönüyor.

Arkama yaslanıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Nasılsın demeye kalmadan Darrel sandalyemin altından tutup çekti. Çenem düşüyor.

Masanın köşesinden. Kollarımı kaldırıyorum ve dengemi korumak için omuzlarını tutuyorum.

Merhaba, seksi kaslar. Neden Darrel'in kaslı omuzlarına dokunmak, kaba ve zorba olduğu için onu affetme isteği uyandırıyor?

Hayatım boyunca ukala erkeklerle birlikte oldum. Lisedeki erkek arkadaşım aptalın tekiydi ve bunu biliyordum ama çocuklar ona saygı duyuyordu ve ben de artık kendi savaşımları vermek istemiyordum, bu yüzden onun varlığına tahammül ettim.

Sonra büyüdüm ve daha ciddi biriyle çıkmaya başladım. Egomanyaklar gün geçtikçe çoğalıyor gibiydi. Özellikle de benimle eşleşen erkeklerin çoğunun kendileriyle takıntılı olduğu çevrimiçi buluşma diyarında.

Darrel'in kibri alışık olduğumdan çok farklı. Soğuk ve yoğun, ama içinde bir yerlerde iyi niyetli bir katman var. Sadece robotik ifadelerinin ve sessiz küçümsemesinin altında o kadar gömülü ki, ondan etkilendiğimde bile onu tokatlamak istiyorum.

"Aklini mı kaçırdın sen?" *"Aklini"* mı kaçırdın?
onun eylemlerinin. "Bunu neden yaptın?"

Gabor'un başının üzerinde devasa bir endüstriyel klimanın vızıldadığı yeri işaret ediyor. "Bir damlama var."

Üniteyi gözlerim şüpheyle kısılıyor. Adam haklı. Makineden yavaş bir damlama geliyor. Bu sandalyemin arkasının neden ıslak olduğunu açıklıyor, ama bu beni kişisel yo-yo'suymuşum gibi çekiştirmesi için bir bahane mi?

"Ehem." Gabor bir menü alır. "Neden sipariş vermiyoruz? Açlıktan ölüyorum."

Darrel'in gözleriyle bağlantı kuruyorum. *Seni kışına tekme yemekten kurtardı.*

Darrel çenesini kaldırıyor, *hadi bakalım.*

"Meksika omleti kulağa hoş geliyor," diye mırıldanıyor Gabor. "Peki ya siz çocuklar?"

Plastik kaplı menülerden birini alıp yüzüme doğru kaldırıyorum. "Emin değilim." Birdenbire artık aç olmadığımı fark ettim. Darrel hırıldayan midemi sessizliğe boğdu.

"Panades, belki?" Gabor mırıldanıyor.

"Hm." Boğazımdan bağlayıcı olmayan bir ses çıkarıyorum. Darrel'in pazusu gözlerimle aynı hizada ve eğer dönersem muhtemelen derisini yalayabilirim. çılgınca bir düşünce ve beni heyecanlandırmasından nefret ediyorum.

Darrel menüyü kontrol etme zahmetine girmeden arkasına yaslanır. Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sorgu odasındaki bir polis memurunun dikkatiyle Gabor'a bakıyor. "Ne iş yapıyorsun, Gabor?"

"Ben bir öğrenciyim."

"Ne okuyorsun?" "Ziraat."

"O bir çiftçi olacak," diye gururla ekliyorum.

"Aslında ilgileniyorum ama aday için lisans diplomasına ihtiyacım var." Gabor bana sıcak bir gülümseme gönderdi. "Bulabildiğim tek tam burslu bölüm tarımdı."

"Bunda utanılacak bir şey yok. Eğitim ." Gabor'un elini okşadım.

Darrel elimin olduğu yere bakıyor.

"Edebiyat okudum." Homurdanıyorum. "Eğer buna inanabiliyorsan. Okumaktan nefret ederim ama annem öğretmen olmamı istedi, o yüzden..."

"Öğretmen mi oldunuz?"

Omuz silktim. "Hayır."

Servis görevlisi bir bardak su, bir tabak tortilla cipsi ve baharatlı salsa ile geldi. Onları masanın ortasına koyuyor, siparişlerimizi alıyor ve sonra zıplayarak uzaklaşıyor.

Gabor bir cipsin üzerine salsa sosu döküyor. "Annem köye üç metre boyunda *mısır* yetiştirme becerisiyle döneceğime inanıyor. Korkarım mısır ekimi üzerine çalışmadığımızı öğrenince hayal kırıklığına uğrayacak."

"Annemden daha kötü olamaz." Salsa sosuna bakıyorum. Biber kokusunu buradan alabiliyorum ama çok lezzetli görünüyor. "Her sabah uyanıyor ve tasarımı işini bırakıp 'gerçek bir iş' bulmam için dua ediyor. Belize'deki aileme gerçekte ne iş yaptığımı bile söylemiyor."

Gabor gülüyor. "Annemin politikacı olmak istediğimi öğrendiğinde ailesine ne diyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Tüm politikacıların kötü olduğunu ve en fazla köy muhtarı olmak için çabalamam gerektiğini düşünüyor."

Salsa beni çağırıyor. Günaha giriyorum ve tabağıma kocaman bir topak salsa soslu nachos koyuyorum. Bir ısırık ve benim

Boğazım binlerce güneşin aleviyle yanıyor.

Hızla göz kırpıyorum ve şikayet etmeyi reddediyorum. Bir öksürük öfkeli pençelerini boğazıma geçiriyor ve onu da tutuyorum. Darrel'a haklı olduğu tatminini yaşatmamın imkânı yok. Baharatlı yiyecekler yiyebilirim, lanet olsun!

"Eve döndüğümde toprağı işleyeceğim. Birkaç yıl içinde ona hırslarımdan bahsedeceğim."

Darrel ters çevrilmiş bir cam bardağı alır, yerine koyar ve su doldurur. "Hırslarını saklamak hiçbir şeyi çözmez." Bardağı önüme koydu. "Sen artık bir yetişkinsin. Sana söyleneni zorunda değilsin."

Bardağı kaptığım gibi dilimi içine sokuyorum ve su yanan tat tomurcuklarımı soğuttuğunda iç çekiyorum. *Çok daha iyi.*

"Durum bundan daha karmaşık. Ailem, binlerce yıldır Mayalara ait olan ancak politikacılar satmak istediğinde aniden 'devlet malı' olan topraklarımızın mülkiyetini korumak için mücadele etmek zorunda kaldı. Onlara sürekli kazık atan insanlar siyasetin içinde. Çok fazla kötü deneyimleri var."

"Ama yine de onların nefret ettiği şey olmak istiyorsun," diye meydan okuyor Darrel.

"Çünkü arkamıza yaslanıp başkalarının bizim yerimize hayatımıza karar vermesine izin verirse hiçbir şey değişmeyecek" diyor Gabor. Gözleri tutkuyla parlıyor ve Big Brother'a karşı öfkelenirken sevimli görünüyor. "Artık bu konuda sadece konuşamayız. Bir şeyler yapmak zorundayız."

Darrel öne doğru eğilir. "Nihai hedefinize katılıyorum ama yönteminize katılmıyorum. Zaten sana karşı olan bir sisteme sızmayı planlıyorsun. Ailenin desteğine ihtiyacın olacak. Onların etrafından dolaşmak çok fazla enerji gerektirecek." Darrel çenemden aşağı damlayan suyu silmem için bana bir peçete uzatıyor ve devam ediyor, "Ve şaşırabilirsin. Kendini açık ve sakın bir şekilde ifade edersen, annen yolunu kabul etmekle kalmayıp seni hayallerine yaklaştırmak için her şeyini ortaya koyabilir."

Gabor düşünceli bir şekilde salsa lekeli ellerine bakıyor, omuzları çökmüş. "Belki de."

Bekle. Bu ne zaman bir terapi seansına dönüştü?

"Hey." Darrel'in tişörtünü çekiştiriyorum. "Randevumun psikanalizini yapma."

Darrel salsa sosunu benden uzaklaştırıyor, gözleri kısılıyor. "Bunun bir randevu olduğunu kim söyledi?"

"Yaptım. Az . Üçüncü teker oluyorsun."

Dudaklarını büzüyor ama bir şey söyleyemeden telefonu çalıyor. Ekrana bakıyorum ve Dina'nın adını görüyorum.

"Affedersiniz. Bunu almam gerekiyor." Darrel bana uyarıcı bir bakış attı ve sonra çekip gitti.

O gittiğinde, servis görevlisi tabaklarımızla geldi. Gabor bana *enchiladalarımı* uzattı. "O iyi biri."

"Kim o?" Darrel'in tamalelerini boş koltuğunun önüne koyuyorum. Bir an için biber sosuna bulamayı düşündüm ama kendimi geri . İnsanların yemekleriyle oynamak geçmeyeceğim bir çizgidir. Bunun yerine, onun için bıçağını ve çatalını açıyorum ve boş bardağına soda dolduruyorum.

"Darrel."

Kaskatı kesildim. "'Havalı' o huysuz için kullanacağım bir kelime değil." "Cur-ne?"

"Eğlenceli polis demek." "Ah."

Darrel'in tamalelerinin üzerine sürülen sosa kaşlarımı çatıyorum. Ortılığı kirletebilirdi ve gömleğinde leke olan bir hasta görmek iyi bir görüntü olmazdı. Dağıtıcıdan bir peçete kapıp tabağının altına koyuyorum. "O, eğlencenin antitezi gibi bir şey. Eğer eğlence bir insan olsaydı, kötü ikizi olurdu."

"Anlıyorum." Gabor başını sallar.

"Bir süre önce en iyi arkadaşımın nişanlısına çok eğlenceli bir eşek şakası düzenledim. Bekârlığa veda partisini ele geçirdik ve çılgın bir dans gösterisi yaptık. Süper heyecanlı şeyler. Her neyse, Darrel'in bizi dışarı çıkarmaya çalışırken damarının patlayacağını düşünebilirsiniz."

"Mm."

Enchiladalarımın birini mızraklayıp Darrel'in tabağına koydum çünkü onun peyniri çok sevdiğini hatırlıyorum. "Ve bundan birkaç ay önce Kenya beni kendisi ve yakında doğacak kızı Belle ile birlikte bir havuz partisine davet etti. Darrel da oradaydı. Suya girmeyi reddetti. Klorun beyin için kötü olduğunu söyledi."

"Oh."

"Güven bana. O... bir korku gösterisi." "Anlıyorum."

"Mesele şu ki, bana karşı çok soğuk davranıyor. Bu beni çok şaşırtıyor çünkü diğer herkese karşı çok soğuk. Onu bir de yeğeni Belle ile görmelisiniz. Tüylü bir boa giyip onunla çay içiyor ve o da gülümsüyor. Ama benimleyken?" Burnumu kırıstırıyorum. "Tam bir nefret dolu."

"Mm." Gabor'un gözleri parlıyor. "Biliyor musun... Darrel gittiğinden beri onun hakkında konuşmayı bırakmadın."

Kendimden utanarak salsa kaplı elimle ağzımı kapatıyorum. "Özür dilerim. Sadece sinir bozucu biri. Beni rahatsız ediyor."

"Sorun değil." Gülümsüyor. "Ve atıp tutarken çok tatlı oluyorsun." Ben de ona gülümsüyorum. "Birinin bana sevimli demesine alışık değilim."

"Neden? Sen busun işte."

"Sen de o kadar kötü ." Yani, kesinlikle çok daha güler yüzlü ama fena da görünmüyor.

Gabor'un gözleri kırışır. "Eğer çoktan kapılmamış olsaydın, Sunny Quetzal, sanırım burada bir şeyler olabilirdi."

"Ne? Alınmış mı? Kim alınmış? Ben mi?" Başımı arkaya atıp gülüyorum. "Hayır. Yanlış . Lütfen Darrel'ı ve onun çocukça davranışlarını görmezden gelin. O ve ben birlikte değiliz."

"Henüz değil."

"Asla." Midem titrerken bile sert bir baş sallamasıyla noktalıyorum.

Gabor'un kahverengi gözleri kafatasımı geçiyor, sanki düşüncelerimi topluyor ve her birini inceliyor. "Bir parçam sana inanmak istiyor ama kendime yalan söyleme alışkanlığım yok. Ya da kazanamayacağım kavgalar başlatmak." Ağzını bir peçeteyle siliyor ve öne doğru eğiliyor. "Sadece senden hoşlanmakla kalmıyor. Ama sen de, Sunny Quetzal, ondan çok hoşlanıyorsun."

Gabor şu anda bir şey içmediğim için şanslı çünkü tükürüp yüzünü kolayla boyayabilirdim. Şu anda enchiladalarımın üzerine çok fazla tükürmemeye çalışıyorum.

"Ben mi? Hastings *gibi* mi? Romantik duygular gibi mi?" Hayatımda duyduğum en saçma şeymiş gibi başparmağımı omzumun üzerinden .

Elbette, *şehvetli* duygular belimde bir yerlerde. Yani, hadi ama? Şu adama bir bakın. Karayip Denizi fırtınası gibi yeşil gözler, granitten oyulmuş kaslar, ağırbaşlı bir iş takımının içinde bile korkutucu.

Gördüğüm en ateşli adam. Kim bundan etkilenmez ki?

Gabor'un anlamadığı şey, birinden etkilenmek ve o kişiye karşı bir şeyler hissetmek tamamen farklı iki şeydir. Elbette Darrel'in açılmasını ve daha fazla eğlenmesini *istiyorum*. Ve evet, beni sadece kaşlarını çatan ve sırttan biri olarak seçmiş olması beni rahatsız ediyor. Ve belki de onu neyin harekete geçirdiğini, çocukları neden evlat edindiğini ve o kazada kız kardeşini kaybettikten sonra nasıl dayandığını daha fazla bilmek istiyorum.

Ama bu demek değil ki.

Gabor bana gizli bir sırıtış atıyor ve çatalını kapıyor. Ben bir dakika daha kekeleyip öksürürken o huzur içinde yemeğini yiyor.

Yanılıyor.

Çıldırılmış.

Ben, Sunny Quetzal, Darrel Hastings gibi birine asla aşık olmam.

Ben iyiyim. .

Bize yaklaşan ayak sesleri duyuyorum. Darrel masaya dönüyor. Bir elinde iki to-go kabı, diğerinde cep telefonu taşıyor ve yüzünde sinir bozucu bir ifade var.

"Dina okuldan kaçtığın için seni azarladı, değil mi?" Gülümsemem sakın çünkü Darrel Hastings'in kışına tekmeyi yemesini düşünmek hoşuma gidiyor. *Ya da belki sadece Darrel Hastings'i düşünmek hoşuna gidiyordur.*

Ugh. Gabor sayesinde beynime virüs bulaştı.

Şimdi her şeye "Darrel'i seviyor muyum?" bakıyorum.

"Hesabı ödedim." Tamalelerini kabın içine kaydırıyor. "Merkeze dönmem gerekiyor ama önce seni bırakayım."

"Evimin yolunu kendim bulabilirim." Gözlerimi Gabor'a diktim.

"Gabor ve benim özel olarak konuşmamız gereken çok şey var." Sesim şurup gibi tatlı

Çünkü Darrel'in sinirlerini bozduğumu söyleyebilirim. *Güzel*. Kendini ait olmadığı bir yere sokmaması gerektiğini bilmeli.

Darrel bana bir kap uzattı. "Evine git. Bütün gece çalıştın."

"Bütün gece ne yaptığımın farkındayım, Darrel."

Sol gözü seğiriyor. Duruyor, derin bir nefes alıyor ve sonra sandalyeme atlıyor. İri elleriyle kolları kavırıyor ve yüzümden bir milimetre ötede durarak tüm vücudunun titremesine neden oluyor.

"Seni yine omzumun üzerinden atmamı ister misin Sunny Quetzal?"

Kalp atışlarım o kadar sert atıyor ki kendi nabzımdan ranchero müziğini bile duyamıyorum.

Darrel doğruldu, Gabor'a döndü ve başını eğdi. "Sizinle tanışmak güzeldi."

"Sen de." Gabor beni el sallayarak uzaklaştırıyor, yüzü yemekle dolu. "Hadi git Sunny. Zaten kampüse dönmem gerekiyor."

"Şimdi mi?"

"Bunu bitirdiğimde."

"Seninle kalacağım." Darrel'in bakışlarının sırtımda sertleştiğini hissedebiliyorum ama ne olmuş yani? O beni kontrol etmiyor.

"Sorun değil. Gerçekten. Kendini çok zorluyormuşsun gibi geliyor. Uykunu al."

"Bilmiyorum..."

"Dürüst olmak gerekirse, zamanı ders çalışmak için kullanacağım. Kitaplarımın olmam gerekirken dışarıda sohbet ettiğim için bursumu kaybetmek istemiyorum."

"Pekala." Pes ediyorum. Çünkü onun geleceğini korumak istiyorum. "Ama sınavlarını bitirdiğinde beni ara. Sana şehirde güzel bir tur attıracağım. Ve bunu tekrar yapabiliriz." Darrel'a karanlık bir bakış fırlattım. "Kesintiler olmadan."

"Elbette." Gabor gülümser.

Darrel kaşlarını çatıyor ama en azından aptalca bir şey söylemiyor. Enchiladalarımı bir kaba dolduruyorum ve ona dönüyorum. Yeşil gözleri gözlerime çarpıyor ve yemin ederim elektrik yüklenmiş gibi .

Sen de ondan hoşlanıyorsun.

Hayır,
istemiyoru
m.
İstemiyor
um.

Yapmayacağım.

öpmek mi yoksa mahvetmek mi istediği konusunda karar veremediği bu kadar açıkken Darrel Hastings'e kalbimi verecek kadar aptal olmamın imkanı yok. Bu itiş kakış şu an sıcak olabilir ama bir ilişkiyi sürdüremez.

Bir ilişki istediğimden değil.

Ondan çok hoşlanıyorsun.

"Görüşürüz Sunny." Gabor, ailem beni kreşten alırken yaptığım gibi el sallıyor. Sanki kalmamı istiyor ama eve gitmem gerektiğini biliyor.

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. Umarım Darrel ve benim hakkımdaki aptalca varsayımları yüzünden değil de sınavları yüzünden beni gitmeye zorluyordur.

"Hazır mısın?" Darrel
soruyor. Başımı
sallıyorum.

Darrel paket servis kabımı kapıyor ve plastik bir torbaya koyuyor. Yine o 'elini sırtıma koyma şeyini' yapıyor ve bu beni küçük ve korunmuş hissettiriyor ve ondan nefret ediyorum. Neden kıskanç bir erkek arkadaş gibi davranıyor? Neden bunu tiksindirici değil de eğlenceli buluyorum?

Arabaya biniyorum ve Darrel sürmeye başladığında kaşlarımı çatıyorum. Azarlayıcı sözler dilimin ucuna kadar geliyor ama bir müşteriden aldığı telefon yüz ifadesini tamamen değiştiriyor ve ben de şansımı kaybediyorum.

"Alexandra, beni aradığın için teşekkür ederim." Darrel duraklar ve kulaklıklarını ayarlar. "Biliyorum. Böyle şeyler hissetmek normal. Sorun olan şey bunlara göre hareket etmek." Müşterisinin söylediklerini dinlerken yüz kasları giderek daha da geriliyor.

olduğunu anlamaya çalışarak onu inceliyorum.

Darrel gözlerini dikmiş önüne bakıyor. "Öyle hissedebilirsin ama bu senin hatan değil. Subkortikal limbik sistemin diğer insanlardan farklı. Bu yüzden ilaç kullanıyorsun-" Duraksıyor. Keskin bir nefes daha çeker. "Alexandra, unutma biz

ne hissettiğimizi kabul etmek için bu dili kullanabiliriz, ancak bunun üzerinde duramayız."

Ona nasıl yardım edebileceğimi merak ederek öne doğru eğildim.

Parmakları direksiyon simidinde sıkılaşıyor. "Alexandra, beyninin yapısı farklı olsa bile, yine de sana sahip değil. Hâlâ gücün var. Kontrol merkezinin kontrolü sende. Derin nefes al. Nefes alıyor musun?"

Kulaklıkların arasından birinin nefes almak için çabaladığını belli belirsiz duyabiliyorum. Kalbim gittikçe daha hızlı atıyor. Ya bu kız kendine ya da başkalarına zarar verecek bir şey yaparsa?

"Alexandra, cevap ver bana," diyor Darrel kararlı bir şekilde.

Kulaklıklarından gıcırdayan bir ses geliyor. Endişem tavan yapıyor. Darrel şu anda nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Ben çıldırıyorum ve bu pilici güvende tutmaktan sorumlu olan ben bile değilim.

"Alexandra, yardım gelene kadar düşüncelerini sakinleştirmek için yapabileceğin bir şey var mı? Boyama gibi bir şey ya da... evet, işe yaramayacağını düşündüğünü biliyorum ama... hayır, Alexandra. Balkonuna tırmanma."

Aklıma bir fikir geldi. Radyoyu açıyorum, telefonuma bağlıyorum ve neşeli olmayan bir Belize şarkısı çalmaya başlıyor. Şarkı, ülkenin en büyük dancehall şarkıcılarından biri olan Stig the Artist'e ait. Şarkı kendini yerden kaldırıp ilerlemekle ilgili.

Darrel bana panikle baktı. Arabanın gösterge panelinde şarkı adı ve sanatçının gösterildiği yeri işaret ediyorum. Darrel an gözlerimi süzdükten sonra çenesini aşağı doğru kaydırarak hafifçe başını sallıyor.

"Alexandra, bu şarkıyı dinlemeni istiyorum. Şarkıya odaklan, tamam mı?" Darrel kulaklıklarını çıkarır ve telefonundaki hoparlör simgesine basar.

Bir kızın kalın nefesi arabayı dolduruyor. "Ne tür bir müzik bu? Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Bu bir şarkı..." Darrel'in gözleri sanki afallamış gibi benimkilere kayıyor.

"Belize," diye fısıldadım.

"Belize," diyor Darrel ona.

"*Nerede bu?*" Ses tonunda bir parça merak var. Narnia'yı öğrenen bir ocuk gibi. Umarım Belize'nin gardırobun arkasındaki bir ülke olduğunu dşnmyordur.

"Dünyanın ne kadar büyük olduğunu görüyor musun, Alexandra? Seni bekleyen o kadar çok şey var ki. Henüz deneyimlemediğin o kadar çok şey var ki."

Ağzımı kapatıyorum ve , "Ona şarkıyı sevip sevmediğini sor."

Darrel boğazını temizliyor. Sakin ve zarif sesi müzikten zar zor duyuluyor, ben de Stig the Artist'in sesini biraz kısıyorum.

"Alexandra, şarkıyı beğendin mi?"

"Um... evet."

Sırıtırım. İyi bir zevki var.

"Ona daha sonra bir şarkı listesi gndereceğimi söyle," diye fısıldıyorum. Darrel bana azarlayan bir bakış fırlatıyor.

Kolunu dürtüyorum. "Söyle ona."

"Alexandra," Darrel dudaklarını yalıyor, "arkadaşım yanımda. alma listesini sana sonra göndereceğini söylüyor." Telefon sessizleşir. Darrel tuşlar. "Arkadaşım Belize'den. Seninle paylaşabileceği pek çok hikyesi var ama önce o balkondan uzaklaşmalısın, tamam mı?"

Arka planda bir kargaşa patlak verir. Alexandra'nın etrafındaki biri bağırıyor ve bir homurtu hatta yankılanıyor.

Darrel'a çılgınca bir bakış attım. "Bu da ne?" Elini tokatlıyorum ve ses yükseldikçe tokatlamaya devam ediyorum. "Ne oluyor?"

"Dina Alexandra'nın ailesini aradı," diyor sessizce. Soğuk yüz ifadesine bakan biri onun hiç sinirlenmediğini sanabilir ama parmaklarındaki titremeyi ve yutkunuşunu fark ediyorum. "Ona benden daha yakınlar. Benden önce oraya varıp ilaçlarını almasına yardım edebilirler."

Daha fazla hışırtı var. Daha fazla ağlama. Daha fazla karıştırma.

Birisi telefonu açıyor çünkü telefon cızırdıyor ve sert bir şeye çarpıyor.

"*Merhaba?*" diyor yeni bir ses.

Darrel, "Bayan Aldridge, ben hl buradayım," diye cevap verir.

"I..." Bayan Aldridge'in ağlamadan önce söyleyebildiği tek kelime bu.

Kalbim kan dolaşımını kesecek kadar sıkışıyor. Yanağımdan aşağı bir şeyin süzüldüğünü hissediyorum ve bunun bir gözyaşı olduğunu fark ediyorum. Onu bir başkası takip ediyor.

Bu zavallı aile. Akıl sağlığı benim evimde ve hatta çevremde çok sık konuşulan bir konu değil. Eskiden zihinsel sorunlarımızı görmezden gelmenin bizi diğer insanlardan daha güçlü kıldığını düşünürdüm. Bizi biraz daha yenilmez yapardı. *Gördünüz mü? Biz ağlak bebekler değiliz. Yıkılmayız. Herkesten daha güçlüyüz.*

Ancak her insan kusurlu, kırık ve yıpranmaya müsaitken, zayıflığı ve kusurluluğu halının altına süpüren bir kültür ne kadar yıkıcıdır? 'Hayatın her şeyini çözmüş olmak' gibi imkansız bir standarda ulaşmaya çalıştıkları için kaç kişi çöküş yaşadı?

"Bay Hastings, ben..." Burnunu çekiyor, "Bugün yaptıkların için teşekkür ederim."

"Bayan Aldridge, Alexandra ne zamandır ilaçlarını almıyor?" Darrel'in ses tonu suçlayıcı değil ama sert ve otoriter. Büyüyen Darrel, huysuz Darrel ya da eğlence düşkünü Darrel değil. O, kırılğan zihinleri ve aşırı gergin aileleri bir arada tutma sorumluluğuna sahip bir adam.

"Bilmiyorum. İlaçlarını aldığını sanıyorduk ama sanırım biz bakmıyorken onları atıyormuş."

Darrel arabayı evimin önünde yavaşlatıyor ama ben duygusal olarak o kadar bağlanmışım ki gitmiyorum. O da beni takip etmiyor. Varlığımı umursamadığından mı yoksa orada olduğumu bile unuttuğundan mı emin değilim.

"Son zamanlarda iyi davranıyor. Ben... Tekrar böyle düşüncelere kapılacağını hiç tahmin etmezdim."

Darrel gözlerini kısarak güneş ışığına bakıyor.

"Sana ulaşmasaydı ne yapardık bilmiyorum. Küçük kızımı kurtardığın için sana hayatımı borçluyum."

Başını sallar. "Tek istediğim Alexandra'nın güvende olması."

Ona, çenesinin yapısına ve zümrüt yeşili gözlerindeki kararlılığa bakıyorum ve ciddi olduğunu anlıyorum. Darrel Hastings kasvetli, asık suratlı ve somurtkan ama gerçekten önemsiyor. Bu umursamayı benim yaptığım gibi gürültülü, bir şekilde ifade etmiyor, ama daha az mevcut değil.

"Merkezin numarasını hâlâ hatırlamasına ve bu kez ona yardım edebilmemize sevindim," diye devam ediyor Darrel elini saçlarında gezdirerek. "Ama bugünkü olay çok daha büyük bir soruna işaret ediyor. En kısa zamanda bir profesyonelle görüşmesi gerekiyor."

"Onu mısın?" Bayan Aldridge yalvarıyor.

Darrel burun kemiğini ovuşturuyor. "Bayan Aldridge, başka hastalarım var-"

"Bunun kadar korkunç mu?"

"Alexandra'yı başka bir terapistle götürmüştünüz, hatırladınız mı?" "Bunu bize karşı kullanmıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Ama müşterilerim beni birkaç gündür görmedi. Yapamam..."

"Diğer terapisti aramadı. *Sizi* aradı. Bu sana güvendiği anlamına geliyor. Herkesten daha çok. Seni tekrar görene kadar nefes alamayacağım."

Saatini kontrol ediyor. Parmaklarını vuruyor. Bir nefes verir. "Pekala. Onu altı gibi getir."

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim!"

Darrel telefonu kapatır ve gözlerini sıkıca kapatır.

"Çocukları okuldan almak için yardıma ihtiyacın olacak mı?" diye sordum. Sanki hâlâ arabada olduğumu fark etmemiş gibi irkildi.

"Çocukları ben alırım," . Bu sefer sormuyorum.

Başını sallıyor ve koltuğuna gömülüyor. Endişeli görünüyor.

Sarsılmış.

Biraz midem bulanıyor.

Alnında endişe ve yorgunluktan oluşan bir çizgi kırışıyor. 'Her zaman bir cevabı olan' Darrel Hastings'in ötesinde, bir felaket alt edildiğinde solgunlaşan, sarsılan ve rahatlayan adamı görme ayrıcalığına sahibim.

"İyi misin?" Fısıldıyorum, gerçekten endişeliyim.

Uzanıp elimi tuttu. "Teşekkürler Sunny." "Çocukları aldığın için mi?"

"Çünkü öneren ve Şarkı, için olmak Burada ile Benim için. Her şey için."

Ağzım garip bir şekilde kuruyor ve nefesimi tutamıyorum.

İçimde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum. Zorbalığa uğradıktan sonra Bailey'e sarıldığımda hissettiğim sevginin aynısı. Darrel'a karşı daha güçlü olması dışında.

Bu daha korkutucu. Kalbimin artık benim elimde olmadığı hissi. Arabanın karşısında, Darrel Hastings'in iri yarı ellerinin avuçlarında süslü piruetler yapıyor.

BÖLÜM 12

YAVAŞ VE İSTIKRARLI

DARREL

Geçmişte de yorulmuştum ama bu geceki yorgunluk iliklerime kadar işliyor. Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve boynumu eğiyorum. Bu çatırtı sesi vücudumdan geliyor olamaz. Sanki bir parça balonlu naylon gibiyim.

Başımı daire şeklinde çeviriyorum. Yavaşça dönmek kaslarımdaki gerginliği azaltmak için hiçbir şey yapmıyor. Son derece uzun bir gün oldu. Tekrar normal hissetmek için ya uykuya ya kahveye ya da Sunny'ye ihtiyacım olacak.

Son seçeneği seçiyorum.

Telefonu elime alıp onu görüntülü ararken kalemim masama çarpıyor. Çocukları izliyor. Yüzünü görmek için mükemmel bir bahanem var.

Küçük yeşil simge ekranda titreşirken elimi saçlarımda gezdiriyor ve hissettiğim kadar bitkin görünmediğimi umuyorum.

Hat bir *ding* ile bağlanıyor!

Güneşli görünür ve benim dünyam aydınlanır. Koyu kahverengi ten.

Parıldayan kahverengi gözler. Yüksek elmacık kemiklerinin üzerine düşen ipeksi saçlar.

"Hey," telefonu masaya bırakıyorum, "çocuklar nasıl?"

"Harikalar! Arka bahçede bir parti veriyoruz. Dövme sanatçısı inanılmaz acı toleransları olduğunu söylüyor." Kaskatı kesildim. "Sunny."

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve neredeyse beni sandalyemden düşürüyor. Bu kadına güzel demek zarar verici bir yetersizlik olur. Koyu kahverengi teni ve fesatlıkla sarmalanmış boğucu bir mükemmellik.

Yüzü bugün en az yüz kez aklımdan geçti. Sunny ve çocukları kontrol etmeyi ne kadar çok istediğime değil, müşterilere odaklanmak için çaba sarf etmek zorundaydım.

Bu takıntı sağlıklı mı?

Muhtemelen değildir.

Sunny Quetzal'ın bana hissettirdiği hiçbir şey 'normal' olarak sınıflandırılmaz.

Aşkı bildiğimi sanıyordum. Gerçekten biliyordum. Lisedeyken Sunny'ye aşık olduğumu ve yetişkinliğimde yaşadığım kaçamakların o şey olduğunu sanıyordum. Kadınları ve erkekleri ofisime koşturan, rahatlamak ve iyileşmek için yalvartan şey.

Yanılmışım.

Çok yanlış.

Aşk büyük, kaba ve gürültülüdür. Tıpkı Sunny gibi.

Bağımlılık da yapıyor. Uyuşturucu gibi. Bu bir uyuşturucu. Beyni dolduran bir dopamin vuruşu ve ev sahibini bağımlı hale getirir.

Sunny Quetzal bana bunu yaptı. Hayatımda bir gün bile sigara içmedim ama beni bir uyuşturucu bağımlısına dönüştürdü.

"Sakin ol. Çocuklar burada." Telefonu çeviriyor.

Micheal ve Bailey ekranda görünür. Oturma odasında oturuyorlar. Bailey yüzüstü yatmış, ödev defterini karalıyor. Micheal sırtını sandalyeye dayamış, çizgi roman okuyor.

"Eviniz iyi. Şimdilik. Bailey ve ben hâlâ şu oyun randevusu konusunda başının etini yemek zorundayız."

"Oyun randevusuna hayır."

"Araştırdım. Sosyal bağlantılar beyin için iyidir. Takım çalışması kurma ve empati becerilerini geliştiriyor."

Dudaklarım seğiriyor. "Araştırmanı yapmışsın."

"Sen sadece beyin bilimine saygı duyuyorsun. Seni kendi oyununda yenmek zorundayım."

"Hala hayır."

", Hastings."

"Evde çok fazla çocuk olması dağınıklık yaratıyor ve zamanım yok-"

"Zamanım

var." "Var

mı?"

"Tamam, aslında bilmiyorum ama bu değil."

"Bu oyun randevusuna neden bu kadar taktın?"

"Çalışmalarımı daha fazla insanın görmesini istiyorum."

"Çocuklardan onay almak istemen çok anlamlı Sunny." "Lütfen." Alt dudağını dışarı itiyor.

Kalbim balmumu gibi eriyor.

"Hey çocuklar," diyor Sunny, Micheal ve Bailey'i etrafına topluyor, "en iyi yavru köpek taklidinizi yapın."

Bailey tereddüt etmeden atlıyor. Gözlüklerinin arkasındaki gözleri kocaman, alt dudağını diş etlerine kadar görebileceğim şekilde dışarı çıkarıyor. Micheal bana sıkılmış bir bakış atıyor ve gözlerini deviriyor.

Onlara baktığımda göğsümde bir şeyler yerine oturuyor. Bilemiyorum. Sanki geleceğimin bir görüntüsüne bakıyor gibiyim. Uzun bir günün ardından Sunny'yi aramak. Micheal ve Bailey güvende ve bakılıyor. Evim diyebileceğim bir yer.

Daha önce hiç başka bir hayat için özlem duymamıştım. Önemli olan tek şey statükoyu korumaktı. Düzen. Rutin. Öz disiplin. İşim beni tatmin etmeye, temiz ve boş bir ev de bana huzur vermeye yetiyordu.

Şimdi mi?

Daha fazlasını istiyorum.

Bu üç kişiyi burada istiyorum.

Sunny başını Micheal'a yaklaştırıyor. Saçları çıplak omzuna dökülüyor. Kamera dışa dönüyor ve onun bir atlet ve şort giydiğini görüyorum.

Ona hayranlıkla bakıyorum. Uzun, upuzun bacakları, zarif kolları ve kırmızı dudakları var. Her erkeğin kolunda olmasını istediği kız. Aslında, şu anda o atlet ve parmak arası terliklerle dışarı çıkabilir ve erkekler yine de onu fark eder. Manyetizması sinir bozucu. Eğer bu kadar çekici olmasaydı, erkekler onun etrafında elmalı turtanın etrafındaki meyve sinekleri gibi dolanmazdı.

Bugün onu Gabor'a bağlanırken gördüğümde ne kadar paniklediğimi anlatamam. Neyse ki Gabor, Sunny ile aramızdaki bir şeyi fark etti. Ondan sonra da benim takımıma geçti. Sunny'ye yönelttiği gülümsemeler flörtöz olmaktan çok eğlendiriciydi. Ses tonu da değişti. Ve ben gitmek zorunda kaldığımda Sunny'yi benimle birlikte dışarı itmekte gecikmedi.

Kendi iyiliği için mi yoksa benim iyiliğim için mi geri adım attı emin değilim ama bunun sevindim. Eğer olmasaydı, kendimin daha da olgunlaşmamış ve önemsiz bir versiyonuna dönüşebilirdim.

Rastgele bir yabancıнын Sunny'ye olan aşkımı ondan daha çabuk delilik. Ona karşı hissettiklerimi neden bu kadar görmezden geliyor?

Ben.

"Ona bu gece ne yaptığını anlat Micheal," diyor Sunny, başını hâlâ Micheal'ın yüzüne bastırarak.

Saçlarını savuruyor ve kameraya asık suratlı bir bakış gönderiyor. "Bir şey yaptım."

"Ne. Ona ne olduğunu söyle." "Makarna ve peynir."

Sunny telefonumun hoparlörlerini bozacak kadar yüksek sesle bağıyor. "Bu doğru. Oğlun Mike yemek yaptı."

"İyi miydi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Erişteleri tencereden bile sıyıramadık."

"Alevin ne kadar sıcak olması gerektiğine dair bir talimat yok." Micheal suratını asıyor. "Bu yanlış reklam."

"Bu sağduyu, Micheal." Sunny'nin alaycı ifadesi gülmeme neden oluyor.

Dudaklarımı içeri çekiyorum. "Yedin mi?"

"Bütün tencereyi çöpe attım ve pizza sipariş ettim." Keskin gözleri bana kilitlendi. "Bu arada, sana yeni bir tencere borçluyum."

Omuzlarım bir kalkıp bir iniyor. "Zaten o saksılara pek dokunmadım." "Güzel."

"Yenilebilirdi." Micheal çizgi romanını bir kenara bırakıyor. Bacaklarını dövüşür gibi açıyor. "Siz ikiniz aşırı tepki veriyorsunuz." "Korkunçtu, Bay Darrel." Bailey yüzünü kameraya çok yaklaştırıyor. Burun kanalına kadar görebiliyorum.

"Hayatımda yediğim en kötü şey." Sunny de aynı fikirde.

"O kadar da kötü değildi," diye kendini savunuyor Micheal. "Ayrıca, talimatlar karmaşıktı."

Sunny ona inanmayan bir bakış fırlatır. "Oh, *hadi* ama. Kim peynirli makarnayı berbat eder ki?"

Bailey homurdanıyor.

"Micheal'a, madem bir şeyleri savunmak istiyor, biz pizza yerken onun da peynirli makarnasını yiyebileceğini söyledim. Birdenbire fikrini değiştirdi."

Micheal omuz silkiyor ve sonra kıkırdıyor. *Kıkırdadı.* "Onu yemiyordum."

Şaşırdım. Büyükannesinin cenazesinden iki gün sonra Sunny, normalde içine kapanık olan bu çocuğu güldürüyor.

İnanılmaz biri.

"Her neyse," diye ayağa kalkıp çocuklardan uzaklaşan Sunny, "size biraz pizza ayırdık. Aslında, Micheal ve Bailey üç asırdır bir şey yememiş gibi davrandıkları için onları götürüp saklamak zorunda kaldım."

"Kafeterya yemekleri iğrenç kokuyor!" Bailey arka plandan bağırıyor.

Sunny telefona gözlerini deviriyor ve omzunun üzerinden bağırıyor, "Yemek için minnettar olmalısın. Dünyanın her yerinde yiyecek hiçbir şeyi olmayan küçük çocuklar var!"

Parmaklarımı yumruk yapıp kahkahalarımı gizlemek için öksürüyorum. Çocukların açlığı hiç de eğlenceli değil ama Sunny'nin hayal kırıklığına uğramış iç çekişi hayatımda gördüğüm en sevimli şey.

"Her neyse," diyerek mutfağa giriyor, "Dina'ya akşam yemeği yiyip yemediğini sordum ve arka arkaya seanslar yaptığını söyledi. Muhtemelen şu anda kafein ve kararlılıkla çalıştığın için," kamerayı sarı pirinç, tavuk göğsü ve sebzelerden oluşan güzel bir tabağa doğrultuyor, "pizzadan biraz daha sağlıklı bir şeyler hazırladım. Çocuklar için de biraz hazırlayacaktım ama bekleyemediler." *Çok sabırsızsın* der gibi ofluyor. "Onlara göre yemek yemezlerse açlıktan öleceklermiş."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Benim için yemek mi yaptın?"

"Dur, dur. Kendimizi . *Kendim* için yemek yaptım. Amerikan pizzası benim iyi vakit geçirme anlayışıma uymuyor. Ben sadece..." gözlerini kaçırdı, "biraz kalmıştı."

"Doğru."

"Tabii ki."

"Aksini düşünmekle aptallık ettim."

"Aynen öyle. Neden böyle bir şey yapasın ki?" Kıkırdaması gergin.

"Her neyse, çocuklar iyi. Ev iyi. Ben de iyiyim." *Evet, iyi.* "O yüzden işine odaklan ve işin bitince eve gel."

"Sunny-"

"Güle güle." Ekran .

Telefonu çekip kıkırdadım. Sezgilerim haklıydı. Sunny uykudan ya da kahveden çok daha fazla enerji veriyor. Yine de konuşmayı bitirdiğimizde ürkek görünüyordu. Umarım eve döner dönmez kaçmaz. Umarım onu biraz kalmaya ikna edebilirim.

Onu tekrar yatağa sokmama izin miydi... bu sefer kıyafetleri olmadan? Sunny'nin sütyenini omzundan aşağı kaydırıldığını ve gömleğimin düğmelerini başarıyla açtığını hayal ettiğimde kalp atışlarım hızlanıyor.

Kapı çalındı. Dina kafasını ofisime uzattı ve o görüntüyü zihnimden uzaklaştırmak için elimden gelen tek şey buydu.

"Telefonda bir hastayla mı konuşuyordun?" Gözleri yüzümde geziniyor. "Seni üzecek bir şey mi söylediler? Kulakların kızarmış."

"mi?" Lobo çimdikliyorum.

"Mm-hm." Kanepeye doğru ilerliyor ve yorgun bir şekilde köşeye çöküyor. "Hayır, o bir hasta değildi. Sunny'ydi."

"Öyle mi?" Dina kaşlarını kaldırdı.

"Bana çocuklar hakkında bilgi veriyordu. Micheal peynirli makarna yaptı."

"O iyi mi?"

"Hayır." Sunny'nin bizi mutfakta kendi başımızın çaresine bakma konusunda eğitmesi gerek. Micheal peynirli makarnayı bile beceremiyorsa çok ama çok üzücü bir gün.

Dina gülümsüyor. "İkisi de çok değerli."

"Ve onlardan çok uzun zamandır uzaktaydım." Gözleri buğulandı. "Eve mi gidiyorsun?"

"Evet." Masa lambasını kapatıyorum.

"Ama vaka notlarını girmemiz gerekiyor." "Yarına kadar bekleyebilir."

"Vaka notlarını yazmayı asla ertelemezsın." Çenesi düştü.

"Kayıt cihazıma çoktan not aldım. Zamanım olduğunda yazıya döneceğim." Laboratuvar önlüğümü çıkarıp sandalyemin arkasına koydum. "Micheal matematik dersinde ona yardım etmemi istedi ve Bailey'nin ödevinin yarın teslim etmeden önce kontrol edilmesi gerekiyor."

Kirpikleri aşağı yukarı zıplıyor. "Şu haline bak, iyi bir baba oluyorsun. Sanki bunun için yaratılmışsın Darrel."

Gülümsemem düzleşiyor. Babamı düşünüyorum. *Sen tembel bir serserisin. Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Kalk ve tekrar koş.*

Yağmur ya da güneş, baba

Annem koşup müdahale edene kadar beni antrenman yapmaya zorladı. *Bu çok sert oldu. Kanaması olduğunu görmüyor musun? O sadece bir çocuk!*

Bir

baba.

Bir

baba.

Bir kabus.

Boğazım düğümleniyor ve zorlukla yutkunuyorum. "Dina." "Huh." Bana gülümseyerek bakıyor.

"Gelecekte benden onların babası olarak bahsetmezsen sevinirim." Gülümsemesi yavaşça kaybolur. "Ne?"

Anahtarlarımı alıp yanından geçiyorum. Kalbim sıkışıyor ve midem bulanıyor. Hissettiklerimin bilimsel bir açıklaması var. Geçmişimle çözmem gereken bir bağlantı. Babam ölmüş olsa bile iyileşmeyecek bir travma.

Çirkin yüzünü göstermesini beklemiyordum, ama sonra iki erkek çocuğa bakacağımı ya da onlara bu kadar değer vereceğimi de beklemiyordum.

Onlara değer verdiğim için kendime baba diyemiyorum. Çocuklara ihtiyaçları olan her şeyi vereceğim. Onların yanında olacağım. Ve babamın benimkini mahvettiği gibi onların hayatını mahvetmeyeceğim.

* * *

İÇERİ GİRDİĞİMDE EV SESSİZDİ. TELEVİZYON AÇIK. TELEVİZYON

Bir ev dekorasyon ağı. Sunny kanepede tek başına oturuyor, sehpanın üzerinde bir kadeh şarap ve ayaklarını uzatmış. Kalçalarının üzerinde bir dizüstü bilgisayar var ve ona bakarken kaşlarının arasında bir kırışıklık var.

Kapıyı kapattığımda sıçradı ve gözlerini bana dikti. "Darrel."

"Selam," diyorum sessizce. Dina ile yaptığım konuşma hâlâ zihnimi meşgul ediyor. Babamı düşünmek beni her zaman kötü bir ruh haline sokuyor. Ve şimdi Dina biliyor.

Bazı şeyleri hep biliyordu - Claire öldükten birkaç gece sonra babamla olan sorunlu ilişkiyi ima etmiştim - ama şimdi

çok daha ciddi olduğunu anlarsa, benim için endişelenecek ve kaygılanacaktır. Ve bu ihtiyacım olan son şey.

Sunny ayaklarını sehpadan çekip ayağa kalkıyor. "Çocuklar odalarında. Onlara ne zaman yatmaları gerektiğini sordum. Bana farklı cevaplar verdiler, ben de bir karar verdim."

"Şimdiden uyuyorlar mı?"

"Bailey öyle." Esnemesini bir yumruğuyla örtüyor. "Micheal hâlâ kitap okuyor ama kitapları sevdiği için onu cezalandıracak değilim. Bu çok saçma." Elini sallıyor.

"Doğru."

"Doğru." Başını sallıyor.

"Güzel."

"Güzel."

İkimiz de sessizleşiyoruz.

Sunny boğazını temizler. "Ah, ben de soracaktım. Alexandra nasıl?"

"O iyi."

"Bu çok iyi."

Derin bir nefes alıyorum ve ona bakıyorum. Yol boyunca arkamda sürüklenen kalbim yeniden canlanıyor. Sanki beni yeniden şarj ediyor. Onunla ilgili her şey. Saf bir enerji ve bulaşıcı.

"Sen... iyi misin? Sanki elli yıldır yeraltında yaşıyormuşsun ve zombiler tarafından kaçırılmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"İmgelerin güzel kullanımı."

"Dört yıl boyunca Edebiyat okudum. Bir şeylerin bulaşması kaçınılmazdı."

Etrafımıza tekrar sessizlik çöktü. Bir şey söylemeliyim. Çocukları aldığı için ona teşekkür etmeliyim. Yemek yaptığı için teşekkür etmeliyim. Hayatım olan çölde güneş ışığı, çiçekler ve ferahlatıcı bir esinti olduğu için ona teşekkür etmeliyim.

Ama tek yapabildiğim bakmak.

Hızla göz kırpmıyor. "Gitmeden önce Micheal'a hızlıca veda ."

Onu takip etmek istiyorum ama bu ürkütücü ve sinir bozucu olur. O yukarıdayken ben oturma odasında volta atıyorum. Parmaklarım kravatıma batıyor

ve ekiştiriyorlar. Sonra saçlarımın arasına girip boğuşuyorlar.

Hayatımda hâlâ halletmem gereken çok şey var. Micheal ve Bailey burada acil gözetim altındalar ve sosyal hizmet görevlileri benimle yaşamalarından hoşlanmıyor. Bir dadı bulmam gerekiyor. Müfredat dışı etkinlikleri, okul gezilerini ve veli-öğretmen konferanslarını müşterilerimle dolu bir programa nasıl sığdıracağımı bulmam gerekiyor.

Bir de ruhun derinliklerindeki sorunlar var. Hastalarımı her zaman yeni bir ilişkiye başlamadan önce çözmeleri için teşvik ederim çünkü bunlar ileride sorunlara yol açacaktır.

Babam.

Claire ile son konuşmam.

Sunny ile olan geçmişim. Hâlâ hatırlamadığı bir şey.

Adımlar var. Bunun için adımlarım vardı ve sırayla gitmeliydi çünkü düzen hayattır. Düzenin dışına çıkan her şey etrafıma ördüğüm mükemmel duvarlara zarar verebilir.

Ama Sunny oturma odasında tekrar belirttiğinde, üzerinde krem rengi omuzlarını açıktaki bırakan bir atlet, saçları atkuyruğu, kahverengi gözleri kararsız ve ciddi, denesem de duygularımı kendime saklayamayacağımı biliyorum.

"Sanırım artık gideceğim." Sunny çantasını sandalyenin sapından alıp sıkıyor.

Ona doğru bir adım attım.

Sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Oyun randevusu konusunda sadece şaka yapıyordum.

Eğer gerçekten olmasını istemiyorsan, bu konuyu bir daha açmayacağım." Adımlarım hızlanıyor. Oturma odasının yarısını geçtim.

Kirpiklerini kırıştırıyor. "Shanya bana saçından çıkmamı istediğini söyledi. Bunu bana kendin de söyleyebilirdin ama sorun değil. Anlıyorum."

"Sunny, lütfen konuşmayı kes."

Başını iki yana sallıyor. "İşim bitti, artık beni görmene gerek yok. Yine de Micheal ve Bailey'i bazen okuldan alabilmeyi gerçekten çok isterim. Belki onları dondurma yemeye götürürüm? Ayda bir kez. Tamam, ayda iki kez. Bu senin programını ve sen de-"

Sunny Quetzal'ın çenesini tutuyorum, başını geriye yatırıyorum, o güzel kahverengi gözlerinde parıldayan şaşkınlığı görmezden geliyorum ve aşağı indiriyorum

Ağzımı.

Titreyen dudaklarına bıraktığım öpücük sadece onu susturmak içindi. Öpüşmek iletişim değildir, her ne kadar öyle olmasını istesem de. Ve Sunny, kendimi açıkça ifade etmezsem ne söylediğimi tamamen kaçırarak türden bir kadın.

Kelimeler. Kelimelere ihtiyacım var. Kelimeleri kullanmaya niyetim var. Gerçekten harika, romantik kelimeler çünkü kadınlar romantizmi sever ve o her hak eden bir kadın.

Ama ağzımın Sunny'ninkine yumuşak bir dokunuşu yeterli olmuyor. Dudaklarında şarabın tadını alıyorum ve dünya hoş bir şok dansı içinde yüzmeye başlıyor. Duramıyorum. Neden durayım ki?

Kalçasına uzanıyor ve kolumu kalçasına dolayarak onu kendime o kadar yaklaşıtıyorum ki hava zerrecikleri bile giremiyor.

Eli sırtımdan yukarı kayıyor ve saçlarıma giriyor. Tırnaklarının kafa derime sürtünme şekli işkence ve zevk ve kaçırdığımı bilmediğim her şey.

O beni öpüyor. Aman

Tanrım.

Ağzını. Onun dili. O benim tek bağımlılığım ve bu gece doruğa ulaşacak çünkü kendimi kontrol edemeyeceğim. Azıcık bile.

Hareket ediyoruz. Onu iten ben miyim yoksa o mu geriye doğru tökezliyor emin değilim ama dünya ısrarlı bir yöne doğru dönüyor. Duvara çarpana kadar nedenini umursamıyorum ya da fark etmiyorum. Vücudu benimkine doğru sığıyor ve ben onu sabitliyorum. Bu sefer tutuşum kalçasına daha yakın ve resmen şortunun arkasını avuçluyorum. Bu kasıtlı değildi. Ellerim o kadar büyük.

Avucumu başka yöne çeviriyorum. "Özür dilerim."

Sunny sırtıyor ve her zaman hayalini şeyi yapana kadar kolumu aşağı doğru itiyor - arkasını sıkıyorum. Tekrar ağzının içine dalıyorum ve ödül olarak dilimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Boğazının arkasından çıkan ses -çaresiz, muhtaç küçük bir inilti- kanımı kadar ısıtıyor ki, bana bu kadar yakın olduğu için yanacağından endişeleniyorum.

Çok fazla. O çok fazla. Her yerim uğulduyor. Cildim oyun hamurundan yapılmış gibi parçalanıyor. Olabilecek bir şey

her yöne doğru gerildi ve çekildi.

Parmakları yanağıma takip ve gömleğimin içine girene kadar boynumdan aşağı kayıyor. *Gömleğimin içinde* ve lanet olsun, bir süpernova bulmuş olabilirim çünkü enerjiden ve saf, öfkeli ihtiyaçtan başka bir şey olmadığımdan oldukça eminim.

Üst katta bir kapı çarpıyor ve uzaktan küçük ayak sesleri geliyor. Belli belirsiz duyuyorum ama bedenimin dışında bir yerdeyim ve rahatsız olamıyorum. Sunny'nin tepki süresi benden çok daha iyi. Kaskatı kesilip beni itiyor ve sırtı ikinci katın trabzanlarına gelecek şekilde dönüyor. Bir an sonra Bailey merdivenlerin başında beliriyor.

"Bay Darrel!" Bize doğru geliyor.

Kelimelerin nasıl oluştuğunu hatırlayana kadar üç kez yutkunmak zorunda kalıyorum. "Uyuduğunu sanıyordum, Bailey."

"Sunny'nin Micheal'a veda ettiğini duydum. Odama gelmesini bekliyordum ama gelmedi." Küçük çocuk Sunny'ye suçlayıcı bakışlar yöneltti.

"Özür dilerim, Bailey. Uyuduğunu sanıyordum ve seni rahatsız etmek istemedim."

"Veda etmelisin." Bailey ona doğru yürüyor, gözleri ciddi ve vakur. "Veda etmeden bizi terk edemezsin."

Kalbim burkuldu.

Sunny onun hizasına çömeliyor, bu da içgüdüsel olarak yaptığı bir başka şefkatli şey. "Özür dilerim, Bailey. Sana söz veriyorum. Ne zaman , önce sana haber vereceğim."

Başını sallıyor.

Ona elini uzatıyor. "Arabama kadar benimle yürür müsün?"

"Dışarısı soğuk." Kaşlarımı çattım. "Paltonu getireyim, Bailey." Bailey'nin odasına giderken kendimi ayarlıyorum ve küçük çocuk ne kadar kızardığını fark etmesin diye serinlemeye .

Döndüğümde Bailey ve Sunny ön kapıdaydı. Bailey heyecanla konuşuyor ve bunca zamandır uyuduğuna dair ciddi şüphelerim var.

Sunny her kelimeyi dinliyor, başı ona dönük ve yüzünde sabırlı bir gülümseme var. Ona bakınca içimden

onu duvara fırlatıp yerden devam edeceğim, bu yüzden dikkatimi Bailey'e vereceğim.

"Al, dostum." Paltoyu açıyorum.

Küçük ellerini hikayesinin bir adımını bile atlamadan içeri sokuyor. "Ve okuldaki yeni kız Ebenezer tarafından zorbalığa uğruyordu ve ağlıyordu ve ben de ona yardım ettim."

"Mm-hm," diyor Sunny.

Bailey'e paltoyu giydirirken Sunny'yi dikkatle izliyorum.

"Sonra çikolatamı onunla paylaştım ve bana korktuğu için ağlamadığını söyledi. Kızgın olduğu için ağladığını söyledi. Buna inanabiliyor musunuz?"

"İlginç küçük bir kıza benziyor." Sunny, Bailey'nin elini kabul ediyor. Bana bakmıyor. Neden bana bakmıyor?

"Onun adı Beth. Elizabeth'in kısaltılmışı. Annesinin tamirci olduğunu söyledi. Arabaları tamir ediyormuş. Annesinin ona erkeklerin aptal olduğunu söylediğini anlattı. Ona aptal olmadığımı söyledim..."

"Mm-hm." Sunny arabasının anahtarlarını kaldırıyor.

Bailey konuşmaya devam ediyor. "Bu yüzden onu oyun randevuma davet etmek istiyorum," diye bitiriyor sonunda. "Çünkü o harika biri."

"Pekala, dostum. Bu oyun buluşması fikri hakkında daha fazla konuşmalıyız." Onu kollarıma aldım. "Sunny'nin de eve gitmesi gerek."

"Eve gitmek *zorunda* mı?" Bailey kaşlarını çatar.

"Bilmiyorum." Sunny'ye bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu gece kalmasını isteyelim mi?"

Gözleri açılıyor ve hızla kırıştırıyor. "Üzgünüm, kalamam." Hiç de üzgün görünmüyor. Gergin ve telaşlı görünüyor. "Yarın yeni bir müşteri için konsept çizim yapmam gerekiyor, o yüzden gitmeliyim."

Bana bak Sunny. O öpücüğün ne anlama geldiğini anladığına dair bir işaret ver.

"Sen ve Micheal'la sonra görüşürüz, tamam mı?" Sunny'nin gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Titreyen parmaklarıyla arabasını açmaya çalışıyor. Anahtarın ilk hamlesi biraz fazla güneye gitti. İkincisinde anahtar spiral çizerek elinden fırlıyor.

Almak için eğildim ve o da eğildi.

Ellerimiz sürtünüyor.

Sunny sanki bana alerjisi varmış gibi parmaklarını geri çekiyor. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor yere doğru.

Bu sefer anahtarı kilide soktu. Sunny arabasına atlıyor ve garaj yolumdan o kadar hızlı çıkıyor ki posta kutumu biçmediğine şaşıyorum. Gözlerim, gözden kaybolana kadar arabasını takip ediyor.

Bailey yüzüme bakıyor. "Bay Darrel, ruj mu sürüyorsunuz?"

"Ha?" Elimin tersiyle ağzımı yokluyorum ve kıpkırmızı oluyor. "Hayır, ben sadece..." *Şehirdeki en tatlı dudakları emmek.* "Tatlı bir şeyler yemek."

"Yaban mersinli lolipopları yediğimde dilim maviye dönüyor. Gördün mü?" Bana dilini gösteriyor.

"Demek ki doğru düzgün fırçalamamışsın şampiyon." Bailey'i evin içine götürüyorum ve tekrar yatmaya hazırlanmasına yardım ediyorum.

Odama döndüğümde Sunny'ye mesaj atmak için telefonumu elime alıyorum. Bildirimlerime baktığımda çoktan bir mesaj gönderdiğini görüyorum. Kalbim hızlanıyor. Tekrar öpüşmemizi düşünüyorum. Kollarımda ne kadar yumuşaktı. Göğsünü bana karşı nasıl kabarttığını. Onu avuçlamam için beni nasıl yönlendirdiğini...

Güneşli: Bu gece bir hataydı.

Kalbim sönüyor.

Mesajı iki kez okudum.

Hata mı?

Dehşet damarlarımda dolaşıyor.

Bu kadın. Bunu zorlaştırmaya kararlı, değil mi?

Duygularımı mesaj yoluyla iletmenin, birincisi düşüncelerimi doğru tonda iletmemek, ikincisi de ona gerçekten değer verip vermediğim konusunda şüpheye düşmesine neden olmak için kesin bir yol olduğunu fark ettiğimde cevabımı yazmaya başlıyorum.

Darrel: Yarın buluşalım.

Cevap vermiyor.

Sunny'yi hayal ederek uyuyorum ve ertesi sabah uyandığımda aklımdaki ilk düşünce o oluyor. Telefonumu elime alıyorum ve gecenin bir yarısı mesaj attığını fark ediyorum. O da beni düşündüğü için mi uyuyamıyordu?

Sunny: Yarın dans seansında görüşürüz. Bunu garipleştirmeyelim.

Burnumu kırıstırıyorum. "Garipleřtirmek" de ne demek? Ona karřı hislerim var. Onu dūřünmeden duramıyorum. Onun da bana karřı hisleri var, yoksa beni dūnkū gibi ōpmezdi.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve bu bana dūn gece parmaklarını kafa derimde gezdirişini hatırlatıyor.

Gōğsūm acı dolu bir nefesle genişliyor. "Sunny Quetzal, seninle ne yapacağım ben?"

Huzursuz hissederek yataktan kalktım ve soğuk bir duş aldım. Sonra giyiniyorum ve çocukları uyandırmak için koridorun karşısına geçiyor.

Bailey için kolay çūnkū o bir sabah insanı. *Sempatik yollarının* en çok güneř doğarken aktif olduğundan neredeyse eminim. Micheal ise tam tersi. Okula gitmesi için ōnce yalvarıp sonra tehdit etmem gerekiyor.

İki çocuk da uyandığında tost yapmak için ařağıya iniyorum. Oturma odasının ōnūnden geçerken Sunny ile ōpūřtūğūmūz duvara bakıyorum. Onunla ilgili anılar beynime hūcum ediyor ve kendimi kontrol altında tutabilmek için aceleyle kahve yapıyorum. Bir soğuk duř için daha zamanım yok. Çocuklar zaten geç kalıyorlar.

Kahvaltı tost ve üzerine kabuk serpilmiř çırpılmıř yumurta çūnkū bir yılı aşkın sūredir sabah yemeğini hazırlamadım ve biraz paslandım.

Sonra çocukları kapıdan çıkarıp arabama bindiriyorum ve onları okula bırakıyorum.

"İyi günler çocuklar."

Micheal başını sallar.

Bailey coşkuyla el sallıyor.

Terapi merkezine giderken Alistair'i aradım.

"Bu geceki dans seansından vazgeçmek için arıyorsanız, artık çok geç. Adınızı çoktan yazdım. Sen ve Sunny bu numarayı bizimle birlikte *yapacaksınız*, yoksa ofisimi terapi merkezimize taşıyıp bütūn gün sizi rahatsız edeceğim."

Kaşlarımı attım. "Bu etkili ama gereksiz bir tehdit. İptal etmek için aramadım."

"Oh." Sesi şaşkınlıkla kalınlaşıyor. "Neye ihtiyacın var?"

"Çocuklar için bir dadı."

"Bu kolay. Bayan Hansley onlarla ilgilenebilir."

"Bayan Hansley'i seviyorum. Benimle ve Claire'le ilgilendi." "Biliyorum."

"Ama o büyüyor. Belle'i ve çocuklarımı izlemek fazla-"

"Vay canına," diye soluk soluğa kalıyor Alistair.

"Ne?"

"Az önce onlara 'adamlarım' dedin."

"Öyle mi dedim?"

"Yaptın." Sesi heyecanlı geliyor. "Onlara 'adamlarım' dedin, Darrel."

Boğazımı temizliyorum. Önemli bir şey değil. Çocuklar benim sorumluluğumda. Onlara bakmak ve korumakla ilgili her şey bana ait.

"Mesele şu ki, onları okuldan alacak, ev ödevlerine yardım edecek ve ben merkeze yetişirken onlara bakacak birine ihtiyacım var. Herhangi bir tavsiyeniz olup olmadığını merak ediyorum."

"Ben bakmıyorum. Ama başka bir dadı bulana kadar, Bayan Hansley'nin onlara bakmayı seveceğini biliyorum. Bu gece dans antrenmanı sırasında onları buraya getirin. Ya da daha iyisi, çocukların kendi alanlarında daha rahat edeceklerini düşünüyorsanız Bayan Hansley, Belle ile birlikte çiftlik evine gidebilir."

"Belle'e Micheal ve Bailey'den bahsettin mi?" Göstergeye hafifçe vurup sola dönüyorum.

." Alistair öksürür. "Onun tek oyun arkadaşı Bayan Hansley. Kuzenleri olacağı için heyecanlanacağını biliyordum."

"Alistair."

"Biliyorum. Biliyorum. Çocukları aceleye getirmek istemiyoruz. Ama ama. Bir yıldır var olduklarını bile bilmiyorduk. Kenya şimdiden barbekü planları yapıyor. Belle'in onlar için Noel hediyeleri listesi var. Onlarla tanışmak istiyoruz. Onları tanımak. Onlar artık ailemizin bir parçası."

Aile.

Bailey, Micheal ve ben aileyiz. Ve buna bağlı olarak, onlar da Alistair ve Kenya'nın ailesinin bir parçası.

Bu doğru.

Doğru hissettiriyor.

Alistair tereddüt eder. "Bunu Belle'den saklamamı mı tercih ederdin?" İç geçirir. "Haklısın. Belki de haberi Belle'le paylaşmak için biraz erken davrandım. Onunla konuşacağım. Onu sakinleştirmeye çalışırım. Kuzenleri olacağı için çok heyecanlı ama çocuklar bu fikre henüz alışmamış olabilir."

Sertçe yutkunuyorum. Hâlâ Alistair'in ilk ifadesine takılmış durumdayım.

Aile.

"Darrel?"

"Haklısın. Onlar aileden." "Ha?"

Çocuklar benimle yaşamaya başladığından beri zihnim ilk kez rahatlıyor. 'Baba' etiketini fazla düşünüyorum. Aile basittir. Aile, biri için ortaya çıkmak ve her şeyini vermektir çünkü yaptığın şey budur. Çünkü öncelikli olduğunuzu gösteren bir şekilde bağlısınızdır.

Gülüms

üyorum

.

Güneşli

.

Sunny aileden biri.

"Alo? Hala orada mısın?"

"Ah, evet." Gözlerim yeniden yola odaklanıyor. Parmaklarımı sabit bir ritme vuruyorum. "Biliyor musunuz? Çocukların hepinizle tanışmasını istiyorum. Dans antrenmanından önce çiftlik evinde toplanmaya ne dersiniz? Yemek siparişı veririm. Oyun gecesi gibi bir şey olur. Seni, Kenya'yı ve Belle'i resmen tanıştıırım."

"Evet. Buna bayılırım. Belle de isterdi. Ve Kenya," diye kıkırdıyor aşık bir adam gibi, "muhtemelen çoktan bir kıyafet planlamıştır. Oh, saygın bir dadı tavsiye servisinin adını da göndereceğim. Make It Marriage gibi ama bakıcılar için."

"Teşekkürler, Alistair."

"Sorun değil. Şimdi işe mi gidiyorsun?"

U dönüşü yaptım ve ayağımı gaza çarptım. "Biriyle bir şeyi açıklığa kavuşturacağım."

"Bu uzun boylu, konuşkan ve mobilyaları seven biri mi?"

"Kapa çeneni, Alistair."

Gülüyor. "Sunny ile iyi şanslar, dostum."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Buna ihtiyacım olacak.

BÖLÜM 13

MAYA DAYAĞI

GÜNEŞLİ

DARREL'İN ÖPÜCÜĞÜ beni hayatım boyunca mahvetti.

Dudakları sıcak ve şahane olduğu için değil. Ya da o öpücüğü sanki yıllardır beni tatmak için bekliyormuş gibi ele aldığı için değil. Ya da çelik gibi sağlam olduğu için ve Darrel Hastings'in ikinci aşamaya geçmeden önce onay isteyen bir centilmen olabileceğini kim bilebilirdi?

Hayır, mahvoldum çünkü on iki saat sonra kanepemde o öpücüğü yeniden yaşıyor ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyorum.

İyi değil.

Ben iyi değilim.

Yapacak işlerim var. Potansiyel bir müşteri için bir konsept hazırlıyor olmam gerekiyordu. Bu aileyi şaşırtmam gerekiyor çünkü başka bir işim yok ve yeni başlayan işimi hızlandırmak için çaresizim.

Bu taslağı çoktan e-postayla göndermiş olmalıydım ve burada hayal kuruyor olmam hiç hoş değil. Kira, elektrik faturaları ve benzin fiyatları hâlâ Darrel'in seksi ağzının etkisinde olmamı umursamıyor.

Odaklan, Sunny. Odaklan.

İç tasarım bir sanattır. Resim yapmak, yazmak ya da dans etmek gibi. Hareketlerin içinden geçemem yoksa konseptime yansır.

Ne yazık ki beyin hücrelerim öpücüğe takılıp kaldı. Zihnimde bir döngü halinde çalışıyor ve beni yalnız bırakmayı reddediyor.

Bu benim hatam. Darrel'i geri öpmemeliydim. Ya da beni hissetmesi için elini vücudumda . Ya da parmaklarımı gömleğinin altına sokup tırnaklarımla onun yağsız, altın rengi kaslarını kaşımamalıydım. Ve kesinlikle öpücüğün hiçbir şey ifade etmediğini açıklamak için kadar beklememeliydim.

Koca bir yalan tabii ki.

Darrel Hastings bana kim olduğumu, onun kim olduğunu ve bir yılı aşkın süredir bana kasabanın cüzzamlısı gibi davrandığını unutturdu. Onu şımarttığım için aptalın tekiyim. Tanıştığımız günden beri anlaşıyoruz. Şimdi dilim onun boğazıyla yakından tanıştı diye aniden Darrel trenine mi atlıyorum?

Dizüstü bilgisayarımı elime alıyorum ve dijital çizim kalemini ekranın üzerinde ilham gelmesini bekliyorum.

Onun yerine Darrel'in yüzü beliriyor , o yeşil gözleri karanlık ve büyüleyici. *"Konuşmayı kes Sunny" diye sesini hatırlıyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Bana konuşmayı bıraktırmıştı. O öpücükten sonra tek bir kelime bile edemedim.*

Sessizlikte telefonum çalıyor.

Dikkatimi dağıtacak yeni bir şey bulduğuma sevindim ve telefona atlayıp cevap verdim. "Alo?" "Benim."

Shanya'nın sesini duyunca doğruluyorum.

"Ödemeyi aldın mı?"

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, bankama gidiyorum ve hesapları kontrol ediyorum. Rahat bir alarak, "Evet." diyorum.

"Güzel." Shanya kuru bir ses tonuyla konuşuyor, *bu konuşma beni rahatsız edemezdi.* "Senin için başka bir projem var."

Kirpiklerim titriyor. "Ne?"

"Taslakları e-posta ile gönderebilirim ya da gelip . Hangisini tercih edersiniz?" Arka planda kağıtlar karışıyor ve bir stajyer *fısıldıyor, "Shanya, bu duvar kağıdı seçimleri için onayına ihtiyacımız var".*

"Senin için çalışmaya geri döneceğimi söylediğimi hatırlamıyorum." Sesimde bir miktar kızgınlık var.

Bir şey takırdıyor. Muhtemelen Shanya'dır, sinirlendiğinde her zaman yaptığı gibi gözlüklerini burnundan çıkarıyordur. "Sunny, hayatım, şu 'Ben bağımsız bir kadını' şarkısını ve dansını yapmayalım."

"Shanya-"

"Ben de bir zamanlar gençtim, biliyorsun. Ne hissettiğini biliyorum." "Peki ben ne hissediyorum?"

"Yenilmez." İç çekiyor. "Ama bil bakalım Sunny. Dünya soğuk ve sert bir yer. Stinton Olayı'ndan sonra neden bahsettiğimi anlamışsındır."

"Bilgin olsun, Stinton Olayı'nı ben çözdüm."

Gülüyor. "Hayır, çözmedin."

İyi. Teknik olarak Stinton olayını *ben* çözmedim ama Max Stinton bir şekilde paramı iade etti ve her şeyi yoluna koydu. Neden

Shanya bunu anlamı varmış gibi yüzüme mi vuruyor?

"Tatlım, Max Stinton paranı iade etmesi için *tehdit edildi*. Seni o kadar önemsediklerini mi sanıyorsun? Sen onların radarındaki bir bipsin. Endişelenmeleri gereken çok daha büyük şeyler var. Sen listede bile değildin."

Yutkunuyorum. "Hayır, yanılıyorsun. Arkadaşlarıma müdahale edip etmediklerini sordum.

Alistair yapmadı-"

"Darrel Hastings."

Donup kaldım.

"Darrel Hastings, Max Stinton'ın bir arkadaşı. Aramayı o yaptı."

"Ne?"

"Bilmiyor muydun?" Yumuşakça gülüyor. "Sanırım bilmiyordun. Sevgili Sunny, görünüşe göre egzotik küçük yüzün güçlü bir adamın dikkatini çekmiş. Hastings'i tanıyorsun, değil mi? Bana açık çek veren ve küçük kalbinin istediği her şeyi sana vermemi söyleyen müşteri. Parmağını bile oynatmanı istemedi, seni tatlı şey. Şövalyelik gerçekten ölmemiş."

Kirpiklerim titriyor. "Bana o parayı benden kurtulmak istediği için verdiğini söylemiştin. Şimdi buna inanmam mı gerekiyor Darrel-"

"Öyle mi dedim?" Gülüyor.

Kalbim alevler kenarlarını yalıyormuş gibi yanıyor. "Bana yalan mı söyledin?"

"Kendi yorumumu yapmak daha uygun bir tanım olur."

"Shanya!" Midem titriyor.

"Mesele şu ki Sunny, koşu bandından kolayca atlayabilir ve Hastings gibi biri için ödül eşi olabilirsin. Kötü bir iş olmazdı. İyi bir aileden geliyor. Asker bir baba. Mirasyedi bir anne. Hiç de küçümsenmeyecek bir profesyonel kariyeri var. Ve senin için harcama istekli, sevgilim. Daha kötüsü de olabilirdi." Duraksıyor. "Ama senin şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Tükürdüm. Kafam karışmış, hayal kırıklığına uğramış ve bu konuşmayı yaptığımız için bile kızgınım. "Belki de Darrel Hasting'in ödül karısı olmak istiyordumdur."

"Hayır, yok." Duraksıyor. "Seni neden işe aldığımı biliyor musun?" "Çünkü tasarım konusunda çok iyiyim."

"Çünkü sana baktığımda biraz kendimi görüyorum."

"O zaman neden senin için çalışmaya geri dönemeyeceğimi biliyorsun."

"Oh, tam tersine. Ben olabilirim..." Dudaklarını şapırdatıyor ve doğru kelimeyi ararken ten rengi parmaklarını oynattığını hayal ediyorum, "altında küçük dallarınızın gelişeceği yayılan maun ağacı."

"Sana güvenmek Darrel'a güvenmekle aynı şey, değil mi? Kendi görüşünü iptal etmek için bir argüman kullanıyorsun."

"Sana bu dünyada kimsenin yardım almadan ilerleyemeyeceğini gösteriyorum. Stinton Group gibi büyük ve nüfuzlu bir holdingin *seni* önemseydiğini sanıyordun." Sözlerindeki alaycılık beni boğabilirdi. "Şimdi acı gerçekle yüzleşiyorsun. Gerçek şu ki sevgili Sunny... eğer zengin bir adam seni becermek istemeseydi, yine aynı çaresiz çıkmazın içinde olurdun. Faturalarını ödemek için çırpınıyor ve iş dünyasındaki itibarını kaybediyor olacaktın."

Parmaklarım yumruk oldu. "Çizgiyi aşıyorsun, Shanya."

"Sana hayatının uyandırma çağrısını yapıyorum Sunny. Kendi işini yürütmek ve girişimci olmak dışarıdan göz alıcı görünebilir, ancak yatlarda şampanya şişeleriyle fotoğraf çektiren sosyal medya yıldızlarına bakıp başarının *kendiliğinden* geldiğini düşünemezsin. Sizi itecek birine ihtiyacınız var. Bana *ihtiyacınız var*. Ve evet, kendi patronunuz olma yolundaki küçük gezintinize devam edebilir ve gölgeler arasında dideşebilir, merdiveni tırmanmak için çırpınabilir ancak tekrar aşağı atılabilirsiniz. Ya da sisteme orta parmağını kaldırır, benimle el ele verir ve harika biri olursun."

"C seçeneği var mı?"

Gülüyor. "Senin şu zekan. Ne kadar açık sözlü olabildiğini ."

"Sizin için çalışmaya geri dönmeyeceğim. Benim hayalim istediğim şekilde tasarım yapmak ve kendi markamı oluşturmak. Başkası için çalışırsam ve kendi şirketim yerine *onların* şirketini kurarsam bu gerçekleşemez." Sesim tutkuyla yükseliyor. "Bunun kolay olmayacağını biliyorum, ama ben bunu kabul ettim. Ofisinden çıkarken söylediğim sözlerin duracağım Shanya. İç tasarım dünyasını fethedeceğim."

Ve bunu kendi ellerimle yapacağım, kiminle yattığım için değil."

"Ateşle dolu olduğun kesin." Esniyor. "Sıkıldım. Sabun kutundan indiğinde beni ara."

"Yapmayacağım."

"Burada senin için her zaman bir yer olacak."

"Teşekkür ederim. Beni önemsiyormuş gibi görünmek istemediğinizi biliyorum ama yine de her zaman bir işim olacağını duymak güzel."

"Bu sıcak ve bulanık notla, hoşça kal diyeceğim Sunny."

Telefonu kapatıyorum ve titrek bir nefes alıyorum. Eski patronumun sözleri göğsüme yerleşti. *Parmağını bile kıpırdatmanı istemedi.* Darrel'in niyetini yanlış anlamış olabilir. Kendi sebeplerinden dolayı çocukların odalarının tamamlanmasını istiyordu. Bu kısmın benimle ilgisi olmayabilir.

Açıklayamadığım şey ise Darrel'in neden benim Stinton Yatırım sorunlarımla ilgilendiğidir. Bunu yapmak için hiçbir nedeni yoktu ve bundan hiçbir fayda sağlamadı. Bir teşekkür bile beklemiyordu. Bunu bir sır olarak sakladı ve Shanya olmasaydı bunu asla öğrenemeyecektim.

Kalbim gittikçe daha çarpıyor. Bu şu anlama mı ... tüm bu zahmete benden hoşlandığı için mi girdi? Ve belki de dün geceki öpücük sadece nefret ve şehvet arasındaki ince çizgiyi geçmiyordu? Daha fazlası mı vardı?

Kapının çalınmasıyla başımı kaldırıyorum. Başka bir vuruş binanın temellerini sarsarken gözlerimi kırıştıyorum. Ağır bir yumruğun davula vurması gibi bir ses.

"Darrel?" Fısıldıyorum. Üzerimde büyük boy bir tişört, üzerinde dönem lekeleri olan bir pantolon ve saçlarımın dağınık olduğunu fark edene kadar ayaklarım beni kapıya götürüyor.

Beni görmesine izin veremem.

Kapıya daha çok vuruluyor.

"Bir dakika!" Bağıyorum. Geriye doğru sıçrayarak odama koşuyorum ve dolabımı karıştırıyorum.

Darrel'i fazla bekletmek istemiyorum ama ne giyeceğime de karar veremiyorum. Hangi kıyafet çok belli etmeden 'Sanırım ben de senden hoşlanıyorum; beni tekrar öpebilir misin' der?

Sonunda, salon giyimi için yeterince rahat görünen ama en iyi varlıklarımı gösterecek kadar dar olan örme, yeşil body-con bir elbise alıyorum.

At kuyruğu tutucumu saçımdan koparıyorum, onunla birlikte kaçan uzun, koyu renkli telleri gördüğümde kafa derim yüzülmüş gibi ağlıyorum ve sonra parlayana kadar tüm dağınıklığı fırçalıyorum.

Makyaj. Parmaklarımı çeneme vuruyorum. Her şeyi yapmalı mıyım yoksa... Hayır, bunun için zamanım yok. Bileğime parfüm sıkmakla yetiniyorum. Sonra durup kulaklarımın arkasına sürüyorum çünkü Darrel'in orada hırladığında güzel kokmasını istiyorum.

Elime aldığım son şey parlaticı. Ağzıma sürüyorum ve ön kapıya doğru çılgınca bir koşu yapıyorum. *Dur, Sunny. Nefes al. Çok hevesli görünmek istemezsin.* Gözlerimi kapatıyorum ve göğsüm şişirilebilir bir balon gibi inip kalkmayı bırakana kadar derin, sakinleştirici nefesler alıyorum. Hazır olduğumda kapıyı açıyorum ve dudaklarımı boğucu bir gülümsemeye dönüştürüyorum.

"Hey, beklemiyordum... *gah!*" Gözlerim parlak siyah saçlı, burnu kalkık ve kaşları çatık, 1.80 boylarında Maya kadınıyla çarpışınca geri sıçıyorum. "Anne? Burada ne yapıyorsun?" "Benim burada ne işim var?" Odama sanki bir yıllık kurban için tapınağa giren eski bir şef. "Burada ne işim var benim?" Sesi bu sefer daha yüksek. Biraz daha tiz.

"Soruyu iki kez tekrarladınız ama hala cevap vermediniz," diye belirttim.

Annem bana tüm Karayip annelerinin bildiği ve güvenle kullandığı karanlık bir bakış fırlatıyor. Ben de geri çekildim. Normalde anneme karşı bu kadar geveze olmazdım ama yaşadığım şok yüzünden kelimeler ağzımdan kaçtı.

Ve dürüst olmak gerekirse, biraz da hayal kırıklığı.

Darrel olması gerekiyordu. Annem neden haber vermeden geliyor?

"Kendim görmeliydim."

"Neyi görmeliydin?"

"Eğer kızım aklını kaçırdıysa!" Annemin gözleri kafatasımı delip geçti. "Gabor'un gitmesine nasıl izin verirsin?"

"Anne, bunca yolu Gabor hakkında bana bağışlamak için mi geldin?" Gözlerimi devirmek istiyorum, ama aynı zamanda annemi görecektim kadar yaşamak istiyorum.

Otuzlu yaşılarıdayım, bu yüzden kendimi tutuyorum.

"Hayır, hayır, hayır." Ten rengi bir parmak sallıyor. Geri çekiliyorum. Parmak sallamaya başladığında eğilme vakti çünkü terlikler ve eller havada uçuşacak.

Güvenli bir mesafeye gelene kadar devam ediyorum. "Gabor harika bir adamdı."

"İlişkinizi güvence altına almak için daha da fazla neden."

"Anne, kimse bir randevudan sonra 'ilişisini garantiye almaz'."

"Siz gençlerin sorunu da bu. Bir ilişkiden diğerine atlamak istiyorsunuz. Köyde olsaydınız böyle olmazdı. Sen ve Gabor, ikiniz de bir söyleyemeden çoktan nişanlanmış olurdunuz."

"Ve ikimiz de perişan olurduk."

"Bunu bilmiyorsun, Sunita." Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. O kadar sert kaşlarını çatıyor ki, tüm kırıksıklıkları bir hazine haritasındaki çizgileri oluşturacak şekilde sıkışıyor. "Gabor'un iyi bir adam olduğunu kendin söyledin."

"Evet, ama sırf iyi bir adam olduğu için biriyle evlenmek istemiyorum. Bundan daha fazlası var."

"*Daha ne olsun?* Toprağı nasıl işleyeceğini ve kültürünü çocuklarına nasıl aktaracağını bilen iyi bir Maya erkeği istiyorsun. Nihai hedef budur."

"Peki ya aşk, anne?"

"Aşk mı?" Bir kahkaha patlatıyor. "Aşkın bir erkeğin yanında sersemlemek olduğunu mu düşünüyorsun? Kalbinin hızlandığını ve onu her gördüğünde yatağa atlamak istediğini mi sanıyorsun?"

Eğer öyleyse, Darrel'a karşı kesinlikle öyle hissediyorum. Kapıdan annem yerine o girseydi, şimdiye kadar ikimizden biri soyunmuş olurdu.

"Hayır, Sunita." Annem Darrel'ın gömleğini çıkardığı müstehcen hayalime dalıyor. Bir ebeveynin önünde Darrel hakkında uygunsuz şeyler düşünüyorsam kötü bir durumdayım demektir. "Aşk, kalbin soğuduğunda, adrenalini kaçtığında ve göğüslerin sarktığında bile kararlı kalmaktır. Aşk, karnınızın üzerinde çatlaklar oluşması, zor zamanlara birlikte katlanmak ve topluluğunuzu sadece *sizin* yapabileceğiniz şekilde inşa etmektir çünkü ikiniz de farklı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz."

"Aşk ne *değildir* biliyor musun anne? Mayalı olduğu için ya da annem gerçekten istediği için kendimi bir adamla evlenmeye zorlamak değildir."

"İnternetteki arkadaşlık sitelerinde seçtiğin erkekleri gördüm Sunny. Şaka gibi. Doğru partneri bulma konusunda hiç şansın yok. Ben sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Beni kontrol etmeye çalışıyorsun. Sorun şu ki anne, beni istediğin kadar bir Maya erkeğine doğru itebilirsin. Ama günün sonunda, onunla yaşamak zorunda kalmayacaksın. *Ben* yaşayacağım. O yüzden benim de söz hakkım olması gerekmez mi?"

Gözleri kızgınlıkla kısıldı. "Gabor iyi bir adamdı. Onunla bizzat konuştum ve çok etkilendim. Çekici, yakışıklı ve zeki biri. İkinizin pek çok ortak yönü var. Sorun nedir?"

"Belki de fazla mükemmeldir, anne. Bunu hiç düşündün mü?"

"Çok mu mükemmel? Sen de en az onun kadar mükemmelsin. Siz... birlikte mükemmelsiniz."

"Farklı şeyler istiyorduk." *Mesela... Ben bambaşka bir adam istiyordum ve Gabor drama istemiyordu.*

"Bu hiç mantıklı değil."

"Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum."

"Bana *asıl* sorunun ne olduğunu söyle, Sunita."

Keskin bir nefes çekiyorum. Gabor ailesine randevumuza Maya olmayan bir adam getirdiğimi söylemedi. Söyleseydi, annem bu tartışma sırasında bu kadar sakin olmazdı. Ve evet, *bu* annemin sakinliği.

Beni ispiyonlamadığı için ona çok şey borçluyum. Ne yazık ki, annem kolay kolay kanmaz. Onu bu işten vazgeçirmek için ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Anne, ben..."

Neyse ki telefonu çaldı.

Ona bir göz atıyor ve kırılganlıklarından birkaçı . "Baban arıyor. Geldiğimde onu aramamı istedi ama o kadar ki unuttum."

"Onunla benim odamda konuşabilirsin." Koridorun aşağısını gösteriyorum.

Bana ters ters baktı. "Bir yere gitmeyi düşünme. Bu telefon görüşmesinden sonra burada olacağım."

"Kaçmayı aklımdan bile geçirmem anne," diye mırıldanıyorum. Ben uçağa binmeden beni bulur ve mükemmel bir Maya erkeğiyle evlenmem için eve sürüklerdi.

Annem iki parmağını kaşlarına götürüp bana doğru uzatıyor ve sonra babamın telefonunu açıyor. "Selam tatlım. Evet, sağ salim geldim."

Umarım babam annemi sakinleştirebilir. Annemin üzülmelerini istemediği için bu konuda sessiz kalsa da o her zaman benim tarafımda.

'adamla evlenebilirsin, Sunita. Renginin ya da nereli olduğunun bir önemi yok. Ben de öyle yaptım. Farklı bir kültürden bir kadına aşık oldum ve bu hayatımın en iyi kararıydı.'

Yorgun bir iç çeğiyle kapıya doğru yürüdüm. Annem geldiğinden beri açık duruyordu. Ne güzel. Artık tüm komşularım işimi biliyor. *Teşekkürler anne.*

Kapıyı iterek kapatıyorum ama kapanmadan hemen önce bir el aralıktan içeri giriyor.

Ben Darrel.

Göğsü şiddetli hareketlerle inip kalkıyor. Saçları darmadağın ve yüzünün kenarlarından ter damlıyor.

"Darrel? Sen ne..."

"Sunny, sana söylemem gereken bir şey var." Elini omzuma koyuyor. Bunu fiziksel bir bağlantıya ihtiyaç duyduğu için mi yoksa dizleri her an çökebileceği için mi yaptığından emin değilim. "Çok uzun zamandır sana karşı hissettiklerimi görmezden gelmeye çalışıyordum. Kendime senden nefret ettiğimi söyledim ama bu doğru değildi. Seni düşünmeden duramadığım için nefret ediyordum. Bir odaya her adım attığında seni aramaktan nefret ediyordum. Seni çıkarmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım hâlâ kalbimde olmandan nefret ediyordum."

"Darrel." Omzumun üzerinden gergin bir bakış attım. Annem hâlâ odamda ama babamla sonsuza kadar telefonda kalmayacak. Darrel'in aşk itirafı karşısında çığlık atmak istesem de, annemin bizi keşfedeceği korkusu tenime baskı yapıyor. "Şimdi sırası değil-"

"Doğru zaman gibi görünmediğini biliyorum. Haklısın. Haklısın. Çocukların velayeti henüz bana verilmedi ve hala vasi olmaya çalışmaya çalışıyorum. Yapmam gereken başka şeyler de var.

çalışmak. Güven bana. Farkındayım. Ama sana bunu söylemeden bir gün daha geçiremezdim."

"*Tamam tatlım,*" diye mırıldanıyor annem koridordan. "*Ben ona söylerim.*"

Darrel *daireme adım* attığında paniğim kaynama noktasına ulaştı. Yeşil gözleri koridorda sabitlendi ve gözlerini kırptırdı. "Burada biri mi var?"

"Evet. Annem." Ellerimi sırtına koyup onu kapıya doğru itiyorum.

"Annen mi?" yanıyor. "Merhaba diyeyim mi?"

"Hayır," diye tıslıyorum. "Kesinlikle söylememelisin-"

"Sunita, baban sevgilerini iletmemi istedi. O da burada olmak istiyordu ama öğretmenlikten izin alamadı. Biliyorsun, öğretmenler hak ettikleri saygıyı görmüyorlar, günlerce bir sınıfa zincirleniyorlar. Yaz ve kış tatilleri gerçekten yeterli değil."

"Haklısın anne," diye karşılık veriyorum. Sonra Darrel'a yıpranmış bir bakış fırlatıyorum. "*Git!*" Kollarımı sallıyorum ve perdeleri işaret ediyorum. "*Saklan!*"

Darrel kanepenin etrafından dolanıyor ve annem koridordan çıkarken arkasına saklanıyor. Beni görünce kısa bir süre durdu, yüzümü incelerken anne antenleri seğiriyordu. O kadar terliyorum ki sanki başımın üzerinde bir yağmur bulutu varmış gibi hissediyorum.

Sesimin rahat ve sakin çıkmasını umarak "Ne ?" diye soruyorum.

"Kapı neden açık, Sunita? Burada biri mi vardı?" Kaşları çatıldı.

"Biri mi? Hayır. *Hayır*. Burada kim olabilir ki?" Az önce beni edemediğini itiraf eden iri yarı bir milyarder olmadığı kesin.

Eğer annem burada olmasaydı ve gözlerini kanepeye her çevirdiğinde hayatımdan endişe etmeme neden olmasaydı, şu anda Darrel'ı öpüyor, gülümsüyor ve eriyor olurdum. O kadar büyük bir adam ki sırtını görebiliyorum. Babası orduda değil miydi? Bundan daha iyi bir kalas tutabilmeliydi.

"Sunny, neye bakıp duruyorsun?" Annem başını kanepeye doğru çeviriyor.

"Ah! Anne!" Bir adım öne çıkıp yüzünü tuttum.

Sanki onu hırpalamışım gibi sıcıyor. "Neden bağıırıyorsun, Sunita?"

"Bağırmiyorum. Sadece," diye bir kahkaha attım, "seni gördüğüme çok sevindim. Hiç ziyarete gelmiyorsun."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. Tren her iki yöne de gider, biliyorsun."

"Haklısın. Sen her zaman haklısın, anne." Bakışlarım tekrar Darrel'a yöneldi. "Sen ve ben en sevdiğim brunch mekanına gitmeye ne dersin? Kızarmış eşliğinde sohbet ederiz."

"Ben onlardan daha iyi kızartma yaparım." Annem mırıldanıyor.

Haklı ama şu anda onu evde tutamam. "Menüde bir sürü başka Karayip yemeği var. Johnny kekleri, Belizean tacoları ve etli turtaları var. Etli turtayı sevdiğini biliyorsun anne. Ve burada iyi bir etli börekçi bulmak zor." Biraz yana çekiliyorum, onu döndürürken parmaklarım omzuna giriyor. "İstediğin kadar yiyebilirsin."

"Kahvaltımı yaptım bile." Elimi omzundan sildi. "O zaman....
Sonra," diye bağıriyorum. "Tatlı!"

"Ne?" Burnu kırışıyor ve kaşları düşüyor.

"Birden canım tatlı bir şeyler çekti." Karnımı ovuyorum. "Gidip bir kafeden reçelli ekmek almaya ne dersin?"

"Sunita, yemekle dikkatimi dağıtabileceğini sanma. Buraya kadar gelmemin tek bir nedeni var, o da seni Gabor'la tekrar bir araya getirmek."

Darrel hoşnutsuz bir ses çıkarır.

Annemin kafası ona savrulur.

Bir yumruğumu ağzıma götürüyorum ve ölümcül bir hastalığım varmış gibi öksürmeye başlıyorum. Bir elimi karnıma götürüp başımı sallıyorum. "Kusura bakma anne. Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Sunita," diye alçak ve sert bir sesle konuşuyor. "Neler oluyor? Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

"Anne, ben iyiyim. Sadece artık görücü usulü evlilikler hakkında konuşmak istemiyorum."

Annemin çenesi sanki kişisel olarak kırılmış gibi düşer. Sesi sinirli bir çığlığa dönüşüyor: "Ben evlilik ayarlamıyorum. Evlenmek ya da evlenmemek senin seçimin. Yaptığım şey bir randevu ayarlamak, çünkü kendi aşk hayatının kontrolünü ele almakla pek ilgilenmiyor gibisin."

Darrel sandalyenin köşesinden kafasını uzattı. Gözleri benimkilerle çarpışıyor. *Daha ne kadar burada kalmam gerekiyor?*

Geri çekil. Her sessiz talimatı elimi sallayarak noktalıyorum. Sonra annemin beni izlediğini fark ediyorum ve yüzümü yelpazelemek için elimi kaldırıyorum. "Whoo. Burası çok sıcak, değil mi?"

"Sunita," annem omzumu tutmak için parmak uçlarında hafifçe yükselmek zorunda kalıyor, ben de onun işini kolaylaştırmak için dizlerimi büküyorum, "artık gençleşmiyorsun. Yakında otuz yaşında olacaksın ve hiçbir Maya erkeği seni istemeyecek. Kariyerlerini ailelerine tercih eden kadınlar pişman olurlar. Senin için bunu istemiyorum."

Derin bir iç çektim. "Anne, pek çok kadın hayatının ilerleyen dönemlerinde kariyer ve aile sahibi oluyor. Yaşlandığınızda daha olgun olursunuz ve kendiniz, değeriniz ve size nasıl davranılmasını istediğiniz hakkında daha fazla bilgi sahibi olursunuz. Ben öyle birini istiyorum ki..." Ellerimle işaret ediyorum, "beni destekliyor ama bana meydan okumaktan da korkmuyor. Farklı, gürültücü ve bazen biraz çılgın olsam bile beni seçen birini istiyorum. İki küçük çocuğa bakan birini istiyorum çünkü onların bir eve ihtiyacı var ve o bir söz verdi."

"Ne? Çocuklar mı? Hayır, hayır, hayır. Çocuğu olan bir adam istemezsin, Sunita. Neden başka bir kadından çocuk yapsın ve senin onlara bakmanı beklesin ki? Bu Kenya için iyi olabilir ama senin için değil."

"Anne."

"Yorgunum." Kirpikleri titriyor. "Tartışmalarınızdan ve bahanelerinizden yoruldum. Şimdiye kadar bana Gabor'u reddetmek için *tek bir* iyi neden göstermedin. Şimdi onu uzaklaştıranın senin Batılılaşmış fikirlerin olduğunu doğruladım. Onu düzeltereğim!"

Annemin dehşet dolu feryadı beni hazırlıksız yakalıyor ve neredeyse sıçırıyorum. Parmaklarını çantasına daldırıyor. "Sunita," sesi ancak fısıltıya dönüşüyor, "telaşlanma." Annem bana yaklaşıyor. Eteğinin sert kumaşı tenimi kaşındırıyor. "Ama sanırım evde bizimle birlikte biri var."

Kalbim kaburgalarımı biraz daha kırbaçlarsa bir yerim çatlayacak. Annemin elini tutuyorum. "Yanlış görmüş olmalısın."

"Ben *yapmadım*," diye tıslıyor. Gözlerini sandalyenin arkasına diken anne, "Sunita, 911'i ara" diye fısıldıyor.

Onu geri çekiyorum. "Anne, hiçbir şey yok-

" Beni tekrar silkeliyor. "Yap ."

Telefonumu çıkardım. Şu anda sadece paniklemiyorum. Tamamen aklımı kaçıyorum.

Annem oturma odasındaki porselen dolabımın arkasında sakölçü çubuğunu alıyor. Cetveli iki eliyle kavrayarak yavaşça kanepeye yaklaşıyor.

Baskı altında çatlayarak ona doğru hamle yapıyorum. "Anne, bekle!"

"Hırsız!" Annem bir ölüm perisi gibi bağılıyor ve cetveli Darrel'in sırtına öyle sert indiriyor ki, dev adam yere yığılıyor. "Hırsız!" Bir darbe daha. Bu sefer, ezilmiş bir hamamböceği gibi yayılıyor.

"Anne, dur!" Masum bir adamı öldürmesini engellemek için elinin üzerine atladım.

Benimle güreşiyor. Vay be. Bu kadın yaşına göre çok güçlü. Cetveli zar zor almayı başardım.

"Anne, anne. O bir hırsız değil. Değil!"

Darrel inliyor ve yavaşça elleri ve dizleri üzerinde doğruluyor. Yeşil gözleri acıyla parlıyor ve dudakları hafifçe titriyor. Sanki cetvelin derisinin üzerinde çatırdadığını hâlâ hissediyormuş gibi bir elini sırtına koyuyor.

Gözleriyle tanıştım. *Çok özür dilerim.*

Hızla gözlerini kırıştırıyor ve ayağa kalkıyor, kendini desteklemek için kanepenin arkasını kullanıyor.

"Eğer hırsız değilse, bu evde ne işi var?" Annem bağılıyor. "O..." Tereddüt ediyorum.

Keskin gözlerini bana çevirdi. "Sunita Quetzal, neden evinin etrafında sürünen bir adam var. Delirdin mi sen?"

"Merhaba, Bayan Quetzal." Darrel kolunu uzatıyor. "Ben Darrel Hastings.

Ve ben..." Bakışları bana kayıyor. "Kızınıza aşıksınız." Annemin çenesi düştü.

Sonra da Darrel'i tekrar dövmek istercesine cetvele uzanıyor.

"Anne! Anne!" Kollarımı ona doladım. "Henüz ölme vakti ."

"Ne zaman gideceğimizi sadece Tanrı bilir. Ve bana bugünün bu serserinin günü olduğunu söyledi!"

Darrel irkildi, ama yerinde durdu. Etkileyici. Bu cesaret bir öpücüğü hak ediyor. Tabii bu günü atlatabilirse. Bir cesedi öpmeyeceğim.

"Sunita." Annem kavga etmeyi bıraktı. Gitmesine izin verdim, gözüm hâlâ üzerindeydi. Omuzları kamburlaştı, burnunu bir boğa gibi havaya kaldırdı ve bana dik dik baktı. "Açıkla."

"Anne, Darrel Alistair'in kayınbiraderi. Alistair'i hatırlıyor musun? Kenya'nın nişanlısı mı?"

"Evet, onu tanıyorum."

"O... biz... bu..." Darrel'a paniklemiş bir bakış attım.

"Bunun ne olduğu umurumda değil." Annem Darrel'ı işaret ediyor. "Söyle bana. Bahsettiğin adam o mu? Sana meydan okuyan adam mı?" Gözleri büyüyor. "İki çocuğu olan mı?"

"Onlar... um... evet." .

Annem bir elini alnına götürüyor ve inliyor. "Ay-ya."

"Onlar gerçekten çok özel çocuklar anne. İsimleri Bailey ve Micheal. Ne kadar zeki olduklarına inanamazsınız. I-"

"Yeter." Annem elini kaldırdı.

Darrel ile bir kez daha bakiştık.

Bir adım öne çıkıyor. "Bayan Quetzal, Sunny'yi uzun zamandır tanıyorum ve sizi temin ederim ki ona karşı hissettiklerim geçmeyecek türden duygular. Kızınıza değerli davranacağım ve onu hayatımın sonuna kadar seveceğim. Buna söz veriyorum."

Annem alay ediyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Söz vermenin bir anlamı olduğunu mu sanıyorsun?"

"Yeni tanıştığımızı biliyorum hanımefendi. Ama bir kez söz verdim mi, ne olursa olsun tutarım."

"Kızım iki çocuğu olan bir adamla birlikte *olmayacak*. Önünde koca bir hayat var. Ama sizin? Onun koyu tenini, Maya gözlerini ve Maya burnunu görüyorsun ve onun itip kakabileceğin biri olduğunu düşünüyorsun. Fahişen ve bebek bakıcın haline getirebileceğin biri."

Darrel başını sallar. "Hanımefendi, Sunny'yi itip kakabilecek bir canlı sanmıyorum."

Annem sinirli bir homurtu daha çıkarır.

"O benim için hayal edebileceğinden çok daha değerli." Darrel bana bakıyor, gözleri yumuşacık. "O tanıdığım en güzel kadın." Dikkatini tekrar anneme veriyor. "Kültürünüzü pek bilmiyorum ama saygı duyuyorum. Sunny'ye saygı duyuyorum. O... çocuklar ve ben, onu sadece istemiyoruz. Ona ihtiyacımız var." Sesi sertleşiyor. "O aileden biri."

Darrel'a doğru kalp gözlerimi gönderiyorum.

Annem ölüm sessizliğine büründü. "Yeterince gördüm."

"Bekle. Anne, nereye gidiyorsun?" Kapıya doğru yürürken onu takip ediyorum.

"Bu konuşma hiç olmamış gibi davranacağım." Benimle Darrel arasında bir işaret yaptı.

"Bunu görmezden gerçekleri değiştirmeyecek, anne."

"Tamam. İstedğin gibi yap. Bu adamla istediğin kadar çık." Gözleri karardı. "Ama evlenme zamanı geldiğinde, bir Maya erkeğiyle evlenmelisin."

BÖLÜM 14

NEREDEYSE YOL ÖLÜMÜ

DARREL

"CİLDİ KIRMADI," diye mırıldanıyor Sunny sırtıma doğru. İlk yardım çantasını açıyor ve içinden merhem çıkarıyor. "Ama aşırı derecede kırmızı ve..." Tenime dokunuyor ve irkiliyorum, "dokunmaya karşı hassas".

"Annen şaşırtıcı derecede güçlü." Sözlerim Sunny'nin koltuğundaki yastık tarafından boğuldu. Bayan Quetzal beni hırsız olmakla suçladıktan, kanunları sırtıma vurduktan ve kızı hakkında uzun vadeli düşüncelere kapılmamam gerektiğini kesin bir dille açıkladıktan sonra hışımla çıkıp gitti.

Bunu izleyen sessizlikte Sunny sert bir şekilde yatak odasına gitti, ilk yardım çantasıyla döndü ve bana yüzüstü yatmamı söyledi.

Şimdi, fırfırlı mavi bir yastığın içine hapsolmuş parfümünü kokluyorum ve muhtemelen üzerimde kalıcı bir iz bırakan cetvele bakıyorum. Yerde yatıyor, hala uzun ve tahta. Bayan Quetzal'ın kullandığı o kadar güçle, o şeyin ortadan ikiye ayrılmamasına şaşırdım.

"Çok özür dilerim." Sunny kara parmaklarının ucuna bir merhem döküyor.

"Üzülme. Daha iyi saklanmalı ya da arka kapıdan çıkmalıydım." Sunny'nin gözden kaybolmamı işaret ettiği o anda, saklanabileceğim iki yer buldum; ya kanepeye ya da beyaz perdelerle saklanacaktım.

Ben iri bir adam olduğum ve ne yazık ki kamuflaj konusunda yetenekli olmadığım için perdeler işe yaramadı. Ama kanepede de işe yaramadı. Belki de pencereden atlayıp şansımı üç kat aşağıda deneseydim daha iyi olurdu. Muhtemelen Bayan Quetzal'ın acımasız şaplaklarından daha az acırdı.

"Hayır, en başta saklanmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Sunny parmaklarını nazikçe yaralı cildime sürüyor. İyi hissettiriyor ama biraz da acıtıyor. Bebek gibi hüngür hüngür ağlamamak için çenemi sıkıyorum.

"Anlıyorum."

"Bunun neresi anlaşılabilir?"

"Annen senin için en iyisini istiyor."

"Nezaket gösteriyorsun. Annem sadece toplumumuz için en iyisini istiyor."

"Maya topluluğu mu?"

Başını sallıyor. "Sanırım köyü terk edip Amerika'ya geldiği için kendini suçlu hissediyor." Dokunuşu fısıltı yumuşaklığında. Kelebek kanatları gibi. Yatıştırıcı ve sıcak. "Büyürken evimizi mini bir Belize'ye çevirdi. Her Belize bayramını sanki vatandaşlık ödülü alacakmışız gibi kutlardık. Ve eğer mahallemizde bir Maya çocuğu varsa, onu benim üzerime salar ve bizi arkadaş olmaya zorlardı."

"Annen sadece beyninin yapmak istediği şeyi yapıyor."

"Onun davranışını beyin biliminizle savunmayın, Darrel, yoksa yemin ederim o cetveli alır ve sizi tekrar tokatlarım."

Ona bakabilmek için başımı diğer tarafa çeviriyorum. "Bu bir Maya şeyi mi?"

"Tehdit mi?"

"Ölçüm aletleriyle erkeklere saldırmak."

Homurdanıyor. "Peki. Bana beyin bilimini ver."

"Duymak mı istiyorsun?"

"Kabul etsem de de bana söyleyeceksin."

Ellerimi yastığa bastırıyorum. "Amigdala beyindeki limbik sistemin bir bileşenidir..."

"İşte "

"Duygularımızı, tehdit ve korku algılarımızı kontrol eder..." "Vay canına." Sunny ellerini sırtımdan çekti.

"... Belki de anneniz kendi kültürü ya da toplumu için tehdit oluşturabilecek birini gördüğünde amigdala daha yoğun bir elektrik yüklemesi yapıyor..."

Merhemi kapatıyor ve ilk yardım çantasına geri koyuyor. "Bununla çok ilgileniyorum."

"... senin için deli olduğum gerçeğine neden içgüdüsel ve olumsuz bir tepki verdiğini açıklayabilir."

Sunny yüzünü görebilmem için önüme geçiyor. "Yapma bunu."

"Neden anladığımı anlatmaya çalışıyorum."

"İnekleştiğinde çok seksi oluyorsun. Ama yaralısın. Annem çok kızdı. Hâlâ yapmam gereken işler var. Şimdi üzerine atlamak için doğru zaman değil. Kendimi kontrol etmem gerek."

"Hayır, ."

Bana pis bir bakış attı. "Ve ben inek değilim."

"İnek" mi? Doğru terim bu mu? Bu ikisini hep ." Gözleri koyu renk, teni parlıyor ve ışıltılı. Sunny Quetzal kadar çok ve parlak parlayan bir insan görmemiştim.

Kahretsin, çok çekici.

"*İnek*, yüksek IQ'ya sahip ve akademisyenliğe eğilimli biri anlamına gelir," diye bilgilendiriyorum onu. "*İnek* genellikle bir konuda hevesli olan biri için kullanılır, ille de o konuda iyi olması gerekmez. Tarih meraklısı gibi. Ya da slasher filmlerine takıntılı biri gibi."

"Gördün mü?" Elini havada gezdiriyor. "Bir ve aynı." Dudaklarım titriyor. "Onlar farklı."

"Seninle her şey tartışma konusu olmak zorunda mı?" Gözleri kısılıyor ama ses tonu eğleniyor.

"Beyinlerimiz farklı çalışıyor. Bizim için tartışmak kaçınılmazdır."

"O zaman şimdi kaçmalısın çünkü olmayı sevmem.

Benim... alerjim var."

"Ya bazen haklı çıkarsam? Bunu kabul edemez misin?"

"Hayır, çünkü yanılıyor olsam bile..."

"Haklı mısın?"

Sesinde kahkahalar yankılanıyor. "Hey, belki sana bir şans veririm." Gülümsüyorum.

Sunny yapmıyor. Kollarını dizlerine doluyor. Omuzları çöküyor ve gözleri fırtına yüzünden kaybolan güneş gibi kararıyor. Gülümsemesinin kaybını şiddetle hissediyorum. O gülümsemeyi tekrar yüzüne yerleştirmek için her şeyi yaparım.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Özür dilemeyi bırak."

"Annemden dayak yedin."

"Ve senin için kırbaçlandım. Mecazi anlamda." Cetvele güvensizlikle bakıyorum. "O şeyi yakmanı istiyorum."

Gülüyor ve sonra öne doğru eğilip alnımdan öpüyor. "Yere düştüğünde başının çıkardığı gümbürtüyü duydum. Acı verici gibiydi." Öne doğru eğilip başımı tekrar öptü. "Umarım yakında acısı geçer."

"Ben de yanağımı tokatladım." Orayı gösterdim. öpüyor.

"Diğer taraf oldukça kötü yaralandı."

Kıkırdıyor ve dudaklarını çenemin hemen üstüne bastırıyor. "Gerçekten anneme benim için deli olduğunu söylemek zorunda mıydın?"

"Annene yalan söyleyip kötü bir izlenim bırakmak istemedim." Arkasına yaslanmaya çalıştığı anda bileğini tutuyorum.

Gülümsemesi kalbimi yerinden oynatıyor. "Evet, kesinlikle kötü bir izlenim bırakmaktan kaçındınız."

"Katılıyorum. Sanırım benden hoşlanıyor."

Sunny bir kahkaha patlatır. "Çok komiksin. Yakın zamana kadar fark etmemiştim."

"Az önce komiklik yapmıyordum." Gözlerindeki pırıltı kaybolana ve söylediklerimi duyduğunu anlayana kadar dikkatle bakıyorum. "Ona söylediklerimde ciddiydim."

"Ona bir sürü şey söyledin. Bence ağzından çıkan her kelimeyle daha da sinirlendi."

Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Onu kızdırmak istememiştim ama niyetimi açıklama ihtiyacı hissettim. Onu nasıl ikna bilmiyorum ama bunun için elimden gelen tüm çabayı göstereceğim."

"Asla Maya olamayacaksın."

"Bu konuda öğrenebileceğim her şeyi öğrenebilirim."

"Fark etmez. Beni Gabor gibi adamlarla eşleştirmekten vazgeçmeyecek."

"O zaman seninle randevularına katılmayı bırakmayacağım." Omuz silkiyorum. "İlki gerçekten iyi sonuçlandı."

"Ne?"

"Gabor iyi bir adamdı. Artık birbirimizi sosyal medyadan takip ediyoruz."

Çenesi düştü. "Sen ."

"Harika çiftçilik ipuçları paylaşıyor. Bahçecilik becerilerimi geliştirmeme yardımcı olacak."

"Darrel."

"Onunla buluştuğumuz için mutluyum."

Sunny yine gülüyor. "Dayanılmazsın."

"Kelime dağarcığını göstermene bayılıyorum."

"En azından dört yıl boyunca Edebiyat okuduğumu gösterecek *bir şeyim* var." Gözleri dudaklarıma kayıyor. Dirseklerini kanepeye dayamış ve o kadar yakın ki gözlerindeki kahverengi benekleri görebiliyorum. "İşletme okuyup sonra fen okumak için okula geri dönen bazı insanların aksine. Ne tembeller."

"Onların yerinde olsam utanırdım."

Kıkırdıyor ve daha yakına eğiliyor.

Nefes alışım yavaşlıyor. Parmaklarımı parmak eklemlerine sürüyorum.

Sunny parmağıyla dudaklarımda iz bırakıyor. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" "Öpüşmek mi?"

"Flört. Birkaç ay önce birbirimizden nefret ediyorduk. Şimdi ise bir ilişki içindeyiz."

"Doğru."

"Nihai hedefi olan bir ilişki." Gözlerini inceliyorum çünkü bu kısım önemli. "Ben ve çocuklar. Biz bir paket anlaşıyoruz." Annesinin haklı endişelerini hatırlayarak başımı eğiyorum. "Hâlâ gençsin. Eğer bu senin için çok fazlaysa-"

Parmağını dudaklarıma götürüyor. "Micheal ve Bailey'i seviyorum. Onlar sayesinde anlaşma daha tatlı."

Kalbim sıkışıyor.

Eğer *şu anda* dudaklarının tadına bakmazsam, yanacağım.

Eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum, nefesinin kesilmesini ve kirpiklerinin daha fazla dayanamayacakmış gibi titremesini seviyorum.

"Ben sözümünden dönmem." Kollarımı beline doladım. "Artık bana bağlısın."

"Kulağa lezzetli bir işkence gibi geliyor."

Onu üzerime çekiyorum, bir sopayla dövüldüğümü ve sırtımın henüz koltukları itmeye hazır olmadığını unutarak. O da

Sunny'nin tüm ağırlığı beni bastırıyor ve istemeden tıslıyorum.

Sunny çılgına döndü. "Darrel, sırtın."

"Bana bir saniye ver," diye homurdanıyorum. Acı dalgasının üzerimden geçmesine izin veriyorum ve sonra kendimi toparlıyorum. Sunny Quetzal'ı öpme fırsatından asla vazgeçmeyeceğim.

Onu ters çevirerek sırt üstü yatırıyorum ve kendimi yukarı iterek mükemmel vücudunun üzerinde duruyorum.

"Bir inekle çıkmanın faydası bu işte." Ellerini boynuma doladı. "Senin tek derdin problem çözmek."

"İnek değil."

"İnekleri seksi buluyorum."

"Merhaba, benim adım İnek."

Gülüyor. "Bu çok ezikçe."

Gülümsüyorum.

Yanağıma dokunuyor ve başını eğiyor, gözleri hayranlıkla parlıyor.

"Seni bu kadar çok şey yaparken görmemiştim."

"Ne?" Bileğini çevirip üzerine bir öpücük konduruyorum.

"Bana gülümse."

Kalbim acıyla sıkışıyor. Kendimi bu kadından nefret ettiğime ikna etmek için o kadar çok zaman harcadım ki... Önce geçmişte olanlar için, sonra da şu anda benimle kafa devam ettiği için.

"Sunny, ben-"

Beni aşağı çekiyor ve ağzını ağzıma yapıştırıyor. Geri çekilerek nefes alıyor, "Daha az özür dileme. Daha çok öpüşmek."

Bana iyi bir anlaşma gibi geldi.

Tekrar yakınlaşıırken gülümsüyoruz. Dudaklarımız tatlı, sonsuza dek sürececek bir öpücükle buluşuyor.

Bir tüy kadar hafif hissediyorum. Vücudum. Zihnim.

Öpüşürken parmaklarım yanağını okşuyor. İlk başta hızı onun ayarlamasına izin verdim. Anın uzamasına izin veriyorum çünkü bitmesini istemiyorum. Sonra sabırsızlanıyorum.

Çenesini kavırıyorum ve öpücüğünü derinleştirebilmek için başını eğiyorum. Aç ellerim vücudunun üzerinde geziniyor, kalçalarını, karnını ve göğsünü okşuyor ve tekrar aşağı iniyor.

Alarm zillerini duyana kadar kalbim yükseliyor. O zaman bile ona dokunmayı bırakmıyorum. Onun her köşesiyle tanışmak istiyorum. Şarkı söylemesini, homurdanmasını ya da merhamet dilemesini sağlayan her parçasını.

Bacağını belime doladı. Ayağını yukarı kaldırdığında eteği kıvrılıyor ve bana sadece hayal ettiğim bir şekilde erişim sağlıyor.

Ellerim dizinin etrafında kilitleniyor ve yukarı doğru sıyrılarak biçimli, yeşil elbisesinin eteklerini çekiştiriyor. Kumaş yumuşak bir dokunuşa sahip ve kalçalarının üzerinde pürüzsüzce kayıyor.

Sunny'nin elleri göğsümde geziniyor ve ona karşı zorlanan pantolonuma doğru iniyor. Elleri sıcak ve ağır. Kanepede kıvranan bedenlerimizin sürtünmesi yüzünden patlamak üzereyim.

Giysiler. Kıyafetlerimi
çıkarmam lazım. Önce
onunkileri.

Onu görmem gerek. Onu hissetmeye.

Ellerim elbisesinin altından kayıyor ve uyluklarının üst kısmına sürtünüyor. Danteli hissediyorum ve başım dönüyor.

Sunny Quetzal dantel iç çamaşırı giyiyor.

Parmaklarımı gezdiriyorum.

İnliyor.

"Sunny," diye .

Küfür ediyor. "Adımı haykırdığında çok ateşli oluyor. Tekrar yap."

"Çok talepkâr," diye mırıldanıyorum, boynunu öpüyorum ve danteli kopararak bacaklarından aşağıya indiriyorum.

Ön kapı gürültüyle açılır ve ayak sesleri yeri döverken istenmeyen bir rüzgâr odanın içinde esiyor. "Kızım, inanamayacaksın-eep!"

Bu tiz ses tanıdık geliyor ama beynim eksenden kaymakla meşgul olduğu için olduğunu çıkaramıyorum.

Sunny'yi çıplak bırakmalıyım. Sunny'yi gün batımına doğru sürmeliyim. Akşam yemeğinde, tatlıda ve kahvaltıda ona sahip olmalıyım.

Düşüncelerimi Sunny'nin sarhoş edici bedeninden uzaklaştırmaya, ondan kurtulmak için irade bulmaya çalışıyorum. Vahşi bir eşek gibi anırıp beni kanepeden öyle bir tekmeliyor ki sırt üstü yere düşüyorum. Vücudumu sarsan acı beni inletiyor.

Sunny bana doğru koştu. "Darrel, çok özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim. Sen iyi misin?"

"Burada neler oluyor?" Kenya talep ediyor. Yüzü kapıya dönük, ellerini gözlerinin üzerine koymuş.

"Ben iyiyim." Endişelenmesin diye Sunny'ye elimi uzattım. "Ben iyiyim."

"Sunny! Açıkla!"

"Kapıyı kilitlemeyi unuttuğuma inanamıyorum."

Kenya dönüyor ve ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. Kaşları gerilmiş olmasına rağmen ağzında bir gülümseme belirliyor. "şey bu mu? Anahtarım var. Seni her türlü yakalayacaktım."

"Lanet olsun. O haklı." Sunny elbisesinin eteğini aşağı doğru itiyor ve saçlarını düzeltiyor. "Açıklayabilirim. Ama önce anahtarımı geri almalıyım."

"Neden? Bunu daha sık yapmayı mı planlıyorsun?" "Kesinlikle öyle," diyor Sunny.

Ön korteksim hormonlarla aşırı yükleniyor. Pantolonuma çok fazla elektrik gönderiyor.

"Hâlâ bir açıklama bekliyorum." Kenya beklentiyle bana bakıyor. "Siz ikiniz şimdi takılıyor musunuz?"

"Biz çıkıyoruz," diyorum basitçe.

Sunny bana şaşkın bir bakış fırlattı.

Kenya'ya başımı sallıyorum ve olabildiğince sakın bir şekilde ayağa kalkıyorum. Gözleri pantolonuma kayıyor ve sonra sırtıışı genişliyor. "Çıkmak mı?"

Boğazımı temizliyorum. "Bu doğru."

"Ondan nefret etmiyor musun?" Kenya benimle Sunny'nin arasını işaret ediyor. "Senin tarafında da durum aynı değil mi Sunny? Birkaç gün önce üç saat boyunca Darrel'in nasıl duygusuz bir robot olduğunu anlatıp durdun-"

Sunny en yakın arkadaşının üzerine atılır ve ağzını kapatır. "Darrel, artık çıkmalısn."

"*Mmf mmf mm!*" Kenya'nın kahverengi gözleri genişliyor ve kollarını sallıyor.

"Birkaç dakika daha ayırabilirim," diyorum kolayca.

"Hastalarınız bekliyor." Sunny çenesini kapıya doğru uzatarak, "Seni sonra ararım," diye mırıldanıyor.

Sunny'nin dairesinden çıkarken Kenya'nın önce kekelediğini, sonra da "İğrenç! Darrel mikropları!" diye bağırdığını duyuyorum. Kızım, ellerin neredeydi bilmiyorum!"

Gülüyorum ve kapıyı usulca kapatıyorum.

* * *

DINA OFISTE BANA GARIP BİR BAKIŞ ATTİ VE ANCAK O ZAMAN FARK ETTİM Kİ mırıldandığımı.

"İyi misin, Hastings?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Kaşları kalkıyor ama başka soru sormuyor. Günün programını konuşuyoruz ve ben onun endişeli bakışlarını fark etmemiş gibi yapıyorum.

Endişeli olduğunu biliyorum. *Neden* endişelendiğini de biliyorum. En son konuştuğumuzda, kendime baba dememi önerdiğinde mini bir kriz geçirmiştım.

İyi . Bunun üzerinde çalışacağım.

Ama şimdilik galibiyetlerimi kutlayacağım.

Sunny Quetzal benim kadınıam.

Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum ama bunun tadını istediğim kadar çıkaracağım.

İlk müşteri geldi ve ben seansa odaklandım. Onlar gider gitmez telefonumu kapıp Sunny'ye bir mesaj gönderiyorum. O da bana Kenya'yı evinden kovduğunu ve yeni bir tasarım konsepti üzerinde çalıştığını bildiren bir mesaj atıyor.

Kapı çalınıyor ve ikinci müşteri geliyor. Sunny'ye hızlıca cevap veriyorum ve sonra telefonu kapatıyorum. Son müşteri ayrılana kadar bütün gün böyle devam ediyor.

Dina kapıdan kafasını uzatır ve dava notlarını teslim eder. "Darrel, bir dakikan var mı?"

"Tabii," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, telefonuma bakarak. "Ama sadece bir dakika."

"Dünkü konuşmamız hakkında konuşmak istiyorum." Kalbim dondu.

"Yaşadıklarının bir kısmını benimle paylaştın ama bence hikâyenin tamamını birine anlatmayı düşünmelisin. Alistair ya da Kenya, hatta bir profesyonel."

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Onlara ne söyleyeceksin? 'Baba' kelimesiyle bir sorunum olduğunu mu?"

"Tacizci bir baban olduğunu."

Kaskatı kesildim.

"Öyle demek istemiyorsun. Öyle olsun. Bir bakıma, hala onu örnek alıyor ve hayattayken başardıkları için ona saygı duyuyorsunuz. Bunda da sorun yok. Ama çocukken yaşadığın acıları içselleştiriyorsun. Artık kendi çocuklarınız olduğu için hepsi dışa vuruyor. Onları yetiştirme şeklini etkileyecek. Kendinizi nasıl gördüğünüzü. Ve gelecekte babalığa yaklaşımınızı."

Ağzımı açtım.

Bir elini kaldırdı. "Evet, Darrel. Onlar artık *senin* çocukların. Tıpkı benim seni oğlum olarak gördüğüm gibi. Belki de bundan daha da yoğun, çünkü onların refahından yasal olarak sorumlu olmak istiyorsun."

"Bu farklı."

"Farklı olduğu konusunda ısrar etmeniz endişe verici." "Onlara zarar vermeyeceğim."

"Öyle olduğunu söylemedim." "Önce ben öldürdüm."

"Aynen öyle." Çenesini aşağı indiriyor. "Ebeveynlik söz konusu olduğunda bu tür yoğun duygulara sahip olmanı istemiyorum." Parmakları omzumun üzerinden kıvrılıyor. "Çünkü ebeveynlik bir el kitabıyla gelmiyor. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım hata yapacağız çünkü biz insanız. Kusurluyuz. Kırılmanız. Kırılırsınız ve sonra kendimizi tekrar bir araya getirmenin bir yolunu buluruz. Kendini affetmeni istiyorum Darrel. Bunu hak ediyorsun."

Sertçe yutkunuyorum, sözleri göğsüme sertçe çarpıyor.

Telefonum çaldı.

Konuşmayı kısa kesmek için bir bahane bulduğuma sevinerek kaldırıyorum. "Ben Sunny." Sanki kanıt sunmam gerekiyormuş gibi ona ekranı gösteriyorum.

Gülümsemesi nazik. "Onu senin için seviyorum."

"Önce davranıp sonra düşündüğü için mi?"

"Çünkü hata yapmak anlamına gelse bile denemek için kendine lütuf veriyor. Birbirinizden bir şeyler öğrenebilirsiniz." Dina elimi okşadı. "Bilgisayarımı çıkarıp kilitlemeye başlayacağım. İçimden bir ses bugün *tam* vaktinde işten çıkacağını söylüyor."

Kapıyı kapattım, kapıya yaslandım ve telefonu kulağıma .
"Sunny."

"Vay canına." Telefonun içinden nefes veriyor. "Eskiden adımları hırıldayarak söylemenden nefret ederdim, ama şimdi beni deli ediyor."

"Hırlamıyorum."

"Hırıldadığının farkında bile değilsin. Bu on kat daha ateşli."

Gülümsüyorum ama sesim kısılıyor çünkü hâlâ Dina'yla yaptığım konuşmayı düşünüyorum. "Tasarım konseptini bitirdin mi?"

"Evet. Zar zor." Duraksıyor. "Çocuklar şu sıralarda okulu bitirmiş olmalılar."

"Onları gidiyorum. Benimle gelmek ister misin?" "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Sunny'nin dairesine uğramadan önce reçelli ekmek ve kahve almak için bir Karayip fırınına uğruyorum.

Aşağıda bekliyor, kırmızı ve yeşil bir bluz ve uzun bacaklarını ortaya çıkaran bir şortla yazın kişileştirilmiş hali gibi görünüyor. Tokayla tutturulmuş bir bölümü hariç saçları omuzlarına dökülüyor.

Ben daha kapıyı açmadan arabaya atladı. "Hey."

"Hey." Gözlerim onun vücudunda geziniyor. Önce neye odaklanacağımı bilemiyorum. O kadar dikkat dağıtıcı ki.

"Bu akşamki dans dersine hazır mısın?" Emniyet kemerini tutup çekiştiriyor.

"Uh..."

"Dans etmeyi çok severim. Üniversitedeyken Kenya'yı farklı salsa kulüplerine sürüklerdim. Müzik bana hitap ediyor. Bir tür Maya benziyor... Darrel?" Yüzümün önünde bir el sallıyor. "Dinliyor musun?"

"Evet." Öksürüyorum.

Gülümsemesi

yaramazcaydı. "Ne?"

"Beni ." "Bakıyor muyum?"

"Ve bunu acı verici bir şekilde belli ediyor." Kıkırdıyor. "Bu kadar beceriksiz olman çok hoş."

"Ben garip değilim."

"Sen beş tane yüz ifadesi olan bir ineksin. Eğer bu garip değilse, ne garip bilmiyorum."

Emniyet kemerimi çözüyorum, kendimi arabanın onun tarafına doğru itiyorum ve üzerine çıkıyorum. "Bana bir daha inek de. Sana meydan okuyorum."

Gözleri kararıyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ama uyarımı dinlemiyor. Dudaklarını uzatarak "İnek" diye fısıldıyor.

Parmaklarımla yan tarafına saldırıyorum, onu o kadar sert gıdıklıyorum ki elleri ve uzun bacakları kıvrılıyor.

"Darrel!" Altına kaçırıyor, gülüyor ve kıvranıyor.

"Bilim insanları gıdıklanmanın hipotalamusu uyardığını keşfetti." Başıma vurduğunda başımı eğiyorum ve ellerimi karnına doğru götürüyorum. "Bu, duygusal tepkilerinizden sorumlu beyin bölgesidir."

"Ben... *ha!* Seni öldüreceğim."

"Gıdıklandığınızda otomatik bir refleks tepkisi verdiğiniz için biliyor muydunuz? İlle de o-oof olduğu için değil." Dirseği çeneme çarpınca açıklamam kısa kesildi.

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim!" Dondu kaldı.

Çenemi yokluyorum ve neyse ki hiçbir yerimin kırılmadığını hissediyorum. "Siz Quetzal kadınları bugün beni... dövmeye niyetlisiniz, değil mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"İşte bu yüzden bize bulaşmamalısınız."

Yüksek sesle inledim. "Bu çeneme ikinci dirseğin değil mi?"

"Öp ve daha iyi hale getir?" Sunny yüzümü tutuyor ama öpücük uzun sürmüyor çünkü gülümsüyor ve ben de onun dişlerine doğru büzülüyorum.

Gülüyor. "Özür dilerim. Sen sadece... sevimlisin." "İnek olmaktan iyidir."

"Doğru."

"Ve bir daha yanılıyorsun." Arabayı çalıştırdım. "Ne?"

"Altı ifadem var."

Başını arkaya atar ve güler.

Gülümsüyorum, onunkilere geçiriyorum ve ailemin geri kalanını almak için yola çıkıyorum.

* * *

"MICHEAL NEREDE?" SAATİME DOKUNUYORUM. ORTAOKUL ÖĞRENCİLERİ

Birkaç dakikalığına park ettiğim şeritte. Yüzlerine bakıyorum, özellikle kıvrıkcık saçlı olanları arıyorum.

Bailey arabanın camından dışarı bakarak, "Genelde burada olur," diyor.

"Dur onu arayayım." Hâlâ ön koltukta oturan Sunny çantasından telefonunu çıkarıyor.

"Oh, bak! Onu görüyorum!"

Bailey'nin işaret ettiği yöne bakıyorum ve küçük bir çocuğun kalabalığın arasında başını öne eğerek dolaştığını fark ediyorum. Üzerinde kapüşonlu bir tişört var ve uyum sağlamak için mücadele ediyor gibi görünüyor.

Lisedeki halime geri dönüyorum ve içgüdülerim alarm veriyor. Bir sorun var. Burası çok sıcak. Micheal neden ceket ve kapüşonla örtünmüş?

Sunny de aynı soruyu sormuş olmalı çünkü beni bir kenara itip arabadan indi. "Hey, Mike. İyi misin?"

"Evet," diye mırıldanıyor. Ellerini ceplerine sokan Micheal, ceketinin kapüşonu yüzünü örtecek şekilde yere bakıyor.

"Emin misin?" Sunny ısrar ediyor. Sesi hafif ama gözlerinin nasıl görebiliyorum.

Micheal başını sallar.

"O zaman gömleğindeki ne?" Sunny ceketini işaret ediyor.

Micheal aşağı bakıyor ve Sunny bu fırsatı kapüşonunu geri çekmek için kullanıyor. Micheal'ın yüzündeki morlukları gördüğümde damarlarımda buzlar dolaşüyor. Gözlerim dudağındaki yarığa ve koruyucu kabarıyor.

Öfkemi kontrol ediyorum çünkü bunu yapmakta daha deneyimliyim. Sunny... yapmıyor.

"Bunu sana kim yaptı?" Sunny alçak bir sesle soruyor. Gözleri siyah mermerler gibi, öldürücü bir niyetle parlıyor. Omuzları gergin ve boynunu bir o yana bir bu yana sallıyor. "Kim, Micheal mı?"

Micheal kapüşonunu hızla kafasına geri geçirir. "Önemli bir şey değil." "Hiçbir şey mi?" Sunny onun çenesinden tutup yüzünü yukarı kaldırıyor. "Sen ona

Bu bir şey değil mi? Belli ki bir kavgaya karışmışsınız."

"Sunny." Dirseğine dokunuyorum. Halka açık bir ortamdayız ve Micheal'ın yaralarını ya da bunların ardındaki hikâyeyi bize açıklamaktan rahatsız olduğu açık. Mantiğimiz onu eve götürmemizi ve bu konuyu daha kontrollü bir ortamda ele almamızı emrediyor.

Sunny, sanki burun deliklerinin ona sağlayabileceğinden daha fazla oksijene ihtiyacı varmış gibi ağzından derin bir nefes çekiyor. Gözlerini kapatarak fısıldıyor: "Micheal, bugün neler olduğunu çok net bir şekilde açıklamam için sana üç saniye veriyorum."

"Bir şey yok." Micheal bir kayaya tekme atıyor. Beni duyabilmek için öne doğru eğilmeye zorlayan ortaokullu bir çocuk homurtusuyla konuşuyor.

"Gerçeği söyle Micheal," diye tıslıyor Sunny.

Micheal sert ve belirgin bir şekilde yutkunur. "Ebenezer... bugün beni dolabımın yanında köşeye sıkıştırdı."

"Onunla kavga mı ettin?" Sunny soruyor, sesi gergin.

"Hayır." Micheal başını kaldırır. Kahverengi gözleri kayıp bir köpek yavrusu gibi Sunny'ye kilitleniyor. "Ne dediğini hatırlıyorum. Ben bir seçim yaptım."

Sunny geri çekiliyor. Parmakları titreyerek burnunun köprüsünü kırıyor ve hızlıca ovuşturuyor. "Micheal, kendini savunmamalısın demek istemedim. Orada öylece durup seni izin mi verdin?"

Micheal bakışlarını .

Sunny'nin yüzü sertleşir. Yavaş ve ölçülü hareketlerle saçlarını topluyor ve atkuyruğu şeklinde bağlıyor.

"Nerede o?" Sunny sessizce sorar.

Hemen yanına gidip kolundan tutuyorum. "Sunny, ne yapacaksın?"

"Ebenezer'ı bulacağım ve ağzını burnunu dağıtacağım. Yapacağım şey bu."

Micheal kafasını kaldırır.

Bailey'nin nefesi kesildi.

Sunny'nin elini bırakıyorum ve hemen ardından tekrar tutuyorum. Mantiğin sesi olmak ile Ebenezer'i yerin dibine sokarken çantasını tutmak arasında gidip geliyorum. O daha reşit değil. Şiddet bu durum için tuhaf bir tepki ama öfke muhakeme yeteneğimi gölgeliyor.

Mantıksız tarafımın sadece Sunny için korunduğunu sanıyordum. Yanılmışım. Oğullarımdan biri yaralandığı için mantık pencereden uçup gidiyor.

"Nerede o?" Sunny havlıyor, parmakları pençe gibi kıvrılıyor. "Küçük kabadayı nerede?"

Micheal başını sallıyor.

"İşte orada." Bailey cıvıldıyor, sivri saçlı ve diş telli sırık gibi bir çocuğu işaret ediyor. Saha boyunca koşuyor, forması sırtında sallanıyor.

Sunny, Ebenezer'a yola çıkar.

"Sunny!" Arkasından koştum. *Onu suç işlemekten alıkoy, Darrel. Mantıklı düşünmesi gereken sensin.*

Peki neden o küçük dangalağın hak ettiği cezayı almasını görmek istiyorum?

Mantıklı düşünceler. Mantıklı.

Ebenezer biz ona ulaşmadan süslü bir sedana atlıyor. Araba park şeridinden çıkıyor, göstergeler titriyor. Uzaklaşıyorlar. Biz çok geç kaldık.

Ama Sunny . .

Kolları iki yanında sallanıyor. Bacakları arkasından toz kaldırıyor. Ebenezer'ın arabasının önüne savrulup kollarını açana kadar hızla koşuyor. Şoför frene basıyor ve lastikler Sunny'ye birkaç santim kala durmadan önce yüksek bir gıcırta sesi çıkarıyor.

Kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü.

Benim kadının deli.

Sunny kaşlarını çatarak sürücü tarafındaki cama doğru ilerliyor ve parmaklarını cama vuruyor.

"Delirdiniz mi, bayan?" Uzun siyah saçlı ve kırmızı dudaklı bir kadın başını dışarı uzatıyor. "Seni devirebilirdim."

"Ebenezer'in annesi siz misiniz?" Sunny soruyor.

"Evet, ne olmuş yani?"

Sunny kendini pencereye doğru alçaltarak kadının alanını daraltıyor ve onu korkuyla geri çekilmeye zorluyor.

"Ne yapıyorsun?"

Sunny'ye pencerede katılıyorum. Ebenezer arka koltuktan bakıyor, şaşkınlık ve biraz da korku içinde izliyor.

O anda onun da bir çocuk olduğunu fark ettim.

Sunny'yi geri çekmek, mantıktan ziyade duygularıyla bir şey yapmadan önce onu durdurmak istiyorum ama ona güveniyorum. Olayları tamamen farklı bir şekilde ele alsak bile, ikimizin de değer değerlerden ödün bir şey yapmayacağına güveniyorum.

Ben de geri çekildim. Bana ihtiyacı olduğunda ulaşamayacağı kadar uzakta değil, ama liderliği onun alabileceğini ve arkasını kollayacağımı açıkça belirtiyorum.

"Bugün oğlunuz arkadaşım Micheal'ı dövdü." Sunny'nin sesi net ve keskindir ama alçaktır. Çığlık atmıyor ya da ellerini savurmuyor. Sakin kalmak için çaba sarf ediyor. Şakağındaki damarın attığını görebiliyorum ama sesine yansımıyor. "Evde neler oluyor da Ebenezer bu şiddet içeren davranışın kabul edilebilir olduğunu düşünüyor bilmiyorum. Bildiğim tek şey Micheal'ın kimsenin kum torbası olmadığı." Gözleri Ebenezer'a kayıyor ve Ebenezer titriyor. "İnsanlara çöp gibi davranmak şu anda iyi hissettirebilir, ama bir gün oğlunuz uyanacak ve birini incittiğini fark edecek. İçinde bir boşluk hissedecek çünkü bunu telafi etmesinin bir yolu yok. Onun için bunu istemiyorum." Daha yakına eğiliyor. "Bahse girerim sen de bunu istemezsin."

Kadın öyle bir yutkunuyor ki, yüzüne mikrofon tutulmuş gibi duyabiliyorum.

"Öyleyse," diye düzeliyor Sunny, "bunun bir daha olmasına izin vermeyelim, yoksa polisi işin içine sokarız." Gülümsüyor ama gülümsemesinin ardında bir gerginlik var. "Ve küçük Ebenezer'in bunu yaşamasını istemeyiz, değil mi?"

Kadın başını 'hayır' anlamında sallar.

"Harika." Sunny arabanın kaputuna üç kez vurur ve hem anne hem de oğul zıplar. "İkinize de iyi günler!"

"Çılgın..." Ebenezer'in annesi camını açıp arabasını sürerken bir küfür savurur.

Şu anda peşinden gidip cama vurmak isteyen benim ama yapamam. Sunny bana elini uzatıyor. Parmaklarını kavırıyorum ve bana sevgiyle değil, titrediği için uzandığını fark ediyorum.

"İyi iş çıkardın," diye fısıldıyorum, elimi saçlarında gezdirirken. "Onu boğmak istedim."

"Biliyorum."

"Micheal'a zarar
verdi." "Bunu ben
de biliyorum."

Gözlerinde yaşlar buğulanıyor, ama sadece bir aptal bunun üzgün olduğu için olduğunu düşünür. "Eğer Micheal'a tekrar zarar verirse, kendimi tutamam."

Şakağını öpüyorum ve iç çekiyorum. "Biliyorum."

Micheal tekrar yaralanırsa, ben de kendimi tutamam.

BÖLÜM 15

GÖMÜLÜ KALAMAZ

GÜNEŞLİ

MICHEAL benimle konuşmuyor.

Tüm ortaokulun önünde olay çıkardığım için kızgın olabilir. Ya da dudağı patladığı ve konuşurken acıdığı için. Her iki durumda da, kendimi berbat hissediyorum.

Parmaklarımı yumruk yapıp Darrel ve çocuklardan önce çiftlik evine doğru yürüyorum. Ne yazık ki anahtarım yok, bu yüzden öfkeli yürüyüşüm tam kapıda kesiliyor.

Ayak sesleri verandanın basamaklarını dövüyor. Gökyüzüne ve arazinin etrafında dalgalanan ağaçlara bakıyorum. Maviler, yeşiller ve kabarık beyaz bulutlar. Hepsi gözümün önünde bulanıklaşıyor.

Çenem o kadar sert sıkılıyor ki, yaşlandığımda hiç azı dişim kalmayacak diye korkuyorum.

Darrel kapıyı açarken bana kısa bir bakış attı. O da pek bir şey söylemedi. Şu anda ne düşündüğünden emin değilim. Kendimi hareket halindeki bir aracın önüne attığım için deli olduğumu mu? Ebenezer'ın annesine o şekilde hitap etmemem gerektiğini mi? Bir çocuğu dövmek istediğim için zorba olduğumu mu?

Sen bir zorbasın Sunny.

Omurgamdan aşağı korkutucu bir ürperti akıyor. Suçluluk duygusu derimin altında sürünüyor, her yere yapışkan ağlar yayıyor. Karanlık ve pişmanlık yumurtluyor. Düşün altına girip cildim çiğ olana kadar keselenmek istiyorum.

Sen bir zorbasın.

Bir okul koridorunda yürürken kendimi güçlü hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bu gücü diğer insanların yüzüne tükürmek için kullanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Sırf bana karşı çıktıkları için onları incitmek. Geçmişte birileri için Ebenezer olduğumu ve şimdi bu karmanın sevdiğim insanları ısırmak için geri geldiğini kabul etmek zor.

Tökezleyerek mutfığa gidiyorum, lavabonun kenarına tutunuyorum ve derin bir nefes çekiyorum. Omuzlarım kulaklarıma kadar yükselmiş ve çalışıyorum.

Eski Sunny'nin anılarını zihnimden uzaklaştırıyorum. Şimdi bunu aklıma getirmek beni aşağı doğru bir endişe sarmalına sokacaktı. Micheal'ın odadaki yetişkin olarak bana ihtiyacı varken kendimi kaptıramam.

Bailey izliyor, endişeli mavi gözlerini bana dikmiş. Küçük aklı dönüyor. Kafa karışıklığı ve korkunun eşiğinde sallanıp durduğunu hissedebiliyorum.

Micheal masanın etrafına otururken sandalyenin ayakları yere sürtünüyor. Bu beni şaşırttı. Bir tartışma için oturacak kadar olgun olduğunu düşünmemiştim. Darrel sessiz bir talimat vermiş olmalı.

Bir sandalye ayağı daha yere sürtünüyor. Darrel olduğunu anlamak için dönüp bakmama gerek yok. Onun varlığı... sakın bir battaniye gibi. Annem onu tokatladıktan sonra sırtına sürdüğüm merhem kadar rahatlatıcı.

Darrel'in burada, arkamda olduğunu, beni beklediğini bilmek bile... kalbimin çılgınca hızını yavaşlatıyorDüşüncelerimi ellerimle tekrar bir araya getirene kadar düzene sokuyor.

Yavaşça dönüyorum ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Çocuklar masanın etrafında oturuyorlar.

Sessizdirler.

Bekliyorlar.

Benim için.

Bir nefes daha verdim. Duygularım tavan yapıyor ve gözyaşlarımın gözlerimin arkasına bastırdığını hissedebiliyorum. Neden ağlıyorum ki? Micheal iyileşmeyecek değil ya. Onu kaybetmiş değilim.

Sen bir zorbasın Sunny.

Bu benim hatam. Geçmişimle, eskiden insanlara nasıl davrandığımla ilgili suçluluk duygumun ona verdiğim tavsiyeleri gölgelemesine izin verdim. Benim yüzümden Micheal orada öylece durdu, küçük ve çaresiz, biri ona kötü davranırken. Birileri onu incitirken. Bu nedenle, bugünkü olayda Ebenezer kadar ben de suçluyum.

Darrel bana döndü. Eskiden onun ifadesiz olduğunu düşünürdüm ama yanıldığımı her geçen gün daha iyi anlıyorum. Darrel duygularını gösteriyor ama abartılı değil. İncelikli. Gözlerinden birinin hafif daralmış olması gibi. Çene çizgisinin

daha belirgin, bu da dişlerini hafifçe sıkıldığını gösteriyor. Ve kasvetli yeşil gözlerinin üzerinde biraz daha aşağıda duran kaşları.

Bana baktığında bakışları yumuşuyor ve vücudumdaki gerginliğin bir kısmı gidiyor. Sanki bensiz başlayamayacakmış gibi yanındaki sandalyeyi çekiyor. Omuzlarıma bir battaniye düşüyor, sıcak ve sıcacık. Ait olduğum hissi. *Buraya* ait olduğumu. Onlarla birlikte.

Sandalyeye doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha. Ve bir adım daha.

Darrel'in yanında oturup Bailey ve Micheal'a bakana kadar.

Çocukların ikisi de ayıktır. Dudakları ağızlarının içinde kaybolur. de başını kaldırıp bakmıyor ve Micheal gözünü bile kırpıyormuş hissediyor.

"Bir aile toplantısı yapmak istedim," diyor Darrel yumuşak ve yavaş bir sesle, "çünkü bugün olanları konuşmak istiyorum."

Zor yutkunuyorum.

Darrel ellerini avuç içi yukarı bakacak şekilde masaya koyar. "Öncelikle bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Ebenezer'in davranışlarını okula taşıyacağız."

Micheal'ın kafası kalkıyor. "Neden?"

"Çünkü yaptığın şey yanlış." Darrel ellerini birleştirir.

"Ama Sunny bunu çoktan halletti," diye homurdanıyor Micheal. "Ebenezer beni tekrar rahatsız ederse aptallık etmiş olur."

Hızla göz kırpiyorum. Az önce yardım ettiğimi kabul etti mi?

Rahatlama damarlarımda dolaşüyor ama bunun aklımı başımdan almasına izin vermiyorum. "Micheal, bugün yaptığım şey duygularımın ve dürtülerimin dışındaydı. Birine bağırarak kalıcı bir değişim olacağı anlamına gelmez." Beni cesaretlendirmek için başını sallayan Darrel'a bakıyorum. "Farklı durumlar farklı yaklaşımlar gerektirir."

"Herkes ."

"Başka bir öneriniz var mı?" Darrel sakince sorar. "Varsa, duymaya açığım." Bekler ve sessizliğin koyulaşmasına izin verir.

Strateji etkili oldu. Micheal sandalyesine daha da gömülür ve başını sallar.

Darrel'in sesi naziktir, sanki Micheal'ın bunun bir ceza olmadığını ya da durumu daha da kötüleştirmeye çalışmadığını ister gibidir. "Yapılacak en doğru şeyin bu olduğuna inanıyorum."

"Nasıl ? Beni okulun alay konusu haline getireceksin."

"Bu konuyu müdürle görüşmek sadece Ebenezer'den korkan tüm çocuklara değil, ona da yardımcı olabilir. Belki de yaptığının yanlış olduğunu bilmiyordur. Ya da belki de daha fazla profesyonel yardıma ihtiyacı olduğu için ilgi çekmek amacıyla böyle davranıyordur."

Kendi geçmişim, onu gömdüğüm mezardan yükseliyor. Pişmanlık midemde fiziksel bir zonklamaya dönüşene kadar birikiyor.

"Darrel haklı," diye
mırıldanıyorum.
Micheal'ın gözleri bana
kaydı.

"Ebenezer'in diğer çocuklara zorbalık yaptığı bilinen bir gerçekse, bunun devam etmesine izin veremeyiz. Başka kimsenin zarar görmemesi için bu konuyu sakince ve kasıtlı olarak müdürle görüşmeliyiz."

"Bu da demek oluyor ki bugünkü olayın tam olarak ne zaman ve nerede gerçekleştiğini tartışmamız gerekecek."

Micheal kollarını göğsünde kavuşturur. "Ben ispiyoncu değilim." "Tamam." Darrel ellerini kaldırır. "Sorun değil."

Kafamı çeviriyorum. *Nasıl iyi olur? Bu işi çözeceksek Micheal'ın işbirliği yapmasına ihtiyacımız var.*

"Kimse seni rahatsız olduğun bir şeyi yapmaya zorlamayacak, Micheal."

On bir yaşındaki çocuk kıvranıyor.
Bailey'e bakıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?" "Ben mi?" Gözleri genişliyor.
"Evet."

Micheal başını eğip dinliyor.

"Sanırım... bu ispiyonculuk değil." Bailey gömleğinin eteğiyle oynuyor. "Süper kahraman olmak gibi bir şey."

Micheal kaşlarını çatıyor.

"Zor olsa da doğru olanı yapıyorsun." Bailey başını sallar. "Bu harika."

Kardeşler bir an birbirlerine bakarlar. Sonra Micheal'ın bakışları yumuşar. Derin bir nefes alır. "Tamam."

Darrel alır a kalem ve kağıt. "Sen istiyorum için söyle Ben Ne oldu?"

Micheal Ebenezer'in yaptıklarını anlatırken ellerimi masanın altında sıkıca tutuyor ve kendimi öfke, hayal kırıklığı ya da başka bir duyguyla tepki vermemeye zorluyorum. Darrel bu koşullar altında benim olabileceğimden çok daha sakın kalıyor. Micheal'ın olayla ilgili söylediği her şeyi not alıyor. Sonra, notlarının fotoğrafını çekiyor çünkü sinir bozucu derecede titiz ve sonra kendisine e-posta olarak gönderiyor.

"Seninle gurur duyuyorum Micheal," diyor Darrel, notu kare şeklinde katlayıp cebine koyarken.

On bir yaşındaki çocuk parlak kahverengi gözleriyle yukarı bakıyor. Saçları alnına dökülüyor ve gözlerini hızla kırıştırıyor.

"Bugün Ebenezer'la birlikte zor bir seçim yaptınız ve canınızın yanması pahasına da olsa bu seçimin arkasında durdunuz. Bunu yapmak için çok güçlü bir adam olmak gerekir." Darrel öne doğru eğildi. "Ancak, hatırlamanı istediğim bir şey var. Şiddet hiçbir zaman çözüm değildir ama bazen sessiz kalmak ve darbe almak da doğru cevap değildir. Umarım bundan sonra bir daha incinmezsin."

Micheal'ın alt dudağı titrer. "Yapmayacağım."

Darrel ona küçük, cesaretlendirici bir gülümseme verir.

Aşağı bakıyorum ve gömleğimin eteklerini çekiştiriyorum. "Ben de senin artık incinmeni istemiyorum Micheal. Sana o tavsiyeyi verdiğimde asla acı çekmeni istemedim."

Micheal başını sallıyor. Sözlerimizi sessizce yuttuğunu ve öfke nöbeti geçirmediğini gördüğümde kollarımın arasında ezmek istiyorum. Olgunluğu hayatındaki herkesi bu kadar genç yaşta kaybetmesinden mi kaynaklanıyor yoksa gerçekten yaşlı bir ruh mu, daha uzun süre küçük bir çocuk olabilmesi için onu koruma dürtüsü hissediyorum.

Darrel arkasına yaslanır. "Artık odalarınıza gidebilirsiniz. Ev ödevlerinizi erkenden yaptığınızdan emin olun. Misafirlerimiz gelecek."

"Evet, efendim," diyor Bailey.

Micheal kardeşiyle merdivenlerden yukarı yürür.

Darrel bana bakıyor ama gözleriyle buluşmak istemiyorum. Beni analiz edecek. 'Hiçbir şey beni incitemez' görüntümün görecektir. Sonra da tam tersiymişim gibi davransam da kırılğan, suçluluk duygusu içinde ve neredeyse her konuda kararsız olduğumu anlayacak.

Dolaba doğru ilerleyerek kapıyı açıyorum ve sesimi sıradan tutmaya çalışıyorum. "Sence bu akşam dans kursuna gitmeli miyiz?"

Darrel ayağa kalkarken sandalyenin ayaklarının yere sürtündüğünü duyuyorum.

Kendimi un çuvalını bulmaya kaptırmış gibi yaparak dolabı karıştırıyorum. "Micheal ve Bailey sosyalleşme havasında olmayabilirler. Zor bir gün geçirdiler. Sanırım eve gitmeden önce onlar için biraz kek yapacağım. Siz de tatlı bir şeyler yiyip sakın bir gece geçirebilirsiniz."

Darrel'dan hâlâ sesli bir yanıt yok ama yaklaştığını hissediyorum. Kendine güveni var. Ona daha yakın olmak ve belki omzunda biraz ağlamak istememe neden olan bir tür büyülü aura.

Klinikte her zaman bu kadar meşgul olmasına şaşmamalı. Hastaları muhtemelen ondaki bu güvenilirliği hissediyor. O, poker suratlı, büyük, ciddi bir adam ve onların sorunlarını dinleyip çözmelerine yardımcı olacak güce sahip. Tabii ki onun peşine düşecekler.

Unu tezgâhın üzerine koydum. "Eğer iptal edeceksek Kenya'ya şimdiden haber vermeliyim. Bu dans dersi ve çocuklarla tanışacağı için çok heyecanlı. Ve Belle... Kenya, Belle'in tüm yapbozlarını ve masa oyunlarını getireceğini söyledi. Neredeyse kendimi kötü hissedeceğim-"

Bir çift güçlü, kaslı kol belime dolanıyor. Tökezliyorum ve Darrel beni tutmasa muhtemelen karnımı tezgâha çarpacaktım. Vücudunu benimkine bastırıyor ve başını boynumun kıvrımına sıkıştırıyor.

Sıcaklık beni sarıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Parmaklarımı parmak eklemlerine götürüyorum, sert derisini hafifçe sıyrıyorum.

Darrel beni hâlâ arkamdan tutarken fısıldıyor: "Bugün seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

"Ne demek istiyorsun?" Nefes . Şu anda düşünmek çok zor. Çoğunlukla Darrel bana dokunduğu ve onu düşünmek geçmişimi şeylere izin vermekten on kat daha kolay olduğu için.

"Ebenezer ve annesiyle yüzleştğin için pişman mısın?" "Elbette hayır," diye mırıldanıyorum.

"Sonra?" Nefesi boynuma ve dizlerimin bağı çözülüyor. Ciddi bir tartışma yapıyoruz. Ciddi bir tartışma yapıyoruz.

Biz konuşurken çocuklar üst kattalar. Micheal üzgün. Bailey bunalmış durumda. Şu anda kalçalarımın arasında biriken ve midemde dönen ısı olmamalı.

Kendini topla Sunny.

"Darrel burnunu boynuma sokarak, "Olanlardan kendini sorumlu hissettiğin için mi?" diye sordu.

Damarlarımdaki sıcaklığın yerini buz alıyor. "Öyle değil miyim? Birazcık mı?" "Bunu açıkla."

"Bu çok açık."

"Benim için değil." Başını sallıyor.

"Birine nasıl ebeveynlik yapılacağını biliyormuşum gibi davranmamalıydım. Ona kavga etmemesini söylememeliydim. Eğer öyle olsaydı, belki de bunlar olmazdı."

"Sana neden katılmadığımı biliyor musun?"

"Beyinlerimiz farklı olduğu ve tartışmak kaçınılmaz olduğu için mi?" Daha önceki sözlerini hatırlayarak mırıldanıyorum.

"Hayır." Belimdeki tutuşu sıkılaşıyor ve beni . Gözlerimiz birleşiyor ve omurgamdan aşağı bir heyecan indiğini hissediyorum. Darrel alnını benimkine yaslıyor. "Dünyanın ona ne yaptığını kontrol edemeyiz. Onu yüzleşmek zorunda kalacağı tüm acı gerçeklerden koruyamayız. Ama eve bir yer olduğunu bilmesini sağlayabiliriz. Onu güvende tutacak insanlar var."

Tutmak için çok uğraştığım gözyaşlarım serbest kalıyor. Bir tanesi yanağımdan aşağı süzüldü.

Darrel çarpık parmağıyla hafifçe sıyrıyor. "Bizimle konuştu. Bize güvendi. Bu da bir şeydir."

"Hâlâ benim hatamış gibi geliyor."

Sesi de dokunuşu kadar nazik. "Karşılık vermenin Micheal'ın daha da kötü yaralanmasına yol açıp açmayacağını bilmiyoruz. Karşılık vermenin onun düşünme ve sorunlarını çözme biçimi üzerinde nasıl bir etki yaratacağını da bilmiyoruz. Ona farklı bir seçim yapabileceğini söylediniz. O da yaptı. Onu hayal kırıklığına uğratmadın Sunny. Ona ilham verdin."

İki damla gözyaşı daha yanaklarıma döküldü. *Lanet* olsun. Ben değilim. I

En son ne zaman böyle hüngür hüngür ağladığımı hatırlamıyorum. "Ben sadece... Onun iyi olmasını istiyorum."

"Biliyorum." Darrel bana sarıldı. Onun sıcak kucaklaması beni huzurla dolduruyor. Kollarım ona sıkıca sarılıyor ve yüzümü göğsüne saklıyorum.

O aptal gözyaşlarını kontrol altına aldım. Şu anda ağlamam için hiçbir sebep yok. Bu çok saçma.

Arkasına yaslanıp kıkırdıyor. "Büyük Sunny Quetzal'ın kendine güvenini kaybettiğini hiç görmedim."

"En iyilerimizin bile başına gelir."

"Bunun çok sık olmasına izin verme. , bana söyle. Sana ne kadar muhteşem olduğunu hatırlatan ilk kişi ben olacağım." Beni nazıkçe öpüyor. "Ayrıca, dans dersini iptal etmeye hayır demem."

"Fikrimi değiştirdim. Gidiyoruz."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Belle'e bu gece kuzenleriyle buluşamayacağını söyleyen sen olmak ister misin?"

Başını eğiyor ve düşünüyor gibi görünüyor. "Sen ona söylesen ve ben de manevi destek sağlasam nasıl olur?"

"Çok komik." Onu üzerimden itiyorum. Konsantre olmamı zorlaştırıyor ve onu şu anda yatağa atamam, bu yüzden bana biraz yer açabilir. "Ben bu kekleri sen de git Bailey'nin ödevi için yardıma ihtiyacı olup olmadığına bak."

Darrel burnumu öpüyor. "Yardıma ihtiyacın olursa beni ara." "Ararım."

Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Geri adım atıyor ama elimi tutmaya devam ediyor ve parmaklarımız birbirinden ayrılana kadar bırakmıyor. Çocuklarla ilgilenmek için merdivenleri çıkarken onu izliyorum.

Aile. Kalbim sanki fazladan pil takılmış gibi şişiyor ve çarpıyor. Annemin Darrel'la olan ilişkimi neden ciddiye almak istemediğini biliyorum ama bu... daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

O adam ve o iki küçük çocuk, hayatımı değiştiriyorlar. Onlarla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar az ayrılmak istiyorum.

* * *

ALISTAIR, BELLE VE KENYA ELLERİNDE KURABİYELERLE ÇİFTLİK EVİNE GELİRLER, hediyeler ve ilk müzik festivalindeki üniversite birinci sınıf öğrencilerinden daha fazla heyecan.

"Bu oda *harika*!" Belle, Bailey'nin duvar kâğıdına gözlerini kocaman açmış bakarak ciyaklıyor. Pembe bir gömlek, pembe bir tütü ve melek kanatlarıyla ıslıl ıslıl parlıyor. Çok şirin ve yaratıcı bir moda seçimi. "Vay canına! Şuna bak, baba!" Yatağı ve pencere köşesindeki yastıkları işaret ediyor. Küçük ayaklarıyla koşturarak kitaplığın yanına gidiyor. "Bu çok havalı!"

"İnanılmaz bir şey," diye katılıyor Alistair.

"En iyi arkadaşım yaptığı işte inanılmaz." Kenya elini dirseğine doluyor ve bana gururlu bir bakış fırlatıyor. "Bunu yirmi dört saatte yaptığına inanamıyorum."

"Çılgınca." Alistair etkilenmiş bir şekilde başını sallar.

Onların övgülerini içime çekerim ve bunun beni ne kadar memnun ettiğini saklamakla uğraşmam. Evet, iltifatlara bayılırım. Kim sevmez ki? Bu odaları bir araya getirmek için neler biliyorum ve hala bunu başarabildiğimize şaşıyorum.

Darrel kapı aralığında duruyor, gözleri beni takip ediyor. Hiçbir şey söylemiyor ama dudaklarının kıvrımı memnuniyetini haykırıyor. Sanki bu 'Heap Sunny With Love' anıyla kafayı bulmuş gibi. Sanki geliştiğimi görmekte kişisel bir çıkarı varmış gibi.

Çete banyoyu öve öve bitiremez ve Micheal'ın kapısı kilitli olduğu için geri dönüp doğruca oturma odasına gider.

Bailey ve Belle masa oyunlarını dağıtırlar. Birkaç dakika sonra Micheal aşağı indi. Gürültü ve kahkahaların onu çektiğini sanıyorum, ta ki Darrel bana sessizce Micheal'ı keklerle tehdit ettiğini ve aşağı inmezse ödüllerin hepsinin gideceği konusunda uyardığını söyleyene kadar.

Çocuklar oynarken, iki utangaç küçük çocuğun pembe tütülü ve melek kanatlı sevimli bir prensesle karşılaştıklarında neler olduğunu ilk elden gözlemleyebiliyorum.

"Bu hile yapmaktır!" Bailey bağılıyor, gözlüğü burnundan o kadar aşağıya düşüyor ki önümüzdeki üç saniye içinde UNO kartları destesine çarpacak. "Desteden birden fazla kart alamazsın."

"Evet, ," diyor Belle, güzel kahverengi gözleri muziplikle dans ediyor.

"Yanılıyorsun."

"Kanıtla." Çenesini yukarı kaldırıyor. Kenya'nın tavrı kesinlikle ona da bulaşmış.

Micheal boğazını temizler. "Çocuklar, adil oynayalım." "Tamam." Cıvıldıyor. "Bir *sonraki* oyunda." Micheal'ın çenesi düşer.

Bailey ellerini kaldırıyor.

Kenya bana bakıyor ve ikimiz de kahkahalarımızı ellerimizin arkasında bastırıyoruz. Belle iki büyük kuzeninin başını tutmuş ve bunu da çok rahat bir şekilde yapıyor.

Çocuklar bir tur daha atar.

Belle oyunu alır.

"Artık oynamıyorum." Bailey kartlarını yere atıyor.

Belle alt dudağını dışarı itiyor. "Ama sadece iki oyun oynadık. Benimle en az beş kez oynayacağına söz ."

"Biliyorum ama..."

Belle yavru köpek surati ve kirpiklerini kırıştıрма kombinasyonunu yapıyor. Bailey umutsuzca ağabeyine bakıyor.

Micheal 'bana bakma' dercesine omuz silkiyor ve bir brownie daha kapıyor. Oturma odasına ilk geldiğinde, yüzündeki morluklara soru sorar gibi bakmaya devam eden üç kişilik güler yüzlü aile ile garip merhabalar alışverişinde bulundu. Şimdi daha rahat görünmesine sevindim.

Bayan Hansley, kırışmış saçları ve ortopedik ayakkabılarıyla tombul ve yaşlı bir kadın olarak çocukların etrafında dolanıyor.

"Micheal, kekinin yanında biraz süt ister misin?"

"Evet, lütfen."

Gülümseyerek ona bir fincan uzatır.

Kabul ve içkiyi yudumluyor.

Bayan Hansley o bitirene kadar orada bekliyor ve sonra bardağı mutfığa götürüp hemen yıkıyor. Bu kadın geldiğinden beri sürekli etrafta dolaşıyor. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak için birkaç kez kanepedeki tüneğimden ayrıldım ve sanki gücenmiş gibi beni dışarı itti.

Hayır, hayır. Sen git arkadaşlarınla eğlen, canım. Mutfak bende.

"Belle," diye sesleniyor Alistair, Kenya'nın kucağına attığı bacağını okşadığı kanepenin diğer ucundan, "kuzenlerinin yanındayken edepsizlik yapamazsın. Bunu sadece bizim olduğumuz zamanlara sakla."

"Tamam baba," diye homurdanıyor Belle.

Kenya Bailey'e gülümsüyor. "Artık kurallara uyacak, Bailey. Siz çocukların onunla oynamayı bırakmanızı istemiyor." En iyi arkadaşım bir kaşını kaldırıyor. "Değil mi Belle?"

"Evet, hanımefendi," diye homurdanıyor ve kartlara uzanırken ofluyor. "Karıştıracam, tamam mı?" Belle umut dolu gözlerle Bailey'e bakıyor. "Tekrar oynayabilir miyiz?"

"Pekala," diye homurdanıyor.

Micheal yüzünü keklerle dolduruyor ve yapışkan bir el kaldırıyor. "Beni de dahil et."

"Oynamak ister misiniz?" Belle soruyor. "Sunny Teyze?"

"Üzgünüm, bebeğim." Saatimi kontrol ettim. "Artık yola çıkmamız gerekiyor."

"Vakit mi?" Kenya telefonunu kontrol ediyor ve gözleri doluyor. "Onları oynarken izlerken o kadar eğleniyordum ki zamanın geçtiğini anlamadım."

Alistair geriniyor ve sonra ellerini ona uzatıyor. "Hazır mısınız, Bayan Jones?"

"Oh evet." Adamın elini tutuyor, onu ayağa sürüklemesine izin veriyor ve sonra adam dönüp onu daldırdığında kıkırdıyor.

"Boo!" Ben .

Kenya dilini bana doğru uzattı. "Bizim hareketlerimiz var ama senin yok diye kıskanma."

"Kızım, Darrel ve ben senin etrafında daireler çizerek dans edebiliriz."

"Sunny," dedi Darrel gömleğini çekiştirerek, "belki de beklentilerini bu kadar yükseltmemelisin."

"Sakin ol. Ne kadar kötü ki?"

Alistair bir kahkaha atar. "Ayak parmaklarının ezilmesini istemiyorsan çelik burunlu ayakkabı giymeni tavsiye ederim Sunny. Her konuda olduğu gibi dans konusunda da çok katıdır."

Darrel kulakları pembeleşirken hoşnutsuzluğunu homurdanıyor.

Onu savunmak için atladım. "Hey, laf sokmak yok. Onun kötü dansıyla dalga geçmeye hakkı olan tek kişi benim." Parmağımı gömleğime soktum. "Haddinizi bilin, Bay CEO."

"Peki benim yerim tam olarak neresi?"

"Onun yanında değil." Darrel'a yaklaştım. "Orası benim yerim." Kenya fırlayacakmış gibi yapıyor.

Belle kıkırdıyor.

Micheal gözlerini devirir.

Bailey umursamayacak kadar oyuna odaklanmış durumda.

"Birbirlerinden nefret ettikleri günleri hatırlıyor musun?" Alistair Kenya'ya anlatıyor. "O günleri daha çok severdim."

Kenya gülüyor.

Darrel ağzını kapalı tutuyor ama yeşil gözlerinde bir parça eğlence var.

"Gerçekten gitmemiz gerekiyor." Onu kanepeden çekip çıkarıyorum ve o da isteksizce arkamda .

Çocuklarla vedalaşıp arabalarımıza doluşuyoruz -Kenya Alistair'le giderken ben Darrel'in ön koltuğuna atlayıp dans stüdyosuna varana kadar kulak zarlarını soca müziğine maruz bırakıyorum.

Topuklarım ahşap zemine gürültüyle vuruyor. Aynalarla dolu odayı gözlemleyerek yavaş bir daire çiziyorum. Mekândaki tek duvar mora boyanmış ve üzerine iğrenç harflerle '*kimse Bebeği bir köşeye koyamaz*' yazılmış.

Darrel yakınımnda duruyor, eli belimde ve çenesi dalgın bir şekilde kaşlarını çatmış. Bunu dört gözle beklemiyor.

"Gevşe biraz," diye fısıldıyorum, onu yanından dirsekleyerek.

Teşekkürler, çok yardımcı oldunuz der gibi biraz daha düşük bir frekansta homurdanıyor.

Darrel'in sinirli homurtusuyla alaycı homurtusunu ayırt etmeye başladıysam, kötü bir durumdayım demektir.

"Merhaba, güzel insanlar." Kapı aralığından bir ses yükseliyor. Parlak siyah bir gömlek ve bol bir pantolon giyen bir adam dans stüdyosuna giriyor. Saçları ağarmış, topuz yapmış, ince yapılı, yaşlı bir kadının kolunu tutuyor.

Onu gördüğümde kaşlarım havaya kalktı.

"Oh, sonunda nedimeni ve sağdıcını da bize katılmaya ikna ettin." Dans eğitmeni bana baktı. Sonra gözleri iki katına çıktı. "Sunny mi? Sunny Quetzal?"

"Rex?"

"Sunny!" Rex aramızdaki mesafeyi yok ediyor ve beni kaslı kollarına alıyor. "Sunny, kızım. Bir gün bile değişmemişsin."

"tanıyor musunuz?" Kenya soruyor.

"Daha çok eski erkek arkadaşım la takılıyordu ve ben de onun varlığına tahammül etmek zorundaydım," diye takılıyorum.

"Eski sevgilinden bahsetmişken, duydun mu? Eric evleniyor."

"Gerçekten mi? Bilmiyordum." O kadar da iyi erkek ya da erkek arkadaş değildi. Kendimi yeniden keşfetmek için ondan ayrıldım ve o da hemen yoluna devam etti. Açıkçası, büyük bir kayıp değildi.

"O da benimle pek konuşmaz, bu yüzden düğün davetiyesini aldığımda şaşırdım..." Rex'in gözleri Darrel'a kayar ve oyalanır. "Bu kim?"

"Rex, bu Darrel. Darrel, bu eski bir arkadaşım." Rex Darrel'a bakıyor, yüzünü öyle bir dikkatle inceliyor ki bir sorun mu var diye merak ediyorum. Darrel kaskatı kesilir ve düşünceli olur. Sanki Rex'i görünce yumruk atmak istiyormuş gibi dümdüz önüne bakıyor. bir şey.

Rex başını yana yatırır. "Özür dilerim. Garip olmak istemem ama tanıdık geliyorsunuz. Tanışıyor muyuz?"

"Hayır."

"Oh. Belki de yanılıyorum. Sadece... liseden şu çocuğa çok benziyorsun-"

Darrel keskin bir nefes çeker.

Bir adım öne çıktım. "Rex, Darrel bizimle aynı liseye gitmedi. Okusaydı, kesinlikle hatırlardım." Darrel kadar yakışıklı bir adam John Hearst'teki tüm kızları peşinden koştururdu ve ben de en önde olurdum. "O başarılı bir nöropsikolog. Belki bir dergide falan okumuşsunuzdur."

Rex kıkırdar. "Benim hatam. Hangi liseye gittin?"

"Seni ilgilendirmez. Bu derse başlayacak mıyız, başlamayacak mıyız?" Darrel hırslıyor.

Kaba ses tonuna karşı gözlerimi kısıyorum ve sonra garipliği yumuşatmak için Rex'e gülümsüyorum. "Lütfen onu mazur görün. Havlıyor ama ısırıyor."

"Anlıyorum."

Rex'e yaklaştım ve yüksek sesle fısıldadım, "Darrel dans sevmez." Ya da genel olarak eğlenceyi. Ama yabancıların önünde bundan bahsetmeyeceğim. Darrel zaten tuhaf bir ruh halinde görünüyor.

"Sorun değil. Bu dansı öğrenmek çok kolay. İkinizi de kısa sürede çalıştırabiliriz."

"Harika." Darrel'ı daha sıkı tutup azarlayan bir bakış atarken gülümsemem kırılıyor. *Senin sorunun ne?*

Ellerini . *Bir şey yok.*

Burnumu kırıştırıyorum. *Pislik gibi davranıyorsun.*

Duvardaki bir deliğe bakıyor.

Rex gergin bir şekilde kıkırdar. "Merak etmek benim hatam. Liseden beri böyleyim. Sunny hatırlar mı bilmem ama o zamanlar başımız hep belaya girerdi."

Hatırlıyorum ve bu beni biraz rahatsız ediyor. verdiğim kararlarla gurur duymuyorum, ancak bundan yakınmak geçmişe değiştirmeyecek. Tek yapabileceğim geleceğe odaklanmak ve daha iyi seçimler yapmak. İnsanlara zarar vermeyen seçimler. Ruhum için iyi olan seçimler.

Rex bana eliyle işaret etti. "Neden sıraya girmiyoruz? Gelin ve damat öğrendiklerini asistanımla birlikte prova edebilir, ben de nedime ve sağdıca temel bilgileri öğretirim."

Derse başlıyoruz ama romantik dansın gerektirdiği gibi hafifçe akmak için ayaklarımın üzerinde çok ağırım. Darrel benden bile kötü. İşimiz bittiğinde Rex saçını başını yolmaya hazırды.

"Hayır, hayır, Darrel. Ayağını önce öne sonra arkaya koyacaksın. Basit bir bir-iki-üç adım!"

Darrel beni daha sıkı tutuyor. Rex'e öldürücü bir bakış atıyor ve diğer adam geri çekiliyor.

"Yani... iyi gidiyorsun. Ritmin dışında dans etmek de bir tarzdır." Darrel'a kaşlarımı çatıyorum. "Sen iyi misin?"

Sadece homurdanıyor.

Harika. Neandertal iletişimine geri döndük.

Rex bize yine rutini öğretiyor ama Darrel ve ben bir türlü uyum sağlayamıyoruz.

"Bu harikaydı!" Rex, kırk beş dakika boyunca amatörler için klasik dans sanatını öğretmek için yaptığı seçimi yeniden düşündükten sonra ilan eder. "Gelin ve damat hazır ama sakıncası yoksa bu ikisiyle biraz daha çalışmak istiyorum."

"Ben ," diyorum.

Darrel kollarını göğsünde kavuşturur. "İlgilenmiyorum."

Bileğine dokunuyorum. "Lütfen?"

Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Hayır."

"Benim için mi?" Kirpiklerimi kırıştırıyorum.

O kadar sert iç ki göğsü çöküyor.

Aydınlandım. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Alistair bize yaklaşıyor. "İsterseniz burada kalın ve biraz daha pratik yapın. Burayı yarım saatliğine daha kiraladık."

"Belle'i eve götüreceğim ve Bayan Hastings'ten siz dönene kadar çocuklara bakmasını isteyeceğim. Rutinin ne kadar konusunda endişelenme." Kenya elimi sıktı. "İkinizin bizimle dans etmesini gerçekten istiyorum."

"Denemeye devam edeceğiz," diye onu temin ediyorum. O benim en iyi arkadaşım. Nasıl olur da onun için elimden geleni yapmayacak mıyım?

Kenya ve Alistair kapı arkalarından kapanana kadar birbirlerinin ellerini tutarak ve fısıldaşarak ayrılıyorlar. Darrel'a bakıyorum. Yüz ifadesindeki bir şey beni duraksatıyor. İşkence görmüş gibi görünüyor. Sanki bu an içindeki her şeyi alıp götürüyor.

Dans etmekten gerçekten nefret ediyor olmalı.

Onu teselli etmek için ağzımı açıyorum ama Rex benden önce . "Dans etmek ilk başta zor gelebilir, değil mi?" Ellerini arkasında birleştiriyor. "İşin sırrı şu. Dans etmek dürüstlikle ilgilidir. Her şey dağılmaya başlamadan önce yapabileceğin çok fazla şey vardır."

Darrel'ın alnının ortasında bir düşünce çizgisi belirir. Dudakları geriliyor ve aklından geçenlerle daha da mücadele ediyor gibi görünüyor.

Rex bize işaret ediyor. "Darrel, lütfen Sunny'nin elini tut." Darrel kollarını tahta gibi kaldırıyor ve beni kavıyor.

İlk sekiz sayısından başlıyoruz, onun eli belimde, benim elim onun omzunda.

İleri adım atıyoruz. Geri. Tekrar ileri.
Boynuna doğru iç çektim. "Üzgün görünüyorsun."

"Değilim." Gülümsemiyor. Ya da kaşlarını çatmıyor. Bana zar zor bakıyor.

Birbirimize takılıyoruz, kendimizi düzeltiyoruz ve şarkıya en baştan başlıyoruz. Parmaklarımı omzuna gömüp ritme ayak uydururken onu dürtüyorum. "Neyin var? Rex içeri girer girmez çok tuhaflaştın." Dönüyorum ve sonra ona doğru dönüp göğsünde duruyorum. "Kıskanmıyorsun, değil mi?"

Sanki böyle bir duygu ona yakışmıyormuş gibi alay ediyor.

"Bu doğru." Rex başını sallıyor. "Şuna bak. İyileşiyorsun."

Darrel geri çekiliyor. Durur. İleri gider. Duraklar.

Bana sorunun ne olduğunu söylemesini dileyerek onu takip ediyorum.

Bir süre sonra Rex ara vermemize izin verdi. "Muazzam bir gelişme gösterdiniz. Eğer su içmeye ihtiyacın varsa, şimdi içebilirsin. Bu geceyi bitirmeden önce adımların üzerinden bir kez daha geçmek istiyorum."

"Teşekkürler, Rex." Darrel banka doğru yürüyüp bir şişe su alırken onu takip ediyorum. Eli hafifçe titriyor. Gözlerini kapıya dikmesi gitmek istediğini gösteriyor. Hemen. "Neyin var senin?" İsrar ediyorum. "Bütün gece gergindin."

İç geçiriyor ve bana dönüyor. "Bu-"

"Hey, Sunny. Bir dakikan var mı?" Rex elini pantolonunun kenarına silerek soruyor.

Bakışlarımı Darrel'in sıkıntılı ifadesinden ayırıyorum.

"Burası." Rex banktan birkaç adım ötedeki bir noktayı işaret eder.

Onu oraya kadar takip ettim. "Ne ?"

"Kapüşonlu adamı hatırlıyor musun?" Rex soruyor.

Gözlerim yukarı fırlıyor ve uzun zaman önce öldüğünü düşündüğüm bir sıkıntı aklımın önüne geliyor. John Hearst'te çalıştığım süre boyunca pek çok kişi için bir baş belasıydım ama kapüşonlu adam bunu hak eden birkaç kişiden .

"Şu adam... senin dans partnerin." Çenesini Darrel'a doğru uzattı. "Ona çok benziyor."

"Ne?" Bu öneri karşısında başımı sallıyorum. "Saçmalama. Darrel kapüşonlu adam değil. Sana söylediğim gibi, John Hearst'e hiç gitmedi. İkincisi, o bir sürüngen değil."

Darrel sanki beni duymuş gibi kafasını çevirdi.

Rex'e kaşlarımı çatıyorum, ses tonumu alçak bir tıslamada tutuyorum. "O adamın bana ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Rex alt dudağını ısırır ve bakışlarını başka yöne çevirir.

Cesaretlendirmemesine rağmen devam ediyorum. "O çılgın sapık, kafamı bir grup çıplak bedenin üzerine photoshopla yerleştirmiş. Dolabıma koydu ve sonra da masum rolü yaptı." Başımı sallıyorum, sinirim tepeme çıkıyor. "Darrel asla-"

Rex, "Şöyle bir şey var, kapüşonlu adam aslında o resimleri dolabına koymadı," diye ağzından kaçırıyor.

Kirpiklerim kırpışıyor. Bir saniyeliğine nefes almayı bırakıyorum. "Az önce ne dedin sen?"

Rex'in bakışları Darrel'a kaydı. Ben de dönüyorum ve Darrel'ın bize yakın durduğunu fark ediyorum, gözleri o kadar yoğun ki hem Rex'in hem de benim yanmak üzere olduğumuzdan korkuyorum.

Rex korkuyor. Darrel'ın ona ne gerçekten korkmuş görünüyor. Aklım başımdan gidiyor ve Darrel'ın bize doğru yaklaşıyor olması umurumda bile değil çünkü hiperventilasyon geçirmemeye çalışmakla meşgulüm.

Rex sertçe yutkunur. Sesi titreyerek geri . "Söylediklerimi unut."

Ona doğru ilerliyorum. "Devam et, Rex. Bu ifadeyle ne demek istediğini bilmek istiyorum. O resimleri dolabıma koyanın hoodie'li adam olduğunu biliyorsun."

"Yapmamam gerektiğini düşünüyorum-"

"Başla. Konuşmaya başla," diye . "Şimdi."

Rex dudaklarını yalıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. Ağzından bir küfür çıkar. Sanki fiziksel acı çekiyormuş gibi gözlerini sıkarak kapatıyor.

Ne söyleyeceğini duymak için diken üstünde, öne doğru eğildim. Lisedeyken, kapüşonlu adamı yok etmeyi kendime görev edinmiştim. I

İntikam ve iyi mücadele adına kendimin daha kötü, daha acımasız bir versiyonu oldum.

Eğer o kapüşonlu adamın masum olduğu ortaya çıkarsa... Bu beni kötü adam yapar.

Ve bu birinin hayatını mahvettiğim anlamına gelir... bir hiç uğruna.

BÖLÜM 16

BÜYÜK KESİNTİLER

DARREL

REX CONNORS beni tanıdığı anda sırlarımın etrafındaki duvarların yıkıldığını hissettim.

Gerçek çözülmeye başlıyor ve benim anladığımdan farklı.

Rex ve Sunny'nin konuşmalarının bir kısmına kulak misafiri oldum. Yasadışı resimlerden bahsediyorlardı. Sunny şaşkın görünüyordu ve ben de aynı şekilde şaşkındım. O resimleri dolabına kim koydu ve beni hayatım boyunca yaralayan olayla ne ilgisi var? En önemlisi, ortalık yatıştığında ve gerçeğin iki tarafında da durduğumuzda Sunny ve ben nerede duracağız?

Rex bana tekrar bakıyor ve gözleri korkuyla titriyor. Dudaklarını yalıyor, bir elini pantolonunun cebine sokuyor ve arkasına yaslanıyor. Benimle Sunny arasında sıkışmış durumda. Hiçbir yere kaçmıyor.

"Gördüğünüz resimler," dedi hızla gözlerini kırptırarak, "Eric onları sahneledi."

Sunny dişlerini sıkıyor. Burun delikleri alevlenerek sertçe soruyor: "Bunu neden yapsın ki?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Bu sorunun cevabını biliyorum ama çenemi kapalı tutuyorum.

"Eric kapüşonlu adamı dolabına bir not koyarken yakaladı. İçeri girebilmek için benden kilidini kırmamı istedi. Görünüşe göre adam bir aşk itirafı bırakmış."

İrkilmemek çok zor. Nefes almaya devam etmek zor. Rex, hayatımın kâbus gibi bir döneminden bir sahne çekip Sunny'nin incelemesine sunuyor. Şimdi araya girebilirim. Diyeceğimi diyebilirim. Ama söylemem.

"Eric bunun çok komik olduğunu düşündü."

"Komik mi?" Sunny'nin sesi tizleşir. "Sıradan bir aşk notunu..." ile değiştirmenin komik olduğunu düşündü. Kekeliyor. "R-Rex, ben-" Ağzını kapattı. Gözleri yanarak homurdandı: "O iğrenç resimleri bulduktan sonra ne yaptığımı biliyorsun. O çocuğa ne yaptığınızı biliyorsun. Eric'in bunca zamandır gerçeği bildiğini söylüyorsun."

İntikam almamı izledin... Ne için? Gülmek için mi? Arkadaşlarla paylaşacak bir hikaye için mi?"

"Özür dilerim Sunny."

Sunny geçmiş görünüyor. Sersemlemiş bir halde bana döndü ve mırıldandı, "Ben ne yaptım, Darrel? Ne yaptım ben?"

Cevabı biliyorum.

Ben de

oradaydım.

Alıcı tarafta.

Sunny omuzlarını kamburlaştırıyor. Doğal olarak yaydığı özgüvenin yerini titreyen eller ve kesik kesik nefesler alıyor. "Lisedeki en iyi insan olmadığımı söylediğimi duymuşsunuzdur. Birçok insanın üzerine bastım ama yaptığım en kötü şey kapüşonlu çocuğa yaptığım." "

"Kapüşonlu çocuk mu?" Kelimeler boğuk ve boğuk kaçıyor. Sunny fark etmiyor. Duyamayacak kadar kendini suçluluk duygusuna kaptırmış.

Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. "Herkes ona öyle derdi. Okula ne zaman başladığını kimse bilmiyor. Bir gün ortaya çıkıverdi. Kapüşonuyla dolaşıyordu ve sürekli etrafımda dolanıyordu. Onu birkaç kez gördüm, beni izliyordu ama hiç konuşmadı."

İrkildim. O günün anısı kafamda kabarıyor. *O tam bir ucube. Neden onunla çikayım ki?*

"Onun zararsız olduğunu sanıyordum." Sunny'nin sesi gittikçe sertleşiyor. "Ta ki bir gün dolabımda gerçekten iğrenç resimler bulana kadar. Bir de not vardı. 'Hoodie Guy'dan' yazıyordu." Sunny alnını tokatlıyor. "Tam bir aptalım. Neden öyle imzalasın ki? Kendi adıyla imzalamış olmalı. O andan itibaren bir şeylerin şüpheli olduğunu anlamalıydım." Gözleri Rex'e hançer gibi saplandı. "Biri konuşmalıydı."

Rex, "Hey, kimse seni daha sonra yaptığın şeyi yapmaya zorlamadı," diye belirtiyor.

"Hiçbir şey yapmazdım eğer..." Sunny tökezleyerek geri çekilir. "Ona bir ders vermem gerektiğini düşündüm. Düşünmedim-" Çömeliyor ve dizlerini tutuyor. "Ona kurdum..."

O konuşurken, anılar şaşırtıcı bir netlikle bana geri dönüyor.

"HEY."

"Ben mi?" Parmağımla ceketimi işaret ediyorum.

"Evet, sen." Sunny Quetzal, vücuduma havai fişekler gönderen bir gülümsemeyle beni çağırıyor. Notumu aldı mı? Bu kadar çabuk cevap verecek mi?

Başımı eğerek ona doğru sendeliyorum çünkü gözlerinin içine bakmak kazanmam gereken bir ayrıcalık gibi geliyor.

"Yarınki moral mitingine gidiyor musun?"

"Planlamamıştım."

"Sen de gelmelisin. Benimle otur."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Sesi ipek gibi pürüzsüz. "Belki sonra beni milkshake içmeye götürmene bile izin veririm."

"DARREL, BEN..." SUNNY'NİN ŞU ANDAKİ SESİ UTANÇLA DOLUDUR, "BEN onu alenen utandırdı..."

"SUNNY BURAYA OTURMANI SÖYLEDİ." REX CONNORS KOCAMAN SIRITİYOR VE tribünde bir yeri işaret ediyor.

Tökezleyerek yerime oturdum. Dizlerim titriyor ve ağzım kuruyor. Sunny'nin benden onunla oturmamı istediğine inanamıyorum. Notumu okuduğuna ve benimle çıkmak istediğine inanamıyorum.

Oditoryum ağzına kadar dolu. Tüm öğrenciler gelmiş ve yüksek sesle sohbet ediyorlar. Sunny'yi hiçbir yerde göremiyorum. Ne zaman gelecek?

Birdenbire, dev bir projektör perdesi kirislerden aşağı iner ve herkes sessizliğe bürünür. Futbol takımının bir resmi ekrana yansır. Eric en önde, formasıyla gülümsüyor. Alay ediyorum. Pisliğin teki. Bir süredir Sunny'nin onu terk etmesi gerektiğini düşünüyordum.

Ekrandaki resim değişir.

Hoparlörlerden Sunny'nin ses kaydı duyuluyor. "Kapüşonlu adam kim? Ekranda benim resmim beliriyor. "Bir sürüngen". Koridorda Sunny'ye baktığım görüntüler oynatılıyor.

Etrafımdaki herkes gülüyor.

"Bir ucube".

Başka bir görüntü oynuyor. Bu görüntüde beden eğitimi dersinden sonra erkeklerin soyunma odasındaydım ve biri kıyafetlerimi çalmıştı. Onu bulmak için etrafta tepiniyordum ve bulamadığımda yumruğumu dolaplara vuruyordum.

Yüzüm ısındı. Birinin beni filme aldığından haberim yoktu. Soyunma odasının boş olduğunu sanıyordum.

Şimdi tüm öğrenciler sadece bir havluya sarılmış çıplak bedenime gülüyor.

Daha fazla parmak beni işaret ediyor. Daha fazla kahkaha.

Daha fazla alay.

"Gerçekten onunla çıkacağımı mı düşündü? Sunny'nin önceden kaydedilmiş kahkahası kulaklarımı kanatana kadar parçalıyor. 'Onun gibi biriyle asla birlikte olmam. Milyon yıl geçse bile. O yüzden başımdan, kapüşonlu çocuk. Ve bir daha bana bakma bile.

"BENİM YÜZÜMDEN OKULU BIRAKTI." SUNNY ZORLUKLA KONUŞABİLİYOR.

Soluk soluğa. "Mitingdeki o şakadan sonra dehşete düşmüştü. Okulu bırakmadan önce en fazla üç gün dayanabildi. Ve şimdi ki... bunu yapmamın nedeni eski sevgilimin beni manipüle etmesiymiş. Birini yok ettim-" Yere çöküyor.

Derin nefes alıyorum. Duygularım karmakarışık. Bir şeyden diğerine atlıyorum. Öfke ve acı ile sempati ve endişe arasında gidip geliyorum.

Gerçek burada.

Ve bununla yüzleşmenin zamanı geldi.

Rex'e baktım. "Sen. Dışarı."

Kaşları havaya kalktı. "Ne?"

"Odaya ihtiyacım var." Çenemi çantalarına doğru uzatarak .
"Eşyalarını al ve git."

Sunny başını kaldırıyor. Gözlerinde yaşlar parıldıyor. Tıpkı John Hearst'ün kraliçe arısına benziyor. Onunla birlikte olabileceğime beni inandıran kız. Uğruna herkesin önünde rezil olmayı göze aldığım kız.

Evet, böyle bir şey biliyordum.

Sunny Quetzal'ın birdenbire benden hoşlanmaya başlamasının gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Yine de moral toplantısına katıldım çünkü ondan o kadar hoşlanıyordum ki onunla birlikte olma *şansı* bile buna değdi.

"Özür dilerim Sunny." Rex kelimeleri omzunun üzerinden fırlatır. Odadan çıkarken kapı çarparak kapanıyor. Sonunda koridoru dönüp görüş alanımdan çıkmadan önce başının uzakta sallandığını görüyorum.

"Sunny, ayağa kalk," diyorum sertçe.

Başını iki yana sallar. "Yapamam."

Elimi dirseğinin altından geçirdim ve onu ayağa kaldırdım. Bana doğru sendeledi ve ben de kollarımı ona doladım. "Bilmen gereken bir şey var."

Vücudu bana karşı titriyor. "Şimdi olmaz, Darrel. ... Şu anda sana bakamam. Çok utanıyorum." Başı hala yere doğru eğik, "Sanırım eve gitmeliyim" diye mırıldanıyor.

"Hayır." Onu daha sıkı kavriyorum.

"Darrel, beni duymadın mı?" Sunny patladı. "Ben bir zorbayım. Ben bir teröristim. Bunu hak etmiyorum..." Sözlerinin geri kalanını cılız bir çığlıkla yutuyor. "Şu anda senin rahatını hak etmiyorum. Ve bunu kabul edemem. Sen orada değildin. Tamam mı? Ona karşı ne kadar *kötü* olduğumu bilmiyorsun."

"Oradaydım," diye fısıldadım.

Başını bana çeviriyor ve ben de gözümü bakışlarını karşılıyorum. Sessizlik uzadıkça, onun suçluluk ve pişmanlığını özömsüyorum. Her şeyi içime çekiyorum. Sonra usulca dağılmasına izin veriyorum çünkü eskiden olduğu ve şimdi olduğu Sunny ile yüzleşmek için zamanım oldu.

"Ne?" Sunny umutsuzca gözlerimi arıyor.

Ona en başından söylemeliydim. Yapılacak en doğru şey buydu. Olgun bir şey.

Ve yapmadım.

Ama ona koridorda, okulun içinde güzel gülümsemesi ve her adımda parıldaayan saçlarıyla süzülürken ona bakan adam olduğumu nasıl söyleyebilirdim? İlk kez konuştuğumuz günün bana en acımasız gösterdiği gün olduğunu ona nasıl anlatabilirdim?

Bunu nasıl dzelteceğimi bilmiyorum. Diğer insanları düzeltme konusunda tonlarca pratiğim var ama bu gece nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Kendi çıkarımlarını yaparken şok içinde ağzını kapatıyor. "Bu yüzden mi odanı istemedin? Lise yıllığını bulurum diye mi?"

"Ve fotoğraf albümleri." Bir kenara bakıyorum. Aldığım nefes o kadar acı veriyor ki göğsümü sıkıştırıyor. "Bugün lisedekinden daha farklı görünüyorum. Artık kim olduğumu ve kendime nasıl gveneceğimi çok daha iyi anlıyorum. John Hearst'n çocuklarının çoğu beni gördüklerinde tanıyamıyor."

Tökezleyerek geri çekildi. "Kanıt bunca zamandır gözümün önündeydi. Hiçbir fikrim yoktu." Kaşları sıkıntıyla gerilerek fısıldıyor, "Darrel, ne... ne zamandır kim olduğumu biliyorsun?"

Nabzım hızlanıp koşmaya başlıyor.

Kahverengi parmakları kolumun üzerinden kayıyor. ne eğildi, gözleri bana yalvarıyor.

"Seni geçen yıl mobilya mağazasında karşılaştığımız anda tanıdım. *Tıpkı* lisedeki gibi görünüyordun."

Gözleri bulanıklaştı. "Bu yüzden elimi sıkmak istemedin."

Elini görmezden gelmemin nedeni hoşlanmamak değildi. şok olmuştum. Bayan Jean tedavilerini yaparken Micheal ve Bailey ilk kez benimle kalmaya geliyorlardı. Onları ağırlamak konusunda stresliydim. Onu, yıllar önce kalbimi alıp sonra da kıran kızı gördüğümde, çocukça bir şey yaptım. Gurur duyduğum bir an değil.

Titriyor. "Buna inanamıyorum."

"Sana daha önce söylemeliydim."

"Yapamam..." Benden uzaklaşıyor ve bankın üzerine çöküyor.

"Senin geçmişte olduğun kişi olduğunu sanıyordum. Sana kaşlarımı çatar ve seni görmezden gelirsem her şeyin yoluna gireceğini düşündüm."

Sunny uzun bir süre sessiz kalır.

Bankın yanına gidip yanına oturuyorum. Dizim titriyor. Parmaklarım hareket etmesini engellemek için kıvrılıyor. "Özür dilerim."

"Pardon?" Yutkunuyor. "Neden özür diliyorsun? Üzgün olan benim. Hayır, üzgünden daha fazlasıyım. Sana bakamıyorum bile çünkü çok utanıyorum." Yüzünde acı dolu bir ifade var. "Beni görmek mide bulandırıcı olmalı. Sana bunu yaptığımı bilmiyordum ve her karşılaştığımızda bilerek seninle kavga ettim."

"Beni hiç hasta etmedin Sunny. Aslında tam tersi oldu." Gerçekleri anlatıyorum. Evleri ve elektrik direklerini devirecek kadar güçlü bir dağ dalgası gibi dökülüyor içimden. "Ne kadar değiştiğini fark etmem uzun sürmedi. Nazik, samimi ve kararlıydın. Arkadaşların için elinden geleni yapıyordun. Senden olduğumuzdan bile daha fazla etkilenmiştim. İlk başta panikledim. Sana yeniden ilgi duymak ama sana karşı bir şeyler hissetmeye başladım ve karşı koymama rağmen bu hisler büyümeye devam etti."

Ayağa fırlar ve volta atmaya başlar. "Bana söyleyebilirdin." Başımı sallıyorum. "Biliyorum. Sana yalan söylemeye çalışmıyordum."

"Biliyordun..." adımları yavaşladı, "Aman Tanrım, biliyordun ve de erkeklerin odasını dekore etmem için beni tuttun."

Hızla göz kırpmıyorum.

"Biliyordun ve yine de bana yardım etmek için Stinton Group'a karşı çıktın." Bana öyle sert bir ifadeyle bakıyor ki, tokat atacak mı diye merak ediyorum. "Biliyordun ve yine de beni sevdiğini söyledin."

Midemdeki düğümler o kadar sıkışıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. "Sunny."

Bana doğru dev adımlar atıyor, uzun kollarını sallıyor. Hiç uyarmadan kollarını boynuma doladı. Neredeyse banktan düşüyordum.

Sunny beni sıkıca tutuyor, ikimizin de neredeyse yere düşecek olmamızı umursamıyor. "Senin affını hak etmiyorum." Gözleri sıkıca kapanıyor. "Ama yine de isteyeceğim." Geriye doğru gevşiyor ve duygulu kahverengi gözlerimin içine bakıyor. "Çok üzgünüm, Darrel. O gün seni yönlendirdiğim için özür dilerim. O özel görüntüleri tüm okula gösterdiğim için özür dilerim. Sana karşı çok acımasız olduğum için özür dilerim. Ve seni bulup bu sözleri yüzüne söylemem bu kadar uzun sürdüğü için de özür dilerim."

"yok."

"Bu iynin tam tersi."

Çenesini kucaklıyorum. "Sunny, zamanlar çok gençtik."

"Önemli değil. Ben daha iyi biliyordum."

Gözlerindeki suçluluk duygusunu fark ediyorum ve onu rahatlatmak için karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum. "Yalan söylemeyeceğim. O gün olanlar bende bir etki bıraktı." Yüzünü buruşturuyor ve ben de kaşlarını düzeltiyorum. "Ama aynı zamanda bana daha güçlü olmayı da öğretti. Dağılmak ya da kendime daha fazla güvenmek gibi bir seçeneğim vardı. Ben hayatımı değiştirmeyi seçtim, böylece kimse bana bir daha zorbalık yapamayacaktı."

"Bu hiçbir çocuğun öğrenmesi gereken bir ders değil, Darrel. Daha nazik olmalıydım. Onun yerine, senin için bir canavardım. Okulu terk ettin-"

"Bu senin yüzünden değildi."

"Beni iyi bir gibi göstermeye çalışma."

"Okulu moral toplantısı yüzünden terk etmedim Sunny. Yani

o.

"Gözleri dolu dolu bakıyor. "Hayır mı?"

"Hayır." Sırtını yatıştırıcı bir şekilde ovuyorum. "Okula başladıktan birkaç ay sonra

Bir yıl sonra babam başka bir göreve atandı. Ayrılacağımızı biliyordum. Bu yüzden cesaretimi topladım ve sana bir mektup yazdım."

"Onu hiç göremedim. Ne yazıyordu?" Nefesini tuttu. "Seni sevdiğimi."

Gözleri açılıyor.

"Bir de beyin taraması yapıldı," diye ekliyorum utanarak. "Ne taraması?"

"Genç ben bunun havalı olduğunu düşündü."

"Ciddi misin? Beyin taraması mı?" Gülümsemek için kendine izin vermek istemiyormuş gibi dudakları titriyor ama yine de eğleniyor. "Beyninin gerçek bir fotoğrafı gibi mi?"

"Evet." Gülmesine sevindim. O karanlık günlerin aydınlığa çıkmasına ve komik bir anı gibi hissedilmesine sevindim. Geçmişte olanları ona karşı kullanmıyorum. Sunny burada. Elimi tutuyor, özür diliyor ve sanki zamanda geriye gidip genç halini boğazlamak istiyormuş gibi bana bakıyor. Onunla tekrar karşılaşacağımı, ona aşık olacağımı ya da zalim şakasının ardındaki nedenleri öğreneceğimi hiç düşünmemiştim.

"Bana nedenini söyle," diye bastırıyor, kucağımda kıpırdanıyor.

Vücudum dikkat kesiliyor ama kendimi konuşmaya odaklanmaya zorluyorum. "Çocukluğumdan beri bilime ve nöropsikolojiye ilgi duyuyordum. Babamın hastanedeki arkadaşlarından birine gittim ve MRI taraması istedim. Bunu yapamamanız gerekirdi ama annemin parasıyla yaptırdım ve onlar da memnuniyetle kabul ettiler."

"Bu hala bir 'neden' değil, Darrel. Neden bir beyin taramasının seni fark etmem için beni ikna edeceğini düşündün?"

"Beni fark etmeni istemedim. Sana kanıtı göstermek istedim."

"Neyin kanıtı?"

"*Medial insulamı* şeklin." "Tercüme."

"Benim... zevk sensörlerim."

Başını sallıyor. "Vay canına."

"O zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu. Kaybedecek bir şeyim de yoktu. Zaten birkaç gün içinde okulu bırakacaktım. Beyin taramasını ve bir notu dolabına koydum. Kimsenin beni fark etmeyeceğini düşünmüştüm ama belli ki yanlışmışım."

"Eric'in mesajını değiştirdiğine inanamıyorum." Dudakları sertleşti. Gülümsemesi yüzünden siliniyor. "Onu bir daha görürsem boynunu yumruklayacağım."

Onu sakinleştirmek için parmaklarımı ellerine sürterek, "Çok uzun zaman önceydi," diye ekliyorum.

"Yine de özür dilemeli. Bir mazeretim olmadığını biliyorum. Yaptığım şey için hatalıydım. Bana o iğrenç resimleri göndermiş *olsaydın* bile, seni herkesin önünde utandırmam gerekmezdi. Ama en azından bir nedenim vardı."

"Eric'in de bir sebebi vardı. Kız arkadaşını süzüyordum."

Sunny gözlerini devirdi. "Saçmalama."

"Hatırladığın tuhaf kapüşonlu adam, o zamanlar seni gerçekten izliyordum. Sırf koridorda yürürken seni görebilmek için sınıf değiştirdim. Kafeteryada arkadaşlarıyla takılırken seni aradım. Seni görmek günümün en önemli anıydı." Elimi enseme gezdiriyorum. Yüzüm ısınıyor ve kulaklarımın kızardığını anlamak için dev aynaya bakmama gerek yok. "Bunu yüksek sesle söyleyince ürkütücü bir sapık gibi görünüyorum."

"Hayır, değil."

"Dürüst ol."

"Tamam, biraz." Parmaklarımızı birbirine kenetliyor ve bu onun genç Darrel hakkındaki düşünceleri hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. "Belki de benimle hiç konuşmamış olman iyi bir şeydi. Sana karşı kaba olabilirdim. Senin ne kadar harika bir adam olduğunu takdir edemezdim."

"Ya da belki daha önce birlikte olurduk."

"Çok yüzeysel davrandım. Ben... Ben her şeyi mahvedebilirdim." Kucağımdan inmeye çalışıyor ama onu sıkıca tutuyorum. Sunny'nin sesi . "Darrel, yaptığım şeyden sonra bana nasıl bakabiliyorsun?"

"Sana nasıl bakmayabilirim?"

"Hayatını mahvettim."

"Bu çok dramatik. Bunu senden duymak alışılmadık bir şey değil."

"Şaka yapma."

"Ben değilim." Ona sarıldım. "Rahatladım." Gerçeği ondan sakladığım için bana kızgın değil. Kaçmıyor. Sonunda rahatça nefes alabiliyorum. "Bana kızabilirdin."

"Kızgın mı?"

"Sana söylemediğimi."

"Kurbana nasıl kızabilirim?" Kaşlarını çattı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Hm."

"Lisede olduğum kişi değilim." "Biliyorum."

"İncinen sendin. Hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcamalıyım."

"Mm. Bu kulağa hoş geliyor." Burnumla yanağına sokuluyorum, varlığının tüm ısıltısının tadını çıkarıyorum. Dürüstlüğün bu kadar ferahlatıcı olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Neden hep kapüşonlu giyiyorsun?" Sunny parmaklarını yüzüme bastırarak soruyor.

"Büyürken kız kardeşim ve ben çok fazla taşınırdık. John Hearst'e uzun süre devam etmeyeceğimi biliyordum, bu yüzden tek amacım görünmez olmaktı. Kimsenin beni fark etmesini istemiyordum ve ben de kimseyi fark etmek istemiyordum." Gözlerim yüzünü tarıyor. "Ta ki seni görene kadar. Sana bakmadan duramadım."

"Darrel." İç çekişi pişmanlık dolu.

Yüzünü inceliyorum. Elmacık kemiklerindeki muhteşem güç parıltısını görüyorum. Gözlerindeki suçluluk duygusunu. Dolgun dudaklarını sıkılaştıran kararlılığı. Güçlü ve kırılgan, kusurlu ve mükemmel. O her şey.

"Seninle tanıştıktan sonra John Hearst'ten ayrılmak istemedim. Babamla ilk kez kavga etmiştim."

"Tartıştınız mı?"

"Hayır." Boğazımı temizliyorum. "Kavga ettik. Ona kalmak istediğimi söylediğimde, eğer onu göğüs göğüse dövüşerek alt edersem kalabileceğimi söyledi."

Sunny'nin gözleri büyür. "Ciddi misin sen? Bu kulağa sağlıklı bir ebeveyn-oğul etkileşimi gibi gelmiyor."

Sunny beklentiyle bana bakarken bir an sessizlik oluyor ve ben ona karşı dürüst olmak için cesaretimi topluyorum. İçim düğümleniyor ve kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

Sunny yüzümü sıcak kahverengi ellerinin arasına alıp fısıldıyor: "Sana vurdu mu Darrel? Baban mı? O mu... her zaman kapüşonlu sweatshirt giymenin gerçek nedeni bu muydu?"

"Hayır. Öyle değildi."

"O zaman ?"

"Babam doğduğum günden itibaren hayatımı planladı. Onun izinden gitmemi istiyordu, bu yüzden beş yaşımdan beri bana antrenmanlar yaptırıyordu."

"Ne tür tatbikatlar?"

"Askeri tatbikatlar." Başka tarafa bakıyorum. Babam bana bakıp 'zavallı ezik' diye seslenirken çocukken yaptığım eğitimin anılarına karşı koyuyorum.

"Sana sürekli antrenman yaptırıyor muydu?" "Evet," diyorum basitçe.

Gözlerinde karanlık bir bakış parlıyor. Bir fırtınanın yaklaşması gibi. "Neden?"

Elini sıkıyorum. "Beni güçlü yaptığını sanıyordu. Annemin beni şımarttığını sanıyordu."

"Bunu kız kardeşine de yaptı mı?"

"Hayır." Ensemde biriken teri siliyorum. "Kızlar korunmalı ve erkekler koruyucu olmalı. Onun söylediği . Dövüşemezsem kimseyi koruyamam."

"Ne kadar sürdü?" "On beş yaşıma kadar."

"Claire sana böyle davrandığını biliyor muydu?"
Durakladım.

"Darrel, o biliyor muydu?"

"O yaptı." Gözlerimi hızla kırıştırıyorum. "Bunun hakkında hiç konuşmadık. Öldüğü geceye kadar. Claire aradı ve babamın mezarını ziyaret etmek için onunla gitmemi istedi. Ona gitmeyeceğimi söyledim. Babam bizi bu kadar çok severken neden bu kadar inatçı olduğumu sordu."

Sunny'nin alaycı bir yorum yapmasını bekliyorum ama yapmıyor. Sadece bana baktı.

"Claire ve ben aynı fikirde değildik. Ona şımartılmış prenses derdim. Asla söyledim. Telefonu kapattım." Adem elmam sallanıyor. "Aldığım her nefeste pişman oluyorum."

Sunny kollarını boynuma doluyor. "Özür dilerim."

"Artık hiçbir şey değişecek gibi değil." Sırtını sıvazlıyorum ve gözümü ayırmadan duvara bakıyorum. "Babam istediği asker oğluna sahip olamamış olabilir ama ben nasıl yumruk atılacağını biliyordum."

Nefesi kesildi. "Bu yüzden bekarlığa veda partisinde beni aşağı attın."

"Bunun için özür dilerim. İçgüdüselidi."

Özrümü elinin tersiyle itti. "Hikâyenin senin tarafını hiç bilmiyordum. 'Kapüşonlu adamın' bu kadar çok şey yaşadığını hiç bilmiyordum. Yine de, seninle dalga geçerek ve sana bir gibi davranmayarak bunun üzerine ekledim."

"Bunu değiştiremeyiz Sunny." Gözlerimi kapatıyorum, aniden yorgun düşünüyorum. Onlarca yıllık sırları, suçluluk duygusunu ve utancı boşaltmanın bir yan etkisi de sonrasında aşırı yorgun hissetmektir.

Parmak eklemlerimi bir şey sıyrıyor ve tekrar Sunny'ye odaklandığımda elimi kendi elinin içine aldığını fark ediyorum. "Gençken senin için hazır değildim. Ve sanırım Darrel, belki sen de benim için hazır değildin. Ama birbirimizi yeniden bulduğumuz için mutluyum. Hayal edemiyorum... Başka biriyle birlikte olmayı hayal edemiyorum. Senin için gerçekten üzgünüm. Ayrıca benden nefret etmeden bana bakabildiğin için de minnettarım."

"Senden nefret etmeye çalıştım. Gerçekten denedim. Ve çok başarısız oldum." Saçının bir tutamını yanağından uzaklaştırıyorum. Tüm boş yerler onun tarafından dolduruluyor. Güneş ışığı, Sunny ve özlediğimi bilmediğim her şey tarafından.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Sunny hızla göz kırpmıyor. "I-"

Onu kendime çekip ağzıma aldığımda şaşkın bir şekilde küçük bir nefes veriyor. Dudaklarım ısrarla onunkilerin üzerinde geziniyor, kükreyen kalp atışlarımın ve güneydeki nabzın sesini bastırıyor.

Ellerim onu daha yakına bastırıyor. Hala daha yakın. Sanki onun tenini hissetmeden nefes alamayacakmışım gibi. Zihnim Sunny dışında bomboş. Vücudunun yumuşaklığı. Saçlarının ipekliği. Teninin kokusu.

Ağzını geri çekiyor ve beni daha fazlasını arzular halde bırakıyor. Keskin nefes alışını duyuyorum, gözlerindeki şaşkın bakışı görüyorum ve eline uzanıyorum. Hızla atan nabzı benimkiyle kolayca eşleşiyor.

"Bitirmeme asla izin vermiyorsun, lanet olsun." Dudakları .
"Kapüşonlu adamla konuşmak istiyorum."

Başım dönüyor olsa da ve ona dün çıplak ihtiyacım olsa da bir kahkaha atıyorum.

"Kapüşonlu adam mı?"

"Mm-hm." Ayağa fırlıyor.

"Uh..." Bir ileri bir geri baktım. Öpüşmemizi rol yapmak için mi böldü? Bu iyiye mi kötüye mi bilmiyorum.

"Merhaba." Elini uzattı.

Ona bakıyorum.

Ben elini kadar elini bana doğru itiyor. Sonra uzun, zarif parmaklarını avucuma doluyor ve titriyor. "Ben Sunny. Birkaç aydır koridorda beni izlediğinizi fark ettim."

Dudaklarımı yaladım. "Ben Darrel."

"Darrel." İsmimi dilinde test ediyor ve ben hemen kıyafetlerini yırtıp atmak istiyorum. "Sana uyuyor. Kapüşonlu adamdan çok daha fazla."

"Sevimli lakaplar hoş karşılanır."

Gülüyor. Gözleri bana bakarken parlıyor. "Çok komiksin." "Pek sayılmaz. Ama öyle düşünüyorsan..."

"Sanırım öyle." Öne doğru eğildi. "Darrel, sana bir şey söylemek istiyorum."

Başımı sallıyorum. Devam etmesini işaret ediyorum.

"Sana gerçekten korkunç bir şey yapacağım. Şimdiye kadar yaptığım tüm berbat şeyler arasında sana yapacağım şey en kötüsü. Gerçeği öğrendiğimde - senin masum olduğunu ve bana karşı samimiyetten başka bir şey yapmadığın halde seni incittiğimi öğrendiğimde, bu beni içten içe . Bu suçluluk duygusuyla bir tümör gibi yaşayacağım."

Yavaşça göz kırpiyorum.

"Ama," diye iç geçiriyor, "uzun yıllar içinde -ne kadar olduğunu söylemeyeceğim

-"Benimle bir mobilya mağazasında karşılaşacaksın..." Kıkırdıyorum.

"... Ve el sıkışmamı kabaca görmezden geleceksin."

"Aptal." Homurdanıyorum.

Bir bakışıyla beni susturuyor. "Sonra da önümüzdeki bir yılı birbirimizin etrafında dans ederek, tartışarak ya da birbirimizi görmezden gelerek geçireceğiz, ta ki sen iki küçük çocuğu evlat edinmeye karar verene kadar."

Göğsümdeki baskı daha da artıyor.

"Ve sana bir şey daha söyleyeceğim, Darrel-Kapüşonlu Olmayan Adam. O çocuklar için harika bir baba olacaksın. Babana hiç benzemeyeceksin. Hatta o çocuklar senin yanında o kadar rahat olacaklar ki, üzıldüklerinde sana koşacaklar ve zorbalığa uğradıklarında seninle konuşacaklar."

Bir duygu yumağı boğazımı sıkıyor.

"O çocuklarla nasıl olduğunu gördüğümde sana *çok fena* aşık olacağım. Ve gitmene asla izin vermeyeceğim çünkü bir şekilde lisedeki kötü kıza aşık olacak kadar deliydin. Bir kez daha. Ve bunun ne kadar delice olduğunu anlamayı hiç istemiyorum."

"Bu delilik değil."

"Bahsetmeyi unuttuğum bir şey daha var. Bir beyin ineği olmak için uzun bir yol izliyorsun. Tebrikler."

"Kulağa rüya gibi geliyor."

"Gerçek bu." Neredeyse mükemmel bir doksan derecelik açıyla eğilene kadar eğiliyor. "Tamam." Yakınına eğilen Sunny fısıldıyor: "Günümüzdeki Darrel'ı geri alabilir miyim? Düşündüğüm şeyleri reşit olmayan biriyle yapamam."

Gülüyorum, ayağa fırlıyorum ve sonra ağzımı onunkine çarpıyorum. Parmakları saçlarımin arasına giriyor, kafa derimi kazıyor ve tüm sinir uçlarımin bir jeneratöre bağlanmış gibi çatırdamasına neden oluyor.

Hiç bu kadar mutlu olduğumu
hatırlamıyorum. Hiç bu kadar özgür
hissettiğimi hatırlamıyorum. Sunny
geldi.

Bana dokunuyor. Beni
öpüyor.

Bu kadar şanslı olmak için ne yaptım bilmiyorum ama bu şansın
elimden izin vermeyeceğim.

Onu
istiyorum.

*Ona
ihtiyacım
var.*

Ben de uzun, balerin bacaklarını belime dolayana kadar kalçalarının arkasından tutup kaldırıyorum. Odada üç adım attıktan sonra en yakındaki aynalı duvara doğru itiyorum ve öpüyorum.

Aklımı kaçırdım.

Tek açıklaması bu.

Ama delilik hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Dudaklarının tadı çikolatalı kek ve kahve gibi. Daha sert emiyorum. Daha derinden. Her zaman tek bir kişi olmamız gerekiyormuş gibi kendini bedenimle kaynaştırana kadar onu yutuyorum. Parmakları yüzümde kayıyor. Kulaklarımı, kafa derimi, boynumu o büyülu dokunuşla sıyırması dünyamı alevlere boğuyor.

Kalçalarını savuruyor ve ben de onu cam bir yüzeye çarpıyorum. Kötü bir fikirdi.

Aynalar titriyor.

Sunny'nin umurunda değil. Beni öperken ve sırtımı okşarken boğazının arkasından yumuşak bir ses çıkarıyor.

Daha fazla. Güneşli.

Bedenim, tek acil ihtiyacın hayatta kalmak ve sıcak bir kadın olduğu mağara adamı içgüdülerine geri döndü.

Bu yeterli değil.

Ağzım Sunny'nin boynuna yapışmışken ellerimi tişörtünün altından geçiriyor, kaslı karnını sıyrıyor ve parmaklarımı sırtına sürüyorum. Tüm vücudunun tenime doğru titrediğini hissediyorum ve iniltimi boğazında boğuyorum.

Tenini okşamaya devam ediyorum, ellerimi daha da yukarı kaldırıyorum ta ki-

burada.

Sütyeni dantel değil. Parmak uçlarımda pürüzsüz bir his uyandıran ipeksi bir malzeme. Elimi üzerinde gezdiriyorum ve alevlerin avucumdan ayak parmaklarıma kadar sıçramasına izin veriyorum. İnliyor, gıcırıyor ve başımı döndüren nefesli bir inilti çıkarıyor.

Başparmaklarımı üzerinde gezdirerek nefes alıyorum, "Burada kamera var mı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye pantolonunu indirdi.

"Belki de bunu başka bir yere taşımamız."

Ağzımın bunu söylemeye cüret ettiğine inanamıyorum. Durmak mı? Sonunda Sunny Quetzal ile kesintisiz bir mutluluk anı yaşarken neden durayım ki?

Bunun bitmesini istemiyorum. Pantolonunu ayak bileklerine kadar çekmek ve dilimi başından ayak parmaklarına kadar üzerinde gezdirmek istiyorum. İstiyorum ki

Tüm dans stüdyosu, hayır tüm şehir, onu ne kadar iyi çalıştırdığını duyana kadar çığlık atana kadar emmek, kıstırmak ve çimdiklemek.

O anı sadece rüyalarımnda, kendime nadiren izin verdiğim imgelemlerde yaşadım çünkü Sunny Quetzal'a özlem duymaktan daha kötü olan tek şey onunla birlikte *olma* düşünceleriyle kendime işkence etmek.

Gömleğimi kabaca çekiştirirken kalçaları belime dolanıyor.

Lanet olsun. Hayal gücümün hiçbir parçası bu kadar tatlı değildi.

"Eğer ayrılırsak ve..." Nefes veriyor, dudakları nemli ve parlak, "yine yarıda kaldık..."

"İyi noktaya değindin." Başparmaklarımı ona daha sert bastırıyorum ve gözleri yarıya kadar kayıyor.

Dudaklarını ayırıyor ve başı geriye düşüyor. Boynu tüm krem-kahverengi cazibesıyla ortaya çıktı. Ona karşı koyamıyorum. *İmkansız*. Boynunu çığlık atmasına yetecek kadar ısıırıyorum ve o da beni kalçalarını tatlı tatlı sallayarak ödüllendiriyor ve aramıza beyaz bir enerji pufu gönderiyor.

iyi bir başlangıç ama yeterli değil. Daha fazla kıyafetine ihtiyacım var. Onu *hissetmek* istiyorum. Her şeyini. Ten tene. Arada çok fazla katman var.

Gömleğini kafasına geçirmek için uğraşıyorum ama beni itiyor ve kendi gömleğiyle ağzıma saldırıyor. Beynim tamamen kapanıyor ve birinin kapıyı tıkırdattığını duyana kadar tüm mantıklı düşüncelerim tekliyor.

Ne be?

Kendime geliyorum ve Sunny'yi vücudumdan aşağı kaydırıyorum, ayakları yere değene kadar durmuyorum. Aynaya hızlı bir bakış atınca yüzüm kızardı. Terimiz camın her yerinde leke izleri bırakmıştı. En azından kırmamışsınız. ne kadar sert vurduğumuzu düşünürsek, bu şeyden çok camın gücünün bir kanıtı.

Kapı açılıyor ve renkli bandanalar, tişörtler ve taytlar giyen yaşlı kadınlar odaya doluyor. Bizi gördüklerinde duruyorlar, buruşuk yüzlerinde hoş bir gülümseme beliriyor.

"Bu odanın hâlâ dolu olduğunu bilmiyordum." Büyükannelelerden biri bize doğru yürüyor. "için biraz erken geldik."

Kot pantolonumdan fırlamak üzereyim ve Sunny'nin sütyeni pantolonunun paçasından kuyruk gibi sarkıyor, ama evet, bazı hoş yaşlı hanımları ağırlamak için faaliyetlerimize kesinlikle ara verebiliriz.

"Uh..." Sunny arkamdan çıktı. "Biz de tam ."

Büyükanne gülümser ve aşağı bakar. Sonra yüzü kıpkırmızı olur ve kıkırdar. "Ah canım. Sanırım biraz daha geç uğramalıydık."

Sunny'nin sütyenini pantolonuna takılı olduğu yerden çıkarıp top haline getiriyorum ve cebime atıyorum.

"İyi antrenmanlar," diye mırıldanıyorum, yaşlı kadınlara başımı sallayarak.

"Siz ikinize iyi eğlenceler." El sallıyor ve sonra muzipçe göz kırptırıyor.

Sunny'yi odadan çıkarırken yaşlı kadının iç çektiğini duyuyorum: "*Ne güzel bir çift. Ama neden kapıyı kilitlemediler?*"

Tökezleyerek koridora çıktık. Yüzüm yanıyor ve Sunny de aynı şekilde telaşlı görünüyor. Durmaya hazır değildim ve vücudum her saniye itiraz ediyor. Dans stüdyosunun lobisini geçerken yürüyüşüm garip bir paytaklığa dönüşüyor.

Resepsiyondaki kadınlar bize gülümseyip başlarını salladıktan sonra kafalarını birleştirip yüksek sesle fısıldaşıyorlar. Hay aksi. Belki içeride kameralar *vardı*. Belki de güvenlik görevlileri gösterinin tadını çıkarmak için patlamış mısır patlatıyorlardı.

Neyse ki onlara fazla bir şey vermedik.

Başımı sallıyorum ve heyecanlı gülümsemesinden hâlâ adrenalini yüksek olduğunu anladığım Sunny'ye bakıyorum. Bu kadın. Bu kadar mantıksız bir şeyi bu kadar keyifli hale getirebilen tek kişi o.

Elini tuttum. "Bu geceyi bitirmek istemiyorum."

"Ben de." Beni çıkışa kadar takip etti. "Ama çocuklar."

Doğru ya. Micheal ve Bailey. Ev ödevleri. Sorumluluklar.

Ilık geceye adım atıyoruz ve ben onun için arabanın kapısını açıyorum. Arabaya atlıyor ve benim de binmemi bekledikten sonra "Yağmur kontrolü?" diye mırıldanıyor.

"Seni gizlice içeri sokmama ne dersin?"

"Ve tekrar rahatsız edilme riskini mi alayım?" Ellerini göğsümde .
"Keşke evet diyebilseydim."

Ona geceyi arka koltukta bitirebileceğimizi söylemek istiyorum. Ya da bir otele gidebileceğimizi. Ya da onu en yakın çalılığa fırlatıp, buna değmesini sağlayabilirim. Ama o an geçti ve çocuklar konusunda haklı.

Bayan Hansley gece boyunca onlara bakmayı sorun etmezdi, ama bunun için kayıt yaptırmadı. Bütün gün çalıştı ve kendine zaman ayırmayı hak ediyor.

Sorumlulukların var, Darrel.

Bazen mantıksal tarafımı bu kadar iyi ayarlamış olmaktan nefret ediyorum.

Sunny'nin elini ağzıma götürüp öpüyorum. "Bir daha yaparız."

"Dans stüdyosunda mı?"

"Neden olmasın?" Nabzının attığını hissediyorum ve bu beni gülümsetiyor. "Bir dahaki sefere kapıyı kilitleyeceğim."

"Bu bir randevu."

Öne eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. "Bu bir randevu."

* * *

ERTESİ SABAH ERKENDEN KALKTIM VE BİR SOĞUK DUŞ DAHA ALDIM. DUŞ

Sunny ile tekrar tanıştığımдан beri vücudum sıcak suya dokunmamış gibi hissediyorum.

Keşke dün gece devam edebilseydik ama en azından bir teselli ödülüm var. Gözlerim banyo çekmecemdeki pürüzsüz siyah sütyene takılıyor.

Dün gece ayrılmadan önce Sunny beni öptü, sütyenin kalmasını söyledi ve setin diğer parçasını da alacağıma söz verdi. Eve giderken önümü zar zor görebiliyordum. Bir hendeğe girmemiş olmam bir mucize.

Bugün yepyeni bir gün. Daha sonra Sunny ile bir randevuya çıkacağım - güzel bir otelde uygun bir randevu. Çocuklara bakması için birini tutacağım ve uzun, kesintisiz bir gece geçireceğiz. Bundan emin olacağım.

Düğümeli bir ceket ve pantolon giydikten sonra koridora çıkıyorum ve Bailey ile Micheal'ı uyandırıyorum. Onları uyandırmak çok daha zor.

Yatma zamanları geçene kadar kuzenleriyle oynadıkları için yataktan çıktılar.

"Haydi çocuklar!" Merdivenlerden yukarı bağıryorum, iki dilim ekmeğe fıstık ezmesi ve jöle sürerken saatimi kontrol ediyorum. "Geç kalacaksınız."

Merdivenlerden önce Micheal iniyor. Saçları yataktan yuvarlanmış ve fırçalamaya zahmet etmemiş gibi görünüyor. Ama en azından yarı gülümsüyor. Dudağındaki kesik de iyileşiyor.

"PB&J! Evet." tabağı kaptı. Bailey merdivenlerden aşağı süzülüyor. "Evet!"

Eğlenerek başımı sallıyorum. Bu çocuklar en basit şeyler için bile heyecanlanıyorlar.

Kahvaltıdan sonra Micheal ve Bailey'i okula bıraktım.

Önce Bailey atladı, bana parlak bir gülümseme verdi ve "Hoşça kalın Bay Darrel!" diye bağırdı.

Ona el sallıyorum.

Micheal kapı koluna uzanıyor.

"Bekle, Micheal." Arabadan çıkmadan önce onu durdurdum. Omzunun üzerinden bana baktı.

"Müdürden randevu aldım." Omuzları çöktü.

Başını sallıyor.

"Ama Ebenezer hakkında konuşmayacağım."

Micheal'ın gözleri parlıyor ve doluyor. "Yapmayacak mısın?"

"Endişelerinizi ve alay konusu olmaktan duyduğunuz rahatsızlığı düşündüm. Her zaman sessiz kalmaya katılmasam da, duygularınızın geçerli olduğunu düşünüyorum. Okulu bu işe karıştırmayacağım. *Bu* seferlik. Ama Ebenezer Sunny'nin uyarısına kulak asmazsa, ben de-"

"Teşekkür ederim!" Micheal ön koltuğa atlıyor ve ellerini boynuma doluyor. "Teşekkür ederim, Bay Darrel."

Kalbim göğsümde yeniden atıyor. Sesimi dengede tutmak için birkaç kez göz kırpyorum. "Hâlâ bu konuyu yetkililere açmanın doğru karar olduğunu düşünüyorum ama geri çekileceğim. Sadece bu ."

Micheal o kadar heyecanla başını sallıyor ki bukleleri gözlerinin üzerine dökülüyor.

Kapıya doğru başımı salladım. Nedenini bilmediğim bir şekilde tıkanıyorum. "Okulda iyi günler."

"Yapacağım." Arabadan dışarı sıçradı.

Garip bir şekilde neşeli hissederek
merkeze gidiyorum. Yolda telefonum
çaldı.

Kulaklığıma iki kez vuruyorum.

"Alo?" "Bay Hastings."

"Bayan Bennet." Sertleştım. "Seni yakında arayacaktım. Yasal
velayet için evrak işlerini başlatmak istiyorum-"

Sosyal hizmet görevlisinin sesi kulaklarımda düz ve soğuk. "Bay
Hastings, devam etmeden önce, bu akşam çocukları okuldan
alacağımı bildirmek için aradım."

"Bunu neden yapasın ki?" Göstergeye fiske vuruyorum.

"Çünkü onları potansiyel bir koruyucu aileyi ziyarete
götürüyorum." Ayağım frene basıyor. "Ne?"

"Onlar sadece geçici olarak sizin gözetiminize verildi. Acil durum
vesayetinizin süresi dolmak üzere."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Çocuklar benimle
kalıyor." "Buna karar verecek olan benim."

"Büyükkanneleri öldüğünden beri sahip oldukları tek istikrarlı yuvadan
onları öylece koparamazsınız."

"Ahır mı?" Sesi onaylamaz bir şekilde çınlıyor. "Onlar için en istikrarlı
yuvanın siz olduğuna kim karar verdi?"

"I..."

"Çocuklar bu akşam potansiyel koruyucu aileleriyle tanışacaklar.
İşimiz bittiğinde onları çiftlik evine geri götüreceğim."

"Hayır, yapamazsın-"

Hat kesildi. kapattı.

BÖLÜM 17

KARAYİP VİLLASI

GÜNEŞLİ

Dün Darrel hakkındaki gerçeği öğrenmek bana iki şeyi fark ettirdi: Birincisi, eğer birisi bir zaman makinesi icat ederse, lisedeki halimle tanışmak ve onu bir sonraki yüzyıla tokatlamak için ilk gönüllü ben olacağım; ve ikincisi, ben iyi şeyleri hak etmiyorum.

Ertesi sabah uyandığımda blogumda binlerce beğeni, kapımda lezzetli bir kahve ve Darrel'dan lisede olanlar için kendimi hırpalamamamı söyleyen bir mesajla karşılaşmak beni saran bir his.

Teoride genç ve aptal olduğumu ve kolayca manipüle edildiğimi biliyorum. Eric, Darrel'ın utanç verici görüntülerini göndermeye ve moral mitingini organize etmeme yardım etmeye biraz fazla hevesliydi.

Geriye dönüp baktığımda, ipleri ne kadar açık bir şekilde onun elinde tuttuğunu görebiliyorum. Kendimi çok zeki, dokunulmaz bir figür olarak görüyordum ama farkında bile olmadan bir gezintiye . Lisedeki ben, sonunda kapüşonlu adama fena halde aşık olacağımı bilseydim, o resimleri biraz daha araştırırdım.

Aptal.

Alnımı duvara dayayıp inliyorum. "Lisedeyken neden böyle bir şeytandın Sunny? Neden insanlara karşı daha nazik olmadın?"

O anda telefonum çaldı.

Müşterim arıyor.

Cevap vermek istemiyorum ama kendimi aramaya zorluyorum ve müşteri tasarım konseptimden övgüyle bahsederken onu dinliyorum.

"Beğenmene sevindim," diye mırıldandım kuru bir sesle.

"Bayıldık! Annen senin hakkında çok haklıymış Sunny," diye cıvıldıyor müşteri. "Eminim büyük işler başaracaksın."

Hızla göz kırpmıyorum. Zihnim keskin bir şekilde odaklandı. "Az önce... annem mi dedin?"

"Evet, kocam size söylemedi mi?" Nazikçe gülüyor. "Tabii ki söylemedi. O bir erkek ve hiçbir şeyden haberi yok. İşte *bu* yüzden ona

sonra seninle irtibat kuracak. Kendi başına bir şey yapmasına izin veremem, biliyorsun."

"Anladığımdan emin değilim."

"Sizi bize tavsiye eden annenizdi."

Neredeyse sandalyeden düşüyordum. Eğer bana uzaylıların aramızda yaşadığına dair kanıt bulduklarını söyleseydi, bu beni daha az şaşırtırdı. Annem tasarımcılığın gerçek bir iş olduğuna bile inanmıyor. İşim hakkında gerçekten önemliymiş gibi konuşması beni hayrete düşürdü.

"Belize'deki villamız hakkında konuşurken bize kulak misafiri oldu ve harika bir sohbet başlattık. Belize hakkında her şeyi biliyor ve biz de oraya aşığız. Ülke bizim için ikinci bir ev gibi, bu yüzden emekli olmamız için mükemmel olacağını biliyorduk."

"Emekli mi oluyorsun... Belize'de?" Gözlerim büyüdü. "Villa Belize'de mi? Bu iş Belize'de mi?"

"Ah canım. Kocam bunu da mı açıkça belirtmedi? Evet, villamız Belize'de. İnşaat yakında bitecek ve iç tasarımına başlamanız için sabırsızlanıyoruz."

"Oraya gitmemi mi istiyorsun?" Belize'nin kumsallarını, turkuaz dalgalarını ve hindistan cevizi ağaçlarını hayal ediyorum. Çok güzel bir ülke. Orası *benim* vatanım, ama orada bir iş bulmayı beklemiyordum.

"Evet, her şeyin parasını ödeyeceğiz canım. Her şeyi. Endişelenme." "Endişelenmiyorum. Sadece... bunu beklemiyordum."

"Kocam, o yaşlı cadı, ayrıntılarla arası iyi değildir. Mesele şu Sunny. ABD'den Karayipler'e mobilya nakliyesi tam bir baş ağrısı. Nakliye, gümrük ve sinir bozucu evrak işleriyle uğraşmak... Düşüncesi bile grilerimi ortaya çıkarıyor, anlıyor musun? Bu yüzden tüm bunları senin denetleyebileceğini umuyordum."

"Uh..."

"Tek istediğim sizi işe , arkama yaslanmak ve eve gelip muhteşem sonuçları görmek."

"Oh."

"Bu bir sorun mu?"

"Mesele şu ki..." Micheal, Bailey ve Darrel'i düşünüyorum, "Yakın zamanda ülkeyi terk etmeyi planlamıyordum."

"Sadece şehirde mi çalışıyorsun?"

"Hayır, öyle değil... Yani, Belize çok ." Elbette, bir iş için şehri terk etmeye ikna . Burada iç dekorasyon hizmetlerime ihtiyaç duyan çok fazla insan var. Ama anavatanıma onca yolu uçarak geri dönmek? Dev bir ada villasını baştan denetlemek için mi? Bu aylar sürer.

"Anlıyoruz. Bir erkek arkadaşın olmalı, değil mi? Senin kadar güzel birinin. Ama şöyle bir şey var. Eğer seni gerçekten seviyorsa, sana engel olmayacaktır, tatlım. Seni sonuna kadar destekleyecektir. Ve bu yıllarca sürecektir bir şey değil."

Sertçe yutkunuyorum. "Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim ama-"

"Hayır dersen hayal kırıklığına uğrarsın Sunny. Seni seçmemizin nedenlerinden biri de Belize'den olman. Yerel halktan biri gibi görünüyorsun ve onlar da sana öyle davranacak. Yabancı olduğunuzu ve işlerin nasıl yürüdüğünü anlamadığınızı varsayarak sizi şişirilmiş fiyatlarla kazıklamayacaklar." Gülüyor. "Sen bunun için mükemmelsin."

"Birkaç gün sonra en iyi arkadaşımın düğünü var."

"Endişelenmeyin. Zaten bizim taraftaki işleri ayarlamamız gerekiyor. En az bir hafta sürer. Bu süre taşınmaya hazırlanmanız için yeterli olacaktır, değil mi?"

Kalbim acıyla çarpıyor. "Bunu düşünmek için birkaç gün daha alabilir miyim?"

"Bilemiyorum Sunny. Bu fırsat çok uzun sürmeyecek. Bazı şeyleri sonuçlandırmamız gerekiyor ki kendi detaylarımızı belirleyebilelim."

"Anlıyorum. Mümkün olan en kısa sürede size geri döneceğim."

"Pekâlâ. Kırk sekiz saatiniz var." Müşteri kıkırdar. "Kulağa oldukça katı geliyor, değil mi? Sadece ayak sürüyüp bizi reddetmenizi istemiyorum. Bu bizi kötü bir durumda bırakır."

"Bunu yapmayacağım. O zamana kadar cevabımı öğrenmiş olursun." "Harika." Telefonu kapatır.

Nefes alabilmek için kanepeye uzandım. O telefon görüşmesi sırasında öğrendiğim onca şey arasında inanması en zor olanı, annemin kariyer yoluma iltifat etmesiydi. İnanılır gibi değil.

Onu arayıp bundan haberdar etmeliyim.

Telefon uzun süre çalıyor ve annemin beni görmezden gelip merak ediyorum.

Sonunda cevap verdi. "Sunita."

"Anne." Sanki odada bana bu kadar kambur durmamamı söylüyormuş gibi sandalyede dimdik oturarak öne doğru . "Hey."

"Ne istiyorsun?" Ses tonu sabırsız. Evimden hışımla çıkalı o kadar da uzun zaman olmadı. Tabii ki Darrel konusunda hala üzgün.

"Az önce Belize'de bir villa tasarlamakla ilgili bir telefon aldım." "Hm."

"Beni tavsiye edenin sen olduğunu duydum." Sustu.

"Anne?"

"Kenya bana sana borçlu olunan parayı almakta biraz sorun yaşadığını söyledi. Endişelendim."

"Aww..."

Annem boğazını temizliyor. "Edebiyat diplomanı iyi kullansaydın bu kadar endişelenmeme gerek kalmazdı. Öğretmenler büyük bir şirket onları kazıkladı diye müşteri bulmak için çırpınmak zorunda kalmazlar."

İşte gidiyor. "Anne, her işin riski vardır."

"Kendiniz için çalıştığınızda risk çok daha büyüktür."

Azarlaması kötü niyetli değil. Bu sadece onun sevgisini gösterme şekli ve ben de bu ruh haliyle kabul ediyorum. "Beni o müşterilere önerdiğin için teşekkür ederim anne."

"Teşekkür mü? Ne için? Sadece bir yabancıyla sohbet ettim. Hepsi bu." Kumaş hışırtısı duyuyorum. Annem muhtemelen işlemeli eteğini düzeltiyor, bu onun sinirsel bir tiki. "Söylediklerimi düşündün mü Sunita?"

"Ne hakkında?"

"Şu beyaz çocuk."

Utaniyorum. Darrel'in beyaz olduğu doğru ama kesinlikle bir 'çocuk' değil. Ona böyle seslendiğini duymak sarsıcı.

"Şimdi ondan ayrılmanın tam zamanı," diye ekliyor annem.

"Bunu neden yapayım ki?"

"Seyahat etmek ve aynı zamanda sevdiğiniz işi yapmak için harika bir fırsat yakaladınız."

"Evet, ama-"

"Eğer Belize'deki işi kabul edersen, seninle gelip bir süre kalabilirim. Köydeki kuzenlerini ve büyük büyükanneni ziyaret edebiliriz. Seni tanıştıracakları iyi genç adamlar sağlarım. Eğer başka bir meslek tercih edersen müstakbel damadımın çiftçi olmasına bile gerek yok."

"Anne, artık tanışma randevularına gitmeyeceğim." "Neden?"

"Bu Darrel'a saygısızlık olur." Parmaklarım telefonun üzerinde kıvrıldı. *Sadece* bir an yaşıyorduk. Annem neden 'bir Maya erkeğiyle evlenmelisin' diyerek her mahvetmek zorundaydı ki? "Onunla görüşürken başka erkeklerle çıkmayacağım."

"Sunita, geleceğini düşünmek zorundasın."

"Öyleyim." Boğazım düğümleniyor. "Tek düşünebildiğim gelecek." Darrel Hastings, ben yaşlanıp saçlarım ağarıncaya kadar ve hatta ondan da öte, her yarının içinde yazılı. O poker suratlı, kaba ağızlı, bazen huysuz, bazen tatlı, bazen komik, son derece muhteşem insan boyutunda bir ilaç.

Lisedeki kapüşonlu çocuk olduğu gerçeği onu bana daha da çok sevdiriyor. Keşke onun gençliğini tanıyabilseydim. Keşke o aptal şakayı telafi edebilseydim.

"Hayır, Sunita, sen geleceği düşünmüyorsun. Sen o adamın geniş omuzlarını, yeşil gözlerini ve mahrem yerlerini düşünüyorsun. Seni tanımadığımı mı sanıyorsun?"

Nefesim kesildi. Haksız olduğu için değil, annem olduğu için. "Anne, böyle şeyler söyleme."

"Sence seni gerçekten seviyor mu?"

"Sevdiğini biliyorum."

"Neden? Güzel olduğunu söylediği için mi? 'Daha önce birlikte olduğu kadınlardan farklı' olduğun için mi? Tabii ki böyle söyleyecek. Sen Maya'sın. Güçlü erkek ve kadınlardan oluşan uzun bir soydan geliyorsun. Tabii ki bu beyaz adamlar seni çekici bulacaklardır, tıpkı topraklarımızı sömürgeleştirdiklerinde bizi çekici buldukları gibi."

"Darrel beni 'kolonileştirmeyecek' anne. Aramızdaki şey gerçek."

"Sana dokunduğunda karıncalanıyor ve heyecanlanıyorsun diye mi? Lütfen." Homurdanıyor.

"Çünkü o çok zeki, nazik ve destekleyici. Çünkü benden nefret etmek için her türlü sebebi var ama etmiyor."

"Sen neden ?"

"Lisedeki çocuk, anne. Kapüşonlu çocuk." "Ay-ya? O kim şimdi?"

Göğsüm telaşlı bir nefesle inip kalkıyor. "Anne, bir moral toplantısını böldüğüm için başımın belaya girdiğini ve sana nedenini hiç söylemediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Mitingde birine *korkunç* bir şey yaptım. O kişi Darrel'dı."

"Emin misin?"

"Öyleyim." Minnettarlık ve pişmanlık karışımı bir duyguyla savaşıırken sesim yükseliyor. "Tüm bunlardan sonra, hâlâ şu an olduğum kişiyi görmeye istekli. Beni sevdiği açık değil mi anne?"

"Açık olan şu ki, seni geri almak için bir nedeni var." Annemin sesi sızıntı yapan bir balon kadar ince.

"Beni affetti, anne. Artık bunu bana karşı kullanmıyor. O iyi bir adam. En iyi adam. Profesörüne verdiği bir söz yüzünden Micheal ve Bailey'i yanına aldı. O böyle bir insan."

"Tatlım, duygusal bir keşif olduğunu biliyorum ama gerçekleri görmeni engellemesini istemiyorum."

"Beni *neye* kör ettin anne?" Hafif bir kahkaha patlatırken sesim çatlıyor. "Darrel'ı hak etmediğimi mi? Benim elimden acı çekmesine rağmen beni affetmeye ve sevmeye istekli olduğunu mu? Bunun anlayamıyorsun?" Bağıriyorum.

"Ya bunların hepsi onun intikamıysa?" Vücudumdaki her kas kıpırdamıyor.

"O gün ne dediğini duydunuz. Darrel söz veren ve ne kadar çılgınca olursa olsun sözünü tutan bir çocuk. Ya onca yıl önce senden intikam almak için bir söz verdiyse?"

Alay ediyorum. "Yine telenovelas mı izliyorsun? Gerçek hayatın televizyonda gördüğün kadar vahşi olduğunu mu sanıyorsun?"

"Tatlım, gerçek hayat televizyondakinden daha garip olabilir." "Darrel benden intikam almaya çalışmıyor."

"Bunu bir düşünün. Zamanını kolluyor, mükemmel fırsatı kolluyor olabilir. Belki de sizi mutluluğun en üst noktasına getirmek istiyor ve sonra da saldıracak."

Hızla göz kırpıyorum. Bu çok . Darrel asla yapmaz... yapmaz. Değil mi? Hayır. Ona güveniyorum. O iyi bir adam.

"Anne, saçmalama," diye mırıldanıyorum. Onu yatıştıracak ve içimde uyandırdığı şüpheleri susturacak herhangi bir açıklamaya sarılıyorum. "Eğer Darrel'in intikam planı bu olsaydı, bunu uygulamak için bütün bir yıl beklemezdi. Kenya, Alistair ve Belle yüzünden sürekli karşılaşıyorduk. Başından beri ilgileniyormuş gibi davranabilirdi ama hiç ."

"Belki de bunu uzun zamandır planlıyordu ve doğru anı bekliyordu."

"Böyle konuşmaya devam edersen telefonu kapatacağım anne." "Sunita, tek istediğim senin incinmemen."

"Darrel bana zarar vermez."

"Tamam, belki sana kasten zarar vermeyecek ama çocukların hayatına ne yapacağını biliyor musun? Sahip *olabileceğin* tüm fırsatlara? Her şeyi elinizden alırlar. Bir kez aileniz olduğunda, artık hayallerinizin peşinden koşmak için bir çırpıda çekip gitmek yok. Her şeyi onlara karşı olan sorumluluğunuzla tartmak zorundasınız. Bu büyük bir yükür."

"benim seçimim, değil mi?"

"Ya başından beri planı buysa? Sana aşıkmiş gibi davranmak, seni iki çocukla baş başa bırakmak ve seni onlara onun için bakmaya zorlamak."

"Anne!" Çılgın Kasaba'ya kadar atladı ve kendini evinde hissediyor. "Saçma sapan konuşmayı keser misin?"

"Kadınlar doğuştan bakıcıdır. Yaptığın her işe kendini verdiğin gibi bu çocuklara da annelik yapmak yoğunluğunu ortaya koyacaksın. O da arkasına yaslanacak, bacaklarını yukarı kaldıracak ve kendini yerin dibine sokmana izin verecek. Bu şeytani bir şey."

"Hiçbir yere varamıyoruz. Tek yapmak istediğim tavsiye için teşekkür etmektir. Onu da yaptım."

"Sunita, dikkatli olacağına söz ver. Eğer ona karşı bu kadar kötüsünüz, neden dönüp size iyi davranırsın ki? İstiyor olmalı."

senden bir şey."

"Darrel benden intikam almaya çalışmıyor anne. O *önemsiyor*. benim hakkımda."

"Haklı olabilirsin. Ya da yanılıyor olabilirsin. Geçmişte yaptıklarınız yüzünden hayatınızı mahvetmek istemeyebilir, ama de bu şekilde sonuçlanabilir. Kaç bekar kadın evliliğinin ilk yılında iki çocuğa bakmaya gönüllü olur? Birbirinizden keyif alamayacaksınız. Her zaman stresli olacak ve kendinizden başka herkes için endişeleneceksiniz. Hayatınız *sona* erecek, beni duyuyor musunuz? Bu, biyolojik çocuk annelerinin bile bazen üstesinden gelemeyeceği bir şeydir. Bu senin için adil değil, Sunita. Onunla herhangi bir şeyi kabul etmeden önce iyice düşün."

"Seni sonra ararım anne," diye mırıldanıyorum.

On dakika. Telefon görüşmemizin uzunluğu buydu ama yine de sanki bir yıldır koşu bandında koşuyormuşum gibi hissediyorum. Uzuvarım ağırlaştı ve zihnim rastgele yönere dönüyor.

Ya annem haklıysa? Ya Darrel yıllardır gizlice intikam planları yapıyorsa?

Çok saçma.

Ayağa fırladım ve oturma odasını adımladım. Annemin beni yakalamasına izin veremem.

İkibinli yaşlarına girmekte olan erkek çocukların annesi olmaya hazır mısınız?

Başımı sallıyorum ve diğer tarafa doğru ilerliyorum. Micheal ve Bailey'i seviyorum. Onlar iyi çocuklar. Ve Darrel bana evlenme teklif etmiyor. Anne olma fikrine yavaş yavaş alışabilirim ve kariyerimle ev hayatımı nasıl dengeleyeceğimi düşünebilirim. Çocuklar ailedir. İnsanlar aile için yer açar, programlarını yeniden düzenler ve uzlaşır.

Kendimi sakinleşmeye ve blogumu güncellemeye zorluyorum. Darrel, çocuklar ve Kenya'nın düşününe hazırlanmakla o kadar meşguldüm ki bir süredir takipçilerimle bir şey paylaşamadım.

İşimin ortasında Darrel'dan bir telefon aldım.

Gözlerim ve telefonu kapıyorum. "Hey," diyorum o daha tek kelime edemedi, "Endişelenmeye başlamıştım. Mesajıma cevap vermedin."

"Özür dilerim. Sabahtan beri bir avukatla konuşuyorum." "Avukat mı? Bir sorun mu var?" Öne doğru eğildim.

"Micheal ve Bailey. Sosyal hizmet görevlileri onların koruyucu bir ailenin yanında kalmalarını istiyor."

"Ne?" Öne doğru atıldım.

Darrel'in sesi yorgunluktan çatlıyor. "Sunny, ben... sanırım çocukların benden alınma ihtimali var."

* * *

ÇANTAMI OMZUMDAN İTİYORUM VE PARMAKLARIMI kalabalık ofis masası.

Birkaç dakika önce devlet dairesine girdiğimde, yıpranmış resepsiyon görevlisi bana randevum olup olmadığını sordu ve ardından Bayan Bennet'in odasını göstererek orada beklememi söyledi.

Beş dakika oldu bile. Dev masa takvimini incelemek, 'Çocukları Kaçakçılıktan Koruyun' kupasındaki kalemlerin sayısını saymak ve boş bilgisayar monitörünü klavye ve fareye dokunarak uyandırıp uyandırmamam gerektiğini tartışmak için bolca zaman.

Masasındaki kalabalık notlardan ve randevulardan anladığım kadarıyla Bayan Bennet çocukları korumak için tutkuyla çalışıyor. Bu iyi bir şey. Sorun şu ki, *bu* durumda en iyisinin Micheal ve Bailey'i Darrel'dan ayırmak olduğunu düşünüyorsa tam bir deli.

Ayak sesleri arkamdaki fayanslara çarpıyor ve Bayan Bennet odasının kapısında belirdiğinde kaskatı kesilerek etrafıma bakıyorum.

Saçındaki griyle uyumlu gri bir gömlek giyiyor. Eteğinde tek bir kırışıklık bile yok. Dudakları, beni görünce sahte bir gülümsemeye bile zahmet edememiş gibi sürekli aşağıya dönük durumda.

Ben de gülümsemek istemiyorum ama gülümsüyorum çünkü bu görüşmeyi kabul etmek zorunda değildi. Eğer beni reddetseydi, öğleden sonramı binanın dışında kamp kurarak, dinleyici talep ederek ve güvenlik beni kadar gürültü yaparak geçirirdim.

"Adın neydi senin?" Yorgun bir şekilde masanın arkasına çöktü. Sandalye gıcırdıyor, ani yükü protesto ediyor.

"Sunny Quetzal." Artık kartvizit taşıyor olsaydım ona kartvizit verirdim.

"Ve siz de tartışmak için buradasınız..." Bir eliyle burnunun kenarını ovarken diğer elini faresinin üzerine koyuyor. İki kez sallayarak bilgisayarında bir şeyler yazıyor.

"Micheal ve Bailey."

Yüzündeki yorgunluk yerini meydan okuyan bir ışıltıya bırakıyor. "Sen mi? O çocuklarla nasıl bir ilişkin var?"

"Ben..." Bocalıyorum çünkü bu kadarını düşünmemiştim. "Ben bir aile dostuyum," diye kekeliyorum.

"Bir aile dostu mu?" "Evet."

Bayan Bennet keskin bir nefes alır ve sanki biraz sabır arıyormuş gibi gözlerini tavana diker. "Bayan Quetzal, bugün inanılmaz derecede meşgulüm ve zamanım yok-"

"Darrel Hastings'le ne alıp veremediğin var?"

Ağzını kapattı ve bana baktı.

Başka tarafa bakmıyorum. Öne doğru eğilerek alçak sesle ve kararlı bir şekilde konuşuyorum. "Yaptığınız işi bilmiyorum ama ihtiyaç sahibi çocukların sayısının onları kabul edecek ailelerin sayısından çok daha fazla olduğunu biliyorum. Darrel sağlam referansları, harika bir çiftlik evi, istikrarlı bir geliri ve Micheal ile Bailey'nin büyükannesinin hayır duasını almış bir adam. Bayan Jean'in onlara bakmasını istediğini duydum. Sadece bugün için değil. Sadece bir hafta için değil. Ömür boyu. Darrel bu taahhüdü vermeye istekli ama siz ona karşı bir tür görünmez savaş vermeye kararlı görünüyorsunuz."

"Görünmez bir savaş mı dediniz?"

"Kişisel şikayetinizin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de Darrel'in babası seni terk etmiştir. Bilmiyorum."

Bir kahkaha atıyor.

Görmezden geliyorum ve devam ediyorum. "Sizden bu çocuklar için doğru olanı yapmanızı istiyorum."

"Ve sen benim öyle olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Bence kendi önyargılarınızın çok açık olan bir durumu karmaşık hale getirmesine izin veriyorsunuz. Sırf siz bir şey yapma gücüne sahipsiniz diye

Bailey ve Micheal'ın hayatlarının daha zor olması bunu yapmanız gerektiği anlamına gelmez."

Bayan Bennet kollarını cömert göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "İşiniz bitti mi?"

"Yaklaşamadım bile, ama söyleyecek bir şeyin varsa dinlemeye hazırım."

Gülümsemesi sert ve bana eğlenmediğini söylüyor.

İyi. Ben de eğlenmiyorum.

"Bay Hastings hakkında ne biliyorsunuz?" Bayan Bennet parmaklarını birbirine geçirip masasının üzerine koyarak soruyor.

Bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama duruşunu taklit ediyorum. Ellerimi birleştirip masanın üzerine koyuyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Bu çocuklar için harika bir baba olduğunu bilecek kadar."

"Bunu senin için açıklayacağım çünkü taktığın Hashtings yanlısı gözlüklerin beni anlamayı engelleyip engellemeyeceğinden emin değilim."

Kazı ile alay ediyorum.

"Herhangi bir sosyal hizmet görevlisi bir vasılık görevini yerine getirmeden önce, yerleştirme için çeşitli kontroller yapar. Sağlık raporlarını, önceki işverenlerini, önceki uzun süreli partnerlerini kontrol ediyoruz. Ayrıca ebeveynlerini de kontrol ediyoruz."

"Ve?"

"Binbaşı Benedict Hastings." Başını eğiyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Orduda madalyalı bir asker. Ünlü bir gazi." Bayan Bennet dosyalarını karıştırıyor ve önüne bir şey atıyor.

Dokunmayı reddediyorum. "Nedir bu?"

"Bunlar, Hastings ailesi tarafından örtbas edilen aşırı hoşgörü ve aşırı şiddet kullanımı vakalarıdır."

Kalp atışlarım göğsümde çarpıyor.

"Binbaşının insanlara bok gibi davrandığına dair küçük sır onunla birlikte mezara gitti. Kurbanları ortaya çıkmaya çalışmadığı için değil, Hastings ailesinin toplumdaki statülerini korumak için dünyadaki tüm paraya sahip olması nedeniyle."

Parmaklarım titriyor ve dosyayı ona geri itiyorum. "Darrel bu yasadışı rüşvetlere katıldı mı?"

"Buna dair bir kanıt yok." Gerçekten olmasını istemiş gibi ağzını kapatıyor.

"O zaman bunun Micheal ve Bailey'nin velayetini almakla ne ilgisi var anlamıyorum."

"Bu, Bayan Quetzal," diye parmaklarını belgenin üzerinde gezdiriyor, "yeterince para varsa gerçeğin manipüle edilebileceğinin kanıtı. Bu, kötü muamelenin halının altına itildiğinin ve o aile tarafından kabul edildiğinin kanıtıdır. Bay Hastings'in banka hesabını dolduran sadece annesinin mirası değil, aynı zamanda rastgele yol değiştirmeyi seçmeden önce finans alanında başarılı bir kariyeri vardı."

"Zengin olmak bir suç değildir," diyorum.

"Evet, ama insan merak ediyor. Bu kadar zengin ve güçlü bir adam neden kendisiyle yakından ilgisi olmayan çocukları yanına almak istesin ki? Ve babasının verdiği örnek göz önüne alındığında o çocuklara ne yapacak? Bu çocuklar gerçeğin bir bedeli olduğunu düşünen bir ailede güvende olacaklar mı?"

"Boşuna çabalıyorsun."

"Gerçeğin peşindeyim."

"Gerçek şu ki Darrel ölü bir adama verdiği sözü tutuyor." Sözlerim binlerce güneşin sıcaklığını taşıyor. "Profesörü öldükten sonra kolaylıkla 'boş ver bunu' diyebilirdi. Beni sözümü tutmaya zorlayacak kimse hayatta değil' diyebilirdi. Tahmin edin ne oldu? O tam tersini yaptı. Verdiği tek bir söz yüzünden profesörün annesinin ve çocuklarının yanında oldu. Böyle bir adam sizin komplo teorilerinizi hak etmiyor. O sizin saygınızı hak ediyor."

"Saygı hak edilir Bayan Quetzal. Ve ben Bay Hastings'in niyetinden emin değilim. İşin aslı şu ki bekar ve bu da zaten aleyhine bir durum. Bulduğum diğer kanıtlar da göz önüne alındığında, bu sorumluluğa hazır olduğunu sanmıyorum."

"Madem böyle bir pislik olduğunu düşünüyorsunuz, o zaman neden ona acil durum vasiliği veriyorsunuz?"

Gözlerini kaçırıyor. "Çocukları ayırmak istemedim. Travmatik bir kayıp daha yaşamışlardı ve farklı grup evlerine gönderilmektense birlikte olmalarının daha iyi olacağını düşündüm."

"O zaman onları Darrel ile bırak. Çocuklar orada mutlular ve bu kısmen senin hatan. Acil vesayeti kabul ettiniz ve şimdi Darrel onlara bağlandı. Onları rahat bırak."

"Bunu yapmayacağım."

" özü bu, değil mi? Zengin olması ya da babasının bir pislik olması umurunda değil. Bekâr olması da umurunda değil. Sadece ondan hoşlanmıyorsun." Ellerimi havaya kaldırdım. "O masanın arkasında nasıl bu kadar bıkkın birini oturtabiliyorlar? Dokunduğun her şeye önyargını katıyorsun ve şimdi çocuklar bunun acısını çekecek."

"Sesinizi alçaltın, Bayan Quetzal," diye tersledi.

Ağzımı kapatıyorum ama burun deliklerim açılıyor ve masasındaki her şeyi aşırma dürtüsüyle savaşıyorum.

Bayan Bennet çenesini kaldırır. "Micheal ve Bailey'i korumak için mücadele ettiğim için üzgün değilim. Şahsen hem annenin hem de babanın olduğu bir evi tercih ettiğim için üzgün değilim. Kocanın rastgele kararlar verme geçmişinin olmadığı bir ev. Desteğin bir kayınbirader ve birkaç uzak akrabadan daha fazlasını içerdiği bir yer."

Çantamı kaptığım gibi koltuğumdan fırladım. "Bu beni son görüşünüz değil Bayan Bennet. Darrel ve ben bu davayı sizin üstünüzdekilerin dikkatine sunacağız."

"Oh, eminim Bay Hastings tüm parasını ve bağlantılarını kullanarak durumu kendi lehine çevirecektir."

Öfkelendim ve fırlayıp niyetlenerek etrafımda döndüm. "Dikkatli olmanızı tavsiye ederim Bayan Quetzal."

Şaşkın bir nefes veriyorum ve yavaşça yüzümü ona dönüyorum. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır, bunu bir kardeş tavsiyesi olarak düşün." "Sen benim kız kardeşim değilsin."

Gülümsemesi, öfke nöbeti geçiren bir öğrenciyle ilgilenen bir öğretmen gibi eğleniyor. "Bay Hastings'i çok sevdiğinizi görebiliyorum. Onu savunmak için burada olmasaydınız bile bilirdim. Yüzünüzden okunuyor." Dudaklarını yavaşça yalıyor. "Bay Hastings'in sizin tutkulu duygularınızı paylaşıp paylaşmadığını bilemem ama onun gibi bir adamın istediğini elde etmek için her şeyi yapmaya hazır olduğunu biliyorum. Ve o

ona ve çocuklara olan sevginizi kullanarak sizi beklemediğiniz şekillerde manipüle edebilir."

Onu öyle bir terslemek istiyorum ki parmaklarım zıplıyor. Küfürler dilimin ucuna geliyor ve kulaklarımdan buhar çıktığına eminim.

"Çaresiz erkekler kendi hedeflerine ulaşmak için bir kadının sevgisini kullanmaktan çekinmezler, ancak istediklerini elde ettiklerinde nadiren sadık kalırlar. Bunu unutmayın."

Çantamın askısını sıkıyorum. "Ve şunu unutma. Patronunun senin ne kadar önyargılı olduğunu duymasını sağlayacağım. Bu görevden alınırsan şaşırma."

"Benimle dövüşebilirsin. Devam et." Omuz silkerek bilgisayarına dokunuyor. "Ama sana şans diliyorum."

Ofisinden hışımla çıkıyorum çünkü o bölmede bir saniye daha kalırsam masasını ters çevirip aptal takviminin üzerinde tepineceğim.

Dışarı çıkarken kapı çarpıyor. Titreyen parmaklarımla güneş gözlüğümü takmaya çalışırken neredeyse gözümü .

Arabada çantamdan cep telefonumu çıkarıp Darrel'i arıyorum. Telefon çalıyor ve parmaklarımı direksiyona vuruyorum, zaten sinirliyim. Eğer telefonu açmazsa, bulunduğu yere gidip onu dışarı sürükleyeceğim.

Neyse ki o kadar sertleşmiyor.

"Konuşmamız gerek," diye geveledim.

"Şimdi mi? Sunny, dışarıda avukatla birlikteyim." "Az önce Bennet'la konuştum."

Duraklıyor. "Kimse... yaralandı mı?"

Tereddütlü ses tonu yüzümde bir gülümsemeye neden oluyor. "Bunu düşündüm ama ellerimi kendime sakladım."

"Güzel." Bir nefes verdi. "İhtiyacım olan son şey bir sosyal hizmet görevlisinin kız arkadaşına karşı suç duyurusunda bulunması."

Kalbim küt atıyor. "Kız arkadaşın mı?"

Arka planda biri ona fısıldar. Darrel onları susturmuş olmalı çünkü hemen konuşmayı kesiyorlar. "Bunun ne olduğunu sanıyordunuz?"

"Dikkatim dağılmayacak."

"Tabii ki hayır."

"Çocukların yerleştirilmesiyle başka birinin ilgilenmesini istiyorum. Bennet çoktan sana kazık karar verdi." "Ben hallediyorum."

"Nasıl?"

"Bayan Jean'in niyet mektubu elimde. Bu, çocuklar için en iyisinin benimle kalmak olduğunu kanıtlayan bir delil sayılmalı."

"Bu yeterli olacak mı?"

Avukat yine Darrel'in dikkatini çekmeye çalışıyor. Bu sefer sözlerini biraz daha net duyuyorum. *"Şimdi içeri girmeliyiz."*

Darrel ona, "Bana bir dakika ver," der.

Suçluluk beni mızraklıyor. "Özür dilerim. Sen bununla kendi yöntemlerinle başa çıkıyorsun ve ben burada seni strese sokuyorum."

"Yapmıyorsun Sunny. Aslında tam tersini yapıyorsun. Benim tarafımda olduğunu, benimle birlikte savaştığını bilmek iyi hissettiriyor. Yine de bu işi çözene kadar kimseyle dişe diş mücadele etmemeni dilerdim."

"Çocuklar güvenli ve yasal olarak ailenizin bir parçası kadar çantamla kimseyi dövmeyeceğime söz veriyorum."

Bir nefes verir. "Yalan söylemeyeceğim. Sen aramadan önce gergindim."

"Gergin olmayın. Sadece dürüst ol. O çocuklar için en iyi şey sensin."

"Teşekkürler."

"Toplantına git. Sonra da boş bir vaktin olduğunda evime uğra. Dün gece fasulyeleri , sana büyük bir Belizean yemeğı hazırlayacağım. İleriye dönük planın ne olduğunu bana anlatabilirsin."

Kıkırdıyor. "Seni seviyorum."

Gülümsüyorum ve aynı şeyi söylemek için ağzımı açıyorum ama müşteriden gelen iş teklifini hatırlıyorum ve kısa kesiyorum. *Belize'ye gitmeni ve her şeyi oradan halletmeni istiyoruz. Birkaç ay sürecek.*

Ben tereddüt ederken Darrel telefonu kapatıyor. Çevir sesini dinliyorum ve kalbimin milyonlarca farklı yöne çekildiğini hissediyorum. Darrel, Micheal ve Bailey'i yüzüstü bırakmak için doğru zaman değil. Bana burada ihtiyaçları var.

Peki ya neye ihtiyacınız var?

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Tüm hayatın o ailenin etrafında dönecek. Bunu istiyor musun, Sunita?

Başka fırsatlar da olacaktır. Sevdiğim şeyi yapmak için Belize'ye ücretli bir gezi yapmak o kadar da büyük bir değil.

Kendimle boğuşurken parmaklarım direksiyonu sıkıca kavırıyor. Gerçek şu ki, tüm bu şüpheleri duymamam gerekiyor. Micheal ve Bailey'nin hayatlarının kalıcı bir parçası olacaksam, onlara öncelik vermeyi öğrenmeliyim. Onlara öncelik vermek kolay olmalı. Nefes almak gibi olmalı.

Nefes almak gibi değil.

Alt dudağımı ısırdım ve arabayı çalıştırdım. Müşteri kendimi toparlamam ve ona bir cevap vermem için bana kırk sekiz saat verdi. Bu da Belize'deki iş hakkında daha sonra endişelenebileceğim anlamına geliyor. Şu anda kontrol edebileceğim şeylere odaklanacağım; tasarım konseptlerim üzerinde çalışmak ve Darrel'in eve dönmesini beklemek.

BÖLÜM 18

RING POP

DARREL

"VALI YARDIM EDEMEDI MI?" Alistair kravatının kuyruk kısmını düğümün üzerinden geçirerek sorar.

"Hayır." Terzi pantolonumun paçasıyla uğraşırken kıpırdamadan duruyorum. Şimdiden bana birkaç karanlık bakış fırlattı ve son seferinde bakışlarına hafif bir iğne darbesiyle eşlik etti. Benimle işi bitene kadar bir santim bile kıpırdamayacağım.

"Ama o senin ailenle arkadaştı. Neden müdahale etmesin ki?"

"Seçimlere bu kadar yakinken bunun iyi bir görüntü olmadığını söyledi. Skandal istemiyor ve görünüşe göre bir aile mahkemesi davasına müdahale etmek 'doğru mesaj değil'."

Alistair smokin ceketinin içinde omuz silkerek, "Mantıklı," diyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum.

Aynadaki yansımamda beni görüyor ama gözünü bile kırpmıyor. "Gerçeği bilmen en iyisi. Ancak bu şekilde karşı koyabilirsin."

"Ben kötü adam değilim."

"Sana yüksek sesle öyle mi dediler?"

"Sanki erkek ve bekar olmasaydım mükemmel olacaktım gibi gösterdiler."

"Sinir."

"O kadar garip mi? Benim iki çocuğa bakmam?" "Birazcık."

Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Adil olmak gerekirse, istismara uğramış çocuklarla çalışıyorlar ve bütün gün çocuklara zarar veren pislikleri görüyorlar. Eminim bu onların kafasını karıştırıyordur."

"Çocuklara zarar vermem." Bu düşünce beni fiziksel olarak hasta ediyor.

"Biliyorum. Niyetiniz saf. Ama dünya öyle değil. Bunun için acı çekmek zorunda olman adil değil. Anlıyorum." Yakasını düz duracak şekilde düzeltiyor. "Başka bir yolu yok mu?"

Sinirli bir şekilde elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bayan Jeans'in niyet mektubuyla onları ikna edebileceğimi düşünmüştüm ama vesayet belgelerini sunamadan öldü. Mektubun hiçbir yasal dayanağı yok. En fazla bir karakter referansı olarak kullanabilirim."

Alistair boğazından sempatik bir ses çıkarır.

"Sanki anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmiyormuşum gibi geliyor." Hatıralarım aklıma geldikçe sesim kısılıyor. "Profesör Stein ölüm döşeğindeyken sadece ailesini ve hayata nasıl devam edeceklerini düşünüyordu. Ona onları koruyacağımı söyledim. Ona huzur içinde gidebileceğini söyledim."

"Seni ona bu kadar sadık kılmak için tam olarak ne yaptı?" Alistair duraksıyor. "Çalışmayı bırakıp psikoloji okumak için okula geri dönmenle bir ilgisi var mı?"

" oldu." Boynumun arkasını ovuyorum. "Claire'e hiç söylemedim çünkü babam hakkında kötü konuşulmasından hoşlanmıyordu ama gerçek şu ki finans sektöründe çalıştım çünkü babam öyle istedi. Eğer askere gitmeyeceksem, annemin mirasını idare etmeyi öğrenebileceğimi söyledi. İstedğini yaptım ama bu beni boğdu. Beyni ve beynin insanları nasıl etkilediğini incelemeyi her zaman sevmişimdir ama bunun peşinden gidecek cesareti kendimde bulamadım. Kendimi kapana kısılmış hissettim."

"Profesörle o zaman mı tanıştınız?"

"Şans eseri oldu. Hastalarından biri arabamın önüne atladı. Kendini akan trafiğin içine atıyordu çünkü her şeyi sona erdirmek istiyordu. Ona yardım etmek için arabamdan indim ama ne yapacağımı bilemedim. Sonra profesör geldi. Karanlıkta onunla konuştu. Onu terapi merkezine kadar takip ettim ve o da bana aynısını yaptı. Hayatımla kişisel olarak ilgilendi, beni kontrol etti ve beni cesaretlendirdi. Nöropsikolojiyle ilgilendiğimi öğrendiğinde, beni bu konuda ilerlemeye itti. Benim destek sistemim oldu. Hayatımı değiştirdi. O olmasaydı hâlâ kapana kısılmış olurdum. Hala boğuluyor olurdum. Ve belki de her şey o kadar kötüleşirdi ki pişman olacağım bir seçim yapardım. Bunun yerine her gün sevdiğim işi yapıyorum. Bunun için ona borçluyum." Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Şimdi Micheal ve Bailey benden alınmak üzere. Onu hayal kırıklığına uğratıyorum."

Alistair, "Başka bir yerde iyi bir yuva bulabilirler," diye . "Bunu bilemezsiniz."

"Ya da sonunda ayrılabilir ve bir koruyucu aileden diğerine geçebilirler."

İki elini de kaldırır. "Darrel, o çocuklarla iyi geçinemeyeceğini söylemiyorum ama bütün kapılar yüzüne kapanıyor. Belki de çocuklar gittikten sonra profesörüne verdiği sözü tutmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmeye başlamalısın."

"Ya Belle olsaydı?" Ona meydan okuyorum.

Alistair ciddileşti. Bana dönüyor, gözleri kısılıyor. "Peki ya Belle?"

"Sen ve Kenya ölseydiniz ve ben olmasaydım, Belle'e bir yabancının bakmasını ister miydin? Yoksa onu torunu olarak gören ve onun için ölebilecek biri olan Ezekiel ile kalmasını mı isterdin?"

Alistair bunu düşünür. Kaşları gerilir. "Ama Ezekiel Belle'i torunu olarak görüyor. Bu farklı bir şey."

"Neden farklı olsun ki?" Havlıyorum.

"Micheal ve Bailey'i oğlunuz olarak mı görüyorsunuz?" Kalbim hızlanırken donup kalıyorum.

"Onları kendi sorumluluğunuz olarak görüyorsunuz, elbette. Ve onları sevgili profesörünüze verdiğiniz bir söz olarak görüyorsunuz. Bu harika bir şey. Ama son konuştuğumuzda kendine onların babası bile diyemiyordun."

Yavaşça nefes veriyorum. Haklı olduğu bir nokta var ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor. "Onları kaybetmeyeceğim, Alistair."

"Yapmayacaksın." Bana yaklaşıyor. "Meydan okumayı sevdiğimi bilirsin. Birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve bakalım müdahale edecek birini bulabilecek miyiz?"

"*Kendine bir eş bulursan, sorunun çözülmüş olacak,*" diye yeni bir ses havaya karışıyor. Soyunma odasının perdeleri aralanıyor ve Max Stinton kristal mavisi gözleriyle bize bakıyor.

Gri bir takım elbise ve parlak bir Rolex giyiyor. Bize doğru attığı adımlar kendinden emin, sanki odanın sahibi olduğunu biliyor ve dünyanın bunu kabul etmesini istiyor. Üniversitemizdeki tüm kalbi kırık kızlar tarafından 'Buz Kralı' olarak adlandırılmıştı. Cazibesini anlamıyorum ama Stinton'ın yaygaraya değdiğini düşünen kesimin bir parçası olmadığım da açık.

"Stinton. orada mıydın?"

Bir elini pantolonunun cebine sokar. "İkiniz derin bir sohbete dalmıştınız. Bölmek istemedim."

Stinton yaklaşırken Alistair kaşlarını çatır.

Ona elimi uzattım. "Şehirde olduğunu bilmiyordum."

Max elimi sıkmayı kabul etti. "Kardeşimin çıkardığı yangını söndürmek için buradayım."

"Bunun halledildiğini sanıyordum?"

"Keşke. Bir otomobil mağazaları zincirini satın aldık ve onları Stinton adıyla yeniden markalaştırmayı planladık, ancak kötü basın kar hanesine zarar veriyor. Köpek ve midilli gösterisi başlamadan önce kendimi güzelleştirmek için buradayım."

"Daha fazla görüşme mi?"

"Onlara Stinton Group'un Trevor'ın saçmalıklarından çok daha büyük olduğunu hatırlatmak zorundayım."

"Hâlâ bulunamadığını duydum."

"Ya da belki de öyle düşünmemizi istiyorlar," diye ekliyor Alistair karanlık bir sesle. "O kayıp." Max, Alistair'e sert bir bakış fırlatıyor. kayınvalide tam olarak geri döner. "Muhtemelen şu anda Bahamalar'da özel bir adada saklanıyordur. Biraz zaman alacak ama onu bulacağız. O küçük dangalağı elime geçirdiğimde, bu işi düzgün bir şekilde halledeceğiz."

"Umarım bunu yakında çözersiniz."

"Sen de öyle." Max kol düzeltiyor. "Aile mahkemesi baş ağrısı olabilir. Kendine bir eş bul ve tüm bunlar yargıca çok daha iyi görünsün. Güven bana. Trevor da hamilelik korkusundan nasibini aldı. yüzden mahkeme ve eyalet vesayet yasaları hakkında çok şey öğrendim." Adımlarıyla geçti. "Bunu bir düşün, Hastings."

Stinton bana bir tür büyü yapmış olmalı çünkü tavsiyesini düşünmeden edemiyorum. Uyumanın geri kalanında, Sunny'nin dairesine giderken ve merdivenlerden onun ön kapısına doğru yürürken bunu düşünüyorum.

"Merhaba." Kapıyı açıp geri adım atıyor. "İçeri gel."

Hareket etmeden önce ona bir göz atıyorum. Üzerinde 'İç Mimarlar Mucizeler Yaratır' yazan sade bir tişört giyiyor.

bir çift bol şort. Ayakları çıplaktır ve parmaklarındaki cila açık mavidir.

Bu kadınla sonsuza kadar kalmayı umursamazdım.

O benim tam zıttım ve günde en az bir kez aptalca şeyler hakkında tartışıyoruz, ama onunla aynı fikirde olmamayı seviyorum. Onunla aynı fikirde olmayı seviyorum. Haklı olduğumu bildiği halde bunu kabul etmediğinde burnunu kıvrmasını seviyorum. İç tasarıma olan takıntısını, işine olan bağlılığını ve çılgın inatçılığını seviyorum.

Sunny'ye bakıyorum ve bugün hissettiğim tüm hayal kırıklığı sırtımdan aşağı yuvarlanıyor, rüzgarla birlikte kayboluyor. O, koşarak gidebileceğim, mantıklı olmak zorunda olmayan bir yer. Her şeyin mükemmel bir şekilde uyması gerekmiyor. Tüm cevaplara ihtiyacım yok çünkü zaten yapabileceğim en iyi seçimi yaptım - onu seviyorum.

Tökezleyerek öne çıktım ve kollarımı ona doladım.

Sunny sarılmama karşılık veriyor, beni sıkıca kavıyor. "İyi haber var mı?" "Hayır." Çenesini yukarı kaldırıyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. "Ama ben konuşmak istiyorum." Kapıyı ayağımla tekmeleyerek kapatıyorum ve ağzını öpücüklere boğuyorum. "Hiç konuşmayalım."

Çılgına dönmüş durumdayım ve bu özensiz okşamalarımın belli oluyor. Ellerim gömleğinin üzerinde kayıyor, şortundan çekiştirerek çıkarıyorum.

"Whoa, Darrel." Yüzünü çekiyor, gözleri kayıp bir şehrin anahtarını bulmaya çalışır gibi benimkileri arıyor.

Gülümsemek istiyorum, ama boşa düşüyor. Ona iyi olduğumu, bunu düzelteceğimi ve her şeyin mükemmel olacağını söylemek istiyorum ama bunlar yalan olur. Ve Sunny Quetzal'a yalan söylemekten gerçekten hoşlanmıyorum.

Ona evlenme teklif etsem evet der ?

Lanet olsun.

Yapar ?

Damarlarıma dolan kaos yeni bir şey. Ben bu mantıksız düşünceler ve dürtüsel duygularla dolu yerde yaşamıyorum. Bu boşluk, kalbimdeki bu uçurum, Sunny gelip mükemmel ve düzenli hayatımın çatısını ortaya çıktı.

Kurallar. Evlenme teklifinin kuralları ve adımları vardır. Bir yüzük. Romantik bir şey. Kemanlar, çiçekler ve sadece bizim için ayrılmış bir restoran.

Beynim şu anda evlenme teklif etmenin kötü bir fikir olacağına dair tüm nedenleri gözden geçiriyor.

"Darrel?"

Sunny'nin endişeli kahverengi gözleriyle karşılaşıyorum ve kuralların önemli olmadığını fark ediyorum. Onun için değil. Onun için hiç önemli olmadı.

Ellerim yanaklarını kavlıyor ve onu kendime doğru çekiyorum, yüzündeki endişeli ifade kaybolana ve ağzı benimkiyle meşgul olduğundan bana kaşlarını çatana kadar onu öpüyorum.

Evet der miydi?

Artık başka bir şey düşünemiyorum. Ne zaman geleceğimi hayal etsem, o da içinde. O orada. Tişörtü, şortu ve çıplak ayaklarıyla çiftlik evinin kapısında duruyor. Ben ve çocuklar için kızartma yaparken yüzü una bulanmış bir şekilde mutfakta dolaşıyor. Ofisimde gülüyor, ben vaka notlarını kaydederken kucağıma sokuluyor ve onun kışkırtıcı deniz meltemi kokusunu görmezden gelmeye çalışıyor.

Bu düşüş, bu delilik, tüm o şarkıların konusu muydu? Asla bağ kuramadığım çaresiz şarkı sözleri? Çok abartılı ve gereksiz yere dramatik hissettiren? İçlerinde bir parça gerçeklik payı vardı. Muhtemelen ben ve Sunny hakkında yazılmışlardı.

Vücudunu kendime bastırıp ağzını yalayıp yutuyorum, kafamın içindeki gürültünün azalmasını bekliyorum ve daha da arttığını fark ediyorum. Hayatım bu kadar çalkantılıyken aşk neden bana işkence etmeye gelsin ki?

Evet der misin Sunny?

"Darrel," dedi, "soba ." "Çıkar şunu."

"Kıyafetlerim mi?"

"Soba," diye . "Planlarda bir değişiklik oldu."

Gözleri kararıyor ve puslanıyor. "Pirincin kaynaması için otuz dakika gerekiyor."

"Otuz dakika . Seni *yıllarca* bekledim. Seninle zaman geçirmeyi ."

Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor. Neredeyse içindeki şaşkınlığın tadını alıyorum. Suçluluk duygusu. Başkalarını kolayca affedebildiği halde kendini affetmeyi neredeyse imkânsız bulduğu için hâlâ üzerine yapışan utancı.

Şu anda onun utancına ihtiyacım yok. Geçmiş, birlikte yaşadığımız hayatın dokusunda sadece küçük bir parça. Beni şimdi görmesine ihtiyacım var. Şu anı ve sahip olabileceğimiz hayatı görmesine.

Ellerim tişörtünü çekiştirmeye devam ediyor. Kumaş yukarı kayıyor, karnını ortaya çıkarıyor ve sonra başının üzerinden yukarı çıkıyor. Saçlarına takılıyor ve ikimiz de duraklıyoruz, sorunu değerlendirmek için zor nefes alıyoruz.

Ben başını gömleğin deliğinden çekerken Sunny kollarını oynatıyor. Artık özgür ve ben de gömleği bir kenara atıp onun çarpıcı vücuduna hayranlıkla bakıyorum.

O mükemmel.

Kendimi kontrol edebileceğimi düşündüm. Sığmayan her şeyi bir kutuya tıkabileceğimi ve benden uzaklara tıkabileceğimi düşündüm. Ama kutu dışarıda ve açık. Kaos. Delilik. Dünyamın dikişlerinden çözülmesinden korkuyorum. Ona olan ihtiyacım beni ikiye bölmek üzere.

Vücutlarımız tekrar çarpışıyor. Uzun kolları boynuma dolanıyor ve onu yukarı kaldırıyorum, uyluklarından tutuyorum ve öpüşmemizin hızını değiştirmek için başını her eğdiğinde parmaklarımı bacaklarına sokuyorum.

Çok güzel kokuyor. Karayip baharatları gibi. Kekik, narenciye ve eşsiz Sunny kokusu. Tanıdık ve pürüzsüz. Bunaltıcı. Saçlarımı çekiştirmesi, ikimiz de yok olana kadar onu içime çekmek istememe neden oluyor.

Onu öperken tökezleyerek mutfağa gidiyorum. Hiç bakmıyorum ve neredeyse masanın etrafındaki bir sandalyeye takılıyorum. Dengemi çabucak sağlıyorum, yere düşme ihtimalimize karşı onu sıkıca tutuyorum.

Ama biz .

Ayaklarımı sabitliyorum ve Sunny neredeyse düşecekmişim gibi davranıyor. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve "Yemek soğuyacak" diye nefes veriyor.

"Bırak." Gülümsemem keskin. Dikkatim dağılmış, vurulmuş ve sarhoş.

Gülümsüyor ve ellerini sırtımdan aşağı kaydırarak beni hafifçe kaşıyor. "Seni hiç böyle görmemiştin." Omuzlarımı kavırıyor. Dudakları hafifçe aralandı ve gözleri bana dikildi. "Seni hiç böyle görmemiştin..."

Her nefes alışında göğsü gözümün önünde kabarıyor ve başımı oraya gömmek için kendimi zor tutuyorum. "Ne gibi?"

"Sanki kendini tutamıyormuşsun gibi."

Bunun bir anlamı var, değil mi? Değişiyorum demek. Belki o da değişiyordur. Belki bugün benimle çılgınca, düşüncesizce kararlar veren Sunny olmayacak.

Senden isteyeceğim şeye evet istiyorum Sunny.

Ellerim onu tutmuyor, kavıyor. Açık ağzım vücudunda izler bırakıyor, ıslak ve kuru yerlerin tadına bakıyor. Çılgılık atmasına neden olan yerlerini pençeliyorum.

Onun tatlı tatlı iniltilerini içime çekiyorum ama yine de yetmiyor. Ağzı benimkine çarpıyor ve arkamızdaki alevlerin tenimi kızartan sıcaklıkla hiçbir ilgisi yok. Kalp çılgınca. Dişler çarpışıyor. Ağzımı ne kadar doldurduğunu fark edemedim inliyorum.

Onu kıstırdım ve boynunu kaldırdı. Titriyor. Saçlarımın altında baş harflerinden oluşan bir iz bırakmak ister gibi kafa derimi kazıyor.

Dışım da bir yerden yanık kokusu alıyorum. Soba.

"Hangi brülör?" Ağzımı Sunny'nin göğsünden sadece bir santim ayırarak homurdanıyorum.

Titriyor. "Uh..."

"Sunny," diye . "Hangi. Brülör."

"Arkadaki."

Sağ tuşa basıyorum ve onu tezgaha doğru itiyorum. Vahşi ve hızlı. Düşüncelerim. Vücudum. Kanım damarlarımda dolaşıyor.

ve sinirliyim. Tezimi tamamlamak için bir galon enerji içeceği çalıştığım zamanki gibi. Beni birkaç saat sakinleştirdi, sonra yan etkileri ortaya çıktı ve o kadar gerildim ki hayatımın geri kalanında bir daha enerji içeceği içmemeye karar verdim.

Parmaklarımı şortunun eteklerine sokup daha da aşağı itiyorum. Uyluklarının daha geniş açılmasına ihtiyacım var ve pantolon buna engel oluyor.

Şortu mükemmel kahverengi teninin üzerinde kayıyor ve ben de ellerimin onu takip izin veriyorum, üst bacaklarından ayak bileklerine kadar bir iz bırakıyorum.

Gömleğim gitmişti ve bunu yapan onun elleriydi, ama ben fark etmedim bile çünkü ağzımla karnına bir çizgi çizmekle meşguldüm. Elleri pantolonuma gitti ama ben onları tokatlayarak indirdim.

Sorduğumda evet de Sunny.

Parmakları saçlarımı kavrayıp kafa derimin her bir folikülünü koparmakla tehdit edene kadar onu kızdırıp öperek daha da alçalıyorum.

Daha fazla.

Çılgılık atıyor ve hava bir vınlamayla bedenimi terk ediyor.

Patlıyorum. Milyonlarca küçük parçaya ayrılıyorum, onun ellerinde parçalanıyorum. Onun tatlı, tatlı dokunuşuyla. Vücudu titrerken ve gözyaşları yüzünden akarken.

Bedenime yaslanıyor, eli omzumda, kalçaları açık ve saçları yüzüne dökülüyor, her nefes alışında saç telleri hafifçe havalanıyor.

Onu kucağıma alıp göğsüme bastırdım ve yatak odasına doğru yürüdüm. "Darrel."

"Henüz işimiz bitmedi," diye homurdanıyorum.

Ama seninle işim bittiğinde Sunny, evet demekten başka seçeneğin kalmayacak.

* * *

JOHN HEARST'TE HER GÜNÜMÜ SUNNY QUETZAL'I ÖZLEYEREK GEÇİRMEDİM.

Böylece sırtının yataktan kalkışını, kalçalarının kulaklarıma yapışışını ya da dudaklarının sanki hayatını ellerimde tutuyormuşum gibi acil bir yakarışla adımı söyleyişini aceleyle izleyebilirdim. Sanki onunla akıl sağlığı arasında duran tek kişi benmişim gibi.

Suçluluk hissetmek istiyor ve ben bunu teşvik etmeyeceğim. O çok değerli. Çok güzel. O her şey. Vicdanını temizleyeyim diye merhamet dilenmiyor. Buna izin vermeyeceğim.

Adımı utanç duymadan söylemeyi öğrenene kadar ona öğretiyorum. Dudakları gevşeyene ve ismim bozuk zevk iniltilerine dönüşene kadar onu okşuyorum. Onun gözlerinin ardında patlayan yıldızlar benimkilerin de ardında patlayana kadar onunla birlikte hareket ediyorum.

Ona
sahibim. O
benim.

Bu farklı. Daha fazla.

Çünkü onu seviyorum.

kocaman açtığımda yanımdaki yastıkta yatıyordu, morarmış dudaklarına güneş ışığı düşüyordu ve kahverengi teni onu ısırdığım yerde kızarmıştı. Saçları başının üzerine dökülmüş ve rimeli çenesine kadar inen bir gözyaşı nehrinde kurumuş.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadın.

Birlikte nefes alıyoruz. Kalplerimizi ve en ufak bir dokunuşta, gülümsemede ya da sözde yeniden canlanan arzularımızı sakinleştirmek için kocaman bir yudum hava alıyoruz.

Onu gücünün sınırlarına kadar zorladım. Bunu benimkinin üzerine attığı bacağımda hissedebiliyorum. Hâlâ biraz titriyor, hâlâ gevşek ve ağır. Nabızı hızla atıyor, kalbinin üzerinde tuttuğum elim bana bir maraton koşmuş kadar kalori yaktığını söylüyor.

Kendine gelmesine yardımcı olmak için başının üstünü öpüyorum ama bu onu daha çok arzulamama neden oluyor. Sadece fiziksel olarak değil. Ona sahip olabileceğim her şekilde. Onu her sabah yatağımda ve gece uyumadan önce tekrar istiyorum. Onu yarın, ondan bir yıl sonra ve ondan yüz yıl sonra da istiyorum.

Vücudunu kendime çekmek için kollarımı kaldırıyorum, kendi içine kıvrılana kadar karnını itiyorum. Ta ki bacaklarımı onun altına kıvrıp organize kaşıklar gibi birbirimize oturana kadar.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi. Tüm dehşeti, belirsizliği, çaresizliği ona olan ihtiyacımla karışık hissedebiliyorum. Hepsi bana çarpıyor.

Sunny göğsüme sokuluyor. Saçları çenemi gıdıklıyor ve vücudundan süzülen ter benimkine karışıyor.

"Çok yorgunum," diye mırıldanıyor, dudakları kelimeleri zar zor oluşturuyor. "Oksitosin."

Mırıldanıyor. "Ne?"

"Hipotalamus tarafından üretilen bir hormon. Heyecana neden olur, ancak azaldıktan sonra sizi bitkin hissettirebilir. Aynı zamanda 'sarılma hormonu' olarak da bilinir çünkü partnerinize sarılmanızı sağlar."

Gülüyor ve parlayan gözlerle bana bakıyor. "Beni tekrar ayağa kaldırmaya mı çalışıyorsun?"

"Bununla başa çıkabilir misin?" Dilimi boynunda gezdirerek soruyorum. "O kadar hızlı değil. Önce bir nefes alayım." Başını koyuyor

göğsümde. "Darrel, kalbin çok hızlı atıyor." "Adrenalin ve dopamin."

"Bunu biliyorum." Bir parmağını kaldırıyor. "İyi hissettiren şeyler yaptığımızda dopamin salgılanır."

"Doğru. Bu da burada ne olduğunu mükemmel bir şekilde açıklıyor." Gülüyor.

Ben de gülümsemek istiyorum ama zaman gidiyor. Kalkıp yemek bulmak isteyecektir. Avukatla konuştuklarım hakkında konuşmak isteyecek. Gerçek dünyaya dönmek için memnuniyet sisini geride bırakacak ve ben penceremi özleyeceğim.

Sunny parmaklarımızı birbirine kenetliyor. Elimi dudaklarına doğru çekiyor, sonra parmak eklemlerimi dirseğime kadar öpüyor. "Ne düşünüyorsun, seni huysuz."

"Curmudgeon?"

"Beynindeki çarkların döndüğünü duyar gibiyim, Hastings. Uyuyor ya da flört ediyor olmalıydık ya da... Bilmiyorum. Ama sen olabildiğince çok düşünüyor ve bana beyin biliminden bahsediyorsun. Yani ya yakınlaşma sonrası böyle oluyorsun ya da aklında bir şey var." Göz teması kurmak için omzunun üzerinden bakıyor. "Dökül bakalım."

"I..." Ellerimi yan tarafına kaydırıyorum. Belinin kıvrımlarında ve kalçalarının kıvrımlarında. Karnının üzerinde. Göğsünün üzerinde.

Yumuşakça inliyor. "Dikkatimi dağıtma Hastings. Sözlerini kullan."

"Sunny."

Yumuşakça iç çekiyor. "Hırlamaya izin yok. Odaklanmaya çalışıyorum."

Dudaklarımı yaladım, başımı boynunun kıvrımına gömdüm ve fısıldadım, "Evlen benimle."

Kaskatı kesildi.

Kollarım onu sıkıca sarıyor. Benim gibi kokuyor. Bizim gibi. Tezgâhta, duvarda ve bu yatakta ona yaptığım her kirli şey gibi.

Yüzünü göremiyorum. Beni duydu mu? Reddediliyor muyum? Bu büyük bir hata mıydı?

Analitik zihnim ön plana çıkıyor, beni dövüyor ve kelimeleri geri çekmeye çalışıyor. Buna direniyorum ve güneşli beynime, yani bir şeyin mantıklı olmasına ihtiyaç duymadan ona teslim olan parçama tutunuyorum.

"Sunny," dirseğimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum, yüzünü görebilmek için vücudunu hafifçe çekiyorum, "beni duyuyor musun? Seni istiyorum... benim karım olmanı."

"Bu ani oldu, Darrel."

"Bunu düşündüm. Eğer evlenirsek, çocuklar bizde kalabilir." Yüzü karardı.

"Sunny?"

Dudakları titriyor.

Paniklemeye başladım. Onu kırdım mı? "Sunny, bir şey söyle?"

"Şu anda ciddi misin?" Oturur pozisyona geçmeye çaballıyor. Göz kırıpıyorum. "Sana daha sonra bir yüzük alabilirim."

"Yüzük mü?" Ağzı açılıyor ve mizahsız bir kahkaha atıyor. "Bunun bir yüzükle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. Analitik beynimi tekrar sürücü koltuğuna oturtmaya çalışıyorum ama o da yok. Aslında, kafamdaki her şey sessiz panik moduna geçti.

"Bu teklif sizin fikriniz miydi yoksa avukatınızın mı?"

"Aslında, Max Stinton önerdi-"

Sunny küfrediyor ve yataktan fırlıyor. Yerdeki giysilerine uzanıyor, mutfakta onları yırttığımı hatırlıyor ve sonra dolaba doğru yürüyor.

"Sunny." Yataktan fırladım. Neyse ki kıyafetlerim yatak odasındaydı.

Pantolonumu giyip, onu dolaba kadar takip ediyorum. Kiraz kırmızısı ipek bir bornoz giyiyor. Bir şelale gibi tenine düşüyor ve evlenme teklif etme planım gerçek zamanlı olarak çöküp yanıyor olsa da onu tekrar istiyorum.

"Sunny."

"Lanet olası adımı söyleme." Bornozun bağlarını çekiştiriyor ve sıkıca bağlıyor. Bu hareket belini daha da belirginleştiriyor.

Bakışlarımı onun gözleriyle buluşmaya zorluyorum. "Neden üzgünsün?"

"Gerçekten şu anda neden üzgün olduğumu anlamıyor musun? Sen mi? Her şeyin cevabını bilen adam? Her konuda haklı olduğunu düşünen adam? Neden bana nasıl çuvalladığını anlatmıyorsun, Darrel?"

Ona bakıyorum, ağzım hafifçe açık kalıyor.

Alay ederek yanımdan geçiyor ve bu sırada omzuma çarpıyor.

Elini tutuyorum. "Sunny, sen bana neyi yanlış yaptığımı söyleyene kadar bunu düzeltemem."

Elini benimkinden çekti. "Bana bir daha dokunma." "Sunny.

Bekle."

Yatak odasından çıkıp mutfığa doğru ilerlerken ayak sesleri gümbürdüyor. Umutsuzca onu takip ediyorum, doğru olanı yapmak için çabalıyorum.

Sunny ocaktaki yemeği şiddetle çekip çöp kutusunu açıyor ve içine atarken tencereler şangırdıyor. Tuzlu pirinç ve fasulyenin yağmur gibi çöpe düşüşünü izliyorum ve kalbim dehşetle çarpıyor.

"Ne yapıyorsun?" Bileğini yakaladım. "Sunny, ne ?
Eğer benimle evlenmek istemiyorsan bunu söylemen yeterli."

"Seninle evlenmek istemiyorum!" diye yüzüme bağıırıyor.

Kalbim paramparça oluyor ve dünyanın kenarları kararıyor. Sertleşiyorum. Dişlerimi birbirine geçiriyorum. Kulaklarımda bir patlama sesi duyarken ellerimi sıkıp açıyorum.

"İyi." Kelimeyi tükürüyorum ve duvarlara çarpıp sekiyor.

Gülüyor. Hayatımda hiç bu kadar tiz, bu kadar dengesiz bir ses duymamıştım. "Evet, senin için sorun yok, değil mi Darrel? Artık seninle evlenmeyeceğimi bildiğine göre, senin için bacaklarını açmaya istekli bir sonraki kadına atlayabilirsin. Bunun daha iyi olacağına eminim."

"Neden şu anda başka kadınlardan bahsediyorsun? Beni reddeden sendin. Sorun olmadığını söyledim. Benden ne istiyorsun?"

"Biz yataktayken bana evlenme teklif etmemeni istiyorum, Darrel."

"Annen ve baban etraftayken sana bir restoranda teklif etseydim, evet diyeceğini mi söylüyorsun?" Buna bir an bile inanmadım. Sebepsiz yere bana kızıyor. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğimi için özür dilerim,

Sunny." Sesim kızgınlığımın ağırlığıyla yükseliyor. "Bir dahaki sefere bu düşüncemi kendime saklayacağımdan emin olabilirsin."

"Oh, siktir git."

"Senin sorunun ne?"

"Bana karşı o küçümseyici ses tonunu kullanma! Odadaki en olgun kişi senmişsin gibi davranıyorsun ama aslında büyümesi gereken sensin!"

"Ben mi? Yemekleri çöpe atan ve bağırان kim?"

"Sakın hatalı olan sen olduğun halde suçu bana atmaya kalkma."

Ellerimi iki yana açıyorum. "Nasıl? Seni tam olarak nasıl kırdım, kadın?"

Dudaklarını büzüyor. Onu yalayarak tezgâhın üzerinde bir su birikintisine dönüştürdüğümde yumuşayan siyah gözleri şimdi öfkeyle sertleşiyor. "Bunu yapamam."

Gözlerim büyüyor. Panik, kızgınlığımı ve zedelenmiş gururumdan sızan kanı .

"Sunny."

"Adımı söyleme." Sesi titriyor. Bir nefes alıyor ve o kadar derin ki tüm vücudu onunla birlikte şişiyor. Yavaş ve sabit bir şekilde bırakıyor. "Şu anda adımı söylediğini duymak istemiyorum, Darrel. Bugün yeterince şey söyledin... yeterince şey yaptın."

Yanaklarım kızardı. Gözlerim yere kayıyor.

"Konuşmamız gereken başka bir şey olduğunu sanmıyorum." Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Yapacak işlerim var."

"Sunny." Bir adım öne çıkıyorum.

Tezgâha doğru geri çekiliyor. "Git."

Sesinden sızan acıyı duyuyorum ve onu nasıl incittiğimi merak ediyorum. Gözlerindeki o paramparça, korkmuş bakışı neyin yarattığını merak ediyorum. Niyetim bu değildi. O benim sevdiğim ilk kız. Kalbimi işgal eden tek kadın. Buraya ona acı çektirmek için gelmedim.

Bir adım geri atıyorum. "Sakinleştiğinde bunu konuşabiliriz-"

"Hayır, ne zaman sakinleşeceğimi ve ne zaman konuşacağımızı sen belirleyemezsin. Ben yapacağım.

Bu. Seninle konuşmaya hazır seni arayacağım. Sakın-" bir elini kaldırdı, gözleri kapanıyordu, "o zamana kadar benden uzak dur."

Eğer bana tokat atsaydı, daha az acırdı. Karnıma bir bıçak saplasaydı, bu kadar kanamazdım. Banka hesabımdaki tüm kırmızı kuruluşları ona vermemi ve çiftlik evimin anahtarlarını teslim etmemi söyleseydi, bu onun dairesinden çıktığı o korkutucu yürüyüşten daha kolay olurdu.

Beş adım ötemde durarak beni takip ediyor. Kolunu beline atmış, gözlerini yere dikmiş.

Ona koşturmak istiyorum. Onu kucağıma alıp alnından öpmek ve ona tekrar evlenme teklif edeceğimi söylemek istiyorum. Bu sefer düzgünce. Ya da iyisi, ona evlenme teklif etmeden önceki zamana dönmek istiyorum. Onu yakınımda tutup kokusunu içime çekmek ve bunun yeterli olmasına izin vermek istiyorum.

Ama bana bakmıyor. Vücudu kaskatı kesilmiş, çenesi sıkılmış ve parmakları kapının tokmağına dolanmış. Ona bakmak için geri döndüğümde kapıyı yüzüme çarpıyor.

Onun yokluğunu şiddetle hissediyorum. Sanki bir parçamı onun dairesinde bırakmışım gibi. Kalbimi, ciğerlerimi ya da iki böbreğimi. Hayatta kalmak için ihtiyacım olan hayati organlar. Onlar olmadan nasıl yürüyüp gideceğim?

Çiftlik evime giderken yol sessizdi. Çocukları okuldan almak için anahtarlarımı aldığım da ve Bayan Bennet ile başka bir koruyucu aileyle tanışmak için bir geziye gideceklerini hatırladığım da durduğumda daha da sessiz.

Avukatım araya girmememi tavsiye etti, bu yüzden kendimi oturmaya zorluyorum ve onları sisteme bırakıyorum - Micheal'ın odasına gizlice Oreos sokmayı, pencere kenarında oturmayı ve çizim yapmayı sevdiğine dair hiçbir fikri olmayan büyük, aşırı çalışan bir makine. Ya da Bailey'nin çoraplarıyla yatağına atladığını, ancak düşme ihtimaline karşı tüm yastıklarını ve doldurulmuş hayvanlarını yere koyduktan sonra.

Eve geldiklerinde ikisinin de kafası karışacak. Soruları olacak. Çocukların bana Sunny için somurtmamdan daha çok ihtiyacı varken kalp kırıklığıma odaklanamam.

Bennet'in arabası yediden sonra garaj yoluna girdi. Çocuklar tek kelime etmeden yanımdan geçip gittiler. Bailey ağlıyormuş gibi görünüyordu. Micheal bana ona ihanet etmişim gibi bakıyor.

Kalbim sıkışıyor. "Çocuklar." Sandalyemden fırladım. "Nasıl oldu da

."

" sakla." Micheal kaşlarını çatar. Kardeşinin elini tutar. ", Bailey.
Yukarı ve kovulana kadar odalarımızın tadını çıkaralım."

Zor yutkunuyorum.

Çocuklar merdivenleri tırmanıyor ve sessizlik daha da artıyor.

Onlar çocuk. Anlamazlar.

Oturma odasında volta atıyorum. Pizza sipariş ediyorum. Çocuklar
aşağı gelmiyor. Biraz daha yürüyorum.

Sunny arayacağını söyledi. Bekliyorum. Onunla konuşmam
lazım. Her şeyi daha iyi hale getirmeliyim.

Mantık bu sefer beni kurtarmaya gelmiyor.

Gece geliyor.

Sabah oldu.

Telefonum sessiz kalıyor.

Sunny aramıyor.

BÖLÜM 19

KADIN TAMİRCİ

GÜNEŞLİ

SAAT DÖRT ve Kenya'nın nedime çekimi iki saat sonra, ama tek yapmak istediğim bir topun içine kıvrılıp uyumak.

Bencilim, biliyorum.

Bugün seninle ilgili değil Sunny.

Kenya'yı hafifçe dürtüyorum. "Kızım. Uyan artık."

Direnmek için alt dudağını dışarı itiyor. "Beş dakika daha." "Kendi düğününe geç kalırsan beni suçlama," diye mırıldanıyorum.

Gözleri patlarcasına açılır ve oturur pozisyona geçer. Karanlıkta, kahverengi teni gölgeler arasında kayboluyor, ancak çıldırırken gözlerinin beyazı açıkça görülebiliyor. "Bugün evleniyorum."

"Kimse sana söylemedi mi?" Nefes nefese kalmış gibi yapıyorum.

Gülüyor ve kollarını boynuma doluyor. Bonesi - Alistair'in hediyesi olan büyük turuncu mantar - fırlıyor. "Sunny, bugün evleniyorum."

"Evet." Sırtını sıvazlıyorum.

Ben dünyanın en kötü en iyi arkadaşımı. Bugün Kenya'nın büyük günü ve ben onun için sahte bir gülümseme bile yapamıyorum. Neyse ki çenesi omzuma gömülü ve yüzüme bakmıyor. Eğer baksaydı, dehşet içinde geri sıçrayacağından ve bana kimin öldüğünü soracağından eminim.

Cevap, tabii ki, ben olurdum. Darrel'in vücudumun her santimini ele geçirmesi ile onun aniden evlenme teklif etmesi arasında bir yerde öldüm.

Bugün konu sen değilsin Sunny.

Kenya geri çekilip bana sırtıttığında yüz kaslarımı kontrol altına almıştım. "Çok heyecanlıyım."

Sırtışı yavaşça kayboluyor. Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

"Ne?" Yüzümü kapattım. "Sabah uyandığında benim güzel suratımı göremeyeceğin için hayal kırıklığına mı uğradın?"

"İyi misin?"

"Neden iyi olmayayım ki? En iyi arkadaşım evleniyor. Çok mutluyum."

Bu kadarı doğru. Onun için çok mutluyum. O ve Alistair birbirlerine aitler. Kenya, patronluk taslayan CEO'yu gerçek dünyaya indirebilecek gezegendeki tek kişi ve Alistair Kenya'nın mutluluğuna o kadar yatırım yaptı ki yoluna çıkan herkesi yıkıp geçecek.

"Hm."

"Harika bir gün olacak." Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve gergin kıkırdamamın dikkatini umuyorum.

"Gözlerini göremiyorum."

"Burası loş." Bakışlarından kaçınmaya devam ediyorum. "Ama senin havan kapalı gibi hissediyorum."

"Bu iğrenç saatte uyanmayı protesto ediyorum. Kuşlar bile kimsenin bu kadar erken kalkmaması gerektiğini biliyor." Demek istediğimi kanıtlamak için abartılı bir esneme hareketi yapıyorum. "Sabahları neşeli uyanan tek kişi sensin."

Hayal kırıklığı içinde iç çekiyor. "Bir sorun olsa bana söyledin, değil mi?"

"Kızım, *rahatla*. Bugün ajandanda yüzlerce aktivite var ve hiçbirini benim ve hayali sorunlarım hakkında stres yapmak değil."

Kenya manikürlü bir parmağını kaldırıyor. "Yani bir sorun olduğunu kabul ediyorsun."

Darrel bana evlenme teklif etti. Beni sevdiği için değil. Çünkü tek istediği çocukların velayeti ve ben bu hedefe ulaşmanın en uygun yoluyum. "Hayır. Burada sorun yok."

Yalan söylemek kötüdür. Bunu daha dört yaşındayken annemin fırın sepetinden Belizean usulü bir pudra çöreği çaldığımda ve yarı yanmış bir lastik spatula ile parmak eklemlerime hızlı bir tokat yediğimde öğrendim. Bununla birlikte, gerçeğin yardımcı olmaktan çok zarar verici olduğu zamanlar olduğuna inanıyorum. İşte bu da o anlardan biri.

"Kızım, bana öyle bakmayı kes." Titreyen dudaklarımı bir kahkaha daha atmaya zorluyorum. "Benden tuhaf hisler aldığına emin misin? Ya sensen?"

"Hiç şansın yok." Çenesini kaldırıyor.

"Nereden biliyorsun?"

"Alistair'le evlenmemeyi hayal bile edemezdim. Bensiz dışarı çıkar ve dünyayı terörize ederdi. İnsanlığa bir iyilik yaptığımı bile söyleyebilirsiniz."

Dudaklarım seğiriyor. "Onu gerçekten , değil mi?"

"Beni koşulsuz sevecek birini bulacağımı hiç düşünmemiştim. Böyle bir sevginin *var olduğunu* hiç düşünmemiştim. Alistair bana bunun var olduğunu gösterdi. Her gün."

İfadesi yumuşar ve gözlerindeki heyecan geri döner.

Kalbim rahat bir nefes aldı.

Sersem Kenya'yı seviyorum.

Giddy Kenya çok eğlenceli.

"Hadi, seni aptal. Özgürlüğünün son gününün tadını kahvaltı ederek çıkaralım."

"Fry jacks?"

"Kızım, lütfen. Başka bir şey servis edeceğimi mi sandın?" "Önce dişlerimi fırçalayayım."

"Sen git. Ben başlayayım." Yataktan kalkıp koridora çıkıyorum ve mutfığa geldiğimde kısa bir süre duruyorum. Darrel'in beni tezgâha bastırdığı anı zihnimde canlanıyor.

Sırtımın alt kısmındaki hafif çürüğü hâlâ hissedebiliyorum. Bacaklarımı ayırırken parmaklarının uyluklarıma battığı küçük girintilerin izini .

Kalbim titriyor ve onun için haykırıyorum. Sessiz kalması için elime bir bant alıp o organın ağzını tıkıyorum.

Kızgınım.

İncindim.

Darrel'in bu anı ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Değiştiremeyeceğim şeylerden yakınmayacağım. Bugün benimle ve ilişki sorunlarımla ilgili değil. Yüzde yüz Kenya için en güzel gün olacak. O bunu ve daha fazlasını hak ediyor.

Her şeyimi kızartma krikolarına verdim. Sonra Kenya'nın balayı için bavulunu hazırlamasına yardım ederken yüksek sesle soca müziği . Enerjik bir soca sanatçısı "*Wave yuh flag!*" diye bağırırken görünmez dans partnerlerine çarpıp sürtünüyoruz. *Bayrağını salla!*"

Doğaçlama dans partimizden sonra o kadar çok terliyoruz ki kanepeye çökmek, ayaklı vantilatörü yüzümüzü öpecek kadar yaklaştırmak ve serinlemek zorunda kalıyoruz.

İşte o sessiz anda telefonum yeni bir mesajla çalıyor.

Darrel olduğunu düşünerek kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ama değil.

Anne: Kenya'ya onu sevdiğimi ve düğününe katılamayacağım için üzgün olduğumu söyle, ama onun için en iyisini diliyorum.

En iyi arkadaşımın yanağını okşadım. "Hey, bunu annem gönderdi."

Telefonu benden aldı. Parmakları ekranı tarıyor ve yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Ah. Ona teşekkür ettiğimi söyle."

"Yapacağım." Telefonu ondan aldım.

"Ben de sana soracaktım Sunny." Kenya dirseğini sandalyeye dayıyor ve çenesini yumruğunun üzerine koyuyor. Kirpiklerini kırıştırarak beni inceliyor. "Annene Darrel'la aranızda geçenleri anlattın mı?"

"Ona ben söylemedim. Daha çok, o gibi."

"Benim öğrendiğim gibi mi öğrendi?" Darrel'in beni kanepede öpüşünü hatırlıyormuş gibi gözleri dehşetle parlıyor.

Kekeliyorum. "Hayır. Tanrım hayır. kanepemin arkasında sürünürken buldu ve öldürmeye çalıştı. Bu şekilde tanıştılar."

"Ne?" Çenesi düştü.

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum ve kanepeye geri yaslanıyorum. Şu anda Darrel hakkında konuşmak acı verici.

"Hey, üzülme." En iyi arkadaşım bana yaklaşıyor ve omzumu sıkıyor. "Annen bir Maya erkeğiyle evlenmeni istiyor, ama bunun sadece kültür için bebekler üretmeni istediği için olduğunu sanmıyorum. Bence seni anlayan, kim olduğunu ve bir göçmen ve bir Maya olarak yaşadıklarını takdir eden bir adamla birlikte olmanı istiyor. Ona göre sadece senin kültüründen bir erkek seninle bu düzeyde bir bağ kurabilir." Kenya gülümsüyor. "Alistair'le birlikte bazı arkadaşlarım da aynı endişeleri taşıyordu."

"Bunu bana hiç söylememiştin."

"Çünkü onların fikirleri benim paylaşmam için yeterince geçerli değildi." Omuz silkiyor. "Mesele şu ki, Darrel seni takdir edecek biri,

sana sadık kalacak ve hayatının geri kalanında seni koruyacak. Annen bunu gördüğünde onu kabul edecektir."

Sertçe yutkunuyorum, ağlamamak için derin bir nefes alıyorum ve sonra sandalyeden fırlıyorum. "Burada uzanarak ne yapıyoruz? Seni o otele götürmemiz gerek. Nedimelere saat altıda orada olmalarını söyledik. Glam ekibi de şimdiye kadar hazır olmalıydı." Saatimi kontrol ettim. "Gitmemiz gerek."

Kenya bana bakıyor, sanki onu daha derin bir nedenden dolayı mı terslediğimi anlamaya çalışıyor.

"Alo? Bakacak vaktimiz yok." Ellerinden tutup onu sandalyeden çektişirdim. "Hadi gidelim. Hadi gidelim." Ellerimi sırtına koyup duş alabilmesi için onu banyoya götürüyorum.

Kapı kapandığı anda bir elimi göğsüme bastırıyorum. Darrel'a takıntılı kalbim acıyla genişliyor, sözleşmeye benzeyen teklifini hatırladıkça ürperiyor ve tartışmamızı yeniden gözden geçiriyorum.

Onu özlemekle ondan nefret etmek arasında gidip geliyorum. Soruyu yatakta sormanın iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebildi? Bunun Max Stinton'dan gelen öneri olduğunu nasıl kabul edebildi? Neden çocukları elinde tutmanın tek yolunun benimle evlenmek olduğunu düşündü?

Seni gerçekten sevmiyor.

Düşünce sert ve hızlı vurur. Belki de annem haklıydı. Belki de bu Darrel'ın karmaşık intikam planının yürürlüğe girmesidir. Ya da belki başından beri bana karşı bir şeyler hissetmiyordu.

İlişkimizin zaman çizelgesini zihinsel olarak takip ediyorum. Darrel tanışıklığımızın bir yılını bana hırlayarak ve ne zaman gelsem kesinlikle sinirli görünerek geçirdi. Bayan Jean öldükten ve çocuklar onunla yaşamaya başladıktan sonra bana karşı yumuşadı. Beni hayatının aşkı olarak gördüğü için mi yoksa Micheal ve Bailey'i ne kadar çok sevdiğimi görüp bunu kendi lehine kullanabileceğini düşündüğü için mi?

Kollarımı dizlerime doluyorum. Düşüncelerim dönüp duruyor. Kendimi yerden kaldırıyorum ve Kenya'nın balayı kıyafetlerini yeniden katlıyorum. O kadar heyecanlıydı ki, onları bavuluna tikiştirdi. Fermuarın etrafından dolaşmasını istiyorsak o şeyin üzerine oturmamız gerekecek.

Kenya banyodan taze yüzlü ve gülümseyerek çıktığında son elbiselerini katlamayı neredeyse bitirmiştir. Kahverengi teni parlıyor ve sonunda 'kızaran gelin' deyiminin neden var olduğunu anlıyorum. Kenya'nın teni heyecandan kızaran kırmızıyı gösteremeyecek kadar koyu olabilir ama beklenti adeta teninden parlıyor.

"Vay be. Kıyafetlerimi benim için mi katladın?" Zıplaya zıplaya bavula gidiyor ve içine bakıyor.

"Yakında kendi valizimi hazırlayacağım için pratik yapmalıyım."

"Antrenman mı?" Duş bonesini kafasından çıkarıyor ve sıkı bukleler tüm hacimli iştahıyla ortaya çıkıyor. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Belize'de bir villa tasarlamak için iş teklifi aldım," diyorum ona. Odanın karşısına geçip havlumu ve vücut jelimi alıyorum.

"Ve sen *gidiyorsun*?" Kenya'nın sesi şaşkındı.

"Henüz karar vermedim." Omzumun üzerinden ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Ama evet demeyi düşünüyorum."

Kenya daha fazla konuşmak istermiş gibi öne doğru eğiliyor ama ben aceleyle banyoya giriyorum.

Müşteri son teslim tarihi konusunda çok netti. Gün sonuna kadar Belize'deki işi kabul edip etmeyeceğimi ona söylemem gerekiyor. Eğer bir seçim yapmazsam, bu fırsat elimden alınmış olacak.

Suyu açıyorum ve yere çöküyorum. Çocukları şimdi, velayetleri havada kalmışken terk etme düşüncesi göğsümü burkuyor. Onları terk etmek ruhumu küçük parçalara ayırır. Ama Darrel'in sadece çocukları elinde tutabilmek için benimle birlikte olduğunu bilirken onunla nasıl yüzleşebilirim?

Yanaklarımdan süzülen su kesinlikle duştan geliyor. Gözlerimden tek bir damla bile akıyor. Birkaç dakika sonra kurulanıyorum ve yatak odasına çıkıyorum.

Kenya'nın üzerime atlamasını bekliyorum ama gülümseyerek odaya daldığında onun sorularından ve meraklı kahverengi gözlerinden kurtuluyorum.

"Bernard aşağıda bir limuzinde."

Gülüyorum. "O değil. Bernard limuzin kullanmayı biliyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok."

İkimiz de pencereye koşuyor ve Alistair'in sevgili şoförünün beyaz bir limuzine yaslandığı otoparka bakıyoruz.

"Fazlalık." Gözlerimi deviriyorum.

Kenya'nın genişleyen sırtışı, daha sözlerimi derinlere gömmem ve sadece onunla birlikte anın tadını çıkarmam için yeterli.

Gün için hazırladığımız her şeyi topluyoruz ve Bernard'ı aşağıda karşılıyoruz. Kenya'yı gördüğünde gözleri doluyor ve ben geri çekilerek birbirlerine sarılmaları için onlara bir an veriyorum.

Sonunda bana baktı ve başını
salladı. Parmaklarımı
oynatıyorum. "Bernard."

"Bayan Sunny." Gözleri memnuniyetle kırışıyor. "Yeğenimi getirdim." İri yarı bir çocuğu işaret ediyor. "Alistair, resepsiyondan sonra taksi bulmak zor olacağı için arabayla dönmeyi tercih edip etmeyeceğinizi merak etti."

"Oh, bunu çok isterim." Kaşlarım hayretle kalktı. Alistair'in bu kadar zengin olmasına şaşmamalı. Gerçekten her şeyi düşünüyor.

Arabamın anahtarlarını Bernard'a veriyorum, o da yeğenine atıyor.

"!" Kenya kıkırdıyor ve beni limuzine sürüklüyor.

Şampanya içip selfie çekiyoruz ve limuzindeki tüm olanaklara hayran kalıyoruz. Arabayı daha da incelerken Kenya, Alistair'den gelen bir aşk mektubu buluyor. Mektubu okuduğunda kıkırdıyor ve ben de meraklı bir en iyi arkadaş olarak neyin bu kadar komik olduğunu öğrenmek için omzunun üzerinden atlıyorum.

Burnumu kır. *"Bayan Jones'a. Alistair'den. Konu: Düğün Görevi.* Bu da ne? Neden bir e-posta yazdırsın ki?"

"Çünkü o deli." En iyi arkadaşım yine de şikayet ediyormuş gibi görünmüyor. Mektubu sıkıca kavırıyor ve bir iç çekiyor. "Bu gün acele edebilir mi? Koridorda yürümek istiyorum."

Onu gülümserken ve mutlu gördüğümde kalbimde bir sızı daha hissediyorum. Alistair aşk mektupları gönderiyor ve ben bir mesaj bile alamıyorum.

Ona seninle iletişime geçmemesini söyledin Sunny. Ne bekliyordun ki?

Kafamın içindeki küçük ses haklı, ama bu mutlu olmam gerektiği anlamına gelmiyor.

Otele vardık ve tüm nedimelerle buluştuk. Sonrasında bir sürü ciyaklama, kucaklaşma ve çirkin ağlamalar oluyor.

Kenya'dan. Ancak ilerleyen saatlerde Kenya elbisesini denediğinde herkes gözyaşlarına boğulur.

Elmaslar, danteller ve Kenya gibi bir kraliçenin hak ettiği her şeyle muhteşem ve sofistike bir kreasyon. Makyöz yüzüme üç kez rötuş yapmak zorunda kalıyor çünkü ne zaman kendime geldiğimi *düşünsem*, gelmediğimi fark ediyorum.

Fotoğrafçı, "Sağdıçların geline ilk bakışını gösteren bir fotoğraf çekelim," diye anons eder.

Hemen kaskatı kesiliyorum. Ayaklarım hareket etmek istemiyor ama tüm kadınlar erkekleri selamlamak için dışarıda yürürken kalabalık beni de alıp götürüyor.

Alistair'in sağdıçları şık smokinler giyiyor. Hepsi uzun boylu, geniş omuzlu ve seksi; bu da nedimelerin civıltılarını açıklıyor. Ama benim gözlerim doğruca sıranın ortasındaki adama gidiyor.

Darrel'in yeşil gözleri benimkilerle çarpışıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve bakışlarımı hızla kaçırıyorum ama ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Smokin omuzlarını ikinci bir deri gibi sarıyor. Saçları geriye taranmış ve çarpıcı yüzünden uzaklaştırılmış. Çene çizgisi keskin ve dudakları sıkı, peri masallarından fırlamış bir prenze benziyor.

Kafanı karıştırmasına izin verme Sunny.

Gözlerimi kaçırıyorum ve düğün organizatörü bize doğru koşarken yanından geçip gitmeye başlıyorum. Düğün marşı için sıraya girme vakti geldi.

Bir el dışarı fırlayıp bileğime dolanıyor. Bu Darrel.

Biliyorum çünkü daha arkamı dönmeden kalbim bana bunu söylüyor.

"Sunny." Gözleri üzerimde. Sarhoş edici, güzel ve çok ama çok hüznü.

Seninle uğraşmasına izin verme. O gözlere karşı kendimi çelikleştiriyorum ve parmaklarımı dirseğinin kıvrımına yerleştiriyorum.

Bir erkeğin sizi sadece kullanabilmek için istediğini fark etmekten daha kötü ne olabilir? O adamla koridorda yürürken her şey yolundaymış gibi davranmaktır.

Flaş haber: *değil.*

Bunların hiçbirisi iyi değil. Darrel'in bana sürekli gönderdiği o zlem dolu bakışlar değil. Kıvırcık saçları ve bir düğünden çok cenazeye yakışan kasvetli ifadeleriyle n sırada oturan Micheal ve Bailey değil ve aynı anda hem kalmak hem de gitmek isteyen benim çelişkili kalbim değil.

Daha sonra resepsiyondaki dansı nasıl atlattığımızı bilmiyorum çünkü Darrel'in elini tutmak zihnimi boşaltıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, ayağıma bir kez bile basmadı. Pratik mi yapıyordu? Hiçbir fikrim yok.

Artık hiçbir şey bilmiyorum.

Müzik biter bitmez elini bırakıyorum ve Kenya ile Alistair'i alkışlıyorum.

Alistair geriye taranmış saçları, şık smokini ve kocaman gülümsemesiyle çok şık görünüyor. Kenya'ya her bakışında, genelde yoğun olan ela gözlerinin yumuşadığını fark ediyorum.

En iyi arkadaşımın yüzü gülüyor. Eli her zaman Alistair'e uzanıyor, omzuna, sırtına, parmaklarına. Birbirlerine doyamıyor gibiler.

Onların mutluluğu sadece benim mutsuzluğumu vurguluyor. Gelecekte Darrel ile böyle bir anı paylaşmayı çok isterdim. Beni sevdiği ve bensiz yaşıyamayacağı için bana evlenme teklif etmesini çok isterdim.

Ama sebep bu değildi.

Bunu düşünme.

Resepsiyonun en güzel yanı Darrel'in mesafesini koruması. Odanın diğer ucunda duruyor, bir eli cebinde. Seksi ve düşünceli görünüyor ve bu dğndeki tüm kızlar için bir kedi nanesi. En az dört kadının onu dansa kaldırdığını gördüm.

Saydığımdan değil.

Darrel her seferinde onları geri çeviriyor. Bunu da fark etmemiş gibi yapıyorum. "Sunny!" diye çocuksu bir ses.

Kafamı eviriyorum, Micheal ve Bailey'nin bana doğru koştuğunu görünce keyfim yerine geliyor.

Bailey bir tabak tutuyor ve üzerinde bir kek kulesini dengeliyor. Yüzündeki kırıntılar bana ilk kez olmadığını söylüyor.

tatlı masasının etrafına daldırılmış.

Gülüyorum ve kırıntıları fırçalıyorum. "Eğleniyor musun?" "Evet!" Neşeli enerjisi beni gülümsetiyor. Bu sefer gerçekten.

Micheal ayaklarını sürüyerek bize doğru geliyor. Yüzündeki somurtkan ifade kardeşiyle öyle bir tezat oluşturuyor ki, elimde olmadan omzunu sıkıyorum. "İyi misin dostum?"

"Bay Darrel'in bizden kurtulmak istediği doğru mu?" Micheal fısıldar.

"Ne?" Rahatsızlık derimi tırmalıyor. "Bayan Bennet böyle mi dedi?"

Micheal sadece omuz silkiyor.

Onun seviyesine inip ciddiyetle konuşuyorum: "Micheal, Darrel ikinizi bir arada tutmak için *elinden gelen* her şeyi yapıyor." Hatta zorunluluktan bana evlenme teklif etti. "Ne olacağını ve ikinizin sonunun nereye varacağını bilmiyorum ama şunu biliyorum. Darrel siz ikiniz ait olduğunuz yere gelene kadar savaşmayı bırakmayacak." İkinin arasına bakıyorum. "Onunla birlikte."

"Peki ya sen?" Bailey soruyor.

Gözlerim küçük çocuğa kayıyor.

"Sen de bizimle kalmaya geliyor musun?" Boğazımda bir suçluluk yumağı düğümleniyor.

Karar vermek için kırk sekiz saatiniz var.

"I..." Dudaklarım uyuştur.

Bu muhteşem fırsattan vazgeçecek misiniz?

"Çocuklar..." Onları yakınırıma topluyorum.

Bailey küçük kollarını bana doladı.

Micheal bana sarılmıyor ama kollarımdan da ayrılmıyor.

Bizi bırakıp bırakmayacağını söyle. Çocukların benden istediği ilk şey buydu.

Kelimeleri zorlayarak . "bir işe girebilirim." Micheal'ın gözleri büyüdü.

Bailey'nin gözlükleri burnundan aşağı kayıyor.

"Nerede?" "Um... Ambergis Caye açıklarında bir ada... Belize'de."

"Belize mi? Sen oralı değil misin?" Micheal işaret .

"Henüz evet demedim." Beynimde biriken kelimeler ağzımdan yeterince hızlı çıkmıyor. "Ama hazırlıklı olmanı istiyorum eğer-"

"Gitme Sunny." Bailey'nin alt dudağı titriyor.

"Unut gitsin." Micheal küçük kardeşinin elini tuttu. "Nasıl olsa gidecek."

"Bekle, Micheal..."

"Hadi gel." Bailey'i yanımdan çekiştirerek geçirdi ve ikisi de kalabalığın içinde kayboldu.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve masaya yaslanıyorum. Kendimi bok gibi hissediyorum. İnsan bile değil. Köpek gibi. Hayır, ondan kötü. Bir köpeğin içinden çıkan, sonra başka bir köpek tarafından yalanıp kusulan bir bok. O türden.

Kenya'nın kahkahaları havada uçuşuyor. Masalsı bir gece geçiriyor ve ben bunu onun için seviyorum. Gerçekten, *gerçekten* seviyorum. Ama artık burada olamam.

Topuklarımda üzerinde dönüyorum ve park yerine doğru ilerliyorum. Alistair'in düğüne arabamı getirmemi önermesine son derece minnettarım çünkü şu anda bir taksi beklemek zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum.

Ayak sesleri arkamdaki gevşek toprak ve çimenleri tekmeliyor. Beni takip edenin Darrel olup olmadığını merak ederek gerildim.

Döndüğümde, öyle olmadığını fark ettim.

"Sen..." Genç adama bakıyorum, onu tanımaya çalışıyorum.

"Sen Bernard'ın yeğenisin, değil mi?"

"Evet. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama şu anda araba kullanmayı düşünüyor musunuz?"

"Ben içmedim." *Çok fazla*. Çakırkeyif ya da sarhoşa yakın değilim.

"Hayır, öyle değil." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Amcam tamirci gelene kadar sana söylemememi söyledi ama..."

Gözlerim kısıldı. "Arabamı sen mi çarptın?"

"Ben . Yemin ederim. Ben sürerken araban tekledi ve-"

"Oh." Bir nefes bırakıyorum. "Bunu hep yapar." İç tasarım işimi kurarken kendimi idare edebilmek için lüks aracımı satmak zorunda kaldım. Onun yerine aldığım külüstür araç beni A noktasından B noktasına götürüyor ve bazı mobilyaları taşımak için fazlasıyla yeterli alana sahip. Herhangi bir şikayetim yok.

"Bu konuda endişeliydik. Amcam arabanın her durabileceğini söyledi. Tanıdığı bir tamirciyi aradı."

" değil."

"Emin misin?"

"Evet." Ona gülümsüyorum ama eminim ki bu daha çok yüz buruşturmaya benziyor çünkü geri çekiliyor. "Ben ."

Arabama yaklaştığımda arkama dönüp Kenya'nın düğününe bakıyorum. Umarım daha sonra beni bulamadığında çok üzülmez. Ona güvenli bir yolculuk ve keyifli bir balayı dileyen bir mesaj göndereceğim. Umarım Alistair onu meşgul eder de benim için endişelenecek vakti olmaz.

O anda Darrel'in resepsiyon salonundan çıktığını görüyorum. Sanki beni arıyormuş gibi kafasını ileri geri sallıyor. Küfrediyorum ve arabama doğru dönüyorum. Panik ellerimi titretiyor. Sonunda kapıyı açmadan önce anahtarlarımı iki kez düşürüyorum.

Darrel beni fark etti. Uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kapatırken arabaya doğru çılgınca bir koşu yapıyor. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, motoru çalıştırıyorum ve topuğumu gaz pedalına vuruyorum, sanki polislerden kaçtıyormuşum gibi otoparktan hızla çıkıyorum.

Darrel aynada gittikçe küçülüyor, ta ki sonunda yok olana kadar. Derin bir nefes alıyorum. Başarılı bir kaçış yaptım ama hiç sevinç duymuyorum. Kutlanacak ne var ki? Çocukların hayatı tam bir kargaşa içinde ve ben aptalca onlara tam da bu kargaşanın ortasında gideceğimi söyledim.

Ben bir aptalım. Onların hayatında olmayı hak etmiyorum. Belki Darrel da bunu anlar. Belki genç ve seksi bir dadı bulup onunla evlenir.

Başım dönüyor ve ayağımı gaza daha sert basıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde arabam turbo hızına geçmesini istediğimde yavaşlıyor.

", ." Direksiyonu daha sıkı kavriyorum ve pedalı yere vuruyorum.

Araba öksürüyor ve sonra sürünerek

duruyor. "Şaka yapıyor olmalısın," diye

mırıldandım. Harika. Bu gerçekten harika.

Hayal kırıklığı içinde bağırarak mucizevi bir şekilde arabamın çalışmasını sağlamayacağından, telefonuma uzanıyorum ve sonra telefonumun olmadığını fark edince duruyorum.

O. Sabahın çoğunu hazırlanarak geçirdiğimiz otel odasında.

Alnımı cama vuruyorum. *Şimdi ne yapacağım?*

Sanki gökler bana acımış gibi, bir çift arka lambanın bana doğru geldiğini fark ediyorum. Resepsiyon Alistair'in özel mülkünde düzenleniyor ve yol pek kullanılmıyor. Bu fırsatı kaçıramam.

Arabadan fırlayarak, 'yardım edin' diye bağıırken umutsuzca kollarımı sallıyorum. Araç yavaşlıyor ve ağaçların arasından süzülen zayıf ay ışığında, yan tarafta bir oto tamir şirketinin adını görüyorum. Sürücü kapısı bir gıcırtyla açılıyor ve bir çift bot yere düşüyor.

"Durduğunuz için çok teşekkür ederim," diyorum bir adım öne çıkarak. "...". Şoförün bir kadın olduğunu fark ettiğimde kelimelerim kayboluyor. O da minyon. Belki Kenya'dan bile küçük. Saçları sıkı bir afro puf şeklinde ve teni güzel bir obsidyen, sanki siyah mürekkebe batırılmış ve mükemmel bir şekilde kurumaya bırakılmış gibi.

"Sorun değil," diyor. Sesi hafif ve melodik. "Um..."

"Başka bir iş için çağırıldım, bu yüzden fazla zamanım yok." Lacivert kazağının kollarını yukarı çekip saatini kontrol ediyor. "Ama kapüşonu aç. Yardım etmek için ne yapabileceğime bakacağım."

Hızla göz kırpyorum.

Başını kaldırıp bir kaşını kaldırıyor ve bana kızgın bir bakış atıyor. "Hanımefendi, yardım istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Evet. Yardım edin. Yardım iyidir. Teşekkürler." Arabama geri döndüm ve kaputu açtım.

Kafasını içeri sokuyor.

Onu izlemek için yavaşça dönüyorum. Tüm kabloların, somunların ve civataların ne işe yaradığını gerçekten anlıyormuş gibi kamyonun içine uzanıyor. Çenemin hayretle gevşemesine engel olamıyorum.

Sonunda doğruldu ve bana baktı. "Görünüşe göre yakıt filtreniz tıkanmış. Değiştirmek çok zor olmasa gerek."

"Oh."

Kadın keskin kahverengi gözleriyle beni izliyor.

Boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim. Çok fazla görmedim..."

"Kadın teknisyenler mi? Biliyorum." Başlığını kapattı. "Tek boynuzlu atların aksine, biz varız."

"Doğru." Sivri bir dili var ve iğnelemeyi çok iyi biliyor. Elimi uzatıp arkadaş olup olamayacağımızı sorasım geliyor.

Daha fazlasını söyleyemeden telefonu çalar. Cebinden çıkarır ve cevap verir. "Ben Pierce." Gözleri yıldızlarla süslü gökyüzünü tarıyor. "Araba düğünden çoktan ayrıldı mı?" Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Söylesene, şoför süslü bir elbise mi giyyordu, düz saçlı mıydı ve insanlara bakmanın kabalık olduğunu bilmiyor muydu?"

Yanaklarım ısınıyor ve bakışlarımı .

"Doğru." Pierce başını sallıyor. "Merak etmeyin. Bence arabası iyi olacak." Telefonunu kazağının ön tarafına yerleştiriyor. "Acaba Sunny sen misin?"

"Evet." Ona baktım. "Arabamı tamir etmesi için çağırdıkları tamirci sen misin?"

"Jenkins'in yerini dolduruyorum ama evet. Bu benim diyebilirsiniz." Başını sallıyor. "Ben Dawn."

"Dawn." Çok kadınsı bir isim ve çok zarif ve asil bir yüzü var. O elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve delici gözleri bir tamirciden çok bir modele uygun görünüyor.

"Neden çalışmayan bir arabayı sürmeye çalıştın?" Dawn sordu.

"Ha?"

"Araba." Eliyle işaret ediyor. "Sana tamir edilmesi gerektiğini söylediler sanıyordum. Neden hala onu kullanıyorsun?"

"Çünkü gitmem gerekiyordu." Araca yaslandım ve nefes nefese kaldım. "Bunun olmasına şaşırmadım. Hayatımdaki her şey bozuluyor, arabam da bozulabilir."

Alet çantasını yolun kenarına bırakıyor. "Erkek sorunu mu?"

"Olabilir." Başımı eğiyorum. "Yaptığın şey bu mu? Arabaları tamir edip

"İnsanların dertlerini anlatmalarını dinlemek?" "Zaman geçirmeye yardımcı oluyor."

Ona baktım ve sonra *ne halt edeceğime* karar verdim. O bir yabancı, yani objektif olabilir ve benim de kaybedecek bir şeyim yok. vakit kaybetmeden ona Darrel, çocuklar ve Belize'deki iş fırsatı hakkında her şeyi anlattım.

Dawn yakıt filtresiyle işini, ben ona tüm pisliğimi kusmayı bitirmeden çok önce .

Ellerinin tozunu alıyor ve gözlerini kısarak uzaklara bakıyor. "Kulağa... karmaşık geliyor."

"Hangi kısım? Aşık olduğum adamın beni sadece hakimın gözüne girmenin bir yolu olarak gördüğü kısım mı? Bu çocukları zaten çok sevdiğim ve onları bırakmaya dayanamadığım kısım mı? Harika bir fırsat yakaladığım ama kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden olacağı için bu fırsatı değerlendirmekte tereddüt ettiğim kısım mı?"

"Evet, evet ve evet."

Kıkırdıyorum.

O da gülümsüyor ve bu onun gözlerini parlatıyor. on yaş daha genç görünüyor, muhtemelen bu yüzden güler yüzlü çok huysuz kadın tamirci rolünü tercih ediyor. Her zaman bu kadar sıcak olsaydı erkeklerin onu ciddiye alacağını sanmıyorum.

"İlişki konusunda sana yardımcı olamam." Gözleri benimkilerden uzaklaşıyor ve içlerinden karanlık bir ışıltının geçtiğini görüyorum. "Doğru erkeği seçme konusunda berbatım. bakarsan, sadece aptalları kendime çekme eğilimindeyim." Boğazını temizliyor ve tulumunun yakasını boynundan çekiştiriyor. "Ama çocuklar hakkında biraz bir şeyler biliyorum."

"Çocuğun mu var?"

Başını sallıyor. Bu kez yüzüne yayılan gülümseme sevecen. "Yedi yaşında. Ama bazen benden daha büyükmüş gibi davranıyor."

"Eminim çok güzeldir."

"Evet, pek de güzel olmayan koşullarda doğdu. Tek gecelik bir ilişkiydi ve babası onunla kesinlikle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Bu yeterince kötü değilse, bir de baktım ki takım elbiseli adamlar kapımı çalıp benden sözleşme imzalamamı ve bir kliniğe yatmamı istiyorlar." Kaşlarını çatması eski bir Maya oku kadar zehirli. "Mesele şu ki, onu doğurmaya karar verdiğim anda hayatım değişti. Durum çok iyi değildi ama onu hiçbir şeye değişmezdim çünkü o hayatımın en güzel parçası." Dawn gözlerimin içine bakıyor. "Beni okula gitmem için zorladı. Beni savaşmaya itti

daha iyi bir hayat için. Beni her gün zorluyor. Onun sayesinde başardım. Kızım benim gücüm, zayıflığım değil."

Sözleri beni ruhumun derinliklerine kadar etkiliyor.

"Kalbiniz bu çocuklarla birlikte. Eğer öyle olmasaydı, bu kadar çelişkiye düşmezdin. Belize'deki o işi kabul edebilirsin ve muhtemelen harika işler çıkarırsın ama kalbin başka bir yerdeyse bunun bir anlamı olur mu?"

"Yani hayır mı demeliyim?"

"Ben öyle bir şey demedim." Kara bir parmağını kaldırdı. "Sana söyledim. Kızım sayesinde hayallerim için savaştığım cesareti buldum. Pes etmedim. Zor oldu. Zordu. Sana yalan söylemeyeceğim. Hayallerimin peşini bırakmak daha kolay olurdu. Ama yapmadım. Yapamadım. Kızımı hayatımda istedim ve hayallerimi istedim. İkisine de sahip olmaya karar verdim."

"İkisi de mi? Bu mümkün mü?"

"Bilmiyorum." Doğruldu ve bana meydan okuyan bir bakış attı. "Buna karar verecek olan sensin."

BÖLÜM 20

SEFALET KİMSEYİ SEVMEZ

DARREL

Düğünden hemen sonra Sunny'yi sessiz bir yere sürüklemeliydim. Bana sürekli ters ters baktı ama ben de gözlerimi ondan alamadım.

Nedimelik elbisesi içinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Saçları bir şelale gibi yüzüne dökülüyordu, dalgalı ve dolgundu. Dudakları boğucu bir kırmızıydı ve vücudu yere kadar uzanan zarif bir elbiseyle örtülüydü.

Her parçam ona sarılmak, onu öpmek, yanımda kaldığı sürece yüzüklerin ve evlenme tekliflerinin bekleyebileceğine dair ona söz vermek istiyordu.

Ama yapmadım. Bana kaşlarını çatmaya devam etti. Kaşlarını çatmaya devam etti. Düğün marşını bitirir bitirmez elini çekti. Resepsiyondaki dans sırasında kollarımda kaskatı kesilmişti.

Öyle bile olsa, onu gölgelerin içine sıkıştırabilirdim. Onu orada kıştırabilirdim. Aklımdaki her şeyi ona anlatabilirdim. *Düşündüğün gibi değil. Seninle evlenmek istemiyorum çünkü çocuklar bende kalsın istiyorum. Seni seviyorum. Sana aşığım, seni çılgın kadın.*

Kelimeler. Kelimeler bunu çözebilir miydi? Bunu öğrenme şansım olmadı. Sunny saniyeler içinde havalandı. Otoparka doğru gittiğini fark ettiğimde artık çok geçti. Çoktan ortadan kaybolmuştu.

Ofisimde bir aşağı bir yukarı volta atıyorum. Alistair ve Kenya'nın baloncuk denizinin altında el sallayarak vedalaşmalarının ve onları balayına götürecek limuzine binmelerinin üzerinden iki saat geçti.

Arabaya binmeden önce Alistair kolumu tuttu ve bana fısıldadı. *'Bir arkadaşım ile görüştüm. Bazı telefon görüşmeleri yapmayı ve davayı en kısa bir aile yargıcının önüne getirmeyi kabul etti.*

"Yani Bayan Bennet ile uğraşmak zorunda kalmayacağım?"

Alistair, *'Bayan Bennet yine de tanıklık edecek,'* dedi, *'ama sizi bu fırsattan mahrum bırakmayacak. Davanızı yargıç önünde savunmak size kalmış. Sorun şu ki... eğer yargıç velayeti reddederse, çocukların yasal vasiliğini asla alamayabilirsiniz.*

Bu göze almam gereken bir şans. Eğer onun aracılığıyla gidersem, yorgun sosyal hizmet görevlisinin çocukların benimle kalmasına izin vermesine imkan yok. Ben

farklı bir sonuç elde edeceksem onun üstünde savaşımaya hazırım.

Bir elimi cebime sokup telefonumu çıkarıyorum. Arka planda Sunny ve çocukların dondurmacıda çekilmiş bir fotoğrafı var. Bu fotoğrafı ne zaman çektiklerine dair hiçbir fikrim yok. Sunny birkaç gün önce Bailey ve Micheal'a göndermiş, ben de bana iletmelerini istedim. Verdiğim en iyi karar çocuklara yeni telefon almak oldu.

Parmaklarım Sunny'nin gülümseyen yüzünde geziniyor. Gözleri tenimi ısıtacak kadar sıcak. Ona baktıkça kalbim sehpaye çarpmış gibi daha çok çarpıyor.

Bu bir işkence.

Lanet olsun. Kavga etmeyeli ne kadar oldu?

Onu özlüyorum.

Boşluk. Boşluk istedi. Bu kelimedden nefret ediyorum. Onu buruşturup bir top haline getirmek ve İngilizce'den atmak istiyorum. Bu gece yeterince eziyetliydi. Düşünde Sunny'ye bu kadar yakın olmak ve onunla konuşamamak, bir üniversite partisinde sekiz kadeh sek votka içtiğim zamandan daha fazla acı verdi.

Masamdaki ışık titriyor.

Saat müstehcen bir sayıda.

Muhtemelen uyuyor olmalıydım. Ya da en azından duruşma için hazırlanmalıyım.

Onun yerine burada, ofisimde bir aşağı bir yukarı yürüyorum.

Sunny'yi özlüyorum.

Keşke Sunny burada olsaydı. Sunny'nin gönlünü nasıl alacağımı merak ediyorum.

Mesaj simgeme

dokunuyorum. Sonra

çıkıyorum.

Sonra tekrar açtım.

Darrel: İki hafta içinde aile mahkemesi hakiminin karşısına

çıkacağım.

Cevap yok.

Bunu beklemeliydim.

Onu rahatsız etmememi söyledi. Gözlerinden ateş saçarak ve dudaklarını büzerek, o beni çağırana kadar adını bile söylememem gerektiğini söyledi. Çocukların durumunu kullanmak hile yapmaktır ama aynı zamanda aldığım bu umutsuz şansı bilmesini de istiyorum. Sunny de en az benim kadar onların iyiliğine yatırım yapıyor.

Bir baloncuk kalbim çarpıyor. Sunny mesaj

atıyor.

Güneşli: Tamam.

Başka bir mesajın bekliyorum. Odanın bir diğerine yürürken ayaklarım yere vuruyor.

Telefonum boş kaldı.

Dişlerimi sıkıyorum ve onu duvara fırlatma dürtüsüne direniyorum.

Mutsuzken zamanın uçup gittiğini söylerler. Onlar her kimse, keşke pencereden atlasalar.

Zaman yavaşladı. Hayır, *şu anda* sürünüyor. Paslı çivilerin üzerinde.

Ve sıcak bir kömür yatağı.

Sessizliğe dayanamayıp telefonumu tekrar çıkarıyorum.

Seni rahatsız etmek istemediğim için tekrar elimi uzatmayacağım ama seni vazgeçemeyecek kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Sadece benim için önemli olan şeyler için nasıl savaşacağımı biliyorum. Buna sen ve çocuklar da dahil.

Başparmağım gönder düğmesinin üzerinde geziniyor. Sonunda hepsini siliyorum ve telefonu masamın üzerine atıyorum. Onu rahatsız etmememi istemişti. Geç oldu. Koridorda onu gözetleyen kapüşonlu adam olduğum günlerden bu yana büyüdüğümü ona göstermek istiyorum.

Yatağa gidiyorum. Yatak beni kollarını açarak karşılıyor, ama uyku o kadar uyumlu değil. Dönüp duruyorum. Sunny'nin yüzü zihnimde uçuşup duruyor. Tatlı öpücükleri. Sıcak okşamaları. Onu uçurumun kenarına getirdiğimde çıkardığı ses.

Ellerim yüzümde geziniyor ve hayal kırıklığıyla karışık bir inilti çıkarıyorum. Doğrulup karanlığa bakıyorum. Gölgeler bana gülüyor. Yatağın boş tarafı Sunny'ye ait ve bu gerçeği şiddetle hissediyorum. Onu nasıl geri getirebilirim?

Zihnim boşalıyor.

Bir şekilde uykuya dalıyorum ama uyandığımda yine aynı tedirginliği yaşıyorum. Sunny'nin dairesinde geride kalan parçalarım beni çağırıyor. İçim boş. Hayati bir şeyim eksik dolaşıyorum. Ve çocukları okula götürüp getirmek, dosyaları hastalarla doldurmak, sertifikalı dadılarla görüşmek ya da evimdeki spor salonunda deli gibi egzersiz yapmak bu boşluğu ortadan kaldırmıyor.

Fry Jack yapmayı öğrenmek işe yaramıyor. Sunny'nin bir süredir güncellemediği blogunda düşüncesizce gezinmek de işe yaramıyor. Uyumak, kesinlikle, geçmişte kaldı.

Bir gece ayaktayım, gözlükler burnumda, dizüstü bilgisayar açık ve elli kez değiştirdiğim konuşmamın kemikleri önümde açıkken kapı çalınıyor.

"Bailey." Başımı eğerek onu selamlıyorum. "Neden uyumuyorsun, dostum?"

Elinde pelüş orangutanıyla odaya giriyor. Sunny'nin kamp ateşini hazırlarken ona aldığı maymun temalı pijamaları giyiyor. Masamın üzerindeki lamba solgun ve çilli tenine sarı bir parlaklık veriyor.

"Uyuyamadım."

"Yarın okulun var." Boğazımı temizliyorum ve sandalyemi çevirip hazırlanıyorum. "Ama eğer gerçekten uyuyamıyorsan, biraz süt ısıtabilirim."

Bailey'nin kanepenin ve masamın yanından geçip kucağıma oturmak için çabalaması beni şaşırtıyor. Gözlerim doluyor ve ona yardım ediyorum, parmaklarımı koltuk altlarından geçirip onu bacağıma kaldırıyorum.

Benimle bu kadar rahat olmasına şaşırdım. Her iki çocuk da düğünden sonra içlerine kapanmış gibiydi. Onları dinlemek ve yanlarında olmak için yanlarında olduğumu nazikçe bildirdim, ancak zorlamadım ve teklifimi kabul etmediler.

Son birkaç gündür Micheal benimle pek konuşmuyor. Hâlâ dünyadan ve içinde olduğum gerçeğinden nefret ediyormuş gibi beni izliyor. Akşam eve geldiğinde yanımdan geçip gidiyor ve sabah onu okula bıraktığımda zar zor bir selam mırıldanıyor.

Bailey o kadar sinirli değil ama kesinlikle ağabeyinin yolundan gitmeyi seçti. Yemek masasında son derece sessiz ve endişeli mavi gözlerle herkesi izliyor.

Ona baktım. "var?"

Orangutanı sıkıca kucaklıyor. Bukleleri her zamankinden daha sarkık, çenesini oyuncak ayının başına dayıyor. "Sunny'yi özledim."

"Ben de dostum." Sızdıran bir balonla yarışabilecek bir iç geçirdim. "Ama biliyorsun ki onun etrafta olmamasının sen ve Micheal'la hiçbir ilgisi yok. O ikiniz için deli oluyor."

"Biliyorum."

"Güzel."

"Yani neden gittiğini biliyorum." Bailey maymunun kulağını çekiştiriyor.

"Öyle mi?" Kaşlarım havaya kalktı. Sunny bu evlilik teklifini çocuklarla tartışmadı, değil mi?

"Evet." Bailey alt dudağını dışarı itiyor. "Belize'ye gitti."

Koltuğumda donup kaldım. "Özür dilerim. *Ne dedin?*"

"Sunny Belize'de. Bir iş bulmuş. Bize söyledi."

"Size *ne söyledi?*"

"Belize, Bay Darrel." Bailey bu kadar aptal olduğum için hayal kırıklığına uğramış gibi iç geçiriyor. "Orta Amerika'da bir ülke. Sunny oradan geliyor. Maya tapınaklarını kendi halkının inşa ettiğini ve-"

"Bailey, bekle. Bekle. Sunny Belize'ye ne zaman gitti?" Omuz silkiyor.

Gözlerim odanın içinde geziniyor. Paniği uzak tutmak için derin bir nefes alıyorum.

"Al. Kanıtlayabilirim." Bailey telefonu çeviriyor. "Bir grup sohbeti yaptık."

"Sen ve Sunny mi?"

"Ben, Sunny ve Micheal." Bana gösteriyor. Sunny'nin kameraya gülümseyen bir fotoğrafı var. Arkasında inşaat halindeki dev bir ev var. Baretli adamlar binaya dolmuş. Arka planda daha fazlası da var. Hindistan cevizi ağaçları. Bir sürü kum.

Lanet olsun. Sunny Belize'ye kaçtı ve bana söylemedi mi? Benden ayrılma şekli bu mu?

Ciğerlerime çektiğim nefesler gitgide daha da dengesizleşiyor.

"Bay Darrel?"

"Bailey, artık yatağa gitmelisin. Sınıfta uyuyamazsın."

"Tamam." Bacağımdan atlıyor, el sallıyor ve koşarak kapıdan çıkıyor.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor ve Bailey'nin çalışıyorum. Sunny ülkeyi terk etti.

Sunny ülkeyi terk etti ve bana söylemedi.

Sunny ülkeyi terk etti, kim bilir ne kadar süreliğine Belize'ye gitti ve bana söylemedi.

Alistairi aramak için telefonu elime aldığımda Kenya'yla balayında olduklarını hatırlıyorum. Kayınbiraderimi tanırıysam, acil bir durum olmadığı ya da Belle'le ilgili olmadığı sürece onu rahatsız etmemi istemez.

Omuzlarım gerginleşiyor. Kalçalarım da öyle. Dizlerim bile. Dizlerin gergin olabileceğini bilmiyordum ama işte buradayız.

Telefonumu

kariştiriyorum. Tavsiye ver. İhtiyacım var.

Arayacak başka kimsem yok.

Çevrem o kadar küçük ki. Ya da belki o kadar .

Curmudgeon. Sunny'yi kafamın içinde duyabiliyorum. Her zaman kalbimi yerinden hoplatan o muzip gülümsemesini görebiliyorum. *Nasıl gevşeyeceğini bilmiyorsun, Hastings. Bir erkeğin beşten fazla ifadesi olmalı.*

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve masamı yumrukluyorum.

Curmudgeon eğlence polisi demek. Eğlencenin tam tersi gibi.

Siktir et.

Eğer birini aramazsam Sunny'yi arayacağım ve bana geri dönmesi için aşk acısı çeken bir aptal gibi ona yalvaracağım. Ya da duruşmadan sonra çocukları Belize'ye götürebilirim. Ya da belki.

Hayır. Unhinged Darrel, Sunny On the Brain Darrel'dan çok daha kötü.

Dina'nın numarasını kaydırıp

aradım. "Alo?" Dina mırıldanıyor.

Ağzımı açıyorum ama boğazımdaki yumruyu hiçbir kelime geçemiyor.

"Alo? Darrel?"

"Dina." Sesim çatlıyor.

"Ah, seni zavallı şey." Ben daha tek bir kelime bile edemedim sustu.

"Konuşmaya ihtiyacın var, değil mi?"

"Evet."

"Benimle terapi merkezinde buluş. Kendimize bir seans düzenleyeceğiz."

***

DINA KORKUNÇ KAHVE YAPIYOR. TAMAMEN İĞRENÇ. KAHVEDEN UTANIYORUM.

Böyle bir demlemenin var olması ve bunun kahve makinemizden gelmesi.

Ama en azından acı tadı düşüncelerimi sakinleştirmeye ve tek bir şeye odaklanmamı sağlamaya yetiyor. Bu nöropsikolojide kullanılan bir numaradır. Beynin analitik tarafını devreye sokmaya çalışırız, böylece duygusal taraf bir mola verir ve rasyonel düşünmeye izin verir.

Şu anda tüm karışık kahve tozlarını atıp yerine çay koysam mı diye düşünüyorum.

"Garip, değil mi?"

Gözlerim Dina'ya
kayıyor.

Gülümsüyor. Oda loş ve gözleri gölgelerle yıkanıyor ama yine de yanaklarında minik parantezler gibi biriken kırışıklıkları görebiliyorum. "Sandalyede oturan kişi olmak garip."

Boğazımı temizliyorum. "Rahatsız edici."

"Çünkü girdiğin her durumu kontrol etmeye çok alışkınsın." "Hayır, çünkü kanepe . Yeni bir tane almalıyım." "Darrel Hastings, az önce şaka mı yaptın?"

"Son derece ciddiym."

"Konuyu değiştirmeyelim. Seansın kontrolünü kaybetmekten rahatsız mısınız?"

"Kontrolle ilgili bir sorunum olduğunu söyleyemem-"

"Her duyguyu küçük, düzgün bir kutuya doldurarak anlamlandırmaya çalışmak, kontrol ihtiyacı kapsamına girer."

"Genellikle hastalarımı analiz etmeden önce biraz konuşmalarına izin veririm." Gözlerim kısıldı.

Gülüyor. "Bir doktor için tedavi görmek normal bir insan için olduğundan daha zor. Zaman kaybetmemeyi tercih ederim."

Gözlerim telefonuma kaydı. Bayan Hansley'den benim için çocuklara bakmasını istedim. O da seve seve yaptı. Ama Belle'i uyandırmak zorunda kaldığı için kendimi kötü hissediyorum. Bilseydim, başta onu rahatsız etmezdim.

"Endişelisin."

"Çocuklar için endişeleniyorum."

Parmaklarını dizinin üzerinde kenetliyor ve alaycı bir sırıtışla beni inceliyor. "O kadar çalkantı içindeydin ki onları burada olmak için bıraktın." Parmağıyla gözlüğünü yukarı itiyor. Gözlüğünün burnundan aşağı kayma şekli bana Bailey'i hatırlatıyor. "Neden?"

"İ..." Dudaklarımı yalarım. "Bazen bir sorunu çözmenin en iyi yolu dışarıdan fikir almaktır."

"Bu kitabı bir cevap." "Doğru cevap bu."

"Beni neden aradın, Darrel?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Bu merkez," diyorum duvara bakarak, "benim hayatım. Profesyonel kariyerimi inşa etmek için yakın ilişkiler kurmaktan daha fazla zaman harcadım."

"En yakın arkadaşın kayınbiraderin ve bunun tek nedeni ona göz kulak olmayı Claire'e borçlu olduğunu hissetmen." Başını öne eğiyor. "İkinci en yakın ilişkiniz benimle çünkü birlikte çalışıyoruz."

Dudaklarım düzleşiyor. "Bir şeyleri kendi başıma keşfetmem gerekiyor."

"Bunu yapabilecek kapasitede olsaydın, o koltukta oturuyor olmazdın." Kaşlarımı çattım.

Beni işaret ediyor. "Ailevi ve platonik ilişkileri ele aldınız. Demek ki senin sorunun romantik ilişkinde." Öne doğru eğildi. "Sunny."

"Paramı geri istiyorum. Bu seans yardımcı olmuyor."

"Otur, Darrel. Zor konuşmalardan kaçmayı ve süslü diplomanız ve aşırı mantıklı beyninizle açıklayamadığınız şeylerden korkmayı bırakın."

"Şimdi de bana hakaret ediyorsun."

"Gerçekleri ortaya koyuyorum." Ayakkabılarını yere düz bir şekilde bastırıyor. "Ne yaptın sen?"

Kaşlarımı çatıyorum. Sonra bakışlarımı . "Ona evlenme teklif ettim."

Dina'nın gözleri neredeyse yerinden fırlayacak ve gözlüklerine çarpacaktı. "Bunu söylemeni beklemiyordum."

"Ve onun cevabı..."

"Hayır dedi."

"Neden?"

"I..." Nefesimi üfledim. "Sanırım onunla çocuklar için evlenmek istediğim izlenimine kapıldım."

Dina kemerlerbir kaş. "Ve nedenolur o olsunbu izlenim?"

Dudaklarımı ağzımın içine çekiyorum.

"Belki de çocuklar sende kalsın diye ona evlenme teklif ettiğin içindir?"

Yakamı boynumdan çekiyorum. "Sıradaki soru." "Biz işleri böyle yapmayız."

"Tarzınız çok agresif."

"zaman psikolog değil de hemşire olmam iyi bir şey, değil mi?"

Sertçe yutkunuyorum. Gözlerim yere düşüyor. "Onu seviyorum." "Belli."

"Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum." "aptallık etmiş olursun."

Dina'ya ters ters baktım.

Sakince gülümsüyor ve *devam et* diyor. "Her şeyi berbat ettim."

"Peki bunu ona neden söylemedin?"

"Biraz zaman istedi."

"Ve?"

"Ve onu rahatsız etmeyeceğim." Boynumun ovuyorum. "Bunu yapma konusunda bir geçmişim var."

"Ona saygısızlık etmeni ve zaman istedikten sonra peşinden koşmanı önermiyorum. Beklerken ne yaptığını soruyorum."

Boğazım . "Ha?"

"Sunny seni seviyor. İki gözü ve bir beyni olan herkes bunu görebilir. Ama sen onun güvenini kırdın. Onu sadece çocuklar için istediğin izlenimini verdin. Aklına orada olmaması gereken bir soru soktun."

"O yanlış anladı. Onu seviyorum. Onunla evlenmek istiyorum."

"Yanlış anlamalar." Parmaklarını sandalyeye vuruyor. "Küçük şeyler çığ gibi büyür. Ve sen bunu biliyorsun."

Başka tarafa bakıyorum.

"Sen ve Sunny çok farklı iki iletişim tarzına sahipsiniz." Dina kahvesini eline aldı, tadına baktı ve yüzünü buruşturarak geri koydu. "Sen her şeyi siyah ve beyaz olarak gören bir erkeksin, o ise renkli gören bir kadın. Sana göre evlenme teklif etmek son derece mantıklı *çünkü* tüm sorunlarını *çözüyor*. Birbirinizi seviyorsunuz. Birlikte olmak istiyorsunuz. Ve çocukları da yanınızda tutuyorsunuz. Kazan-kazan."

"Doğru." *Sonunda* biri .

"Ama," dedi Dina avuçlarını dizlerine bastırarak, "ona göre sen onu sadece bir amaç için bir araç olarak görüyorsun. Onu sadece bir ticari işlem olarak görüyorsun. İstediklerini elde etmek için ihtiyacın olan bir şey. Onun değerini azalttın."

Ağzımı açtım.

Bir parmağını kaldırdı. "Burada terapist sen değilsin Darrel. Dinleyeceksin."

Çenemi .

"Onun aklına bir soru saktunuz. 'Beni gerçekten seviyor mu' sorusu. Ve konuşmak, kovalamak ya da ürkütücü olmak yerine," bana yan gözle bakıyor, "bu soruyu cevaplamak için bir şeyler yapmak yerine, burada oturup kendine acıyorsun." Dina koltuğunun kenarına doğru kayıyor. "Mesele şu Darrel. Sen kurban değilsin. Ve eğer genç bir bayandan tüm hayatını sana ve bakmakla yükümlü *olduğun* iki çocuğa uyum sağlamak için yeniden düzenlemesini istiyorsan, şu anda olduğundan çok daha hassas ve çok daha alçakgönüllü olman gerekir."

Yutkunuyorum ve Dina'nın sert bakışlarından kaçınıyorum.

"Onu sevebileceğinizi görmeye ihtiyacı var. Bu zaman alacak ve evet, katılıyorum, bu biraz alacak. İşte iyi haber." Dina'nın gözlerinde bir ışık parlıyor. "Sunny'ye aşkını bir daha asla o soruyu sormayacağı şekilde kanıtlama fırsatın var. Yargıca o çocuklara sahip olmayı hak ettiğini kanıtlamak için harcadığın enerjiyi," diye duraksıyor, "o büyük beynini kullan ve Sunny'yi hak ettiğini kanıtlamanın bir yolunu bul."

o kadına sahip ol." Dina saatine bakar. Kaşları havaya kalkıyor. "Şuna bakın. Zaman doldu."

El değmemiş kahve fincanımı aldı ve paytak paytak kapıya doğru yürüdü.

"Bu işte iyisin," diye sesleniyorum arkasından. "Korkutucu ama iyi."

"Bazı insanların daha profesyonel yardıma ihtiyacı var. Ben bunun için yeterli değilim." Omuz silkiyor. "Ama bazı insanların tek dozda gerçeğe ihtiyacı var."

Tam boyuma kadar yükseliyorum. "Minnettarım."

"Bana henüz teşekkür etme, Darrel." Çenesini yukarı kaldırdı. "Sadece bana işleri nasıl yoluna koyacağını göster."

* * *

SUNNY'NİN ANNESİYLE BAŞLIYORUM.

Neden?

Çünkü Sunny'yi geri kazanamayabilirim ama ailesini kazanmak için çalışabilirim. Onunla evleneceğim. Ailesi onun için önemli. O yüzden benim için de önemli.

Ayrıca, Mama Quetzal'ı almaktan zarar gelmez.

Quetzaller sıkıcı bir çıkmaz sokağın ortasındaki renkli bir evde yaşıyorlar. Göze çarpma şekilleri beni gülümsetiyor. Bahse girerim parlak boyalı evleri yerel ev sahipleri derneğinde bir sürü şikayet mektubuna neden oluyordur.

Ön verandalarında bir Amerikan bayrağı ve bir Belize bayrağı neşeyle dalgalanıyor. Ön bahçedeki küçük bahçede ebegümeçi çiçekleri bolca yetişiyor.

Sunny'nin babası esmer tenli, gözleri ıslı ıslı parlayan ve ağzının etrafındaki gülme çizgilerine bakılırsa muhtemelen bıyıklı yüzünden hiç eksik olmayan bir gülümsemeye sahip iri yarı, sıcak bir adam.

Kendimi tanıttığımda beni hemen içeri aldı. "Tatlım, bu Sunny'nin erkek arkadaşı değil mi? Bir süre önce bağırıp çağırdığın Darrel değil mi?"

"Buraya gelmeye cüret mi etti? Ölmek mi istiyor?" Bayan Quetzal merdivenlerden iniyor. Parlak saçlarını arkadan bağlamış

At kuyruğu. Kırmızı bir etek giyiyor ve aklıma cetvel darbesi geliyor.

Önümde durdu. "Ne cüretle yüzünü burada gösterirsin?"

"Sizi rahatsız etmeye gelmedim hanımefendi."

"Sunny ile evlenmek için geldiysen, onu alamazsın." İnatçı bir tavırla bileğini sallayarak *uzaklaşır*.

"Bunu sormak için burada değilim." Pikabımın sokakta güzelce durduğu açık kapıyı işaret ediyorum. Arkasında yepyeni çim biçme makinem duruyor. "Birkaç ay önce Sunny babasının belini incittiğinden ve çimleri kesmekte zorlandığından bahsetti." Bu benimle yaptığı bir konuşma değildi. Kenya'yla konuşuyordu ama ben onun ağzından çıkan her kelimeyi dinliyordum. "Çimlerle ilgilenmek için buradayım."

"Sana ihtiyacımız yok." Bayan Quetzal beni itti. "Her ay gelip bahçeyi kesen biri var."

"Ah, ah." Kocasını onu yakalar. "Şiddet yok, tatlım. Bunu konuşmuştuk."

"buradan," diye Bayan Quetzal.

"Bahçe kesildiğinde gideceğim, hanımefendi. Söz veriyorum." Cevabım üzerine gözleri karardı.

Çenemi Bay Quetzal'a doğru eğiyorum. "Sizinle tanışmak güzeldi efendim." "Sizinle de."

Evden çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sonra çim biçme makinesini paketinden çıkarıyorum ve nasıl çalıştığını anlamaya çalışarak on beş dakika geçiriyorum. Sonunda motorun sesini duyuyorum ve çimlere saldırıyorum.

İşim bittiğinde, toparlanıp . Uzun eve dönüş yolunda, diğer terapistlerle vakaları tartışarak konsültasyon görüşmeleri yapıyorum.

Dina ile yaptığım konuşmadan sonra profesyonel hayatımda daha fazla değişiklik karar verdim. Müşteri danışmanlıklarına ara veriyorum çünkü çok öngörülemez ve birinin yardıma ihtiyacı olduğunda sınırları korumakta zorlanıyorum. Artık çalışma saatlerim daha esnek ve her akşam çocukları okuldan almak için orada olabiliyorum.

Şehre dönüyorum ve tam zil çalarken ortaokulun önüne park ediyorum. Dakikalar sonra Micheal ve Bailey arabama yaklaştı.

Bailey heyecanla el sallıyor. "Bay Darrel!"

"Hey, Bailey." Arabaya atladığında ona gülümsedim. "Micheal."

Sadece homurdanıyor.

"Hoşça kal Beth!" Bailey yüzünü cama dayıyor ve esmer tenli, kıvrıkcık saçlı ve ela gözlü küçük bir kıza el sallıyor. Beth ılık bir selamla elini kaldırıyor ve sonra bir çekiciye doğru yürüyor.

Tutamağa ustalıkla yapıştığını ve kendini devasa teçhizata doğru salladığını gördüğümde gözlerim açılıyor. *Bu güvenli mi?*

"Beth'in annesi bir tamirci," diyor Bailey heyecanla. "Harika değil mi?"

"Mm-hm."

Onları eve bırakırken Bailey en iyi arkadaşı Beth hakkında konuşmaya devam ediyor.

Çiftlik evine girdiğimizde bizi tatlı bir koku karşılıyor. Bayan Hansley mutfakta nefis bir şeyler hazırlıyor. Bennet onları başka bir koruyucu aileyle tanıştırmaya götürdüğünden beri Micheal'ın ilk kez böyle neşelendiğini görüyorum.

"Selam çocuklar. Elmalı tarta yaptım." Bize kırmızı yanaklı bir gülümseme veriyor.

Micheal ve Bailey mutfağa koşuyor.

"Önce elinizi yüzünüzü yıkayın," diye bağırlıyorum onlara.

"Evet!" Bailey bağırlıyor.

Bayan Hansley'nin nazik gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bana senin ve Claire'in gençliğini hatırlatıyorlar."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Gülümsemesi daha da büyüyor. Avuçlarını önlüğüne siliyor. "Henüz bir dadı bulamadın mı?"

Nefesimi üflüyorum, eğlencem kaçıyor. "Hayır. Ajansın gönderdiği neredeyse tüm adaylarla görüşüm. Kimse bana doğru gelmedi."

"Çocuklarınız konusunda birine güvenmek zordur."

Çocuklarım. Derin bir nefes çekiyorum ve bırakıyorum. "Haklısın."

"Darrel." Boğazını temizliyor. "Benim hakkımda ne düşünüyorsun? çocuklarla ilgileniyor musun?"

Gözlerim açıldı.

"Yaşımanın ilerlediğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, çocuklar küçük değil. Gördükleri her şeyi yemelerini ya da parmaklarını elektrik prizlerine sokmalarını engellemek onları kovalamayacağım."

"Sen... Belle ile ilgilenmiyor musun?"

"Bu sadece kadar Alistair ve Kenya dönüş gelen balayları." O anahtarlar onu Eller. A hat görünür içinde alını. "Belle artık okula gidiyor ve tüm bu kulüplerde yer alıyor, bu yüzden günün çoğunda yapacak bir şeyim yok. Evde olduğu zamanlarda bile Kenya onun yeni annesi. Birlikte çok zaman geçiriyorlar." Gözleri genişliyor ve tombul ellerini sallıyor. "Bunun için mutlu olmadığımdan değil, ama ben... artık bana o kadar ihtiyaçları yok." "Kenya annemden farklı," diye katılıyorum. "Onun besleyici tarafı 10'a kadar çevrildi. Ama bu size ihtiyaçları olmadığı anlamına gelmiyor Bayan Hansley."

"Önümdeki gerçeği görmemek için çok yaşıyım. Kenya o aileyi halletti. Ben hâlâ buralarda olacağım, Belle'e falan yardım edeceğim. Onlar aileden. Ama senin bana biraz daha ihtiyacın varmış gibi geliyor."

Ona bakıyorum ve heyecanım midemde büyüyor. Bu doğru geliyor. Bayan Hansley, Claire'in çocukluğunun büyük bölümünde onunla ilgilenen kişiydi. Aileden biri gibi. Başka kimseye ona güvendiğim kadar güvenmezdim.

"Bunu çok isterim."

"Gerçekten mi?" Gözleri parlıyor. "Evet."

"Bay Darrel, bu elmalı turtayı tatmalısınız." Bailey elinde bir tabakla odaya . "Bunun içine ne koydu?"

"Çok fazla şeker." Saçını karıştırıyorum.

Micheal duvara yaslanıyor. Sessiz gözlerini bana dikti. "Bu gerçekten iyi," diyor tereddütle.

Ona gülümsüyorum, yanına gidiyorum ve onun da buklelerini düzeltiyorum. "Beğendiğine sevindim o."

"Bunu yapan senmişsin gibi davranıyorsun," diye mırıldanıyor, ama arkasını dönerken dudakları yukarı kıvrılıyor.

O gece pasta yiyoruz ve sonra Bailey'e ödevini yapmasını emrediyorum. Ödevden ne kadar nefret ettiğini söyleyip duruyor ama ben yine de yapması gerektiğini söylüyorum. Sonra Micheal'ı kontrol ediyorum ve okul projesini bitirmezse tüm çizgi romanlarını saklamakla tehdit ediyorum. Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor -sesini zar zor çıkarabileceğim kadar alçak sesle bir şeyler söyleme konusunda gerçekten iyi olmaya başladı- ama çalışmasına başlamak için yataktan kalkıyor.

Bayan Hansley'e arabasına kadar eşlik ediyorum ve Belle'i bale okulundan almak üzere yola çıkışını izliyorum, sonra da içeri girip konuşmam üzerinde çalışıyorum.

Duruşma gelecek hafta. Yarın avukatımla görüşmem, velayet davasına katılabilecek yaşta olan Micheal için bir takım elbise almam ve hakime tam olarak ne söyleyeceğimi kesinleştirmem gerekiyor.

Yapacak çok şey var ama aklım hep Sunny'de. Ne yaptığını merak ediyorum. Belize'de zor zamanlar geçiriyor mu? Yeterince uyuyup uyumadığını. İnşaat işçilerinden biri onunla flört ediyor mu? Bu son düşünce beni sinirlendirip yumruklarımı sıkmama neden oluyor.

Yokluk kalbi daha da büyütmez.

Bu durumda, kalbin takıntı yapmasına, feryat etmesine ve öfke nöbeti geçirmesine neden oluyor. Telefonumu elime alıyorum ve sonra tekrar yere atıyorum.

Boşluk. Ona alan verin ve size güvenebileceğini kanıtlayın.

Hafta sonundan sonra yine Sunny'nin ailesine gittim. "Döndün mü?" Beni kapıda karşılayan Bayan Quetzal.

"Sundurmanın biraz yıpranmış olduğunu gördüm ve boya getirdim."

Çenesi düştü.

Başımı salladım. "İçeri girin hanımefendi. Yolunuza çıkmayacağım."

Bayan Quetzal ben boyayı bitirene kadar içeride kalıyor. Parmaklarımı kapıya vuruyorum, ona boya kururken dikkatli olmasını söylüyorum ve eve dönüyorum.

Micheal ve Bailey'i almak için tam zamanında geldim. Her zamanki gibi, Bailey'nin söyleyecek milyonlarca şeyi var, ama Micheal projesinden A aldığını duyurmak için kardeşinin sohbetine karışıyor.

Sunny olmadan aynı hissi vermeyen dondurma ile kutlama yapıyoruz ve sonra eve gidiyoruz.

Bayan Hansley yanında Belle ile oradadır. Bailey onu görünce neşelenir ve Micheal bile etrafta dolanıp UNO getirip getirmediğini sorar.

"UNO olmaz," diyorum başımı sallayarak. "Çok gürültülü oluyorsunuz." "Yapmayacağız, Bay Darrel. Lütfen!" Bailey yalvarıyor.

İç çekiyorum ve izin .

Oyun o kadar kızıdır ki Bailey ağlamaya başlar ve Micheal odasına kadar somurtarak gider.

"Belle," diye azarlıyorum , oturma odasına girdiğimde etrafının kartlarla çevrili olduğunu görüyorum.

"Kaybetmek adil oynamanın bir parçasıdır." Tırnaklarını üflüyor.

"Kenya hep böyle der."

Ona bakıyorum. Küçük ufaklık Claire'e çok benziyor ama yavaş yavaş Kenya'nın kızı olmaya başlıyor.

"Darrel Amca, Bailey bana Sunny Teyze'nin Belize'de olduğunu söyledi. Bunu biliyor muydun? *Aylarca* orada kalacağını söylediler."

"Biliyorum." Tanıdık bir acı yine kalbime çarpıyor.

Planladığımdan birkaç gün önce Quetzals'a giderek onu .

Bay Quetzal kapıyı açıyor. "Darrel." Beni içeri buyur etti.

"Dönmüşsün."

"Öyleyim."

"Ne oldu," Bay Quetzal endişeyle dudaklarını yaladı, "bu sefer neyi düzeltmeye geldiniz?"

Alet çantamı kaldırıyorum. "Buraya son geldiğimde çatınızın _."

"Hayır, , hayır, !" Bayan Quetzal mutfaktan dışarı uçar, bronz tenli Ellerini sallıyor ve başını eğiyordu. "Çatıya çıkmayacaksın. Kendini öldürtmek mi istiyorsun?"

Şok içinde göz kırpmıyorum.

"Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?" Ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. O anda, gözleri kocaman açılmış ve burun delikleri genişlemiş halde Sunny'ye o kadar benziyor ki ona sarılmak istiyorum.

"Uh..."

"Sen milyarder değil misin? Google öyle demiyor muydu? Neden başkasının yapmasına izin vermiyorsun?"

"Tatlım." Bay Quetzal onun omzuna sakinleştirici bir el koyar.

Kavga gözlerini terk etmiyor ama geri adım atıyor.

"Birini tutabilirim," diye kabul ediyorum. "Ama paranın satın alamayacağı bazı şeyler vardır." Alet kutusunun üzerindeki parmaklarımı yeniden ayarlıyorum. "Bu şeylerin bedelini zamanımla, enerjimle ve samimiyetimle ödemeye hazır olduğumu görmeni istiyorum."

"Aman go-" Alnına bir şaplak atıyor. "Birine ödeme yapmanı tercih ederim."

Geri çekildim. "Ne?"

"Bahçemize bak." Bir elini açık kapıya doğru itiyor. "Yamalı. Bazı yerlerde daha alçak. Diğerlerinde daha yüksek. Hayatında hiç çim biçmedin, değil mi?"

"Uh..."

Bay Quetzal onun kolunu okşuyor. "Tatlım."

Omuz silkiyor. "Ve sundurma. Fırça izlerini hala görebiliyorum. Seçtiğin boya da dış cephe içindi, ahşap işleri için değil."

"Oh." Hızla göz kırpiyorum. "Özür dilerim. Tekrar yapacağım."

"Hayır! Hayır, hayır, hayır. Başka bir şey yapmayacaksın. Ve kesinlikle boynunu kırmak için çatıya *çıkmayacaksın*. Sunny'ye erkek arkadaşının neden artık bizimle olmadığını açıklamak zorunda kalacağım ve kesinlikle beni suçlayacak."

Dudaklarım titriyor. Sunny'nin erkek arkadaşı olduğumu ilk kez kabul ediyor.

Bana kaşlarını çattı.

"Gülümseme." "Özür dilerim."

Yüz ifademi düzeltiyorum.

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Hala anlayamadığım şey ne biliyor musun? Neden o iki çocuğu yanına aldın?"

"Babalarına bir söz verdim."

"Söz vermeyi çok , değil mi?"

" yapmayı sevmiyorum ama elimde tutmak için her şeyi yaparım," diye itiraf ediyorum.

Dudaklarını büzüyor. "Sence benim Sunny'm iki rastgele çocuğa annelik yaparak gençliğini kaybetmeyi hak ediyor mu?"

Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Bence bu nihayetinde Sunny'nin seçimi. Ama çocukların onu sevdiğini ve her gün onunla konuştuğunu biliyorum."

Grup sohbetine girmeme izin vereceklerinden değil. Ne kadar yalvarırsam yalvarayım. "Harika bir anne olacak."

"Peki ya sen? Baba olmaya hazır olduğunu mu ?"

Gölümsemem düştü. Sertçe yutkunuyorum. "Hayır, yakınından bile geçmedim." Gözleri kısıldı.

"İyi bir babam olmadı," diye itiraf ediyorum. Kelimelerim titriyor. Ellerim de öyle. "Şu anda bile kendime baba demekte zorlanıyorum."

Homurdanıyor. "Tek bir kelimeyle bile başa çıkamıyorsan nasıl çocuk yetiştirebilirsin?"

"Haklısın." Bir nefes verdim. "İşte yüzden üzerinde çalışmayı seçtim. Farklı seçimler yapmak için. O çocuklara iyi bir baba olmak için savaşıyorum çünkü daha azını yapmak onları hak etmediğim anlamına geliyor."

Gözleri biraz yumuşuyor. "Çok , değil mi?" Bunun bir iltifat olup olmadığını bilmiyorum.

"Ama Sunny de öyle." Bana bir kez daha bakıyor ve iç geçiriyor. "Alet çantasını yere bırak. Hiç kızartma krikosu yedin mi?"

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"*Onu takip edin,*" diyor Bay Quetzal bana.

"Ah, evet, . Sunny benim ve çocuklar için yaptı."

"Sunny nasıl yapıldığını benden öğrendi. Size gerçek bir Belize kahvaltısının tadını göstereyim."

Sunny'nin annesini mutfağa kadar takip ediyorum, masasına oturuyorum ve hayatımın en güzel kızarmış krikosunu yiyorum.

BÖLÜM 21

HER ŞEYE SAHİP OL

GÜNEŞLİ

"BU BOZULMAMIŞ BİR İRAN HALISI. Eğer kılına bir damla su *değerse*, onu hemen geri göndereceğim ve nakliye şirketinden tazminat talep edeceğim. Anladınız mı?"

"Endişelenmeyin, Bayan Quetzal. Biz bu işin en iyisiyiz. Her şeyi biz hallederiz."

Güneş gözlüklerimi başımın üstüne doğru kaydırıyorum. "Sana güveniyorum."

Telefonu kapattıktan sonra güneşliği aşağı çekiyorum. Küçük aynada dudaklarımı itiyorum, bir kat daha parlatıcı sürüyorum ve yakamı düzeltiyorum.

Paçaları dökümlü ince çizgili bir tulum ve büyük boy bir ceket giyiyorum. Topuklu ayakkabılarım 15 santim uzunluğunda çünkü gerekirse onları koparıp silah olarak kullanmaya hazırım. Ve saçlarım yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmış.

Sadece nefes al, Sunny.

Çantamı alıp güneş ışığına ellerim hafifçe titriyor. Adliye binası önümde beliriyor, büyük ve korkutucu.

Daha keskin nefesler alıp merdivenleri tırmanıyorum, durup beni Harvard Hukuk Fakültesi'nin ortasında pembe taçlı Elle Woods'muşum gibi izleyen erkekleri görmezden geliyorum. *Daha önce hiç kadın görmedin mi?*

Neyse ki kimse bana yaklaşmıyor ve beni olduğumdan daha geç bir saate bırakan birinin boğazını yumruklamak zorunda kalmaktan kurtuluyorum.

Koridorda aceleyle ilerleyip doğru odayı bulmaya çalışırken topuklarım fayanslara vuruyor. *Yine ne oldu?* Telaşla çantamda cep telefonumu arıyorum ve Dina'nın bana gönderdiği mesaja gidiyorum.

Metnin yerini bulamadan tanıdık bir sesin "Ama bir şey söylemeyi planlamıyordum." diye haykırdığını duyuyorum.

Gözlerim açıldı. *Micheal mı?*

Kalbim kaburgalarımın çarparak sese doğru koşuyorum. Köşeyi döndüğümde, Bayan Bennet'i havada süzülürken gördüğümde kayarak duruyorum.

Micheal'ın üzerinde, dudakları büzülmüş ve eli omzundaydı.

Kolunu ondan uzaklaştırmak istiyorum ama bunun yerine güneş gözlüğümü kafamdan çıkarıp düzgünce avucuma vuruyorum. Topuklarım Bennet ve Micheal'ın kafalarını kaldırmalarına neden olacak kadar yüksek sesle vuruyor.

Beni önce küçük çocuk fark ediyor ve gözleri Belize güneşinin doğuşu gibi parlıyor. "Güneşli!"

"Ş." Parmağımı dudaklarıma götürüyorum. "Mahkeme ediyor." "Özür dilerim." Geri çekildi.

Göz hizasına çömeliyorum ve kollarımı açıyorum. "Buraya gel."

Sırıttıyor, bana doğru koşuyor ve kollarını belime doluyor. Üzerinde Batman sembolü olan siyah bir gömlek giyiyor. Kot pantolonu ütülü bile görünmüyor. *Darrel ne yapıyordu.*

Kıvırcık saçlarına bir öpücük konduruyorum. Bebek şampuanı ve biraz da ter kokuyor. Onu suçladığımdan değil. Burası çok sıcak. Ceketimden kurtulmam gerekebilir. Kıyafetimle uyumlu olsa bile, sırf *birilerini* etkilemek için Valentino'mu kokutacak değilim.

"Dur sana bir bakayım," diyorum. Tombul yanaklarını ellerimin arasına alıp gülümsüyorum. "Boyun uzamış, değil mi?"

"Hayır, ."

"Farklı bir şeyler var. Bunu söyleyebilirim."

"Farklı bir şey yok. Sadece beni bir süredir ."

"Haklısın." Dudaklarımı büzüyorum çünkü onları gerçekten özlemişim. "Çok uzun zaman oldu."

"Burada ne yapıyorsun?" Micheal geri adım attı. Kahverengi gözleri yavaşça açılıyor. "Senin Belize'de olman gerekmiyor muydu? Temelli mi döndün?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Hala adadaki bazı şeyleri denetlemek için ayda birkaç gün gidip gelmek zorundayım ama evet. Temelli döndüğümü söyleyebilirsiniz."

"Güzel."

Kesinlikle tatlı.

Micheal'ın solgun yüzüne bakarken aklım Kenya ve Alistair'in düğününden sonraki sabah müşteriyle yaptığım konuşmaya gidiyor.

"NE ? BU FIRSATTAN VAZGEÇİYOR MUSUNUZ YOKSA

"Hayatının en iyi teklifine evet mi?"

"Sana bir karşı teklif yapacağım."

Gülüyor. "Bu beklenmedik bir şey. İlgimi çekti."

"Bu proje için beni seçmekte haklısınız. Ben çok iyi bir tasarımcıyım ve mobilyaların siparişinden Belize'ye nakliyesine ve adaya taşınmasına kadar iç dekorasyonun tüm yönlerini denetleyebilirim."

"Tamam..."

"Ama altı ay boyunca ortadan kaybolamam. Burada önemli insanlar var. Bana ihtiyacı olan insanlar. Bu iş için onları terk etmeye hazır değilim."

"Hm."

"Teklifim şu. Ben bu projeyi yönetmeye hazırım. Tek bir parmağınızı bile kıpırdatmanıza ya da herhangi bir pürüzle uğraşmanıza gerek kalmayacak. Bütçe dahilinde kalacağız ve tam olarak istediğinizi teslim edeceğiz. Karşılığında evden çalışmak istiyorum."

"Bu kadar her şeyi yapabilir misin?" Sesi endişeli geliyor.

"Tek başıma değil. Bu nedenle önümüzdeki iki hafta boyunca Belize'ye gideceğim, sürece aşına olacağım ve sanal olarak denetleyeceğim bir ekip seçeceğim. Bu ekip benim ellerim ve ayaklarım olacak."

"Bilmiyorum."

"Bana güvenmeniz karşılığında, proje süresini yarıya indirmek için çalışacağım."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Öne doğru eğildim. "Öngörülemeyen bir nakliye felaketi yaşanmazsa villanız üç ay içinde hazır olacak."

"Bu çok iddialı bir hedef. Uluslararası nakliyenin ne kadar öngörülemez olacağını bilemezsiniz."

"Bir şeyi kafama koyduğumda ne kadar kararlı olabileceğimi bilmiyorsun. Gerçekten böyle bir fırsattan vazgeçmek istiyor musun?"

Gülüyor. "Bu kadar iyi bir pazarlıkçı olduğumu bilmiyordum Sunny. Etkilendim."

"Bu işi istiyorum ama sahip olmak için hiçbir şeyden vazgeçmek istemiyorum." Gülüyor. "Cesaretli kadınları severim. Tamam. Anlaştık."

GEÇTİĞİMİZ İKİ HAFTA BULANIK GEÇTİ. BİR GÜN ÖNCE

Belize City havaalanına vardığım an, bir ekip oluşturmak ve verimli bir sevkiyat süreci yaratmak için deli gibi çalışıyordum.

Çok zordu. On dört gün boyunca durmaksızın çalışmak, az uyumak ve yerel halkla pazarlık yapmak vücudumu yıprattı. Bununla birlikte, her şeyi o belirli zaman dilimi içinde halletmek için çaresizdim.

Neden?

Çünkü o iki hafta Micheal ve Bailey'nin kesin olarak Darrel ile kalacağı iki haftaydı. Mahkeme duruşmasından sonra çocuklar benim için kaybolabilirdi. Beni bir daha görmeden ortadan kaybolmalarını istemiyordum.

Bayan Bennet öne doğru adım atıyor, mantıklı topuklu ayakkabıları görüş alanıma giriyor. Başımı kaldırıyorum, dar çoraplarından, dağınık dizlerinden, uzun eteğinden, içine sokulmuş bluzundan ve onaylamayan bakışlarından çizgi çiziyorum.

Micheal'ı yanıma çekiyorum ve ona sert bir baş selamı veriyorum.

"Bayan.

Bennet."

"Bayan Quetzal."

"Burada olman şart mı? Mahkemede olman gerekmiyor mu?"

"İçeride bir temsilcim var."

"Anlıyorum."

İkimiz de değerlendiriyoruz.

Başımı eğiyorum. "olduğunuza göre, sözlerinizi çoktan söylediğinizi varsayıyorum?"

"Ben yaptım."

"Eminim sürükleyici olmuştur." Bir mahkemede bu kadar iğneleme olmamalı, ama kendime engel olamıyorum.

"İ sadece söyledi ve yargıç ve Gerçek. Ben de denetlendi ve ev ortamına uygun olmadığına karar verdim."

"Neye dayanarak?"

"Sağduyu ve ihtiyat. Erkekler çocukların ihmal ve istismarından orantısız bir şekilde sorumludur. Eminim bunu size hecelemememe gerek yoktur." Kaşlarını çatıyor. "Masum çocukların koruyucuları olarak dikkatli olmak bizim sorumluluğumuz. İzin veremeyeceğimiz bazı şeyler var."

Parmaklarım yumruk şeklinde sıkılıyor ama kendimi onun sözlerine çok belirgin bir tepki vermemeye zorluyorum. Bunun yerine Micheal'ın elini sıkıyor ve onun küçük yüzüne bakıyorum. "Biz bu kavganın karşı taraflarında değiliz." Kafamı kaldırıp Bayan Bennet'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bu çocuklara yardım etmek ve onları güvende tutmak istiyorsun. Bunu umutsuzca istiyorsun. Ben de öyle. Sadece bunu nasıl yapacağımız konusunda farklı düşünüyoruz."

Gülüyor. "Bu, ofisime dalıp işimi tehdit ettiğinizde söylediğinizden çok farklı bir melodi, Bayan Quetzal."

"Orası bir ofis miydi? Daha çok bir odacık gibiydi."

Bana ters ters baktı.

Ben de ters bakıyorum.

Zeytin dalı uzatmaya çalışmak buraya kadarmış.

"Kısa süre önce Bay Hastings'le bir ilişkiniz olduğunu öğrendim." Bayan Bennet Micheal'a bakar. Dudaklarını gülümseyerek kaldırdı ama gözleri sertti. "Onu memnun etmeye çalışmakla meşgulken objektif düşünmeni nasıl bekleyebilirim?"

Gülümsemem acımasız. Lisedeki Sunny çirkin gösteriyor çünkü durum bunu gerektiriyor. "O taşları atmak ister misiniz, Bayan Bennet?"

"Affedersiniz?"

"Binbaşı Hastings ile lisede çıktığınızı yeni öğrendim. Binbaşı Hastings tabii ki Darrel'in rahmetli babası."

Gözleri büyür ve çenesi gevşer.

Bakışlarını üzerimde tutuyorum, çenem giderek yükseliyor. Bayan Bennet'in Darrel'dan hoşlanmaması o kadar kişisel geldi ki daha fazla araştırma yapmak zorunda kaldım. Boş zamanlarımda onun geçmişini biraz araştırdım, eski bir lise arkadaşını buldum ve Binbaşı Hastings ile olan ilişkisini öğrendim. Bağlantı kurduğum kişi bana yıllıklarının fotoğraflarını gönderdi,

Bayan Bennet ve Binbaşı Hastings'in yıllar önce resmi bir çift olduğunu kanıtlıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Oğluyla bu kadar sorun yaşamanızın nedeni bu olabilir mi?"

Ağzı hava almak isteyen bir balık gibi açılıp kapanıyor.

"Bak, bence ucuz atlattın, bu yüzden çoktan gitmiş bir adama hâlâ takılı kalmamış gerçekten umuyorum." Ona bir adım daha yaklaştım. "Ama eğer Darrel'ı babasının işlediği günahlar için cezalandırmaya çalışıyorsan, görevine hâlâ bir nebze saygım varken motivasyonlarını yeniden düşünmeni öneririm. Masum çocuklara yardım etme kisvesi altında kişisel intikam peşinde koşan insanlar beni hasta ediyor."

Elini göğsüne götürerek ve gözlerini dört bir yana dikerek sendeleyerek geri çekilir.

Gözlerimi dikmiş, kendini savunmaya çalışmasını bekliyorum. Göz temasından kaçınıyor ve ağzını kapatıyor.

Bunu uzun zaman önce yapmalıydım.

Mahkeme salonunun kapısı gıcırdayarak açılır ve gerginliği dağıtır.

Bir memur kafasını uzattı. "Micheal, işte buradasın. Konuşup konuşmayacağınıza karar verdiniz mi?"

"Hayır." Micheal yere bakar.

"Neden ona baskı yapıyorsun?" Tam anne moduna geçmeye hazır bir şekilde soruyorum.

Kâtip kaşlarını çatı. "Bayan Bennet yargıçtan önce ona soru sormak istediğini söyledi."

Tabii ki biliyor. Eminim bu sorular Darrel'ı berbat bir ebeveyn gibi gösterecek şekilde çarpıtılacaktır.

Micheal başını sallar. "Oraya çıkmak istemiyorum Sunny. Çıkmak zorunda mıyım?"

"Hayır, ." Çenemi kaldırıyorum. "Bunu yapmak istemiyor."

Katip Bayan Bennet'a bir bakış attı.

Ben de dönüp ona bakıyorum.

Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Başka sorum yok."

Micheal'ı tezgâhtara doğru yönlendirdim. "Şuna bak. Görünüşe göre oraya gitmene hiç gerek yok."

"O zaman neden geri dönüyoruz?"

"Sadece oturup dinleyeceğiz, tamam mı?"

"Sence bir şey söylemeli miyim?"

"Bu sana bağlı." Elini sıktım. "Tek bildiğim, ne olursa olsun, Bay Darrel ve ben her zaman hayatında olacağız. Bugün söyleyecekleri hiçbir şey seni ne kadar önemsedığimizi değiştirmeyecek."

Ona odaya kadar eşlik ediyorum. Şaşırtıcı derecede küçük ve . Yargıç solgun ve ince yüzlü, kanca burunlu ve kumral saçlı. Micheal ve ben içeri girerken keskin gözleri girişimizin her ayrıntısını yakalamış gibi görünüyor.

Odanın arka tarafındaki sert banklara yerleşiyoruz. Etrafıma bakıyorum ve gözlerim tanıdık bir saç teline takılınca donup kalıyorum.

Darrel?

Kalp atışlarım hızlandı. Düğünden beri onu görmedim ama bu onu düşünmeyi bıraktığım anlamına gelmiyor. Onu özlemek beni neredeyse delirtiyordu. Çılgın düşüncelerimi işime gömdüğüm için mutluydum. Geceleri onu rüyamda görmeden uyuyabilmemin tek yolu buydu.

Micheal'ı kendime yaklaştırdım. "Rahatla, dostum." Başını salladı ve bir nefes verdi.

"Bay Hastings," dedi yargıç Darrel'a işaret ederek, "son sözleriniz."

Nefesimi tutuyorum ve Darrel'ın tam boyuna ulaşmasını dikkatle izliyorum. Saçları, ellerini birkaç kez üzerinden geçirmiş gibi görünüyor ve *gözleri* - *Tanrım*, gergin. İçine kapanık nöropsikolog duygularını kollarına takmış.

"Sayın Yargıç," diyor sessizce. "Çocukların velayetini almak için neden yeterli donanıma sahip olduğuma dair tüm mantıklı nedenleri zaten belirttim. Buna mali durumum ve yakın zamanda işe aldığım yatılı dadı da dahil. Çocukların güvende olacaklarını ve korunacaklarını kanıtlamak için aklıma gelen her türlü yolu denedim."

Yargıç dudaklarını büzer ve ona bakar.

Ben de aynısını yapıyorum. Ütülü bir düğme ve sade bir pantolon giyiyor. Elleri hafifçe titriyor. Yıpranmış görünüyor. Gözlerinin altında torbalar var. Omuzları çökmüş. Cildi yorgun.

Sadece çocuklar yüzünden mi yoksa biraz da beni özlediği için mi yorgun?

Ya seni hiç özlemediyse?

Tüm bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Darrel'la aramızdaki sorunların şu anda bir önemi yok. Bu çocukları elinde tutmak için benimle evlenmeye razı oldu. Bana karşı ne hissettiğinden emin olmayabilirim ama Micheal ve Bailey'i önemseddiğinden eminim. Her şeyden çok, sonucun iyi olmasını istiyorum.

Yargıç, "Devam edin Bay Hastings," dedi.

Darrel ağzını açtı. Kapatır. Konuşmadan önce zor nefes alıyor. "Babam benim için iyi bir örnek oluşturmadı. O," dudaklarını yalıyor, "memnun edilmesi zor biriydi ve nasıl bir adam olmam gerektiği konusunda kendi fikirleri vardı. Ona o kadar ki onun gibi olmaktan korkuyordum. şeyler yüzünden kendime baba deme düşüncesinden bile kaçtım. Micheal ve Bailey'e oğullarım demek için aktif olarak mücadele ettim."

Yargıç sandalyesinde kayar.

Gözlerim açıldı. *Darrel, ne yapıyorsun? Neden şimdi bunu itiraf ediyorsun?*

"Onlara sadece bir zorunluluk olarak baktım. Babaları beni kanatları altına alan ve kariyer yolumu değiştirmem için bana cesaret veren bir profesördü. Ona borçluydum ve borcumu her zaman öderim."

Micheal başını öne eğiyor. Vekil babam tüm mahkeme salonunun önünde bana 'yükümlülük' dese ben de öyle yapardım.

Darrel'a doğru kızgın bir bakış fırlattım. *Darrel, ne diyorsun sen?* Saçma sapan konuşmaya devam ederse, seyircilerle sahanın geri kalanı arasındaki sınırdan atlayıp onu boğacağım.

"Çocukları yanıma alarak onlara iyilik yaptığımı düşündüm. Bana öğretebilecekleri, hayatımda olmalarından kazanabileceğim bir şey olduğunu düşünmedim. İhtiyacım olan her şeye zaten sahip olduğuma inanıyordum. Para sıkıntısı çekmiyordum. Başarılı bir vardı. Ve yakın bağlantılar için hiç vaktim yoktu. Bana ne sunabilirlerdi ki?"

Micheal yavaşça başını kaldırır.

Nefesimi biraz tutuyorum.

"Yanılmışım. Son derece yanılmışım. Micheal ve Bailey bana gelene kadar neyi kaçırdığımı bilmiyordum. Onlar kahkahaları ve varlıklarıyla doldurana kadar çiftlik evi sadece birkaç duvardan ibaretti. Hayatım anlamlı bir şeye dönüştü. Ve ben..."

Sabahları kendimden öte bir amaçla kalkan birine dönüştüm. Günümü onlar için endişelenerek ve iyi olup olmadıklarını merak ederek geçiriyorum. Programımı yeniden düzenliyorum çünkü onları okuldan almayı ve ödevlerine yardım etmeyi seviyorum. Gecenin sonunda, günü güvenle tamamladıktan sonra yataklarında güvenle yattıklarında tatmin oluyorum çünkü bir şeyler ters gittiğinde bana koşabileceklerini biliyorlar."

Göğsüm sıkışıyor ve içimde yükselen duygu kabarmasına karşı savaşıyorum.

"Micheal ve Bailey bana huzur veriyor. Bana dünyanın daha iyi bir yer olabileceğine dair umut veriyorlar ve *benim* dünyam onlar olduğu için daha iyi bir yer. Beni geçmişimi kabul etmeye ve şu anda neyin gerçekten önemli olduğunu yeniden düşünmeye zorluyorlar. Baba olmakla ilgili korkularım, onların yanımda olmasını ne kadar sevdiğimin yanında sönük kalıyor. Onları korumak, geçimlerini sağlamak ve onlara bakmak benim için bir onur. Ne kadar zorlaştığı umurumda değil ve dürüst olmak gerekirse mahkemenin ne karar vereceği de umurumda değil. Hiçbir şey onların benim evim olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Onlar benim ailem. Onlar benim oğullarım."

Yargıç yere bakar ve avucunu gözlerine sürer. "Teşekkür ederim, Bay Hastings."

Darrel başını sallıyor ve yerine dönüyor. Yolda arka sıraya bakıyor ve elektrik yeşili gözleri benimkilerle çarpışıyor.

Ayak parmaklarıma kadar bir sarsıntı hissediyorum. Dudakları seğiriyor ve

"*Merhaba*" diyor. Ben de ona

"*Merhaba*" diyorum.

Darrel Micheal'a bakar ve başını sallar. Küçük çocuk dudaklarını içeri çeker, gözlerinde yaşlar parıldar.

O anda, Darrel Hastings'in beni gerçekten sevip sevmediği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum, ama bir şeyden eminim.

Onu seviyorum.

Hiç kimseyi sevmediğim kadar.

Umutsuzluk göğsümde kabarıyor. Darrel Hastings beni sevmezse nasıl hayatta kalabilirim?

"TEBRIKLER!" BİR KONFETİ PATLAMASI BAŞIMIZIN ÜZERİNDEN YAĞARKEN doğru yürüyoruz.

Tanıdık yüzlerden oluşan bir kalabalık gördüğümde geri sığıyorum.

"Bay Darrel!" Bailey bir roket gibi havalanır. Tenis ayakkabılarını kaldırıma vurarak Darrel'in üzerine atılır. "Bu doğru mu? Gerçekten sizinle mi kalıyoruz?"

"Bu doğru, dostum. Benimle kalıyorsun."

"Evet, evet, !" Bailey bir kolunu havaya kaldırıyor. Heyecanla zıpladığı için gözlükleri neredeyse yere çarpacak.

Micheal gözlerini deviriyor ama yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor. Sanırım Darrel'in onlar hakkındaki gerçek duygularını duymak omzundaki yükü hafifletti. Umarım bundan sonra rahatça dinlenebilir ve sadece çocuk olmaya odaklanabilir.

"Siz ikiniz bunu nereden biliyorsunuz?" Darrel, Kenya ve Alistair'e kaşlarını kaldırarak bakar.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu anı bir şey için kaçıracağımızı mı sandın?" Kenya cıvıltıyor.

"Dün gecedен bavullarımızı hazırlamıştı." Alistair kaşlarını çatar. Yine de uzun sürmez. Dudakları tekrar yukarı kalkıyor.

"Keşke daha erken gelebilseydik ama uçağımız rötar yaptı."

"Sorun değil." Darrel başını sallar. "Gelebildiğinize sevindim."

"Resmen baba olduğun için mutluyuz." Alistair Darrel'in sırtını tokatlar. "Tebrikler."

Darrel başını sallayarak onun sözlerini kabul eder.

"Bu olayı nasıl kutlamalıyız?" Belle'e sordum.

"Dondurma!" diye bağırıyor çocuklar hep bir ağızdan.

Darrel'a doğru gülümsüyorum. O da bana gülümsediğinde kalbim boğazımda kalıcı bir yer .

İLİŞKİMİZ HALA BELIRSIZLIK İÇİNDE. BİRBİRİMİZİ GÖRDÜĞÜMÜZDE NE DİYECEK?
Sonunda yalnız mıyız? Buradan sonra nereye gideceğiz?

Yoğun bakışmalarımız Bailey'nin Belle ile sohbet eden Darrel'in elini tutmasıyla kesilir. Bu öylesine rahat, otomatik bir jest ki

Güven ve sevgi, bana yargıcın oturumu sonlandırırken yaptığı konuşmayı hatırlatıyor.

"Olumlu bir etki yaratmak için akraba olmanıza gerek yok. Özellikle küçük erkek çocukların iyi bir erkek akıl hocasına ihtiyacı var ve Micheal ile Bailey'nin bir akıl hocaları olduğu için mutluyum."

"Dondurma!" Bailey bağırınca yerimden sıçradım. Küçük çocuk Darrel'i arabaya doğru itiyor.

Kenya gülüyor. "Birileri sabırsızlanıyor."

Anahtarlarımı parmağımın üzerinde sallayarak, "Sizinle orada buluşuruz," diyorum. Darrel ve çocuklardan uzaklaşmak acı veriyor. Bir araca tek başıma binmek acı veriyor. Darrel'in arabasının muhtemelen sohbet ve kahkahalarla dolu olduğunu *bildiğim* halde sessizlik içinde araba sürmek canımı yakıyor.

Dondurmacıya ilk ben gittim. süslü arabalar geliyor. Çocuklar yüksek sesle konuşarak, kahkahalar atarak ve bir lastik fabrikasını besleyecek kadar enerjiyle dükkana .

Mağazaya girerken Kenya kolunu benimkine doluyor. "İyi misin kızım?"

"Ben iyiyim." Onu sıkıyorum.

Başını omzuma yaslıyor. "Darrel'in kıcını tekmelememi ister misin?"

Kenya'ya evlenme teklifi fiyaskosundan hiç bahsetmedim ama o beni çok iyi tanıyor. "Şu anda değil ama ileride sana haber veririm."

Gülüyor ve bir masanın etrafına yerleşiyoruz.

Bayan Hansley kendini bir sandalyeye sıkıştırır ve eteğini savurur. Ağzı yukarı kıvrılmış, Darrel'a takılıyor. "Yasal vasileri olarak ilk işin onlara dondurma vermek olacak." Yaşlı kadın tuts. "Sekize kadar şekerleri yüksek olacak."

Alistair'in yönetici asistanı Ezekiel onun elini okşuyor. "Bırakın çocuklar kutlasın. Bunu hak ettiler."

Bayan Hansley kızarır ve utangaç bir şekilde başını sallar.

"Balayınız nasıl geçti?" Kenya'ya sordum.

"İnanılmazdı." En iyi arkadaşım romantik seyahatiyle ilgili bir hikayeye dalıyor ve gözlerim Darrel'a kayıyor.

Belle ona bale resitalinden bahsederken başını sallıyor. Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissediyormuş gibi başını hafifçe çeviriyor. O delici yeşil mücevherler bana doğru parlıyor.

Başımı tekrar Kenya'ya çeviriyorum. "Oh, bu çok ilginç."

"Öyle mi?" Burnunu kıvırıyor.

"Yani... bu korkunç."

Kenya . "Söylediklerimin tek kelimesini bile , değil mi?"

Gözlerim tekrar Darrel'a kayıyor. Bu kez Ezekiel'le konuşmaya kilitlenmişti. Belle'in güzelliği hakkında bir şeyler tartışıyorlar.

"Uh..."

Telefonum çalıyor.

En iyi arkadaşımın araştıran bakışlarından uzaklaşmak için bir bahane bulduğuma sevinerek çantamdan telefonumu kapıyorum ve bildirimleri kontrol ediyorum.

Anne: Duruşma nasıl geçti?

Nefesim kesildi.

Kenya omzumun üzerinden eğilip ekranı gözetliyor. "Nedir bu

Bu

mu "Annem bugünü nereden biliyor? Ona söyledin mi?" "Hayır."

?" Kenya dudaklarını büzüyor.

Yukarı bakıyorum.

Darrel ellerini saçlarında gezdiriyor ve bana da bakıyor.

Hemen gözlerimi kaçırıyorum.

Alistair bir kolunu karısının omzuna atar, ona buz getirir.

kremayı yüzüne yaklaştırır ve bir ısırık alır. "Mm. Siz ikiniz ne hakkında sohbet ediyorsunuz?"

"Kendin al." Kenya onu sevgiyle tokatlar. "Ve bu seni ilgilendirmez."

Gülüyor, onun elini öpüyor ve Micheal ile konuşmaya geri dönüyor. Batman'in bilgisayarları hackleyip hackleyemeyeceği hakkında tartışıyorlar.

Telefonum yine çaldı.

Annem olduğunu sanıyorum ama ekrana baktığımda uluslararası bir kod görüyorum. "501," diye mırıldandım. "Bu Belize'nin ülke kodu." Ayağa kalkıp masadan kalkıyorum ve cevap vermek için aceleyle dışarı çıkıyorum. "Alo?"

"Sunny, büyük bir sorun var. Nakliye şirketi ilk sevkiyatın konşimentosunu eklemediğimizi söylüyor. Onlara bunu yaptığımıza dair kanıtları verdim ama hâlâ ısrar ediyorlar." Çılgın sesi

başımı döndürüyor. "Bu sevkiyatta Birinci Aşama mobilyaları var. Bu, tasarımın *temeli* gibi bir şey. O olmadan hiçbir şey yapamayız."

"Öncelikle sakinleşmeniz gerekiyor. Nakliye şirketiyle konuştunuz mu?"

"Söyledim ama bunun Belize Limanı'nın hatası olduğunu söylüyorlar. Tam bir karmaşa."

Biraz daha yakınıyor ve sonra görüşmeyi sonlandırıyor. Alnıma masaj yapıyorum. Bu sorun sanal olarak çözebileceğim bir şeye benzemiyor.

Göğsümde bir iç çekiş oluşuyor ve yüksek bir sesle dışarı .

"O kadar da kötü olamaz."

Dönüyorum ve Darrel geniş omuzları, yeşil gözleri ve hiçbir şeyi vermeyen poker suratıyla orada duruyor. Kollarımı ona dolamak istiyorum. Saçlarımı okşamasını ve bana çok fazla şey üstlendiğimi söylemesini istiyorum ve hangi mantıklı insan bu büyüklükteki bir projeyi sadece üç ayda halletmeye söz verir? Onunla bunu yapabileceğimi tartışmak ve gözlerindeki ışıltının bana enerji vermesini ve beni kendi sınırlarımı test etmeye itmesini izlemek istiyorum.

Onu özledim. Ben bakmıyorken kalbimin çatlaklarına gizlice girdi ve şimdi ondan daha önce nefret etmemin tüm nedenleri ona tutunmak istememin nedenleri.

"Belize'de acil bir durum var. Eğer yapmazsam ilerleme duracak..."

"Eğer gidip günü kurtarmazsan?"

"Doğru."

"Gitmen uzun sürecek mi?"

Sözlerindeki özlemi duyuyorum ve hayal görmediğimi umuyorum. "Her şeyi halleder halletmez geri döneceğim." Dudaklarımdan yorgun bir kahkaha dökülüyor. "Gerçi bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Onlardan daha bu sabah ayrıldım ve şimdiden acil bir durum var. Belki de bu ekibi kurmak en iyi fikir değildi."

"Bir yolunu ," diyor kendinden emin bir şekilde.

Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen Sunny Quetzal'sın. Harika olmak için doğmuşsun."

Kalbim küt küt atıyor.

Bana bakıyor. "Sunny, ben-"

"Biliyorum biz..."

Sözlerimiz

örtüşüyor.

Gülümsüyorum.

Darrel'in dudakları

seğirdi. "Önce ben

gidebilir miyim?"

Konuşmam için eliyle işaret etti.

"İki hafta önce sana söylemeden ayrıldım." Vücudumun ona doğru eğilme şekli kontrolümün ötesinde. Sanki tüm kaslarım, kemiklerim ve damarlarım ona olabildiğince yakın olmak için zorlanıyor. "Bir şeyleri yarım bırakmayı sevmiyorum. Konuşabilir miyiz? Döndüğümde?"

Başını sallıyor.

Telefonum yine titriyor. Belize'den bir arama daha.

Nefes nefese kaldım. "Gitmem gerek."

"Dikkatli olun."

Gözlerimi ondan kaçırmak istemeyerek bir adım geri çekiliyorum. "Çocuklara söyler misin..."

"Ben ." Çenesini park yerine doğru uzattı. "Git."

Kalbimi dondurmacıda bırakıyorum. Belize'ye giden bir uçağa bindiğimde ve uçağın penceresinden bulutları izlediğimde boşluğu şiddetle hissediyorum.

Oraya vardığımda güneş hâlâ tepemde pırıl pırıl parlıyordu. Hindistan cevizi ağaçları yapraklarını sallayarak beni karşılıyor. Nem saçlarımı kazıyor ve yüzümden aşağı ter akmasına neden oluyor. Pasaportumu damgalayan insanlar bana ya da birine benziyor. Burası evim olmalı. Ve öyle.

Ama aynı zamanda değil.

Çünkü iki küçük kahverengi tenli çocuğu oyun oynarken görmek bana Micheal ve Bailey'i hatırlatıyor.

Ve beni özel adaya götüren teknenin altında parıldayan geniş Karayip Denizi bana Darrel'i hatırlatıyor.

Her şeyden çok, onlara geri dönebilmek için lojistik sorunları çözmek istiyorum. Ne yazık ki hiçbir şey plana uygun gitmiyor. Komplikasyon üstüne komplikasyon yağıyor ve bir haftadan kısa sürede dönme umutlarımı yerle bir ediyor.

"Eğleniyor musun?" Bailey bir gece görüntülü görüşme sırasında soruyor. Onu duyabilmek için telefonun sesini yükseltmek zorunda kalıyorum. Gece yaratıkları aya bir şarkı söylüyor ve kabinin etrafında sivrisinekler vızıldıyor.

Yüzümün ekranda daha iyi bir açıda olması için telefonu daha yükseğe kaldırıyorum. "Evet, çok eğlenceli. Yine de zor. Sizinle birlikte eve dönmek ."

"Yarın doğum günüm için dönecek misin?"

Alt dudağımı ısırdım. Sitede işler o kadar yoğundu ki Bailey'nin doğum gününü unutmuşum. Grup sohbetinde bundan bahsediyor, her türlü emojiyi ve gif'i atıyordu. *Nasıl unutmuş olabilirim?*

Gözlerimi hızla kırıştıtarak kekeledim, "Emin değilim dostum."

"Ah." Yüzündeki kederli ifade karnıma bir yumruk gibi indi.

"Şuna ne dersin? Döndüğümde destansı bir kutlama yapacağız. Sanki bir yerine iki doğum günün gibi. Harika değil mi?"

"Sanırım." Surat asıyor.

Micheal arka planda, "Onu kötü hissettirmeyi bırak, seni aptal," diyor.

Bailey'nin gözleri kısılr. "Bana aptal deme."

"Yine de öylesin."

"Çocuklar," sesimi sakın tutuyorum, "kavga etmeyin. Özellikle de benim önümde. Bu beni üzüyor."

Micheal ekranda belirdiğinde boğazını temizliyor. Ciddi kahverengi gözleri bana bakıyor. "Ne zaman dönüyorsun? Bay Darrel grup sohbetimize gizlice girmeye çalışıyor."

"Öyle mi?" Gülüyorum.

"Fotoğraf çekirmek için Bailey'e rüşvet vermeye çalışıyor," diye mırıldanıyor Micheal. "Çocuk zayıf halka. Sürekli gösteriş yapıyor."

"Darrel'a fotoğraflarımı göstermesinin bir sakıncası yok." Asık suratlı terapistin fotoğraflarım karşılığında fazladan bir bardak dondurma verdiğini hayal ettiğimde gülümsemem genişliyor.

"Emin misin? Onu grup sohbetimizde istemediğini söylerken oldukça nettin."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Onu eklememişsin." Micheal omuz silkiyor. "Ne diyor bu?"

Boğazımı temizliyorum. "Sen on bir yaşında değil misin? Neden sesin yaşlı bir adam gibi çıkıyor?"

"Belki de sen ve Bay Darrel benden daha gençmişsiniz gibi davrandığınız içindir." Gözlerini deviriyor. "Seni günde en az iki kez gündeme getiriyor, biliyorsun."

Gülüyorum. "mi?"

"Sen de aynı şeyi yapıyorsun." Suçlayıcı bakışlar fırlatıyor. "Ne zaman konuşsak Bay Darrel'in nasıl olduğunu soruyorsun. Sanki numarası sende yokmuş gibi."

Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Saate bakar mısınız? Belize'de saat geç oldu, yani ikinizin yatmaya hazırlanıyor olmanız gerekiyor."

"Hâlâ bir saatimiz var Sunny," diyor Bailey kibarca. "O zaman yatma vaktim geldi."

"Bay Darrel ile konuşmak istemiyor musun?" Micheal soruyor.

Ciddi mi yoksa benimle dalga mı geçiyor emin değilim ama donup kalıyorum. "Buralarda mı?"

"Bay Darrel!" Bailey telefonu kapar ve odadan dışarı fırlar. Ekrandaki görüntü titrek ve bulanık hale gelir. Bailey, Darrel'in ofisine girer ve telefonu ona doğru iter. "Sunny'ye iyi geceler de. Şimdi uyuyacak."

Darrel'in yüzündeki duygu oyunlarını izlerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Belli belirsiz ama ifadesindeki her titreşime o kadar uyum sağladım ki artık onu okuyabiliyorum.

Önce şaşkınlık -kaşının yukarı doğru sıçraması ve ağzının ayrılması. Sonra mutluluk - dudaklarının kıvrılması ve gözlerinin yumuşaması. Sonra hafifçe iç çekmeme neden olan bir özlem.

"Sunny," diye nefes alıyor.

"İyi geceler de!" Bailey telefonu sallayarak bağırır.

"İyi geceler," diye fısıldıyor Darrel.

Mideme bir sıcaklık doluyor ve telefonu kapatıp tavana bakmadan önce kendi kendime bir 'iyi geceler' mırıldanıyorum.

Darrel'in sesi beni rüyalarım kadar takip ediyor ve ertesi gün işe giderken onu düşünmeden edemiyorum.

Siteyi benim için yönetecek olan esmer tenli güzel yerli Anita'ya "Pekâlâ, şu sipariş doldururken bana göz kulak ol," diyorum. Sahilde oturuyoruz, belgelerimiz taşlarla tutturulmuş, böylece güçlü Karayip rüzgârı onları doğrudan suya çekmiyor. "Ne olursa olsun, bunu bugün alacaksın."

"Acelen var Sunny," diyor kaybetmemiş olmayı dilediğim o hoş aksanıyla. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve." Saçlarımı yüzümden silkeliyorum. "Ne olursa olsun bugün eve gidiyorum, böylece en azından Bailey'nin doğum gününün sonunu yakalayabilirim."

"Çocuklarını çok , değil mi?" "Bir ailem olduğunu nereden biliyorsun?"

"Her zaman onları arıyor ve onlar için manzaranın fotoğraflarını çekiyorsun. Herkes onlara hayali arkadaşların diyor çünkü onları hiç görmüyoruz ama onlar hep seninle."

Başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Onlardan çok uzun zamandır uzaktayım. Bazen seslerini bile duyabiliyorum."

"Sunny!"

"Şu anki gibi." Derin nefes alıyorum. "Bailey'nin adımı çağırıldığını duyar gibiyim."

"Uh..." Anita benden uzaklaşıyor.

"Sunny!"

"Ve bu Micheal'ın sesine benziyor." Şakağımı ovuyorum. Evet, bugün kesinlikle eve bir bilet ayırtıyorum. Onları özlemekten delirmeye başlıyorum.

"Sunny!"

Darrel. Kemiklerim döndü. Onu çok özlüyorum.

"Sunny," diyor Anita omuzlarımı sarsarak ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor, "sanırım ziyaretçilerin var."

"Ne?"

Dönüyorum. Ve sonra nefesim kesildi.

Ve sonra ağlamaya başladım.

Çünkü Karayip Denizi'nin sınırladığı sahillerde küçük ailem bana koşuyor.

BÖLÜM 22

ÇELİK TAVA ÖPÜCÜĞÜ

DARREL

Sunny Quetzal'ı ilk gördüğümde kalp krizi geçirdiğimi sandım. Çok güzeldi ama beni etkileyen dış görünüşünden daha fazlasıydı. O... ulaşılmazdı. Biraz doğaüstü bir şeydi. Açıklayamadığım bir şey.

Aşkın ne olduğunu gerçekten anlamadan ona aşık oldum. Sizi nasıl ele geçirdiğini, sizi nasıl büküğünü ve baş aşağı çevirdiğini anlamadan. Ruhunuzu en ince ayrıntısına kadar kazımasını ve kalbinizi kaburgalarınızdan söküp çıkarmasını, sadece daha fazlasını talep etmesini.

Sunny'yle ikinci kez karşılaştığımda, aşkın biraz daha anlamlı olmasını bekliyordum. Büyümüşüm. Bir erkektim. Yaşamak, birileriyle çıkmak ve bu dünyada kim olmak istediğimi bulmak konusunda deneyimliydim. Elbette lisedeki kadar büyülü olamazdı.

ortaya çıktı. Sunny beynime bir çapak gibi yapıştı ve onu ne kadar silkelemeye çalışsam da yerinden reddetti.

Vazgeçmem uzun zaman aldı. Bazen insanların neden birbirlerine çekildiklerinin dünyevi bir açıklaması olmadığını kabul etmek.

Bazen aşk ve mantık birbirine karışmaz.

Beyin yapıları ve hormonların listesini çıkarabilirim. Çekiciliğin tarihine ve insanlığın hayatta kalması için gerekliliğine derinlemesine dalebilirim. Ama Sunny Quetzal için hissettiğim her şeyi tanımlayamazdı.

O ve çocuklar sahilde çarpışırken gözlerim onu yutuyor. Koyu renk, ipeksi saçları yüzüne dökölüyor, dolgun ağzına giriyor ve burnunu kapatıyor. Koyu kahverengi eliyle saçlarını savuruyor, zarif parmakları saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Giydiği tişört rüzgârda dalgalanıyor ve pantolonu ayak bileklerinin hemen önünde duruyor. Onu tişört ve şortla hatırlıyorum. Yalınayak çünkü bir şekilde terliklerini asla bulamıyor. Kollarının beni sardığını ve bana evimdeymişim gibi hissettirdiğini hatırlıyorum.

Gözleri benimkilere dikiliyor ve bir kalbin bu kadar mutluluğu kaldırıp kaldıramayacağını merak ediyorum.

"Merhaba," diyor.

"Merhaba." Elimi kaldırdım.

Çocuklar onun etrafında zıplıyor, zamanını ve ilgisini talep ediyorlar. Onların kendi anlarını yaşamalarına izin verdim, arkama yaslanıp herkesin yüzündeki gülümsemeyi izlemekle yetindim.

"Bir Maya tapınağı görebilir miyiz Sunny?" Bailey soruyor. "Ben bir tane görmek istiyorum."

"Bir adadayız, tatlım. Burada hiç Maya tapınağı yok."

"Cayo'da bir otel ayırttım," diye duyuruyorum, ismini yanlış söylediğimi bilerek. "Bize bir tur attırmanızın sakıncası yoksa, check-in yapmadan önce Maya tapınağına gidebiliriz."

"Şimdi mi?" Kaşları yukarı kalkıyor.

"İşini bitirdiğinde," diyorum.

Bir kadın daha çıkageldi. Gözlerim Sunny'ye odaklandığı için onun orada olduğunu fark etmemiştim bile.

"Buraya getirdim. Çocuklarınızla gidebilirsiniz." Kadın bana kaşlarını oynattı. "Ve süper seksi kocanla."

"Oh, o benim kocam değil."

Henüz. Ama bu düşüncayı kendime saklıyorum.

Sunny, Bailey ve Micheal'a elini uzatarak, "Gidelim," diyor. Çocuklar onun yanında yürüyor. Bukleleri rüzgârda çıldırıyor ve şimdiden otuz dakika içinde güneş kremlerini yeniden sürmem gerekeceğini söyleyebilirim. Eğer sürmezsem, eve vardığımızda istakoz gibi kıpkırmızı olacaklar.

"Dün gece gerçekten hayal kırıklığına uğradığımı mı düşünüyorsun?" Bailey Sunny'ye sorar.

"Kalbinin kırıldığını sanmıştım. Doğum gününde yanında olamadığım için çok üzülmüştüm. Şimdi buradasın! Belize'de ortaya çıktığınıza hâlâ inanamıyorum."

"Bay Darrel bunu bir süredir planlıyordu," diyor Micheal.

Kendimden utanarak öksürüyorum.

Sunny'nin gözleri yine benimkilerle çarpışıyor.

"mi?" Omuz silkiyorum.

Dudakları yukarı kıvrıldı ve ben bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Benden biraz zaman istedi ve *kendisi* ulaşana kadar onunla iletişime geçmememi söyledi. Sonra dondurmacıda bana konuşmaya hazır olduğunu söyledi. Hemen sürprizimizi bir araya getirmeye başladım.

"İkiniz de burada olduğunuz için çok mutluyum." Sunny onları sıkıca sarıyor.

"Tekne yolculuğuna çıkabilmek için acele etmeliyiz." Saatimi kontrol ettim.

Eski korsan hazineleri gibi kuma atılmış takılıp tökezlediğinde gülüyor. Çocuklar ve ben onu sahilde gördüğümüzde onları bir kenara attık.

"Bunları kimse çalmadığı için şanslısın." Sunny aşağıyı işaret ediyor.

"Bay Darrel bize daha fazla kıyafet alırdı. Onun zengin olduğunu biliyor muydun?" Bailey soruyor.

"Yine de sıradan bir adam gibi yaşıyor," diye mırıldanıyor Micheal. "Aslında tam bir cimri gibi yaşıyor."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Hey, sana en yeni oyun konsolunu almak istemediğim için 'tam bir cimri' değilim."

"Konsol hakkında hiçbir şey söylemedim. Bu senin vicdan azabının konuşması gibi geliyor." Micheal bana muzip bir bakış attı.

Gülüyorum. Yasal velayeti aldığımdan beri çok daha rahat. Ki bu iyi bir şey. Ama Micheal'ın 'yaşına göre davranmasının' maalesef yan etkileri var. Bir sürü küçümseyici yorum ve ergen talepleri gibi.

"Ev işleriyle nasıl başa çıktığını göreceğiz ve sonra konsol hakkında konuşabiliriz. Tamam mı?"

"Ne demek istediğimi anladınız mı? Bu işler için hizmetçi tutabilir." Bailey, "Bayan Hansley var," diyor.

Micheal, "O bir hizmetçi değil, aptal," diyor.

"Bana ahmak deme!"

Micheal dilini çıkarır.

"Çocuklar!" Sunny gözlerini deviriyor. "Daha yeni . Beni herkesin önünde utandırmasanız olmaz mı?"

"Evet, ." "Özür dilerim."

Gülmemi için dudaklarımı içeri çekiyorum.

Sunny başını kaldırıp bana *inanabiliyor musun* der gibi bakıyor. O anda onu daha önce hiç öpmediğim gibi öpmek istiyorum.

Çocuklar Belize City'ye giden tekneye yerleştiler. Dalgalar teknenin iki yanına vururken Sunny yanıma oturuyor ve Micheal ile Bailey'e bakıyor. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve başını çeviriyor. Güneş ışığı keskin kahverengi gözlerine yansıyor ve gülümsemesinin köşesinde oynaşıyor.

"Seni özledim." Alnımı onunkine yaslıyorum. Bu bir gerçek olduğu kadar bir itiraftı da.

Sertçe nefes alıyor. "Ben de."

Kaşlarımı çattım. "Ama seni geri almanın bir yolunu bulmam gerekecek." "Ne için?"

"Beni grup sohbetine eklememek."

Gülüyor. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Gerçekten incindim."

"Senin de incindiğini kabul etmene sevindim Hastings, ama seni grup sohbetinden kovduğum için özür dilemeyeceğim." "Çocuklar grup sohbetindeyken ne kadar sarsıcı olduğunu biliyor musun?" "Seninle bir şakaya gülmek mi?"

"Grup sohbetimizi beyin bilimi makaleleri ve sudoku bulmacaları linkleriyle doldururdunuz."

"Hey, sudoku bulmacaları beyin için iyidir."

Gülüyor, tekneye çarpan dalgalar ve ufukta parıldayan ışıkla yarışan parlak ve büyülü bir ses.

"Bir dahaki sefere," diye fısıldıyorum kulağına, "sadece yetişkinlere özel bir grup sohbeti oluşturacağız. Sadece ikimiz." Parmaklarım omzunu okşuyor. "O zaman kendi aramızda şakalar yapabiliriz."

Sunny dokunuşumla titriyor.

Ona bakıp doğruluyorum. "Ne diyorsun?"

Bana doğru eğilip bir elini başımın arkasına koyduğunda ve beni o kadar yakınına çektiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ki taktığım beyzbol şapkası neredeyse kafamdan düşecek. Yumuşak pembe dudakları yanağımı sıyrıyor ve içimi pelteye çeviren bir sıcaklıkla kulağıma doğru hareket ediyor.

"Bugün nasıl davranacağını göreceğim ve sonra karar vereceğim."

Bu kadını ne kadar istediğimi kelimelerle anlatamam.

"Bak!" Bailey nefesini tutuyor ve suyu işaret ediyor. "Sanırım bir yunus gördüm!"

"Nerede?" Micheal boynunu büküyor.

Sunny dikkatini tekrar çocuklara çeviriyor ama ben gözlerimi ondan ayırmıyorum. Başının arkası bile beni büyülüyor. Yüzüne çarpmasın diye saçlarını toplamış ama ipeksi siyah saç dalları boynuna düşerek teninde neredeyse sanatsal bir tasarım yaratıyor.

Oraya bir öpücük
kondurmak istiyorum. Onun
yerine başka yere
bakıyorum.

Terbiyeli ol, Darrel. Önce onunla konuşana kadar bekle.

Tekne güvenli bir şekilde Belize City'ye varıyor ve özel bir araçla Cayo'daki Maya tapınağına .

"Dikkatli olun çocuklar!" Sunny bağılıyor.

İkimiz de çocukların zamanın testine dayanacak kadar iyi inşa edilmiş piramide hücum edişini izliyoruz.

Bana döndü. "Annemle mi konuşuyordun?" "Neden?"

"Geçen gece beni aradı. Garajını temizlemesine yardım etmeleri için çocukları getirdiğini söyledi."

"Öyle mi yaptı?" Çenemi ovuyorum.

Sunny kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Annemle ne zaman bu kadar yakınlaştınız?"

"Bize kızarmış jacks yapmayı teklif etti. Çocuklara onunkinin tadının sizinkinden daha iyi olduğunu söylediğimde seve seve yaptılar."

"Buna çocuk işçiliği denir, Darrel."

"Nakit ödeme yapmadık. Yani teknik olarak öyle değil." Gözlerini deviriyor ama gülümsemesi büyüyor.

Elini tuttum ve sıktım. "Bayan Hansley otelde. Bu akşamki etkinliklerden önce biraz dinlenmek istedi."

"Bu akşam ne olacak?"

"Çocuklar bir Belize folklor yarışmasına katılacaklar.

Kamp ateşi yakılacak, s'mores ve korkunç hikayeler olacak."

"Oh?" Bana doğru eğildi. "Peki yetişkinler nerede ?" "Dışarıda."

"Hm."

"Seni dışarı çıkarabilir miyim Sunny?"

Gözleri dudaklarıma kayıyor. "Bunu gerçekten çok isterim."

* * *

SAATLER SONRA SUNNY'YE LÜKS RESTORANA KADAR EŞLİK ETTİM. BÜTÜN Diğer masalar boş ve ev sahibi sanki böyle bir şey daha önce hiç olmamış gibi bana endişeyle gülümsüyor.

Onu çelik tava çalanları mükemmel bir şekilde gören bir masaya yönlendirirken parmaklarım Sunny'nin sırtının küçük kısmına sürekli baskı yapıyor. Bir yaylı çalgılar dördlüsü de alabilirdim ama çelik tavalar Karayipler için daha otantik geldi. İyi giyimli on beş müzisyen sopalarını tavalara vurduklarında peri benzeri bir ses çıkarıyorlar. Bu kadar büyük ve hantal davullar için müzik hafif ve tıngırtılı.

"Vay be." Sunny'nin gözleri restoranı incelerken yüzünün büyük bir kısmını kaplıyor. "Neden burayı seçtin Darrel? Buraya kimse gelmiyor gibi görünüyor."

Kıkırdıyorum çünkü o mükemmel, sevimli ve bir kadında isteyebileceğim her şeye sahip. "Popüler olmadığı için boş değil." Aksine, binayı rezerve etmek için yüklü bir meblağ ödedim. Sahibi, müdavimlerinin bunu kişisel algılayacağından endişe ediyordu ve birkaç teşvik daha talep etti. Ben de hevesle hepsini verdim.

"Hayır mı?" Başını öne eğiyor. "Hayır."

"Oh." Sonra sözlerim fark edildi ve sertleşti. "Bekle, sen... bu restoranın bize ait olması için para mı ödedin?"

"Ne yemek istersiniz?" Menüü kaldırıyorum. "Ya da şefe seçtirebiliriz. Belize'de çok saygın biri olduğumu duydum."

"Sen harcamadın..." Nefesi kesiliyor. "Onların da burada olması için para mı ödedin?" Çelik tava çalanları işaret ediyor. Konsantrasyon içinde enstrümanlarına bakıyorlar. Melodi tanıdık geliyor. Popüler bir aşk şarkısı.

"Sanırım şefin seçmesine izin vereceğim. Tabii sizin başka bir fikriniz yoksa."

Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Neden aşırıya kaçyorsun? Sen asla kaçmazsın."

"Ya da mantıksız ya da etkileyici ya da... ? Eğlenceli mi?"

Kirpikleri titriyor. Göz kapaklarında parıltılı bir şey var. Altın rengi mi? Tenindeki kırmızı alt tonlarla ve omuzlarına sarkan küpelerle mükemmel uyum sağlıyor. Elbise ince bedenini bir eldiven gibi sarıyor ve dünyanın en muhteşem kadınıyla bir şans daha yakalayan şanslı adam olduğuma inanamıyorum.

"Çok değişmişsin, Hastings."

"Sana ne kadar olduğunu göstereyim." Elimi ona uzattım. Gözlerini dikip bakıyor. "Hayır."

"Evet."

"Burnu açık ayakkabı giyiyorum."

"Ayağına basmayacağım."

"Ben yokken dans dersleri aldın mı?" Elimi kabul etti ve onu odanın ortasına doğru salladım.

"Tam olarak değil." Onu yakınımına çekiyorum. Karayip esintili kokusu onu bir uyuşturucu gibi içime çekmek istememe neden oluyor.

"Sonra?" Narin elini omzuma koyuyor. "Biraz araştırma yaptım."

Gülüyor ve ses o kadar derin ve yüksek ki tüm müzisyenler başlarını kaldırıp bakıyor. "Tabii ki yaptın."

"Dans etmek bir dizi adımı takip etmekten daha fazlasını gerektirir. Yapmanız gereken..." Onu döndürüyorum. Sert ve biraz garip ama bir ay önce yapabildiğimden çok daha iyi. "Müziği hisset. Yeteneğe ve yüreğe ihtiyacın var."

"Oh. Nasıl sevimsiz olunacağını da mı araştırmadan öğrendin?"

Onu daldırıyorum. "Hayır." Yüzüne bakarak fısıldıyorum, "Bunu internetteki bir forumdan öğrendim."

Bir kahkaha patlattı.

Benim yok. Zor bir şeyi öğrenmenin en iyi yollarından biri başkalarından yardım almaktır. Ve internet sağ olsun, yardım etmeye ve önerilerde bulunmaya istekli pek çok insan vardı.

Onu tekrar ayağa kaldırdım ve başını omzuma yasladı. "Seninle ne yapacağım, Darrel?"

"Affet beni."

İrkiliyor ve geriye yaslanıyor.

Çelik tava müziği havayı doldururken ve biz ritme göre sallanırken gözlerinin içine bakıyorum. "Sanki çocukları elimde tutmak için bir manevraymış gibi sana evlenme teklif etmemeliydim. Eğer durup biraz daha düşünseydim, farklı bir çözüm bulabilirdim. Seni incitmeyecek ya da bana verdiğin değeri sorgulatmayacak bir çözüm."

Başını eğdi.

Üstünü öperim. "Benim de açıklığa kavuşturmam gereken bir şey var." Yukarı bakıyor.

"Yargıca daha iyi görünebilmek için seninle evlenmek istiyormuşum gibi görünse de, düşündüğüm tek şey bu değildi."

"Başka ne düşünüyordun?" diye soruyor.

"*Vay canına, bu kadını ne kadar çok sevdiğime inanamıyorum*" diye düşünüyordum. *Hayatımı başka biriyle geçirmeyi hayal bile edemiyorum. Evet demesine ihtiyacım var.*"

"Bunu hissettim. O gün benimle birlikte olduğun süre boyunca bir şeyler kanıtlamaya çalıştığını hissettim. Daha büyük bir şeyler olduğunu hissettim. Dokunuşunda vardı. Gözlerinde..." Yutkunuyor. "Tek önemsendiğin şeyin çocukları almak olduğunu düşündüğümde, bir parçam kırıldı. Senin için tek anlamımın bu olup olmadığını merak ettim."

"Aklına o şüpheyi sokmamalıydım." Yanaklarını okşuyorum, keşke zamanda geriye gidebilsem ve işleri bu kadar berbat etmeden önce kendimi yataktan atabilsem. "Şu andan itibaren çocuklar üniversiteye gidene kadar yatılı bir dadı tutabilirim. Ve seni *istediğimi* kanıtlamak için her şeyi yapmaya hazırım çünkü seni seviyorum."

Kıkırdıyor. "Annemin çimlerini biçtiğini ve verandasını mahvettiğini duydum."

"Böyle mi söyledi?"

"Çatıyı tamir etmeye çalışırken kendini öldürteceğini ve seni durdurmak zorunda olduğunu söyledi."

Sırıttıyorum. "Artık beni sevdiğini söylemiş miydim? Düzgün biri olduğumu söylüyor.

Mayalı olmayan için."

"İyi. Yüksek övgü."

"Farkındayım."

Gülümsüyor ve ben de alnımı onunkine yaslıyorum. "Çocukları senin yanındayken kadar mutlu görmemiştım.

Seninle konuşmak ya da senin hakkında konuşmak. Bunu küçümsemeyeceğim ve seni geleceğimle ilgili görmemde bir rol oynamıyormuş gibi davranmayacağım. Onları mutlu ediyorsun." Alnından öpüyorum. "Ama beni de mutlu ediyorsun. Senin yanımda olmaman işkence gibiydi. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum."

"Ben de," diye nefes alıyor.

Onu tutmaya devam etmek istesem de, ceketimin cebine girebilmek için gitmesine izin veriyorum. "O zaman Sunny Quetzal," diye dizlerimin üzerine çöküp yüzük kutusunu gösteriyorum, "sana ikinci kez soracağım. Yaklaşan mahkeme tarihi, çaresizlik ya da yanlış anlamalar yok."

Ellerini ağzının üzerine vuruyor ve ağlamaklı gözlerle bana bakıyor.

"Benimle evlenir misin?"

Sunny boynuma atılıyor ve beni o kadar derinden öpüyor ki neredeyse düşüyoruz. Bir kolumu beline dolayarak onu sabitliyorum ve yukarı kaldırıyorum.

"Sunny." Yüzümü öpücüklere boğarken aklımı kaybediyorum. Beynimin çalışması bir dakika daha sürüyor. "Sunny." Dudaklarını çeneme bastırıyor ve zihnim bir anlığına bomboş kalıyor. "Bu..." Çelik tava çalanların ve garsonların uzaktan gelen alkışları kulaklarımı dolduruyor ama nabzımın kafamın içinde hızla atması kadar yüksek değil. "Bu bir evet mi?"

"Evet." Arkasına yaslandı, gözleri parlak, gülümsemesi geniş ve güzeldi. "Seninle evleneceğim, Darrel."

Onu döndürüyorum ve elması parmağına takmadan önce sıkıca öpüyorum. İkimiz de ona bakıyoruz, o anın ağırlığı göğsümüze çarparken dünya duruyor.

John Hearst'ün kraliçe arısıydı.

Ben yalnız bir çocuktum. Dışlanmış. Kapüşonlu çocuk.

Şimdi Sunny Quetzal hayatımın kraliçesi ve Micheal ile Bailey'nin neşesi.

Ve ... şey, hikayemi onun kocası olarak bitireceğim.

BÖLÜM 23

PATCHWORK AİLESİ

ÜÇ AY SONRA

GÜNEŞLİ

"BELLE, BUNU YAPAMAZSIN," diye yeğenimi azarlıyorum. "Bailey'nin UNO sırasında hile yapma konusunda duygusal olarak hassas olduğunu biliyorsun."

"Ben hile yapmıyorum," diyor Belle tutkuyla destesini göstererek. "Kuralları kontrol edin. 'Tren' oynamayı kabul ettik. Bu, aynı sayıda oldukları sürece tüm kartlarımı aynı anda koyabileceğim anlamına geliyor."

"Bize bu yolun daha eğlenceli olacağını söylemiştin." Micheal kaşlarını çatır. Bir elini kıvrıkcık saçlarının arasında gezdiriyor, Darrel'dan öğrendiği bir şey bu. Bundan eminim.

"Eğlenen bir tek sen varsın," diye sızlanıyor Bailey. "Kurallar böyle çocuklar." Belle omuz silkiyor.

"Bu *getto Uno*'sunu sana kim öğretti?" Annem gülüyor, aksanı Belize Kreolü'ne kayıyor. "Belize'de de böyle oynardık."

"Ona ben öğrettim." Kenya elini kaldırdı. "Ama sadece Sunny bana üniversitede çalmayı öğrettiği için."

"Gördün mü? Sunny'nin kötü bir etkisi olduğunu söylemiştim." Darrel bir şeyi kanıtlamak istercesine Alistair'i işaret eder.

"Hala rastgele beyin gerçeklerini paylaşmayı bırakmanı sağlayamadım. O yüzden çok fazla etkilenmedim."

Darrel kulağıma fısıldayarak, "Görünüşe göre biraz daha *sürtünmek* gerekiyor," diyor.

Ona bir tokat attım ve sonra anneme bir bakış attım. "Bebeğim, benim

ebeveynler burada. Deli misin sen?" "Sadece söylüyorum."

"Hayır, hiçbir şey söyleme. Şu andan itibaren çeneni kapalı tut."

"Bana 'daha eğlenceli olmalısın' diyen sendin. Pişman olmaya mı başladın?"

"Bu kadar huysuz olmamaya çalış dedim."

Seksi yeşil gözlerini parlatıyor. "Bu benim bunu yapma şeklim."

"Hâlâ odadaki en büyük huysuz sensin."

"Bebeğim, o terim artık benim için geçerli değil. Kabul et bunu." "Hiçbir şey itiraf etmeyeceğim." Sırıtiyorum.

Darrel elimi tutup öpüyor. "O zaman sanırım sana birkaç ders daha vermem gerekecek."

Midemde ısı birikiyor.

Gözlerim dudaklarına düşüyor. "Ne zaman eve dönüyorlar?" "Asla. Kaçmamız gerekecek."

"Ehem." Annem bir kaşını kaldırdı. "Şu halinize bakın, şirketin önünde birbirinizi okşuyorsunuz. Bu tam da Amerikalılara göre bir şey."

"Anne, el ele tutuşmak 'birbirini hissetmek' değildir. Tanrım."

"Gözlerin yüzünden Sunny. İkinizin de gözlerinizle ne kadar iğrenç şeyler söylediğinizi göremediğimi mi sanıyorsunuz?"

Darrel öksürür. "Özür dilerim hanımefendi."

"Umarım ikiniz hemen evlenmiyorsunuzdur çünkü fırında bir çörek var."

"Tatlım." Babam sakinleştirici bir elini onun üzerine koydu.

"Sadece söylüyorum. Pompalı tüfekte yapılan düğünlerin başarı şansı yüksek değildir."

"O haklı." Dawn mutfaktan çıkıyor, tabağı altın rengi kızarmış patateslerle . Önünde İngiliz anahtarı resmi olan bir tişört giyiyor. Parmakları beyaz tabakta özellikle kirli görünüyor. Bir keresinde bana, kendi işinde tırnaklarını asla tam olarak temizleyemediğini . "Sırf onun bebeğine hamile olduğu için biriyle evlenen bir kız tanıyordum. Adam onu sanki fermuarı pantolonunun içinde kalırsa kırılacakmış gibi aldattı."

"Bu yüzden mi hiç evlenmedin?" Kenya sessizce soruyor. Herkese yetecek kadar sandalye olmadığı için Alistair'in kucağında oturuyor.

Çiftlik evini tasarladığımda, birkaç arkadaşın bir araya gelebileceği bir yer yaratmıştım. Ama grubumuz büyüyor. Herkesi sığdırmanın bir yolunu bulmam gerekecek. Şık bir şekilde tabii ki.

"Ben mi?" Dawn homurdanıyor. "Çoğu erkek arabalar hakkında daha çok şey bildiğimi öğrenince korkuyor." Yumuşak bir bakışla

Beth. "Artı birim olduğunu öğrendiklerinde tepelere kaçtıklarından bahsetmiyorum bile."

"Aptallar," diye tükürüyor Kenya.

"Ne kaçırdıklarının farkında değiller." Katılıyorum, en iyi arkadaşşıma çak bir beşlik.

"Her neyse. Şu sadece işime odaklanıyorum. Ki yakında işim bile olmayabilir."

"Sen neden ? Stinton'ın artık o otomobil dükkanının sahibi olmasına rağmen kimseyi kovmadığını duydum." Telefonda konuştuğum adamın iyi kalpli olduğuna dair bir işaret daha. Kardeşi adına özür dilediğı anda anlamıştım ama haklı çıkmak güzel.

'Stinton' adını duyduğunda Dawn'ın gözleri kararıyor. "Önemli olan benim uzun süre orada kalmayacak olmam."

Alistair, "Sana o adamın hıyarın olduğunu söylemiştim," diye homurdanıyor.

Darrel öne doğru eğilir. "Onunla konuşmamı ister misin Dawn? Devralma nedeniyle sık sık şehirde. Meşgul bir adam ama bana zaman ayıracaktır. Sen de gelebilirsin ve-"

"Hayır, hayatımın geri kalanında başka bir Stinton görmek istemiyorum."

"Ah." Darrel Dawn'ı dikkatle değerlendiriyor. İfadesi aynı, ama sanki terapi beyninde onunla ilgili bazı sonuçlara varmış gibi dudaklarını büzüşünü görebiliyorum.

Onunla göz göze geldim. Ne?

'Sonra' der gibi elimi sıkıyor.

"Her halükarda, Darrel ve Sunny'nin bir araya gelmesine sevindim." Kenya öne eğildi ve bacağıma vurdu. Bukleleri hareketle birlikte zıplıyor. "İkiniz *sonsuza dek* birbiriniz için deli olmuyormuş gibi davrandınız. Bunu izlemenin ne kadar yorucu olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, bekle. İlk başta ondan gerçekten hoşlanmamıştım," diyorum parmağımla bir çengel atarak.

"Ve o..." Darrel karanlık bakışımı yakaladı ve söyleyeceğı şeyi değiştirdi, "solistike bir stil anlayışı ve hafif, canlandırıcı bir tavrı olan mükemmel derecede sevimli bir birey."

"Aferin oğlum." Göğsünü okşuyorum. Hafifçe gülüyor.

Alistair ona doğru bir bira kaldırır. "Kulübe hoş geldin, kardeşim." Darrel bardağını Alistair'inkiyle tokuşturur.

Babam kıkırdıyor ve başını sallayarak, "Siz daha hiçbir şey bilmiyorsunuz," diye mırıldanıyor.

Bayan Hansley telaşla odaya girdi. "Bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

"Oturun, Bayan Hansley." Kenya ona işaret ediyor. "Biraz ."

"Oh, ben çok huzursuz hissediyorum-"

Annem hiç uyarmadan elini uzatır, Bayan Hansley'i yanındaki kanepeye çeker ve ona azarlayan bir bakış fırlatır. "Bütün gün ayaktaydın. Çocukların üzerine titrememenin ne kadar zor olduğunu biliyorum ama arada sırada senin de rahatlamaman gerekiyor."

Bayan Hansley kendinden emin bir şekilde kıkırdıyor. "Oh... Sanırım."

Annemin ısrarcılığına gülümsüyorum. Her zaman aynı fikirde olmayabiliriz ama annemin insanları sevdiğini ve onlar için gerçekten en iyisini istediğini biliyorum. Sadece bu konuda izlediği yol yardımcı olmaktan çok rahatsız edici olabilir.

"Sunny," diye sendeleyerek bana doğru geliyor Bailey, "gel de bizimle oyn."

Belle'i yenebilecek tek kişi sensin."

"Yapabilirim," diyor Micheal kararlılıkla, ellerini yumruk yaparak.

Beth ona yan gözle bakıyor. Dawn'ın kızı, açık kahverengi teni, ela gözleri ve sarıya çalan saçlarıyla güzel bir şey. Dawn güzel yıldızlı bir gece kadar karanlık, bu yüzden Beth'in babasının beyaz olduğunu tahmin ediyorum, ama soracak değilim ve önemli de değil.

"Ne?" Micheal ona burnunu kıvırıyor.

"Hayalperest olmayalım," diyor Beth.

Bu tek satırlık cümle Dawn'ın söyleyeceği bir şeye benziyor. Neden bütün bu küçük kızlar bu kadar vahşi? Ve ben neden bu kadar çok seviyorum?

Bailey feryat ediyor ve kolumu oynatıyor. "Hadi Sunny. ."

Darrel'a 'yardım et' der gibi bakıyorum.

Çenesini öne doğru uzatıyor ve sonra birasını yudumluyor. "Hiç yardımcı olmuyorsun," diye homurdanıyorum.

Göz kırpıyor. "Ben savaşlarımı seçerim, bebeğim. Ve belli ki, çocuklar bu sefer beni saf dışı bıraktı."

Çocuklarla oturup birkaç tur UNO oynuyorum, Belle'e kendi ilacından biraz veriyorum ve ona kaybetmenin nasıl bir his olduğunu öğretiyorum.

Yetişkin bir kadın olmama rağmen utanmadan zaferimi küçük bir kızın yüzüne mi vuruyorum?

Evet. Evet, öyleyim.

Ve bundan deli gibi zevk alıyorum? Kesinlikle evet.

Belle bana yenilmekten bıktıktan sonra çocuklar bahçede oynamak için dışarı fırlıyorlar. Bir kadeh şarap daha almak için ayağa kalkıyorum ve Darrel beni mutfağa kadar takip ediyor.

Yalnız kaldığımızda vücutlarımız mıknatıs gibi birbirine yapışıyor ve derin derin öpüşüyoruz.

Geri çekiliyor ve bir nefes veriyor. "Ailen ne kadar kalacak?"

"Annem düğün hazırlıklarından memnun olana kadar." İnliyor.

Elimi gömleğinin altına sokuyorum. "Çiftlik evinde kalmalarını teklif eden sendin. Zaten Belize'deki villaya gidip son rötuşları yapmam gerekiyor. Ben yokken benim dairemde kalabilirlerdi."

Kulağımı ısıırıyor. "Dairen onlar için çok küçük.

Ayrıca, annenden biraz puan almak istedim." "Annem seni zaten seviyor. Neden bu kadar zorluyorsun?"

"Çünkü ben de onu seviyorum." İç çekiyor. "Ama *düğüne kadar burada kalmaktan* bahsedeceğini."

Gömleğinin içine doğru gülüyorum. "İyi tarafından bakarsak, seninle gizlice dolaşmak çok seksi."

"Öyle mi?"

"Kendimi yeniden asi bir ergen gibi hissettiriyor." Dudaklarını gagalıyorum. "Kapüşonlu çocukla tanışmak için pencereden tırmanan ben gibi."

Sert nefes alıyor. "Benimle dalga geçme."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne? Artık saçlarını uzatmak ve kapüşon giymek istemiyor musun?"

Beni tezgaha yasladı.

Parmaklarım onunkilerle kenetleniyor, bu fiziksel bağlantıyı arzuluyorum. Bu adamı seviyorum. Ruh haline göre parıldayan ya da kararan yeşil gözlerini seviyorum. Micheal ve Bailey ile sanki kendi iyiliği onların iyiliğine bağlıymış gibi yorulmadan ilgilenmesini seviyorum. Çok fazla gülümsememesini ya da konuşmamasını seviyorum ama özverili davranışları karakteri hakkında çok şey anlatıyor. Dünya çıldırdığında ve beynim beni milyonlarca yöne sürüklediğinde o benim kayam. O beni topraklayan çapa ve evimi gösteren deniz feneridir.

"Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum Sunny Quetzal."

Kollarım boynuna dolanıyor. Tüm dikkatim onda. "Buradan çıkmak ister misin?"

Hinzırca gülümsüyor.

"Sunny ve Darrel nereye kaçtı?" Dawn soruyor. *Hain*.

"Evet, onları göremiyorum," diye mırıldanıyor Kenya.

"Muhtemelen mutfakta birbirlerini okşuyorlardır." Annem mırıldanıyor. "Kafirler gibi."

Babam tıslıyor, "Tatlım."

Alistair iç çekiyor. "Sence daha fazla bebekleri olacak mı?"

"Senin için her şey bir yarış mı?" Kenya homurdanıyor.

"Onların senden önce iki çocuğu var zaten." Dawn işaret ediyor. "Eğer onları yenmek istiyorsanız, işe koyulsanız iyi edersiniz."

"Sunny!" Annem oturma odasından bağırıyor. "Ellerini şu anda tuttukları kutsal olmayan şeylerden çek ve seni görebileceğimiz bir yere gel."

Darrel gözlerini kapatır ve inler.

"Sadece düğüne kadar, bebeğim." Omzunu okşadım.

İç geçiriyor ve sonra sadece aileniz söz konusu olduğunda gülebileceğiniz şekilde gülüyor. Sinir bozucu olsalar bile, ailede her şeyi yoluna koyan bir şey vardır.

"Bunu da seninle evlenmek için sabırsızlanmamın nedenleri listesine ekle," diye mırıldanıyor Darrel ve alnıma bir öpücük konduruyor.

"Listenin başında ne var?" Ona sırtıyorum.

"Seni sevdiğim gerçeği." Kasvetli yeşil gözleriyle aşağıya bakıyor.

"Ve seni seviyorum... Bailey ve Micheal'ı sevdiğimden biraz daha fazla."

Gülüyor ve kollarını bana doluyor. "Gel hadi. Ailemiz bekliyor."

Başımı onun yanına sokuyorum ve hayatımı tamamlayan insanlara katılıyorum.

* * *

SURLY ROMANCE' OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ. EĞER BU KİTAPTAN HOŞLANDIYSANIZ

Eski sevgililerden aşıklara romantizmimi de seveceksiniz: **ESKİ TEKLİF. ESKİ EVLENME TEKLİFİ**'ni [buradan](#) okuyun.

Darrel, Sunny ve çocuklarla daha fazla zaman geçirmek ister misiniz? E-posta listeme [buradan](#) kaydolarak özel bir sonsöz alın.

ESKİ TEKLİF

ALINTI

ESKİ TEKLİF BİRİNCİ BÖLÜM

GISELLE

"Ben hiçbir şeyle doğmadım, benim silahım sıkı çalışma ve kararlılık." - WINNER'dan Seunghoon

GISELLE STONE KÜÇÜK, pembe yiyecek kamyonunu Belize City parkına çekti ve altı güvercinin ödünü kopardı.

Onlara küçük bir adrenalin patlaması yaşatmış olsa da, özellikle korkmuş bir kuşun camına bıraktığı beyaz lekenin biraz haksızlık olduğunu düşündü.

Ne yazık ki kuşlar, kamyonetinin rölantide çalışırken neden kadar korkunç, tiz bir ses çıkardığını açıklamak için etrafta dolaşmadılar. (Tamircisine göre araç hurda bir parçaydı, ama bu konumuzun dışındaydı).

Sürü havalandı -belli ki sinirlenmişti- ve iz bırakan kuş dönüp ona ters ters baktı. Giselle de ters ters baktı, beyin hücrelerinin yarısına sahip bir kuş tarafından alt edilecek havada değildi.

"Onlara öylece bakacak mısın yoksa temizleyecek misin?"

Bakışlarını doo-doo veren kuştan kız kardeşi Marcy'ye çevirdi. "Ben B şıkkını seçiyorum."

"Sen B seçeneğisin." Marcy bir elini tekerlekli sandalyesinin kollarına vurdu. "Tabii eğer tekerlekli sandalyenin tepesine tırmanmamı önermiyorsan."

Kamyon. Ben de 'sen delisin' derdim. Bacaklarım alışıyor olsa bile ."

Giselle ofladı pufladı. "Bence yağmur yağmasını bekleyelim ve yıkanıp yıkanmayacağını görelim."

"Mm-hm." Marcy peçetelere doğru yuvarlanıp birkaç tane koparıırken başını onaylarcasına salladı.

"Bu hayat döngüsünün bir parçası. Müşterilerimiz anlayacaktır. Bu kadar şeyin içinde küçük bir kakanın ne önemi var?"

Marcy mini lavabodan sıvı sabun aldı. "Eminim herkes harika şeyler söylemekten başka bir şey yapmayacaktır. Neden... Bunu gösteren bir tabela yapmalıyız. Hayır, bunu internette yayınlamalıyız. *Gelin, Halk Sağlığı Servisi'nin bizi neden kapattığını görün-*"

"Tamam, demek istediğini anladım." Giselle peçeteleri Marcy'den kaptı ve yemek kamyonundan dışarı fırladı. Kapı tembel bir gıcırtyla açıldı ve sabahın erken saatlerinde daha fazla güneş ışığı içeri girdi.

Tropikal esinti sanki savaşmak istiyormuş gibi yüzüne çarptı. Jedi gücündeki rüzgârlarla savaştı ve kamyona nasıl tırmanacağını bulmaya çalıştı.

Saat daha sabahın altısıydı ama güneş çiğ tanelerini çoktan yakıp geçmişti. Dalgalı Karayip Denizi'nde parıldıyordu. Su turkuazdan ziyade keskin bir gümüş gibi görünüyordu. Her dalga göklere doğru süzülen metalik bir dil gibiydi.

Renkli şehir parkının fonunda oldukça alışılmadık bir resim vardı. akıllı yollara, saz çatılı satıcı kulübelerine ve yayılan hindistan cevizi ağaçlarına bakarak gülümsedi. Giselle, yemek kamyonunun sosyal medya sayfasında paylaşabilmek için yarın gün doğumunu telefonuna kaydetmeyi aklına not etti.

Kamyonun üzerine dikkatlice tırmanırken bir grup koşucu yavaşlayarak ona aval aval baktı. Hepsi de taytlar, şortlar ve ışıltılı eşleşen atletlerle tamamlanmış süslü kıyafetler giymişti.

Bir fırsat yakaladığını düşünen Giselle ön cama yaslanarak dengesini sağladı ve onlara el salladı. "Günaydın! İyi bir koşu mu yapıyorsunuz?"

Kimse cevap vermedi ve gülümsemesinin yarıya indiğini hissetti. Yine de neşeli tonunu korudu. "Yapmalısın..." Sözleri, aracı tutuşu gevşediğinde ve su kaydırağından ilk kez inen çıplak bir ocuk gibi ön camdan aşağı kayarken çıkardığı bir çığlıkla sona erdi.

Koşucu kalabalığı nefes nefese kaldı ve ona baktı.

"Ben iyiyim!" Giselle kaputun üzerinde ters döndü ve bir poz verdi. Göğsü kabarmış ve saçları yüzüne dökülmüştü, ama sahneyi kurtarmak için elinden geleni yaptı. "Daha sonra mutlaka uğrayın. Her alışverişte bedava yeşil çaylı kurabiye kazanıyorsunuz."

Bir kez daha yanıt alamadı ama kesinlikle dikkatlerini çekmişti. Grup koşmaya devam etti ama omuzlarının üzerinden tereddütle karışık bakışlar atıldılar.

"Her reklam iyi reklamdır, değil mi?" Giselle mırıldandı, bileği kadar gururu da sızlamıştı. Ön camdan aşağı kayarken bir şey çekmiş olmalıydı.

Kamyonun kapısı gıcırdayarak açıldı ve ardından bir tıkırtı duyuldu. Marcy rampadan aşağı uçtu ve kamyonun kaputunun etrafında döndü.

"İyi misin?" diye sordu kız kardeşi.

"Tamam." Giselle, acısını gizlediğini umarak gülümsemesini daha da yükseltti. "Sanırım o gruptan kesinlikle birkaç kişi alacağız."

Marcy alt dudağını çiğnedi. "Buna ihtiyacımız var. Para kaybetmeye devam edersek işimiz ayakta kalamaz."

"Merak etmeyin." Giselle camı temizlemeyi bitirdi ve yere döndü. "Belize içkilerimizi keşfettiğinde müşteri akınına uğrayacağız."

Marcy'nin tereddütlü gülümsemesi Giselle'in yüreğini hoplattı. Çoğu insan muhasebe firmasındaki rahat işini bırakıp kız kardeşiyle birlikte bir yemek kamyonu açtığı için deli olduğunu düşünüyordu ama bu hiç de zor bir karar olmamıştı.

Marcy'nin hayali taze smoothie alanında sadece Belize'de değil, tüm dünyada en büyük isim olmaktı. Giselle, kız kardeşinin hayalinin gerçekleştiğini görmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyecekti.

Ayrıca, tüm birikimini bu işe yatırmıştı. Başarısızlık bir seçenek değildi.

Kamyona döndüklerinde Giselle ellerini yıkadı ve malzemelerini gözden geçirdi. Muzlar, papayalar, hindistancevizi, greyfurt, misket limonu ve karpuz taşmıştı. Ve bunların geldiği yerde daha çok vardı.

Belize'nin en büyük ikinci endüstrisi tarımdı ve Cayo Bölgesi'nde en iyi malzemeleri tedarik eden harika bir çiftçiyle bağlantıları vardı.

Giselle bununla da kalmadı. Kamyonu en yeni karıştırıcılar, gıda işlemcileri ve aletlerle donattı. Tezgahlardan şişe açacaklarına kadar her şey, Marcy'nin ihtiyaç duyduğu şeylere kolayca ulaşabilmesi için değiştirilmişti.

Bu, Giselle'in meyveleri kesmek ya da kapları yıkamak için sırtını kamburlaştırması gerektiği anlamına geliyordu ama buna . Marcy'nin bağımsızlığı, orada burada birkaç ağrıdan çok daha fazlası anlamına geliyordu.

Kız kardeşinin iç çekişi Giselle'in dikkatini çekti. Portakal soymayı bırakıp "Sorun ne?" diye sordu.

"Instagram sayfamızın neredeyse hiç beğenisi yok."

"Shake yaparken muz yediğim fotoğrafı sen mi paylaştın?"

Marcy başını salladı.

"Ve bu hiçbir işe yaramadı mı?"

"Oh, bir şey yaptı." Kahverengi teninin altında Marcy biraz kızardı. "Bütün sapıkları ortaya çıkardın."

"Şaka yapıyorsun!" Giselle'in nefesi kesildi.

"Diyelim ki, muzu başka bir şeyle değiştirmek istediler. Ooh." Marcy'nin gözleri parladı.

"Ne oldu?" Giselle, yemek kamyonunun sayfasının altında başka bir sapık paylaşımı olup olmadığını merak ederek kız kardeşinin etrafından dolandı.

Onun yerine gözleri, en fazla beş ya da altı yaşlarında küçük bir kızın elini tutan kahverengi saçlı, sakallı bir adama takıldı.

Giselle resme baktı ve bir elektrik çarpması hissetti. Boğazından köprücük kemiğine, göğsünden parmak uçlarına ve midesine doğru ilerledi.

Bu his onu şaşırttı, ardından gelen sıcaklık ve yoğun ikinci el utanç seviyeleri gibi - liseden beri yaşamadığı bir duygu.

"West Phillips ile arkadaş mısınız?" Giselle sordu, sesi dikkatle gergin çıkıyordu.

"Bu onun sayfası değil. Ablası Amy'yi takip ediyorum. İlkokulda bana birkaç yıl öğretmenlik yaptı. İyi biri." Marcy ona telefonu gösterdi. "Kardeşi çok yakışıklı değil mi?"

Giselle boğazının arkasından onaylamayan bir ses çıkardı. "O iyi."

Kesinlikle 'iyi'den daha fazlasıydı. Gözleri, bir tasarımcının rafından çıkarılmış ve yontulmuş gövdesine mükemmel bir şekilde uyarlanmış bir takım elbise giymiş olan West'in her santimini açgözlülükle içti.

Kafasına taktığı aptal parti şapkası, takım elbisesiyle sevimli bir uyum içindeydi. Kalın, siyah saçları sanki oyun oynuyormuş ve nasıl görüldüğünü umursamıyormuş gibi dağınık görünüyordu.

West Phillips.

Lisede ayrıldıklarından beri onu görmemişti. Zaman ona bir tanrı gibi davranmıştı çünkü o sadece daha seksi olmuştu. *Hayat çok adaletsiz.*

"Abla."

"Ne?" Giselle gözlerini hızla kırptırdı.

"Ona K-pop idollerinize baktığınız gibi bakıyorsunuz.

Belki de ağzından salyalar akmadan önce çeneni kapatmalısın."

Giselle boğazını temizledi, hafifçe kırılmıştı. K-pop idolleri ona mutluluk ve neşe getirirken West Phillips ona sadece-

"Affedersiniz," diye seslendi pencereden bir ses. Koşuculardan biri yiyecek kamyonunun dışında durmuş, içeri bakıyordu.

Giselle . "Hemen !"

O ve Marcy mutlu bakışlar attılar ve West Phillips hakkındaki konuşmayı geride bırakarak harekete geçtiler.

* * *

BİRKAÇ SAAT SONRA, GISELLE YEMEK KAMYONUNU AILESİNİN EVİNE PARK ETTİ.

Avlu, düştü Marcy at onu fiziksel TERAPİ randevu ve kendini dairesine sürükledi.

Ön kapısını hafif aralık buldu.

İçeri girdiğinde, ağır çiçek parfümünün kokusu hırsızı ele verdi.

Dehşete kapıldı ve içi içine sığmadı. "Anne, *hayır!*"

"Bütün bunlar da ne böyle?" Christina Stone, parlak kırmızı dudaklarında çatık kaşlarla dönüp duruyordu. Elinde Giselle'in Ong Sung-hoon'un ödüllü maketini tutuyordu. Koreli yakışıklının çanak şeklinde bir kesimi ve badem şeklinde gözleri vardı. Parmakları 'kalp' işareti yapacak şekilde kıvrılmıştı.

"Anne, Ong'u yere bırak," dedi Giselle temkinli bir şekilde, elini uzatarak. "şu Çin dönemini atlattığını sanıyordum."

Annesi kaşlarını çattı.

"Onlar *Çinli* değil. Koreliler. Ve bu bir aşama değil."

"Giselle, sanki bir genç oturma odana kusmuş gibi görünüyor."

Hızla gözlerini kırıştırarak olayları annesinin bakış açısından görmeye çalıştı. Elbette, koltuğundaki her yastıkta muhteşem JEN-TEN grubunun yüzleri vardı - çılgın vokallere sahip bir erkek K-pop grubu.

Duvarlarında K-pop posterleri, dolabında K-pop kupaları ve uluslararası bir K-pop fan yarışmasında kazandığı kutsanmış V-Monster speedo da dahil olmak üzere en değerli K-pop eşyalarının bulunduğu bir raf vardı...

"Bir *sorunun* var," diye tısladı annesi.

"Benim bir sorunum yok." Ong'u annesinden aldı ve şefkatle yerine koydu. Onu sevgiyle fırçaladıktan sonra mırıldandı: "Acil durumlar için sana yedek anahtarımı verdim. Öylece içeri dalıp beni yargılamaya başlayamazsın."

Christina, Giselle'in tüm K-pop eşyalarını işaret etti. "Bu sağlıklı değil."

"Ben mükemmel işleyen bir yetişkinim, anne. K-pop sevgim işime ya da işime engel değil."

"Aşk hayatının önüne geçiyor," diye verdi annesi.

Yine mi bu? "K-pop sevdiğim için bekar değilim anne."

"Kendine gerçek bir erkek bulmalısın ve makyaj yapan ve üstünü başını düzelten bu küçük çocuklarla ilgili fanteziler kurmayı bırakmalısın."

"Buna moda deniyor." Gözlerini devirdi. "Ve şov dünyasındaki herkes makyaj yapar. Son olarak, onlar 'erkek' değil." Durdu ve bunun hakkında düşündü. "Tamam, hepsi erkek değil..." Giselle başını salladı. "Ayrıca, ben 'hayal kurmam'. Kulağa ürkütücü geliyor."

"Ürkütücü!"

"Ben sadece onları destekliyorum. İnanılmaz bir yetenekleri var ve müziklerini dinlemek ve ürünlerini satın almak beni mutlu ediyor."

"Bu kadar. Konuşmam bitti. Kontrolden çıktın, Giselle." "Anne..."

Christina gözlerini açtığında Giselle'in gözleri büyüdü.

Telefon. "Anne, ne yapıyorsun?"

"Sana bir randevu ayarlayacağım."

"Randevuya gitmiyorum. Çok meşgulüm."

"Tamam. Onları sana getireceğim." Christina telefonunun ekranına dokundu. "Gerekirse sana her gün bir randevu ayarlarım. Var olan her arkadaşlık sitesinde bir profil oluşturacağım. Senin için iyi bir eş bulana kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim."

Giselle bu tehdit karşısında ürperdi. Annesinin saçma sapan beklentileriyle uğraşacak zamanı yoktu. Yemek kamyonunun tüm dikkatine ihtiyacı vardı. O işi yürütmeye çalışırken yeterince yorulmuştu.

"Alo?" Annesi telefonda konuşuyordu. "Evet, Malorie, oğlun Melvin'in bekâr olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Anne!" Giselle telefonu almaya çalışan annesine doğru atıldı.

Christina onu iterek uzaklaştırdı. "Bence kızım mükemmel olur."

Giselle telefonu başarıyla aldı ve Malorie'nin yüzüne kapattı.

"Telefonumu geri ver, genç bayan."

"Bana Melvin'i ayarlama."

"Neden olmasın?" Annesinin ağzı ince bir çizgi halinde düzleşti. "Bir ilişkiniz varmış gibi değil."

İtiraz etmek için ağzını açtı.

Christina parmağını havaya kaldırdı. "Eğer bu Koreli çocuklarla bir ilişkin olduğunu söylersen, Giselle, seni kendi ellerimle akıl hastanesine götürürüm."

Annesini kızdıracak bir şeyler arayan Giselle, aklına gelen ilk ismi ağzından kaçırdı. "West Phillips!"

"Ne?"

"West Phillips'le çıkıyorum." Anlamsız olsalar bile kelimelerin akmasına izin verdi. "Uzun mesafeli bir ilişki." Annesi de aksini kanıtlayabilecek gibi değildi. "West'i hatırlıyorsun, değil mi?"

"West Phillips? Lisedeki erkek arkadaşın mı?"

"Mm-hm." Sesi yüksek perdeden geliyordu. Giselle annesinin koluna girerek onu nazikçe kapıya doğru itti. "Aslında, onunla bir video görüşmesi için hazırlanmam gerekiyor. Kusura bakma anne. Sana her şeyi sonra anlatırım." Ön kapıyı açtı ve annesini dışarı itti. "Seni seviyorum."

Christina'nın şüpheli ifadesi Giselle'in kapıyı kapatmadan önce gördüğü son şey oldu.

Kalbi çılginca çarparken, rahatlayarak duvara yaslandı. Bu çok yakındı. Sadece yalanının, değerli bekârlığını annesinin pençelerinden koruyacak kadar uzun süre kalıcı olmasını umuyordu.

***

Giselle ve West'in romantizminin geri kalanının tadını çıkarmaya hazır mısınız? *Eski Sevgili Teklifi*'ni [buradan](#) alın.

İNCELEME BIRAKIN

BU KİTABI BEĞENDİNİZ Mİ? **Lütfen şimdi bir yorum bırakın.**

YENİ SÜRÜMLERDEN HABERDAR OLMAK İÇİN NIA'NIN HABER BÜLTENİNE KATILIN, ÜCRETSİZ romanlar, özel bonus içeriklere erişim ve daha fazlası!

[Nia'nın haber bültenine
buradan katılın.](#)

[Nia'nın Facebook Grubuna
Katılın](#)

[Nia'yı Instagram'da takip
edin](#)

Güçlü ama savunmasız siyah kadınlar ve onları seven farklı erkekler hakkında daha fazla kitap yakında geliyor.

AYRICA NIA ARTHURS TARAFINDAN

Milyarder Babalar Serisi

Huysuz Romantik

Suratsız

Romantik

Kin Tutan Kalpler Serisi

Seni Sonsuza Sevmek

Dek Sonsuza Dek

Arzulamak Seni Seni

Sonsuza Dek Sahiplenmek

Make It Evlilik Serisi

Daima Benim

Ol Sonsuza

Dek BenimOl

Sevgilim

Be My Lady Ol(A Make It Marriage Short)

Işığım

Kıvılcımım

Gelinim OlOl

Karım Ol

Umudum Ol

Pusulam Ol

Sebebim Ol

Bebeğim Ol

İntikamım Ol

Doc Exclusives

Bana Saygı Duyun:

Bölüm I Saygı Duy

Bana: Bölüm II Beni

Koru

Kırılğan Yeminler

Bana

Değer Ver

Bana

Değer Ver

II

Aşk Onarım Serisi

Kazan Beni

Beni Et

Beni Seç

Hak Bana

Güven

Bana

Göster

Bana Söz

Ver

Paralel Aşk Serisi

Sende

Yakalandım

Tuzağa Düştüm

Sende Sende

Bağlandım

Nia Arthurs posta listesine kaydolun

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.